COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Cucerește-mă din nou

Lorraine Heath
Cucereşte-mă din nou

***Once More, My Darling Rogue* by Lorraine Heath**

Copyright © 2014 Jan Nowasky
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Laura Berteanu

În amintirea lui Ursuleţ, care a intrat de-a dura în viaţa noastră acum opt ani – mare, neîndemânatic şi caraghios – în constantă căutare a unei mâini care să nu aibă de lucru. Un prostovan dulce, care întâmpina cu entuziasm orice vizitator, aştepta cu nerăbdare să vină pizza (pentru că cineva din această *casă împarte pizza cu câinii) şi adora să primească colindătorii.*

Ne lipseşti.

Prolog

Din *Jurnalul lui Drake Darling*

M-am născut sub numele de Peter Sykes, fiul unui ucigaş, fiul unei femei ucise, o moştenire care m-a bântuit întotdeauna. Nu ştiu câte vieţi a curmat tatăl meu, dar ştiu că a ucis-o pe mama pentru că a încercat să-mi ofere o viaţă mai bună. Fără ca nimeni să ştie, am asistat la spânzurarea lui. Aveam opt ani atunci. Mulţimea mă îmbrâncea, dar am reuşit să ajung până în faţă. Tatăl meu plângea. Făcuse pe el, implora milă. Cuvinte pe care le auzisem şi la mama, cuvinte care ei nu-i folosiseră la nimic. Nici tatălui meu nu i-au folosit prea mult, pentru că i-au pus ştreangul de gât şi au deschis trapa. Tot ce am văzut şi am auzit după aceea am îngropat adânc undeva în adâncul minţii mele, dar nu am putut niciodată să îngrop sângele pătat care-mi curgea prin vene – sângele. Nici furia care mocnea în mine, gata să izbucnească – moştenirea lui pentru mine, o soartă care mă temeam că-mi era destinată. Pentru că era mereu acolo, mocnea, aştepta să iasă la suprafaţă.

Mama mă lăsase în grija unei anume domnişoare Frannie Darling, care în cele din urmă s-a măritat cu Sterling Mabry, ducele de Greystone. M-au luat în casa lor, m-au crescut ca pe copilul lor. Pentru că domnişoara Darling nu mai avea acum nevoie de numele de familie, l-am luat eu, într-o încercare de a mă curăţa de păcatele tatălui meu.

Într-o seară, ducele mi-a arătat pe cer Constelaţia Draco şi, acolo, între stele, am văzut formidabilul dragon pe care nimic nu-l putea atinge. Şi mi-am luat numele de Drake, încercând încă o dată să mă separ de trecut şi de destinul pe care mi-l hărăzise tatăl meu. Împreună cu familia ducelui am călătorit prin lume, am văzut creaturi şi creaţii fantastice, minuni ce depăşesc orice imaginaţie.

Dar oricât de departe aş fi călătorit, nu puteam scăpa de originea mea dezgustătoare. Nu puteam fi nimic altceva decât ceea ce mă născusem să fiu.

Capitolul 1

Londra, 1874

Erau momente când Lady Ophelia Lyttleton era de-a dreptul dezgustată de reprezentantele sexului ei. Seara aceasta, din nefericire, se părea că avea să fie una din aceste ocazii. Tinerele domnişoare – şi doamnele mai în vârstă deopotrivă, drept fie spus – se dădeau în spectacol încercând toate să capteze atenţia unui gentleman cu o bine cunoscută reputaţie, care se întâmpla să participe la balul din acea seară.

Drake Darling nu frecventa adesea evenimentele de elită ale Societăţii, dar administratorul clubului de gentlemani nu avea cum să evite situaţia atunci când scopul evenimentului era celebrarea căsătoriei lui Lady Grace Mabry cu ducele de Lovingdon. La urma urmei, Darling fusese crescut în sânul familiei lui Grace, chiar dacă nu avea niciun fel de legătură de sânge cu aceasta, nu era nici măcar un văr îndepărtat sau un nepot despre a cărui existenţă nu ştiuse nimeni. Nici nu făcea parte din aristocraţie, iar sângele care curgea prin venele lui cu siguranţă nu era albastru.

Totuşi, doamnele şi domnişoarele care se perindau pe lângă el şi-i fluturau sub nas carneţelele de dans păreau să fi uitat toate aceste amănunte. Nu le putea ridica poziţia în societate. Nu-i putea da un titlu de nobleţe întâiului său născut. Nu putea ocupa un scaun în Camera Lorzilor. Singurul lucru pe care îl putea face cu siguranţă era să sucească complet minţile femeilor.

Zâmbetul, ăsta era atuul lui. Felul sublim în care

buzele i se depărtau doar o idee, lăsând să se vadă dinţii albi şi drepţi, şi apoi colţul gurii cu buze pline se ridica uşor, formând o gropiţă în obrazul drept, promisiunea unui comportament deloc cuviincios.

Şi ochii lui. Negri precum cea mai adâncă noapte şi cu o sclipire încărcată de subînţeles, care sugerau că posesorul lor nu numai că putea descifra cea mai adâncă dorinţă a unei femei, dar i-o şi putea îndeplini, într-o manieră care i-ar fi depăşit cu mult orice aşteptare.

Şi părul lui, atât de negru încât părea aproape albastru în lumina felinarelor cu gaz. Felul rebel în care îl purta mai lung decât cerea moda, modul în care îi atingea gulerul vestei albastre, ca o invitaţie, parcă, ispitind degetele să se joace prin buclele răvăşite.

Şi umerii şi pieptul lat, ce promitea alinare oricărei femei care şi-ar fi odihnit capul acolo.

Şi statura lui, depăşind cu un cap pe aproape toţi ceilalţi bărbaţi din salon.

Şi râsul lui şi uşurinţa cu care îl dăruia, pe rând, femeilor din jur.

Şi plecăciunea lui elegantă, grija incredibilă, felul seducător în care îşi cobora capul ca să poată auzi mai bine, se apleca şi şoptea ceva în scoica delicată a unei urechi.

Le făcea pe toate să se îndrăgostească de el. Fără niciun efort. Fără să-i pese. Fără să se gândească la consecinţe.

Îl ura pentru asta. Aveau să vină cu el în grădină, unde o să le sărute până o să le scoată din minţi. Îl prinsese o dată făcând exact asta cu o tânără servitoare de pe moşia ducelui. În spatele grajdurilor. Fata era pur şi simplu călare pe el, încercând din răsputeri să prindă întreaga gură care i se oferea. Deşi nu avusese pe atunci decât opt ani, Ophelia fusese dezgustată de întreaga scenă, ştiuse că nu era bine, că era un păcat.

Nu crezuse că fusese văzută, dar, în timp ce alerga, îndepărtându-se, îi auzise râsul gros, iar asta o făcuse să

alerge şi mai repede. Ştia cum erau bărbaţii de genul lui, ştia că nu le păsa câtuşi de puţin de reputaţia unei femei.

Până în acest moment al serii, dansase deja cu douăsprezece fete. Nu că i-ar fi ţinut socoteală. Fusese la rândul ei suficient de solicitată de conţi, viconţi, marchizi şi duci. De bărbaţi care deţineau de pe acum titluri de nobleţe şi aveau să deţină într-o zi mult mai mult, odată ce moşteneau poziţia ce le revenea. Ea nu avea nevoie să cerşească atenţie, aşa ca gâsculiţele alea caraghioase care se strângeau în jurul lui Darling ori de câte ori acesta se întorcea de pe ringul de dans sau venea cu un tonic pentru o domnişoară sensibilă, care părea pe punctul să leşine.

Cu siguranţă, juca bine rolul cavalerului galant. Era chiar maestru. Le făcea pe toate să uite cine era şi de unde venea. Un bărbat cu origini umile.

— Se fac de râs cu felul în care se agită pe lângă Darling, mormăi Ophelia.

Lângă ea, domnişoara Minerva Dodger tresări.

— Trebuie să le înţelegi. Este o curiozitate. Nu cred că a mai participat la vreun bal de la debutul lui Grace.

Avusese îndrăzneala de a o invita pe Ophelia la dans în acea seară, însă îl ignorase.

Cineva trebuia să-şi păstreze cumpătul, să menţină standardele sociale acceptabile. Tatăl ei îi repetase de nenumărate ori acest lucru. Familia ei exista încă de pe vremea lui William Cuceritorul. Ophelia nu avea voie să danseze nici măcar cu mezinii unei familii, darămite cu nişte neică nimeni. Ophelia trebuia să păstreze mândria vechii familii şi să continue lunga tradiţie a căsătoriilor profitabile. Dacă nu se supunea acestor reguli stricte, impresionanta zestre i-ar fi fost numaidecât retrasă, odată cu orice şansă la fericire. Era dependentă de ceea ce spera să-i aducă în cele din urmă această zestre, odată ce intra în posesia ei: libertatea.

— Este un om de rând, îi aminti ea prietenei sale.

Minerva ridică o sprânceană.

— La fel ca mine.

Ophelia suflă repede aerul pe gură.

— Mama ta este aristocrată.

— Tata e de pe stradă.

Şi unul dintre cei mai bogaţi oameni din întreaga lume creştină.

— A reuşit să-şi facă un nume.

— Nu se poate spune acelaşi lucru despre Drake?

— Poate cineva cu adevărat să scape de trecutul lui?

— Nu se poate şi aşa, şi aşa. Nu poţi, pe de-o parte, să recunoşti că tata s-a ridicat deasupra originilor lui, iar pe de altă parte să-i refuzi aceeaşi şansă lui Drake.

Ba putea şi chiar asta făcea. Tatăl Opheliei fusese un bărbat de o moralitate incredibilă. De la moartea lui, fratele ei se abătuse niţel de la calea cea dreaptă, petrecând prea multe nopţi pierdut în băutură şi jocuri de noroc, dar ea se simţea obligată să onoreze învăţăturile tatălui ei. Păcatul venea în mod constant spre ea şi, dacă nu rămânea într-o continuă vigilenţă, ar fi învăluit-o până la urmă. Nu spusese niciodată nimănui urâtul adevăr. Tatăl ei ar fi fost cumplit de dezamăgit, poate că nici nu i-ar mai fi dat zestrea, poate că ar fi lăsat-o să se descurce pe cont propriu.

— Tata nu are decât cuvinte de laudă în legătură cu felul în care Drake administrează Dodger’s Drawing Room, continuă Minerva, făcând referire la notoriul club de gentlemani, ca şi cum s-ar fi bucurat de întreaga atenţie a Opheliei. Fiindcă a fost crescut de ducele şi ducesa de Greystone, cu acelaşi devotament cu care şi-au crescut propriii copii, îndrăznesc să spun că şi-ar fi permis să nu muncească deloc, dacă ar fi vrut. Cred că este admirabil ce face.

Fusese o greşeală să deschidă subiectul. Ştia că Minerva nu putea să înţeleagă cum reuşea Ophelia să-l vadă pe Drake Darling drept exact ceea ce era: un individ inferior, căruia nu-i putea fi atribuită nicio calitate. Nu era un gentleman. Încuraja păcatul, ispitea femeile cu zâmbetul ăla atât de afurisit.

— Întotdeauna reuşeşte să scoată ce-i mai rău din

tine, spuse Minerva, amuzată. N-am înţeles niciodată de ce.

— Nu fi ridicolă! Nici măcar nu mă gândesc la el!

— Şi totuşi, tocmai despre el discutăm acum.

— Nu, de fapt eu îţi explicam că *doamnele* se poartă într-un mod cât se poate de necuviincios, care se reflectă în mod negativ asupra noastră, a tuturor.

— Mie tata mi-a spus de nenumărate ori că nu suntem o reflecţie a celor din jur, ne defineşte doar propriul comportament.

„Dar când comportamentul celorlalţi ne atinge în mod direct…”

Se opri, alungă gândul înapoi în cotlonul din care ieşise, fără să catadicsească să-l mai rostească cu voce tare. Deşi trebuia să admită că Minerva avea totuşi dreptate. Darling scotea întotdeauna ce era mai rău din ea. Aşa fusese mereu. Păcatul chema păcat.

Chiar în acea dimineaţă fusese ţinta invidiei tuturor femeilor din Londra pentru că Darling o însoţise pe aleea catedralei St. George, la sfârşitul ceremoniei care îi cununase pe Grace şi pe Lovingdon. Ophelia fusese domnişoara de onoare a lui Grace, iar Darling cavalerul de onoare al lui Lovingdon. Dar, în lungul drum de la altar până la ieşirea din catedrală, nu îi adresase niciun cuvânt, iar Darling abia dacă-i remarcase prezenţa. Nu îi adresase acel zâmbet remarcabil. Ochii nu-i sclipiseră. Ştia că şi-ar fi dorit să fie cu oricine altcineva în afară de ea, aşa cum şi ea îşi dorea să fi fost cu oricine în afară de el.

Doamnele şi domnişoarele dansau cu diavolul, care le conducea direct în mrejele ispitei. Era timpul să pună cineva capăt şaradei, să le amintească cineva – să-i amintească *lui* – care-i era locul printre ei.

*

Chiar în acele momente, Drake Darling şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, dar era pe deplin conştient că, în viaţă, nu primeşti întotdeauna ceea ce-ţi doreşti. Uneori, se

întâmpla să nu primească nici măcar ceea ce merita.

Aşa că se baza pe ceea ce învăţase în primii ani de viaţă despre decepţie şi se prefăcea încântat, fericit peste măsură să se afle în centrul atenţiei. În realitate, prefera umbrele în detrimentul sălilor strălucitoare de bal. Cel mai bine se simţea atunci când nu era observat, dar era un cameleon perfect. Ştia cum să se contopească în peisaj, chiar şi atunci când trebuia să o facă într-o încăpere cu pereţi de oglindă, cu candelabre strălucitoare şi ticsită de crema aristocraţiei engleze.

Singurul lucru autentic era fericirea pe care o simţea pentru Grace şi Lovingdon.

O considera pe Grace sora lui, chiar dacă originile lor nu puteau fi mai diferite. Era de mulţi ani prieten cu Lovingdon, îi fusese confident uneori, dar, de cele mai multe ori, fuseseră implicaţi împreună în scandaluri de proporţii. Până când Grace îi furase inima ducelui.

Prin urmare, Drake nu putea să nu participe la petrecerea nunţii lor.

Cu doar câteva minute mai devreme, surprinsese fericita pereche furişându-se afară din sala de bal.

În mod normal, mirele şi mireasa nu participau la balul ţinut în onoarea lor, dar Grace nu era câtuşi de puţin convenţională. Îşi dorise să danseze cu tatăl ei pentru ultima oară.

Ducele de Greystone începea să-şi piardă vederea, deşi numai familia ştia acest lucru. Încă un motiv pentru care Drake se afla aici: să onoreze datoria faţă de femeia şi bărbatul care-i dăduseră o casă. Se aşteptau să fie prezent, aşa că nu dădea niciun semn celor şase femei care-l înconjurau că şi-ar fi dorit să fie în altă parte.

Făcea întotdeauna ce era nevoie, ca să se asigure că ducele şi ducesa nu regretau că-l primiseră în familia lor.

Ce tinere erau fetele astea care-i zâmbeau şi-l priveau pe sub gene. Chiar şi cele uşor *trecute,* de douăzeci şi cinci de ani, erau prea inocente pentru gustul lui.

Toate erau atât de nepăsătoare, de lipsite de orice

grijă sau povară, de parcă întreaga viaţă era alcătuită doar din pură fericire şi distracţie.

Drake prefera femeile ceva mai condimentate, mai savuroase.

— Băiete!

O excepţie la acest gen de femei tocmai sosise. Superioritatea tonului ei îl făcu să scrâşnească din dinţi. Ar fi trebuit să ştie că nu avea cum să scape de ea întreaga seară. De ce Lady Ophelia Lyttleton se număra printre cele mai bune prietene ale lui Grace rămânea un mister pentru el. Nu putea înţelege de ce sora inimii lui se asocia cu o asemenea arogantă, când Grace era cea mai dulce şi mai drăguţă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Sigur, era încăpăţânată la culme, dar nu avea nicio fărâmă de răutate în ea.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre Lady Ophelia. Prezenţa ei în spatele lui era o dovadă grăitoare în acest sens.

Domnişoarele care îi dăruiseră atenţia lor clipiseră în mod repetat şi amuţiseră pentru prima oară în mai bine de două ore.

Pentru că se aflau acolo, pentru că încerca din răsputeri să pară un gentleman, Drake avea să o ierte pe Lady Ophelia de situaţia jenantă de a fi ignorată. Deşi bănuia că avea să plătească un preţ pentru această generozitate. Întotdeauna exista un preţ. Domnişoara în cauză era perfect capabilă de împunsături usturătoare.

Încet, se întoarse şi ridică o sprânceană înspre femeia al cărei cap nu-i ajungea până la umăr. Şi totuşi, în ciuda staturii micuţe, reuşea să creeze impresia că îl privea de sus. Era din cauza nasului lung, obraznic şi subţire, uşor ridicat la capăt. Îl enervase întotdeauna ori de câte ori venise în vizită la Grace şi se întâmplase să se intersecteze cu el. Dar, afurisită cum era, avea grijă să-l înţepe numai atunci când Grace nu era de faţă ca să o vadă. Pentru că o iubea prea mult pe Grace ca să o supere – şi ar fi fost devastată să afle că el şi prietena ei nu erau în cele mai

bune relaţii – suportase jignirile lui Lady Ophelia, convins că el era de fapt superior, în vreme ce ea se cobora la un nivel cu mult sub demnitatea ei.

Nu putea înţelege cum o femeie atât de frumoasă putea fi o asemenea zgripţuroaică.

Ochii ei verzi şi exotici, alungiţi şi uşor înclinaţi, îl provocau cu o ascuţime ce i-ar fi putut străpunge sufletul, dacă nu era atent. Deşi era cu doisprezece ani mai tânără decât el, odată ce crescuse şi devenise femeie, ajunsese să stăpânească la perfecţie arta de a-l face să se simtă ca şi cum ar fi fost din nou un câine care trăia în noroi.

Nu că nu existau şi alţi membri ai aristocraţiei care-l făceau să se simtă aşa din când în când, totuşi parcă îl durea mai tare atunci când ea era cea care îi săgeta mândria.

— Băiete! repetă ea, cu şi mai multă aroganţă în glas. Adu-mi un pahar de şampanie şi vezi să te grăbeşti.

Ca şi cum ar fi fost un servitor, ca şi cum scopul existenţei lui ar fi fost să o servească pe ea. Nu că ar fi avut ceva împotriva servitorilor. Munca acestora era mult mai nobilă şi realizările lor depăşeau de departe orice ar fi putut face distinsa domnişoară cu nasul pe sus. Ea care fără îndoială că ronţăia bomboane de ciocolată în pat în timp ce citea o carte, fără să se gândească nici măcar o secundă la eforturile ce fuseseră depuse pentru a le aduce pe amândouă în mâinile ei.

Se gândi o clipă să-i spună să se ducă să-şi ia singură şampania, dar ştia că ar fi văzut asta ca pe o victorie, că intenţia ei era exact să-l provoace, să demonstreze că nu era suficient de gentleman cât să nu insulte o lady. Sau poate că pur şi simplu voia să se asigure că-şi ştia locul. De parcă l-ar fi putut uita vreodată. Făcea baie în fiecare seară, îşi freca cu patos întreg corpul, dar nu putea scăpa de mizeria străzii. Familia lui îl acceptase, prietenii familiei îl acceptaseră, dar Drake nu uitase cine era, nu uitase de unde venise. Dacă i-ar fi spus lui Lady Ophelia întreg adevărul despre trecutul lui, fără îndoială că s-ar fi făcut

albă ca varul la faţă, onduleurile graţioase i s-ar fi strâns în cârlionţi şi ar fi tremurat de groază.

De la doamnele şi domnişoarele din jurul lui simţea o vibraţie, un fel de speranţă că poate el, Drake, ar fi putut s-o pună *pe ea,* Ophelia, la locul ei. Nu înţelesese niciodată pizma ieftină care apărea uneori între femei. Ştia că Grace fusese şi ea invidiată de celelalte fete pentru zestrea colosală care făcuse bărbaţii să se calce în picioare ca să-i câştige favorurile. Dar Lady Ophelia, oricât l-ar fi antipatizat pe el, îi rămăsese loială lui Grace, fusese confidenta surorii lui, îi fusese o prietenă sinceră. Nu merita dispreţul lui, nici să fie făcută de râs în faţa femeilor care o pizmuiau, aşa cum o pizmuiseră şi pe Grace.

Îşi înclină uşor capul.

— Cum doriţi, Lady Ophelia. Se întoarse spre celelalte. Lipsesc doar o clipă, doamnele mele, apoi ne putem continua discuţia despre cele mai îmbietoare parfumuri.

Din nu se ştie ce motiv, inventaseră un fel de joc, în care el trebuia să ghicească floarea care stătea la baza parfumurilor lor. Asta presupunea ca el să se aplece şi să tragă de multe ori aer în piept, iar ele, în consecinţă, să suspine adânc.

Lady Ophelia sosise pe un nor de orhidee care-i gâdila simţurile şi, în ciuda eforturilor lui, îl ademenea.

Dintre toate femeile, de ce mama dracului tocmai ea îl intriga? Poate tocmai pentru că prezenta o asemenea provocare, pentru că ridicase nişte ziduri pe care doar cei mai abili le puteau escalada pentru a ajunge la adevărata comoară din spatele lor. Se pricepea să citească oamenii, dar, oricât ar fi încercat, pe ea nu reuşise s-o citească niciodată.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre masa pe care erau aranjate pahare cu şampanie şi alte tonice. Îi simţea acut privirea fixată în mijlocul spatelui său. Bănuia că, dacă s-ar fi uitat peste umăr, ar fi surprins-o şuşotind cu celelalte doamne, avertizându-le să nu se lase ademenite de el. Nu-şi dădea seama că i-ar fi făcut o mare favoare

dacă ar fi reuşit să le convingă să-l lase în pace. Se angajase pentru încă trei dansuri şi nu şi-ar fi dezamăgit viitoarele partenere îndreptându-se spre salonul de jocuri înainte de a-şi fi îndeplinit obligaţiile. Şi nici nu avea de gând să-i dea lui Lady Ophelia satisfacţia de a-i distruge seara, trimiţându-l după te miri ce. Un pahar, atât avea să capete de la el.

Nu ştia de ce, cu doi ani în urmă, la balul de debut al lui Grace, o invitase pe Ophelia la dans. I se păruse că, odată ce se maturizase, se transformase într-o creatură desăvârşită şi era prietena lui Grace. Deşi îl privise adeseori de sus, strâmbând din nas, fusese un copil pe atunci şi Drake presupusese că depăşise apucăturile copilăreşti. Se înşelase amarnic. Cu o expresie oripilată, i-o tăiase din scurt.

Îi întorsese spatele fără să-i răspundă măcar la invitaţie. Şi nu folosise nimic orgoliului lui Drake să observe că toţi cei din jur fuseseră martori la această scenă.

Luă nervos un pahar înalt de şampanie de pe masă şi îşi croi drum înapoi prin mulţime, deloc surprins să constate că ea nu mai era acolo. Se gândi o clipă să dea pe gât băutura bolborositoare, dar whisky-ul era mai pe gustul lui. Apoi îi auzi râsul seducător.

Cum, Doamne, iartă-mă, putea o statuie de gheaţă să aibă un râs atât de senzual, ca un cântec de sirenă care te străpunge până în măduva oaselor?

Nervos pe sine însuşi că se simţise atras de sunet, privi peste umăr şi o surprinse flirtând cu neruşinare cu ducele de Avendale şi vicontele de Langdon. Familiile acestora erau foarte respectate, puternice şi bogate. Nu fu surprins să observe încă două domnişoare în grup. Tinerii burlaci erau foarte căutaţi, dar, la fel ca el, aveau tendinţa de a evita evenimentele sociale. Căsătoria era undeva într-un viitor atât de îndepărtat, încât n-ar fi reuşit s-o vadă nici cu ocheanul. Se aflau aici numai pentru că erau amândoi prieteni apropiaţi ai lui Grace şi Lovingdon. Dar acum că fericita pereche se retrăsese, Drake bănuia că Avendale şi

Langdon aveau să se îndrepte spre alte distracţii.

Şi, spre deosebire de Lady O, aveau să-l invite să vină cu ei.

Râsul Opheliei ajunse din nou la urechile lui, doar că de data asta, când sunetul se opri, privirea ei ateriză asupra lui asemenea unei stânci uriaşe, apoi coborî spre paharul de şampanie, şi colţurile buzelor i se ridicară într-un surâs triumfător, chiar înainte să-şi încreţească nasul ca şi cum ar fi simţit un miros urât. După ce trăsăturile ei îşi reluară înşelătoarea delicateţe, Ophelia întoarse privirea înapoi spre Avendale, reuşind astfel să-l scoată din joc pe Drake.

Din nefericire pentru ea însă, Drake nu era un bărbat de care cineva să se poată descotorosi chiar atât de uşor.

Ophelia simţi un fior de panică. Darling se îndrepta spre ea cu pas hotărât, aducându-i paharul de şampanie ce părea minuscul în mâinile lui mari – mâini de muncitor.

Citindu-i expresia de pe chip, se temu că poate îi judecase greşit starea de spirit, poate că avea să fie mai greu decât crezuse să-l stăpânească – dar o să-l stăpânească fără doar şi poate! Nu avea să se lase pusă cu botul pe labe – nu de el şi nici de vreun alt bărbat, că veni vorba.

Era un om de rând cu origini comune. Poate că avea aspectul exterior al unui gentleman, dar Ophelia nu avea nici cea mai mică îndoială că, în adâncul lui, Drake Darling era o secătură, cu apucături dintre cele mai necurate şi mai păcătoase.

Nu ştia de ce un val neplăcut de căldură o cuprinse în momentul în care avu acest gând. Era din cauza încăperii aglomerate, a candelabrelor aprinse, a jupoanelor şi a corsetului prea strâns. Cu siguranţă nu-şi imagina mâinile lui explorându-i corpul. Ea nu era o femeie de pe stradă. Ea era o lady. Iar o lady nu se gândea la astfel de lucruri.

Dar, în timp ce se apropia, un licăr îi apăru în adâncul ochilor, ca şi cum ar fi ştiut exact pe unde-i umblaseră gândurile nestăpânite şi ar fi fost mai mult decât dornic să-i

ofere o demonstraţie directă în acest sens.

Nu era frumos, cel puţin nu într-un mod clasic. Trăsăturile îi erau aspre, ascuţite, ieşite parcă de sub dalta unui zeu furios. Nasul lui era prea lat, fruntea prea înaltă. Maxilarul prea pătrăţos. Vedea că începea să-i crească barba, nişte mici băşicuţe care nu aveau bunul-simţ de a aştepta până mai târziu ca să apară.

Şi de ce îşi pierdea vremea trecându-i în revistă fiecare părticică a corpului când avea lângă ea doi lorzi care-i acordau atenţie?

În clipa în care se opri lângă ea, îşi lăsă privirea liberă să se plimbe peste trupul ei. Simţi că-i e greu să respire şi simţi o teamă oribilă la gândul că s-ar fi putut da de gol.

Îşi îndreptă umerii. De ce-i păsa ce credea Darling despre ea, atâta timp cât părerea lui nu era în niciun fel relevantă?

— Şampania.

Vocea lui adâncă şi uşor răguşită se înfăşură senzual în jurul cuvintelor. Bănuia că nu era un amant tăcut, că şoptea tot felul de intimităţi neobrăzate în urechea unei femei.

— Ţi-a luat atât de mult timp să mi-o aduci, că mi-a pierit cheful s-o mai beau.

— Cu siguranţă n-o să-ţi refuzi plăcerea de a îngădui acestor bule să-ţi gâdile cerul gurii.

Rosti cuvântul *plăcere* pe un ton încărcat de subînţelesuri. Câtă îndrăzneală pe el să-i vorbească cu asemenea lipsă de respect când erau şi alte persoane de faţă… Aşa ceva nu trebuia tolerat! Dar, oricât ar fi încercat, nu găsea nicio replică usturătoare cu care să-i răspundă.

— La cât de mult a durat, îmi imaginez că nu mai există nicio bulă în pahar, reuşi să i-o întoarcă în cele din urmă. Avendale, cred că discutam despre…

Drake Darling avu neobrăzarea de a se strecura între ea şi duce. Avea ochii mijiţi, maxilarul încordat.

— Lady Ophelia, trebuie să insist să luaţi paharul de şampanie.

— Tu, *băiete,* nu eşti în postura de a *insista* în legătură cu nimic în ceea ce mă priveşte.

Degetul lui acoperit de mănuşă lovi o dată în paharul înalt, o fixă cu privirea, şi Ophelia aproape că puteau să vadă rotiţele învârtindu-se în capul lui. Nu ştia de ce căuta să-l provoace, totuşi ceva din firea lui o făcea să se simtă neliniştită. Aşa fusese întotdeauna. Voia să-l pună la locul lui, să-i amintească – să-şi amintească sieşi – că îi era inferior.

Tatăl ei o bătuse cu cureaua peste picioarele goale o dată, când o prinsese stând de vorbă cu Darling. Avusese doisprezece ani atunci, dar fusese o lecţie pe care nu o uitase. Nu avea voie să se asocieze cu nicio persoană care nu era de viţă nobilă.

— Bine atunci, zise el, ridicând paharul.

Dădu capul pe spate şi îi goli întreg conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Ophelia nu-i putea vedea decât puţin din muşchii gâtului la lucru, pentru că lavaliera perfect înnodată ascundea restul. Dar gâtul lui, ca întreg restul corpului, era puternic.

Dădu paharul la o parte şi îşi linse buzele, cu o expresie satisfăcută în privire.

— Erau încă foarte multe bule. Şi a fost o senzaţie extrem de plăcută, asemenea sărutului unei femei seducătoare.

Ophelia se simţi străbătută de un val fierbinte şi mistuitor de furie. Râdea de ea, o lua peste picior. Nu conta că ea fusese cea care începuse această scenă, atunci când îl trimisese să-i aducă şampanie. Darling ar fi trebuit să se retragă cu coada între picioare, odată ce-şi dădea seama că nu o mai interesa. Nu trebuia s-o facă să se întrebe dacă-i mai rămăsese vreun strop pe buze, dacă ar fi putut să guste ea picăturile…

— Băiete…

— A trecut mult timp de când nu mai sunt băiat.

Ophelia ridică bărbia.

— *Băiete,* ce-ar fi să ne aduci tuturor câte un pahar de

şampanie?

— Când o îngheţa iadul, milady.

Făcu un pas spre ea. Ophelia făcu repede unul înapoi. Triumful strălucea în ochii lui. Naiba să-l ia! Refuza să mai dea chiar şi un singur pas înapoi.

Un lacheu trecu pe lângă ei şi, fără să-şi dezlipească privirea de la ei, Darling aşeză paharul gol pe tava de argint din mâna servitorului. Apoi făcu încă un pas lung în faţă.

Ophelia făcu eforturi să rămână pe poziţie, dar îi simţea acum parfumul puternic. Cu aromă de pământ, cu iz de tutun şi de păcat… Se apropie şi mai mult.

Jumătate de pas înapoi.

— Dansează cu mine, spuse el.

— Poftim?

— M-ai auzit.

Îşi ridică bărbia.

— Nu dansez cu bărbaţi de rând.

— De ce anume te temi?

— Nu mă tem de nimic.

— Minţi!

Întoarse privirea spre stânga, apoi spre dreapta. Fără să-şi dea seama cum, reuşise să o ducă în umbra unui alcov şi îi bloca acum drumul. Bărbaţii cu care discutase mai devreme nu mai erau în preajmă. Ar fi trebuit să ştie că Avendale şi Langdon o să-i ia partea nemernicului ăstuia şi o să se facă nevăzuţi, însoţindu-şi partenerele pe ringul de dans, în grădină sau la bufetul cu antreuri. Afurisiţii! Totuşi, refuza să se lase intimidată de unul de teapa lui Drake Darling.

— Dumneata, domnule, nu ai pic de onoare!

— Iar dumneata eşti o mironosiţă cu nasul pe sus, care are nevoie să i se dea o lecţie!

— Şi îţi imaginezi că dumneata eşti omul potrivit să mi-o dai?

Ochii lui se întunecară, privirea îi coborî pe buzele ei, şi Ophelia se trezi făcând trei paşi rapizi în spate.

— Să nu îndrăzneşti! şopti ea, detestându-şi tonul

vocii, care părea mai degrabă să implore decât să poruncească.

— Te joci de prea mult timp cu focul. Nu poţi să te aştepţi să nu te arzi, în cele din urmă.

Aici avea dreptate. Nu putea spune de ce insistase neîncetat să se ia de el. Poate pentru că simţea că are o latură întunecată, o latură care o atrăgea, deşi ştia că e periculoasă.

— Provoci o scenă, îi atrase atenţia.

— Suntem în umbră. Nimeni nu se uită la noi.

Ca un adevărat animal de pradă, înaintă spre ea. Deşi ştia că nu era bine, Ophelia se retrase şi mai mult în alcov, până când atinse peretele cu spatele. Inima îi bătea într-un ritm nefiresc. Îşi simţi palmele umezindu-i-se în interiorul mănuşilor.

— Dacă faci ceva necuviincios, să ştii c-o să ţip.

Darling râse înfundat.

— Şi să rişti să fii prinsă cu unul cu reputaţia mea? Nu prea cred.

— Eşti o secătură fără onoare!

— Şi tocmai asta te intrigă la mine. Te-ai plictisit de toţi aristocraţii rafinaţi care-ţi dau târcoale. Ei nu s-ar gândi niciodată să te atingă fără mănuşi.

Respiraţia i se opri în clipa în care îi simţi mâna aspră cuprinzându-i obrazul stâng.

O mână atât de mare… Degetele îi intrau în păr, podul palmei i se odihnea pe maxilar, degetul lui mare îi mângâia obrazul…

— Te-ai plictisit de toţi maimuţoii manieraţi care fac sluj la cea mai mică poruncă a ta, continuă el.

— Nu m-am plictisit.

O înfurie să constate că avea respiraţia întretăiată, ca şi cum ar fi urcat un deal în fugă. Îşi simţea pieptul atât de încordat, încât o durea.

— Eşti răsfăţată pentru că toată lumea îţi dă tot ce-ţi doreşti. Nu a trebuit să munceşti niciodată pentru nimic. Nici măcar pentru atenţiile vreunui anume gentleman.

— Nu ştii absolut nimic despre mine!

Vocea îi era subţire, speriată. În adâncul sufletului ei, ştia că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău fizic, nici altceva care să-i afecteze reputaţia. Grace nu i-ar fi iertat-o niciodată şi, dacă aflase ceva de-a lungul anilor, acela era faptul că Darling îşi dorea cu disperare să-i mulţumească pe Grace şi pe familia ei. Dar se temea că avea capacitatea de a citi în străfundul sufletului ei.

Cine se aseamănă se adună, întunericul cheamă întuneric.

— Ştiu mai multe decât crezi, Lady Ophelia. Înţeleg mai multe decât îţi poţi imagina. Te vei mărita cu un lord, aşa cum se cuvine, dar bănuiesc că ţi-ar plăcea foarte mult să dansezi cu diavolul mai înainte.

— Te înşeli amarnic.

— Dovedeşte!

Înainte să poată răspunde, îşi apăsă gura peste a ei.

Era mai moale decât bănuise, mai fierbinte. Degetul lui mare îi mângâie colţul gurii, iar şi iar, ca şi cum gestul ar fi făcut parte din sărut. Îi simţi limba conturându-i buzele, mai întâi marginea din interior, apoi exteriorul. O dată, de două ori, apoi întorcându-se la centru, dar fără să se mai mulţumească cu suprafaţa. Cu o insistenţă care ar fi trebuit s-o sperie, îi depărtă buzele. Limba lui alunecă printre ele, apoi peste a ei, cu senzaţii de catifea şi mătase. Invitând-o să exploreze, să-i cunoască intimitatea gurii lui la fel cum el o descoperea pe a ei.

Ar fi trebuit să fie revoltată, oripilată. În schimb, se simţea prinsă ca într-o transă, atrasă spre senzaţii pe care nu le mai simţise niciodată până atunci. Era atât de talentat în a produce răspunsuri delicioase, care începeau în vârful degetelor ei de la picioare şi urcau din ce în ce mai sus, învăluind-o într-o căldură toropitoare, înmuindu-i genunchii, topindu-i toată hotărârea.

Auzi un geamăt adânc, simţi o vibraţie sub vârfurile degetelor şi îşi dădu seama că îl ţinea strâns de reverul hainei. Se ţinea de Drake Darling ca să nu se topească şi să

nu-i alunece la picioare. Era doar un sărut, o simplă atingere a buzelor, dar depăşea orice îşi imaginase vreodată.

Darling se dădu înapoi, cu o sclipire de triumf în privire.

— În cinci minute, aş putea să te las fără haine, întinsă pe…

Plici!

Mâna ei înmănuşată luă contactul cu obrazul lui, speriindu-l, speriindu-se pe ea însăşi. Dar nu avea să-i permită să o facă să se simtă ca o femeie uşoară.

— Nu numai că eşti dezgustător, dar îţi şi supraevaluezi talentele. Nici atingerea, nici sărutul dumitale nu mi-au făcut nici cea mai mică plăcere.

— Sunetele pe care le-ai scos au sugerat altceva.

Ridică mâna, pregătindu-se pentru o altă lovitură, dar neruşinatul o prinse de încheietură, strângându-şi degetele lungi pe osul ei subţire. I-ar fi fost atât de uşor să-l rupă. Ea respira greu în timp ce totul părea să fie o simplă joacă pentru el.

— O palmă, doar la atât ai dreptul, milady! Şi te asigur că m-aş fi oprit la primul protest pe care-l auzeam din partea dumitale. Acum, doar n-o să fii furioasă pentru că ţi-ai dorit ceea ce-ţi ofeream.

— Nu vreau să am nimic de a face cu dumneata! Acum dă-mi drumul!

Degetele lui se desprinseră uşor. Ophelia îşi smulse mâna şi îşi strânse pumnul pe lângă corp.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât noroiul pe care îl şterg de pe pantofi.

— Am impresia că domniţa protestează cam prea mult.

— Să putrezeşti în iad!

Trecu pe lângă el, simţind o imensă uşurare în clipa în care nu încercă să o oprească, dar şi o oarecare dezamăgire.

Ce naiba era cu ea?

Fu mirată să constate că se simţise în siguranţă cu el. În totală siguranţă.

Ceea ce era ridicol. Darling n-o plăcea. Şi nici ea nu-l plăcea pe el. Încercase pur şi simplu să-i dea o lecţie. Nu putea să spere decât că reuşise să-i dea ea una: nu era o persoană cu care să te joci!

Capitolul 2

— Ce-a fost cu ţine de te-ai apucat să discuţi cu Drake Darling? o întrebă Somerdale, în timp ce trăsura înainta pe străzile liniştite.

Balul avea, fără îndoială, să continue până dimineaţa, dar Ophelia fusese mai mult decât dispusă să plece după cele petrecute cu Darling, în alcov. Se părea că întrevederea lor trecuse neobservată, slavă Domnului! Îi pierise orice chef de dans şi îi ceruse fratelui ei s-o conducă acasă. Acesta fusese bucuros să-i îndeplinească rugămintea, fără îndoială pentru că era la fel de dornic să părăsească petrecerea şi să se ducă la clubul lui.

Privindu-l acum, pe canapeaua din faţa ei, Ophelia nu-i putea citi expresia, totuşi vocea-i era încărcată de dezaprobare.

— Mi-era sete. I-am cerut să-mi aducă ceva de băut.

— Ai fi făcut mai bine să-ţi adresezi rugămintea unui lord. Tata a creat un fond cu o sumă absolut ridicolă pentru tine, ca să ai o zestre suficient de mare cât să ademeneşti chiar şi cei mai influenţi lorzi. Ar trebui să pui ochii pe cineva ca Avendale. El este duce, pentru Dumnezeu!

— Un duce care nu are nici cea mai mică intenţie să se însoare. Nu a participat la balul din seara asta decât pentru că este bun prieten cu Lovingdon. Şi nu trebuie să-ţi faci griji! Nu mă interesează câtuşi de puţin Darling, în calitate de peţitor.

— Ai grijă aşa să fie! Personal, îmi este destul de

simpatic băiatul, dar tata s-ar răsuci în mormânt. A pus în sarcina mea responsabilitatea de a mă asigura că faci o partidă bună. Şi intenţionez să-mi fac datoria în această privinţă.

— Nu ţi-ai face şi mai bine datoria dacă ai căuta la rândul tău să te însori cu o fată cu o moştenire frumoasă?

Trecuseră doi ani de la moartea tatălui lor, şi Ophelia ştia că resursele lor nu mai erau ce fuseseră odinioară.

Somerdale privi pe fereastră.

— Speram să mă însor cu Grace. Acum trebuie să o iau de la capăt. Şi e o treabă foarte sâcâitoare.

O căsătorie între Somerdale şi Grace ar fi fost un dezastru. Fratele ei avea nevoie de o nevastă mai puţin rebelă.

— Şi nu crezi că şi mie sarcina de a-mi găsi un soţ mi-ar putea părea la fel de sâcâitoare?

— Oricum ţi s-ar părea, este condiţia pe care trebuie s-o îndeplineşti ca să intri în posesia banilor pe care ţi i-a lăsat tata. Păcat că n-ai acces la ei înainte să te măriţi. Ne-am distra frumuşel cu ce-i acolo. Îşi îndreptă din nou atenţia spre ea. Dar o să intre în posesia soţului tău după ce te măriţi, şi ăsta o să fie sfârşitul.

— Banii devin ai mei dacă nu mă mărit până în ziua în care împlinesc treizeci de ani.

Şi tocmai ăsta era planul ei. La fel ca Avendale, nu avea nicio intenţie să-şi pună pirostriile. Oh, desigur, făcea suficientă gălăgie în legătură cu asta, le convinsese chiar şi pe Grace şi pe Minerva că voia să se mărite din dragoste, dar adevărul era că nu voia să se mărite deloc, nu voia să ajungă să dea socoteală unui bărbat.

Niciun bărbat n-avea cum s-o iubească îndeajuns încât să o ierte pentru ceea ce făcuse cândva şi era un secret pe care nu-l putea ascunde la nesfârşit de un soţ.

— Dacă vrei să ai rochii sezonul următor, ai face bine să te măriţi sezonul ăsta, spuse Somerdale, întrerupându-i gândurile.

Inima ei tresări uşor.

— Chiar aşa de rău stau lucrurile?

Fratele ei ridică din umeri.

— Investiţiile n-au ieşit aşa cum speram. M-am gândit să iau un împrumut din banii tăi ca să mă descurc până când se îmbunătăţeşte situaţia, l-am pus pe avocatul meu să analizeze detaliile, dar fondul tău e protejat bine de tot. Banii nu-mi revin mie decât dacă mori sau dacă te măriţi cu un bărbat care nu e de neam nobil.

Ophelia se simţi străbătută de un fior. Nu-i plăcea gândul că fratele ei încercase să-i acceseze fondurile. Erau banii ei, zestrea ei, cheia ei spre viitor, spre libertate. Tatăl ei dorise să-i revină ei. Somerdale va trebui pur şi simplu să se descurce.

— În niciun caz nu o să mă mărit cu un bărbat de rând. Mă îndoiesc chiar şi că o să mă mărit. Şi cu siguranţă nu am de gând să mor prea curând.

— Dacă vrei să mai ai bani de-o broşă înainte de treizeci de ani, o să te măriţi cu un lord, chiar dacă e unul pe patul de moarte. Sincer, Ophelia, sunt într-o situaţie foarte delicată.

— De-asta te interesa Grace, pentru că avea o zestre atât de mare?

— Păi, da, desigur.

O spusese ca şi cum ar fi fost o idioată dacă-şi imaginase altceva.

— Dar ea voia să se mărite din dragoste.

— Te asigur că, dacă o femeie îmi bagă bani în buzunar, o s-o iubesc foarte, foarte mult.

— Nu e genul de iubire pe care şi-o dorea Grace! îi spuse Ophelia fratelui ei. Mă bucur foarte mult că nu te-a luat în serios când i-ai făcut curte.

— Ei bine, eu nu mă bucur deloc. Lovingdon nu avea nevoie de averea ei. Pe toţi dracii, e el destul de bogat. Nu-i cinstit.

Ophelia ar fi putut să-i spună vreo câteva despre ce era cinstit şi ce nu. Dar fără îndoială că exagera cu privire la situaţia lui financiară.

— Serios acum, cât de rău stau lucrurile? întrebă ea.

— Nu te apuca să-ţi cumperi rochii noi, zise el posac.

— Nu înţeleg de ce trebuie să am eu de suferit pentru că nu ai ştiut tu cum să gestionezi banii.

Trăsura se opri în faţa reşedinţei lor.

— În plus, sunt sigură că o să se rezolve cumva.

Cu siguranţă trebuia să existe pe undeva o moştenitoare a unei averi considerabile care să-l ia în serios pe Somerdale.

Fratele ei râse înfundat.

— Ar fi bine să se rezolve curând, altfel o să înceapă creditorii să ne bată la uşă. Şi ai perfectă dreptate, surioară, n-am vrea să ai cu ceva de suferit, nu?

Înainte ca Ophelia să apuce să răspundă, lacheul deschise uşa trăsurii şi îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare.

Fratele ei veni după ea.

— Nu te duci la club? îl întrebă, în timp ce urcau împreună treptele.

— Conversaţia noastră mi-a stricat orice chef de distracţie. Cred că pur şi simplu o să beau până o să uit de toate.

Deschise uşa, şi intrară în hol.

— Să ştii că băutura n-o să-ţi facă problemele să dispară, îi atrase ea atenţia.

— Dar o să mă ajute să uit de ele o vreme.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Somn uşor, Ophelia.

Făcuse doi paşi când strigă în urma lui:

— Somerdale?

Se opri şi privi peste umăr.

Ophelia oftă adânc.

— N-o să-mi cumpăr nicio rochie nouă, dar să ştii că nu-mi place situaţia.

Somerdale îi zâmbi trist.

— Nici nu mă aşteptam să-ţi placă. Şi sunt sigur că ai dreptate. O să se rezolve cumva. Trebuie doar să stau să

mă gândesc mai bine.

Îl privi cum se depărta pe coridor. Preţ de-o clipă, se gândi să se ducă după el, dar avea propriile ei probleme. În capul listei, să-l facă pe Drake Darling să plătească pentru sărutul pe care i-l furase. Cu prima ocazie când o să se întâlnească, o să-l pună la locul lui. O să-l facă de râs în public. O să-i spună lui Grace exact ce fel de derbedeu era. Poate că familia ei o să-l arunce-n stradă, secătura!

Urcă scările spre nivelul superior şi abia când ajunse sus îşi dădu seama că-şi mângâia buzele cu limba, căutând să vadă dacă mai rămăsese vreo urmă din gustul lui. Cum era posibil ca un bărbat atât de păcătos să aibă un gust aşa delicios? Mai sărutase şi pe altele în seara asta? Probabil. Detesta să şi-l imagineze într-un ungher întunecat împreună cu o altă fată, sărutând-o ca şi cum ar fi murit dacă nu o făcea.

Intră furioasă în camera ei, hotărâtă să facă o baie în acea seară, ca să scape de mirosul lui. După ce trase de clopoţelul cu şnur care chema servitoarea, începu să păşească agitată dintr-o parte în alta a camerei. Nu avea chef de baie, dar trebuia s-o facă. Altfel ar fi însemnat să adoarmă învăluită de mirosul lui, care fără îndoială că ar fi urmat-o în vise. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Darling să o viziteze în somn.

Se întoarse în clipa în care auzi paşi şi îşi privi încruntată camerista.

— De ce trebuie să întârzii întotdeauna? Ajută-mă să mă dezbrac! Simt că mă ia durerea de cap. Vreau un pahar cu lapte cald înainte de culcare.

— Da, milady.

Aproape o oră mai târziu, Ophelia era îmbrăcată în hainele de noapte şi ghemuită pe canapea, privind focul domol din şemineu.

Colleen îi pregătea laptele cald. De ce dura atâta? Servitorii se mişcau ca melcii în casa asta! Trebuia să stea din nou de vorbă cu administratoarea. Zău aşa, de la moartea tatălui ei, lucrurile o luaseră razna. Somerdale

trebuia să fie mai hotărât, mai impunător, aşa ca Darling. Se îndoia că servitorii lui Darling trăgeau de timp. Asta dacă avea servitori. Se îndoia că avea sau c-o să aibă vreodată. Nu mai locuia cu familia lui Grace. Din câte înţelesese Ophelia, locuia acum în odiosul ăla de local de jocuri de noroc pe care îl administra. Se întreba dacă acolo îşi întreţinea prietenele. Clătină din cap. Refuza să se gândească la asta.

Unde era laptele ăla cald? Se ridică în picioare tocmai în clipa în care Colleen intra în încăpere – cu mâna goală.

— Ce naiba, Colleen? Chiar nu ţii deloc la poziţia pe care o ocupi în casa asta?

— Îmi cer scuze, milady, dar domnul m-a trimis ca să încep să vă strâng lucrurile. Spune că plecaţi într-o oră.

— Este unsprezece şi jumătate! Nu plec nicăieri!

Cu o expresie sfârşită, Colleen murmură:

— Domnul zice că plecaţi.

— Ei bine, vedem noi ce mai e şi cu asta.

Ophelia coborî scările aproape în zbor. Fără îndoială, fratele ei era beat. Nu avea nicio logică să călătorească la ora asta, în miez de noapte. Chiar şi presupunând că ar fi avut probleme cu creditorii, ceea ce ar fi justificat o plecare în pripă, putea măcar să aştepte până la o oră normală. Şi de ce să o implice pe ea? Doar nu ea avea probleme.

Când se apropie de bibliotecă, un valet îi deschise uşa. Dădu buzna înăuntru şi… se opri poticnindu-se, simţindu-se străbătută de un fior de frică. Uşa se închise numaidecât în spatele ei, lăsând-o prinsă înăuntru, cu cel mai cumplit coşmar al ei.

Capitolul 3

Cu mâinile îndesate în buzunarele pardesiului, Drake înainta pe cărarea ce se întindea de-a lungul malului Tamisei. Când era mic, avea obiceiul să vină aici şi să sape

în noroi, căutând mici comori de pe urma cărora ar fi putut scoate vreo câţiva bănuţi: un nasture mai sofisticat, o bucăţică de mătase, un pantof – care nu-i servise la prea multe fără perechea lui – un ceas. Ceasul de buzunar fusese cea mai de preţ comoară pe care o găsise, dar făcuse greşeala să i-l arate lui taică-său, care i-l smulsese pe dată din mână. Se întrebase adesea cum ajunsese ceasul să fie îngropat în mâlul de pe malul râului.

Nu fusese singurul copil care spera ca noroiul să-i aducă ceva de valoare. Puşlamalele, aşa li se zicea. Uneori avea senzaţia că noroiul încă-i mai era lipit de piele, de haine.

Poate că acesta era motivul pentru care Lady Ophelia Lyttleton reuşea să îl irite în asemenea măsură, pentru că, atunci când îl privea ea, Drake avea senzaţia că vede copilul murdar de odinioară. Copilul care făcuse foamea ca să rămână suficient de slab cât să se poată strecura prin ferestrele înguste ale pivniţelor sau ca să coboare pe coşurile caselor pentru a pătrunde într-o reşedinţă mai impunătoare. Se strecura apoi cu grijă prin întuneric şi-i deschidea uşa lui taică-său – o brută masivă şi umflată.

Uneori, când se uita în oglindă, Drake îl vedea pe tatăl lui. Nu era înzestrat cu eleganţa cizelată a aristocraţilor. Oricât de bine i-ar fi fost croite hainele, oricât de rafinat i-ar fi fost discursul, oricât de impecabile manierele, nu putea uita niciodată că venea din noroi.

Deşi în această seară, mai mult decât de obicei, fusese în pericol ca mlaştina să-l tragă înapoi în ea.

Ce mama dracului fusese în capul lui când o sărutase pe Lady O?

Îl scotea din minţi în ultimul hal, categoric. Poate tocmai pentru că îl antipatiza în asemenea măsură îşi dorise să-i dea un motiv satisfăcător de a-l considera nedemn de ea. Din câte-şi aducea el aminte, nu se purtase niciodată urât cu ea. Nu putea găsi niciun alt motiv pentru antipatia pe care i-o purta, în afară de originea lui. Iar în cercurile ei, probabil că era îndeajuns.

În alcovul acela micuţ, umbrele se închiseseră în jurul lor, creând o intimitate care ascunsese diferenţele. El şi ea fuseseră pur şi simplu un bărbat şi o femeie. Şi mirosul ei fusese înnebunitor de ispititor. Fusese înconjurat de tot felul de miresme întreaga seară, şi totuşi mirosul ei de orhidee i se părea mai ademenitor decât oricare altul. Îşi imagina pielea ei încinsă de pasiune, umedă de dorinţă, făcând mirosul să sporească, asemenea unui boboc de floare care se deschide.

Îi simţise pielea atât de mătăsoasă sub degetele lui aspre.

Şi ochii ei… Ochii ăia afurisiţi şi verzi, ce păreau încărcaţi de secrete.

Ar fi pariat pe sufletul lui că era o femeie cu multe straturi complicate. Şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, fusese tentat să i le dea la o parte, să vadă ce se întâmpla atunci când îi tulbura faţada calculată, atunci când topea gheaţa.

Îl plesnise, asta se întâmplase. Şi pe bună dreptate.

Acum, dacă ar fi putut să uite mirosul ei, poate că ar fi reuşit să o ignore în viitor.

Din nefericire, să uite evenimentele din trecut nu fusese niciodată punctul lui forte.

Păşind peste balustrada joasă care marca poteca, coborî spre marginea apei.

Zona era doar foarte slab luminată de câteva felinare îndepărtate. Vârtejuri de ceaţă se răsuceau în jur. Făcu un efort să-şi stăpânească vechiul obicei de a se ghemui şi de a-şi îndesa degetele în mâlul rece şi lipicios.

În seara asta, îşi simţea sufletul la fel de negru ca şi râul. Şi numai din cauza ei. „Băiete, adu-mi nişte şampanie!”

Băiete! Voise să-i demonstreze că nu era băiat, dar, în urma abordării pe care o alesese, se dovedise a nu fi nici tocmai un gentleman. Mândrie prostească, stupidă…

Un geamăt uşor îi atrase atenţia. Intră numaidecât în alertă. Nu era ceva neobişnuit ca unii oameni să doarmă pe

malul râului. Nu toată lumea avea un acoperiş deasupra capului.

Şi nu era ceva neobişnuit nici ca hoţii sau tâlharii să pândească în întuneric. Dar aceştia nu aveau obiceiul de a scoate zgomote pentru a-şi face cunoscută prezenţa. Oare cineva fusese atacat înainte să ajungă el acolo?

Scâncetul se auzi din nou.

Făcu un pas, cu băgare de seamă, în direcţia din care se auzise zgomotul, dar ceaţa putea distorsiona sunetele, le putea deghiza originea.

— Hei?

Ascultă încordat. Apa lovind malul. Pleoscăitul unui peşte. Nişte picioare mititele, alergând. O tuse puternică, zgâlţâitoare.

Făcând încă doi paşi înspre acest sunet din urmă, se certă în sinea lui pentru că nu adusese ceva cu care să lumineze, dar era familiarizat cu această parte a Londrei. Putea merge pe aici legat la ochi.

În plus, preferase să se contopească în întuneric. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie altfel, nu-şi permitea să rişte să iasă prea mult în evidenţă. Lady Ophelia avea dreptate: era un suflet netrebnic.

Zărind o ridicătură ce nu părea să se încadreze în peisaj, grăbi pasul. Geamătul slab se auzi din nou. Era un om, o femeie, pe jumătate adusă de valuri la mal, cu fustele umflate în spatele ei de apa ce urca şi cobora odată cu valurile.

Aşezat în genunchi lângă ea, în întuneric, putea spune doar că părul părea să-i fie deschis la culoare, deşi era greu de spus cu certitudine, ţinând cont de faptul că era toată acoperită de noroi.

Îi atinse umărul. Era rece ca gheaţa. O scutură uşor.

— Domniţă?

Nimic. Niciun sunet, niciun fel de reacţie de răspuns.

Privi repede în jur şi nu văzu nimic care să indice prezenţa vreunei alte persoane în apropiere.

Apăsându-i degetele sub maxilar, îi simţi pulsul firav.

Dacă era să aibă măcar o şansă să supravieţuiască, trebuia să o încălzească, şi asta cât mai repede cu putinţă.

Cu gesturi rapide, îşi scoase haina şi o puse peste ea, sperând că o parte din căldura trupului lui o să intre într-al ei.

Noroiul o învăluia, ameninţa să o ţină captivă, să o revendice. Nu avea să îngăduie asta. Salvase el multe flecuşteţe din mâlul Tamisei de-a lungul timpului, dar niciodată o femeie. Nu avea de gând s-o lase să moară, acum că o recuperase.

Era udă până la piele. Cum ajunsese în râu?

Era o întrebare la care avea să primească răspuns mai târziu, după ce îşi revenea şi, pe toţi dracii, avea să-şi revină.

Se blestemă în gând că nu avea o trăsură în apropiere, dar simţise nevoia unei plimbări lungi, pe jos. Din fericire, reşedinţa lui nu era prea departe, dar, cu hainele ude şi acoperită toată de noroi, era grea ca un elefant.

Se gândi să se oprească o clipă şi să scape de hainele ei, dar cum ar fi putut explica prezenţa unei femei goale, în cazul în care ar fi fost oprit de vreun poliţist de noapte? Şi chiar aşa, unde naiba erau poliţiştii ăştia, atunci când aveai nevoie de unul?

Nu putea decât să spere că pieptul lui îi oferea o parte suficientă din căldura de care avea atât de multă nevoie.

Murmură ceva, dar nu putu înţelege ce spusese.

— E-n regulă, scumpo, aproape am ajuns. Nu mai durează mult.

Grăbi pasul, pentru prima dată recunoscător staturii lui masive. În ciuda greutăţii, în ciuda distanţei, avea energia de a acoperi repede terenul. Şi, pentru că era târziu în noapte, nu era nimeni pe străzi. Erau singuri: el şi ea. Nu o s-o dezamăgească.

Concentrându-se pe ceea ce făcea şi nu pe distanţa lungă pe care trebuia să o parcurgă, începu să-şi formeze un plan în minte.

O ducea la el acasă, o încălzea, trimitea după doctorul William Graves.

O femeie găsită în casa unui bărbat ar fi fost compromisă, dar Graves ştia să fie discret. Era un vechi prieten de familie. Putea avea încredere în el.

În clipa în care văzu casă, Drake scoase un oftat de uşurare, pentru că femeia încă respira, deşi trupul începuse de-acum să-i tremure, cu mici zvâcnituri.

Deschise în grabă poarta, străbătu aleea scurtă şi urcă cele câteva trepte.

Cu ceva dificultate, reuşi să scoată cheia şi să deschidă uşa. Odată intrat, o închise cu piciorul în urma lui şi urcă până la etaj, unde aşteptau patru dormitoare.

Din fericire, lăsase felinarul cu gaz să ardă cu flacără mică înainte să plece.

Cumpărase recent casa şi nu avusese prea mult timp să o aranjeze. O singură cameră avea pat: a lui.

Intră acum în ea, se apropie de patul masiv şi o întinse cu blândeţe.

— Drăguţă?

Îi bătu uşor obrazul mânjit de noroi, dar nu primi niciun răspuns.

Era rece, pe toţi dracii, îngrozitor de rece.

Cu cât mai multă detaşare cu putinţă, îi scoase hainele, surprins de fineţea materialului şi de calitatea lucrului.

Nu era o femeie de rând, de pe stradă.

Amanta vreunui lord, poate? Care căzuse în dizgraţie?

În timp ce jupoanele, cămaşa şi ciorapii cădeau aruncate pe duşumea, observă câteva vânătăi, dar nu părea să fi avut vreun os rupt.

Dacă te uitai aşa la ea, ai fi putut spune că se dusese pur şi simplu să înoate.

După ce-i scoase toate hainele, o acoperi cu cearşafuri şi pături. Se duse la şemineu şi începu să pregătească un foc puternic, în speranţa de a încălzi aerul din jurul ei. Părea să funcţioneze, pentru că Drake simţi că

începe să transpire.

Îşi scoase haina şi vesta, le aruncă pe jos, apoi se întoarse la pat.

Femeia nu părea să se fi mişcat vreun pic.

Ar fi trebuit să se ducă după Graves, dar nu-i venea s-o lase singură.

Presupunea că ar fi putut să trezească un vecin, dar, din cauza programului său mai puţin obişnuit şi a orelor la care venea sau pleca de acasă, nu reuşise până atunci să cunoască pe nimeni.

Şi nici servitori nu angajase, pentru că nu petrecea suficient timp acolo cât să se justifice cheltuiala.

Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea la Dodger’s Drawing Room. Avea un apartament acolo, care-i era util atunci când lucra până târziu.

Cumpărase totuşi casa pentru că simţise nevoia să aibă ceva care să-i dea senzaţia de permanenţă.

Se duse la ligheanul de spălat, luă carafa şi o aşeză lângă foc, pentru ca apa să înceapă să se încălzească.

Apoi luă ligheanul şi o cârpă şi se întoarse lângă pat.

Se aşeză cu grijă pe margine, înmuie cârpa în apa pe care o turnase deja în lighean, apoi o stoarse. Îi dădu cu blândeţe la o parte părul încâlcit de pe faţă, apoi începu să şteargă noroiul.

O faţă ovală, nu rotundă sau pătrată, ci lungă şi subţire. Bărbie delicată, graţioasă. Pomeţi înalţi şi un nas îngust, cu vârful uşor ridicat.

Mâna i se opri în loc în clipa în care privi trăsăturile pe care cârpa şi apa le scoseseră la iveală. Ştia aceste trăsături, ştia faţa asta. Ce mama dracului?

Tocmai o salvase pe Lady Ophelia Lyttleton. Uşor, o bătu pe obraz.

— Lady Ophelia?

— Nu, murmură ea. Nu vreau să mă atingi. Nu! Nu!

Începu să se agite. Drake făcu rapid un pas în spate.

— Nu, n-o să te ating.

Probabil că îi înregistră cuvintele, acolo, oriunde ar fi

fost, pentru că se calmă pe dată, respiraţia i se potoli, chipul îşi recăpătă trăsăturile blânde care ascundeau aroganţa deloc măgulitoare care o caracteriza de obicei.

Chiar şi în somn, părea să-i poată recunoaşte vocea, să-şi amintească faptul că atingerea lui o revolta, că îi era inferior, că era doar un noroi pe care să-l şteargă de pe vârful pantofului.

Sentimentul de dezgust care îl străbătu aproape că-l făcu să se gândească la posibilitatea de a o arunca înapoi în Tamisa.

Mutându-şi privirea la grămada de haine de pe podea, îşi dădu seama că trebuia să încerce să cureţe măcar o parte din noroiul de pe ele.

Nu avea să poată să-şi pună la loc fustele şi jupoanele alea ţepene, dacă nu i le spăla.

Fără îndoială că Ophelia avea să facă o adevărată criză în clipa în care va afla că-i atinsese hainele intime.

La naiba! Îşi dorea să fi angajat deja măcar o menajeră care să se ocupe de astfel de treburi, care să-i ţină casa în ordine.

Fireşte, dacă ar fi avut o servitoare, Ophelia ar fi început s-o ia la rost pe biata fată încă din clipa în care se trezea. I-ar fi dat porunci pe un ton superior, ar fi insultat-o, ar fi găsit nereguli la temperatura apei din cadă, la cât de crocantă era pâinea prăjită sau cât de moale oul.

Cât de uşor era să judeci, atunci când nu făcuseşi niciodată munca unui servitor.

Îşi întoarse atenţia din nou spre Ophelia. Era nemişcată ca un mort, tăcută ca un mormânt.

Ar fi trebuit s-o cheme pe Grace, să vadă dacă ea putea afla ce căuta draga ei prietenă în mâlul de la mal, dar era noaptea nunţii ei şi, deşi ea l-ar fi ajutat bucuroasă, Drake bănuia că soţul ei şi-ar fi petrecut timpul în pat, fără soţia lui, gândindu-se la metode din ce în ce mai creative prin care să-l facă pe Drake să sufere.

Nu, nu se cădea să deranjezi pe cineva în noaptea nunţii pentru o domnişorică răsfăţată, care, fără îndoială,

căzuse dintr-o bărcuţă cu care se plimba pe Tamisa. Probabil că fusese beată, îşi pierduse echilibrul şi aterizase în apă.

A doua zi de dimineaţă, ar fi putut să apeleze la Grace. Doar că tinerii căsătoriţi plecau în voiajul de nuntă în zorii zilei. Şi se duceau pe continent, unde intenţionau să rămână preţ de câteva săptămâni, din câte înţelesese.

Nu, nu era o chestiune chiar atât de gravă încât să le strice planurile. Dar poate că ar fi trebuit să rişte totuşi şi să se ducă după Graves.

Nu îl deranjase niciodată până în acea clipă că trăia singur aici, dar, dintr-odată, şi-ar fi dorit să aibă o întreagă armată de servitori – sau cel puţin unul, pe care să-l poată trimite cu un mesaj.

Se gândi să o scuture, dar nu voia s-o supere din nou.

Probabil că era cel mai bine s-o lase să doarmă.

Brusc, ochii ei se deschiseră şi Drake se surprinse privind în verdele adânc, aşteptându-se la o palmă, la un ţipăt, la o explozie îngrozită în momentul în care şi-ar fi dat seama că era în camera lui.

În schimb, Ophelia clipi şi privi încet în jur, înainte să se întoarcă la el.

În ciuda situaţiei în care se afla, reuşi destul de bine să ridice vârful acelui nas subţire şi uşor cârn.

— Ce caut aici?

Tonul i se potrivea de minune: hotărât, poruncitor, obişnuit să primească răspunsuri.

— Te-am pescuit din râu, zise el, dorindu-şi din ce în ce mai mult s-o fi lăsat acolo. Se îndoia că avea să aprecieze faptul că o salvase – de unde venea şi întrebarea: dar cum mama dracului ajunsese în situaţia de a avea nevoie să fie salvată?

— Chiar aşa, cum ai ajuns acolo?

Îşi apăsă vârfurile degetelor mâinii stângi pe tâmplă şi strânse ochii.

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

Clătină uşor din cap şi deschise ochii.

— Mă doare capul.

— Nu am apucat să te examinez.

— Eşti medic? întrebă ea tăios.

O privi încruntat. Dorinţa ei de a-l face să se simtă inferior era de-a dreptul enervantă în acest moment, în care el încerca să o ajute. Chiar nu putea nici măcar o dată să lase la o parte diferenţele dintre ei?

— Fireşte că nu, dar pot să simt un cucui, dacă e acolo. Dă-mi voie să văd.

Aerul superior păru s-o părăsească.

— Bine. Da.

Da? Avea de gând să-l lase să o atingă? Drake presupunea că-şi dădea seama că nu avea de ales.

Cu grijă, îşi trecu degetele peste scalpul ei. Atinse un nod. Ea tresări.

— Scuze, zise el. Ai un cucui acolo. Unul mic.

Îşi retrase degetele.

— Nu pare să sângereze.

— Şi asta e bine, nu?

— Întotdeauna e bine când nu curge sânge. M-am lovit şi eu la cap. Mă aventurez să spun că o să te faci bine, după o vreme.

Ophelia privi din nou în jur, ceva mai încet, de data asta, ca şi cum ar fi trecut în registru fiecare imperfecţiune, oricât de mică: tapetul decolorat, care începuse să se desprindă de pe perete, crăpătura de deasupra căminului, pe care nu o reparase încă, absenţa covoarelor, a draperiilor sau a tablourilor. Tot ce avea de gând să remedieze, de îndată ce găsea timpul necesar.

Ophelia miji privirea şi Drake se pregăti pentru o replică usturătoare, în legătură cu toate defectele acestui loc.

— Camera asta… parcă ceva nu-i bine. Nu am senzaţia că ar fi a mea.

O privi lung, încercând să înţeleagă ce spunea.

Poate că gâlma pe care o simţise era mai periculoasă

decât crezuse el, pentru că Lady Ophelia părea să fie incredibil de confuză.

— Fireşte că nu-i a ta. E a mea.

Întorcând cu o mişcare bruscă capul spre el, îl privi lung, cu sprâncenele atât de încruntate încât, dacă nu ar fi durut-o deja capul, cu siguranţă ar fi început atunci.

— De ce m-ai adus aici? Cine eşti?

Ce joc mai era şi ăsta?

— Ştii cine sunt. Drake Darling.

— Mă tem că te înşeli. Nu te cunosc, şopti ea.

— Asta nu are nicio logică. Mă ştii de ceva vreme.

Clătină încet din cap, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Drake nu era genul care să se piardă uşor cu firea, dar o femeie care plângea îi punea capac. Niciuna din femeile importante din viaţa lui, nici ducesa de Greystone, nici fiica ei, Grace, nu plângeau uşor. Erau femei puternice şi curajoase, aşa că, atunci când venea vorba de lacrimi, Drake era pierdut. Şi mai ales nu ştia ce să facă atunci când se punea problema de a o linişti pe Lady O. Ultimul lucru pe care şi-l imaginase fusese că o să ajungă vreodată să dorească să o consoleze, dar, în acel moment, exact asta voia să facă. Voia să o liniştească mai mult decât orice altceva pe lume, pentru că nu putea suporta lacrimile. Voia să o facă să se simtă în siguranţă.

Deşi era sigur că o să-l dojenească, se hotărî să folosească o formă a numelui ei pe care o auzise odată pe Grace folosind-o. Cu siguranţă, avea să-i facă bine să se audă alintată.

— Phee…

— Phee?

O întrebare.

— Phee.

Un răspuns.

O distanţare în expresia ei, ca şi cum ar fi încercat să atingă ceva la care nu putea ajunge.

— Phee. Îmi sună cunoscut.

Dădu din cap, apoi se uită fix la el.

— Este numele meu, nu-i aşa?

Ceva nu era deloc bine.

Foarte încet, Drake coborî de pe marginea patului şi se dădu doi paşi în spate, creând o distanţă între ei, în timp ce încerca să înţeleagă exact ce se petrecea acolo.

— Ce-ţi aminteşti?

O cută între sprâncene, apoi capul i se mişcă dintr-o parte în alta.

— Nu-mi amintesc… nimic.

Capitolul 4

Drake Darling o privea ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie, un mecanism bizar descoperit într-un magazin de curiozităţi, pe care dorea să-l desfacă şi să-l examineze.

Îşi aşeză mâna mare pe stâlpul patului. Din poziţia din care îl vedea, părea să fie un bărbat uriaş.

Se încruntă şi strânse buzele.

— Fără îndoială, eşti doar dezorientată în urma căzăturii în râu. Fă o pauză. Gândeşte-te! Nu e cu putinţă să fi uitat totul.

Vorbise cu atâta autoritate de parcă ar fi avut puterea să-i smulgă amintirile din abisul întunecat în care căzuseră. Avea dreptate, fireşte. Ar fi trebuit să-şi amintească ceva, orice, dar se simţea de parcă ar fi bătut într-un perete subţire care nu făcea altceva decât să transmită ecoul într-o încăpere pustie.

— Îmi amintesc când m-am trezit.

— Azi-dimineaţă?

Vocea îi era încărcată de o speranţă incredibilă, dar era o speranţă pe care nu i-o putea împărtăşi.

— Nu, adineauri. Aici, în patul ăsta.

— Şi înainte?

Clătină din cap, gândindu-se că ar fi trebuit să fie speriată de bărbatul de lângă ea. Nu îl cunoştea, totuşi

ceva la el era familiar şi ştia, instinctiv, că era în siguranţă cu el. Dar de unde ştia asta? De unde ştia că acesta nu era dormitorul ei, atâta timp cât nu-şi amintea cum arăta dormitorul ei?

Cum putea şti numele obiectelor – pat, fereastră, pătură, foc – dar nu-şi amintea propriul nume? Dar ştia că trebuia să aibă un nume. Phee sunase familiar – şi totuşi nu. Era derutată şi îngrozită şi nu ştia ce să facă. Iar el părea să încerce aceleaşi emoţii – ei bine, poate că el nu era totuşi îngrozit. Părea să fie un bărbat care nu se temea de nimic, iar asta avea prea puţin de a face cu dimensiunile lui impresionante. Avea pur şi simplu un aer încrezător, de om care înţelege cine este. Ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru în ceea ce o privea. Cine naiba era ea?

Spusese că fusese în râu. De ce-ar fi fost în râu? Se simţi străbătută de un fior ca de gheaţă, şi capul începu să-i pulseze de durere. Nu voia să se gândească la râu. Nu voia să se gândească la nimic altceva în afară de bărbatul de lângă patul ei.

Avea nişte umeri atât de largi, încât îşi imagina că putea căra o povară considerabilă fără niciun fel de problemă. Îşi dădu seama că, probabil, aşa o cărase până aici, cuibărită în braţele alea puternice.

Brusc, îşi dădu seama că, pe sub pături, era complet dezbrăcată. Strânse cearşaful la piept.

— Hainele mele!

— A trebuit să le scot. Erau ude şi murdare de noroi.

— Ţi-ai permis prea mult.

— Preferai să te îmbolnăveşti şi să mori?

Nu, dar nu catadicsi s-o spună cu voce tare. Era sigură că întrebarea lui fusese retorică. De unde ştia cuvântul ăsta? De unde ştia orice cuvânt? De unde ştia că era greşit ca el să-i scoată hainele? De unde-l ştia pe el? Care era legătura dintre ei? Ce era el pentru ea? Ce era ea pentru el? Şi de ce nu era sigură că voia să ştie răspunsurile?

Îşi îndesă degetele în păr, dar se opri în clipa în care simţi ceva lipicios, care-i făcu pielea de găină.

— Ce-i asta?

— Noroi. Am încercat să te curăţ, dar mi-ai lăsat impresia că nu vrei să te ating.

Vocea lui era aspră, ca şi cum s-ar fi simţit jignit.

Nu se simţea în stare să-i analizeze starea de spirit. Abia dacă o înţelegea pe a ei.

Totuşi, deveni brusc acut de conştientă de mizeria de pe faţa şi gâtul ei. Întinse braţele, îşi examină mâinile, şi văzu cu claritate mizeria înnegrită.

— O baie. Trebuie să fac o baie. Vezi să-mi fie pregătită numaidecât. Apă fierbinte, o idee mai mult decât caldă.

Bărbatul arcui o sprânceană.

— O idee mai mult decât caldă.

Da, aşa îi plăcea baia. Ştia asta. Ce altceva mai ştia?

— Hainele mele. Pune pe cineva să cureţe noroiul şi să le usuce cât mai repede cu putinţă. Şi se pare că dumneata ştii cine sunt, aşa că presupun că mă poţi conduce la mine acasă.

Îl privi încruntată.

— Ce mai aşteptţi? Fă urgent ce ţi-am spus!

Maxilarul i se încleştă, şi un muşchi îi zvâcni în obraz.

— Cum doreşti.

Simţi cum i se strânge stomacul. Nu era prima oară când bărbatul din faţa ei îi spunea aceste cuvinte. Întunecate şi periculoase, o promisiune care o făcu să întoarcă privirea. Ce era el pentru ea? Un amant? Cum altfel ar fi putut să fie aşa de liniştit, când era goală în patul lui? Şi de ce era ea atât de liniştită? De ce nu tremura, de ce nu-i era frică?

Era acut conştientă de ecoul paşilor lui în încăperea sumar mobilată. Auzi foşnetul materialului în clipa în care îi luă rochia de pe jos. Bufnitura uşii trântite în clipa în care ieşi.

Nu, nu era iubitul ei. Dacă ar fi fost, ar fi ţinut-o de mână, i-ar fi mângâiat fruntea, ar fi cuprins-o în braţe şi ar fi strâns-o la pieptul lui. Ar fi făcut tot ce-i stătea în putere

ca să o liniştească. Şi ar fi fost recunoscătoare pentru atingerea lui. Nu ar fi dorit nimic altceva.

Îşi masă fruntea. Cum putea să ştie toate astea, dar să nu ştie *cine era?* Nu avea niciun sens.

Ce căutase la râu? Ştia să înoate? Da, credea că ştia, dar privind pe fereastră văzu că afară era întuneric. De ce fusese afară singură, în toiul nopţii? Fusese singură? Mai fusese cineva cu ea?

Durerea din tâmplele ei deveni mai ascuţită, ca un pumnal care lovea şi lovea şi iar lovea. Nu voia să se gândească la asta, să încerce să înţeleagă acum. O să-şi amintească în cele din urmă. Era sigură. Odată ce se întorcea acasă şi era înconjurată de lucruri cunoscute, în sânul familiei ei... O altă durere ascuţită în momentul în care se gândi la familia ei. Familia, familia... Cine era familia ei? O căuta cineva? Îi păsa cuiva de ea? Fireşte că da. Era iubită... nu?

Avea să primească toate răspunsurile cât de curând, după ce o ducea acasă. Totul avea să se limpezească şi să capete sens. Avea să scape de acest vid întunecat, n-o să mai aibă senzaţia că se mişcă printr-o ceaţă densă. Şi durerea înfiorătoare din capul ei avea să înceteze.

Dădu cearşafurile la o parte şi se simţi străbătută de un fior în clipa în care îşi văzu picioarele murdare de noroi. O băgase în pat murdară, înfiorător de murdară. Ce fel de bărbat era, dacă nu ţinea măcar la o curăţenie de bază?

Şi cum se făcea că se presupunea că-l cunoaşte, deşi nu-şi putea aminti nimic despre el?

Nu i se părea un bărbat uşor de uitat. Nimic la el nu părea blând sau blajin. Bănuia că era un bărbat dur. Fusese destul de tăios cu ea, cel puţin la început, până când îşi dăduse seama că avea probleme cu memoria. Apoi fusese ceva mai înţelegător, până când îi ceruse să-i pregătească baia. Nu îl înţelegea, nici nu era sigură că voia să-l înţeleagă.

Traversă încăperea până la şifonier şi-l deschise. Era aproape gol. Să fi fost oare un cerşetor bărbatul ăsta? Nu,

avea o casă, o cunoştea. Şi ştia că nu ar fi avut legături cu un om cu un statut inferior.

Se opri, întrebându-se de unde oare îi venise acest gând? Statut inferior… cine era ea? O prinţesă? O regină? Poate că el era membru în garda ei. O salvase din râu pentru că era datoria lui să facă asta.

Nu conta cine era. Tot ce conta era să ajungă la ea acasă cât mai repede cu putinţă şi să încerce din răsputeri să înţeleagă.

Luă o haină dintr-un cârlig. O haină mare şi grea. Haina lui. O puse pe ea şi se simţi numaidecât încălzită, îi dădea senzaţia că era protejată.

Se apropie de foc şi-i simţi bucuroasă căldura pe degetele de la picioare. Auzea mişcare în camera alăturată. Cu siguranţă, erau servitorii care-i pregăteau baia.

Încercă să-şi formeze o imagine a servitorilor, dar nu reuşi. Erau lucruri pe care părea să le ştie, să le înţeleagă instinctiv. De ce nu-şi putea aminti totul despre viaţa ei?

Simţi că încep să o usture ochii şi clipi ca să alunge lacrimile. N-o să plângă. Nu avea voie să plângă. Plânsul indica slăbiciune, le permitea celorlalţi să profite. Nu mai plânsese de ani în şir, de când… Oh, Dumnezeule, capul ei! Durerea înfiorătoare începuse din nou să pulseze. Se simţi dintr-odată epuizată. Dar nu era niciun fotoliu, nicio canapea pe care să se ghemuiască. Zări un scaun cu spătar de lemn lângă perete. Îl trase lângă foc şi se prăbuşi pe el. Nu era deloc potrivit pentru o lady să se trântească pe un scaun asemenea unui sac de făină.

Nu voia să se gândească, nu voia să analizeze lucrurile pe care le ştia şi pe cele pe care nu şi le amintea.

În schimb, se concentră asupra bărbatului. Era foarte frumos, o frumuseţe aspră şi dură – de parcă ar fi venit de pe coasta din Corn. De unde ştia de coasta din Corn?

Făcu un efort să stăpânească frica ce ameninţa să i se ridice în piept şi să o mistuie. Nu trebuia să arate că-i e frică – niciodată. Ştia şi asta.

Fii puternică! Nu arăta niciodată vreun semn de

slăbiciune, de îndoială sau de lipsă de încredere.

Concentrându-se asupra flăcărilor, se luptă să-şi revină. Un miros masculin plutea în jurul ei. Se aflase şi altă dată în prezenţa acestui miros, înconjurată de el. Îi provoca furnicături ciudate în stomac, îi făcea inima să-i bată mai repede. Ridică gulerul hainei şi-şi lipi nasul de el. Drake. Ce era el pentru ea de o făcea să-l respingă şi, în acelaşi timp, să aibă complet încredere în el?

Voia să-şi amintească rolul pe care îl juca în viaţa ei. Părea singurul lucru tangibil în acel moment. De ce stătea atâta şi nu se întorcea mai repede la ea? Mii de întrebări i se învârteau în minte. Iar el i-ar fi putut răspunde la toate.

O bătaie uşoară se auzi în uşă. Se ridică încet, îşi îndreptă umerii, îşi înălţă bărbia. Refuza să trădeze prin orice indiciu că ar fi fost speriată. Că acest abis întunecat unde fusese viaţa ei ameninţa să o înghită.

— Intră!

Uşa se deschise, Drake păşi înăuntru şi încăperea se micşoră. Pur şi simplu. Prezenţa lui domina totul în jur. Nu era vorba doar de dimensiuni, ci şi de postura lui. Nu era un om cu care să vrei să te pui. Era stăpânul acestei camere, al acestei case, dar, mai mult decât orice, era propriul lui stăpân.

Ce senzaţie minunată trebuia să fie să nu dai socoteală nimănui!

Se încruntă. Cui dădea ea socoteală? O imagine începu să se formeze în mintea ei, dar nu prinse suficient contur cât să o poată identifica.

— Am o cameră de baie.

Arătă spre o uşă de lângă şemineu.

— Baia e gata.

— Le-a luat destul de mult servitorilor să o pregătească, zise ea, îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o. Îndrăznesc să spun că eşti prea blând cu ei.

Asaltată de miros, de masculinitatea lui, ezită o fracţiune de secundă înainte să intre în încăpere. Era bine să nu-ţi trădezi niciodată lipsa de încredere ezitând să

păşeşti, coborându-ţi umerii sau ferindu-ţi privirea. Reguli care-i fuseseră de atâtea ori repetate, încât deveniseră o parte din ea, reguli ce nu puteau fi niciodată uitate, spre deosebire de alte aspecte ale vieţii ei.

Fu uluită de dimensiunile căzii care o aştepta. Văzuse vreodată una atât de mare? Pe de altă parte, fusese nevoie de o cadă în care să încapă el. Nu voia să-şi imagineze mâinile şi picioarele lui lungi întinse peste marginile de alamă, provocând unduiri în apă.

Nu ştia de ce, dar, dintr-odată ezita să intre în baie. Părea indecent să se aşeze într-o cadă care aparţinea altcuiva. Cu siguranţă, avea propria ei cadă, dar nu era aici, şi nu putea merge prin Londra acoperită de noroi.

Îşi înălţă capul. Se răsuci pe călcâie şi rămase locului. Drake stătea sprijinit de uşă, cu braţele strânse la piept, cu nasturii de la cămaşă desfăcuţi, lăsând să i se vadă părul de pe piept. Îşi suflecase mânecile. Avea braţele bronzate şi musculoase, cu venele ca nişte funii. Vedea puterea din ele. Forţa. Ar fi vrut să-şi treacă mâna peste aceste braţe, să le simtă strânse în jurul ei şi să-şi aşeze capul pe pieptul lui. Alinare. Îi putea oferi o imensă alinare. Dar ar fi fost cât se poate de necuviincios.

— Suntem în Londra? îl întrebă.

— Da.

— E ciudat... sunt lucruri pe care le ştiu, altele pe care nu mi le amintesc.

Se încruntă.

— În continuare, nu-ţi aminteşti nimic despre viaţa ta?

Clătină încet din cap.

— Nu. Dar sunt sigură că totul o să se limpezească odată ce mă întorc în sânul familiei mele.

O durere nouă îi săgetă capul. Începea să o sâcâie. Făcând tot posibilul să o ignore, îşi trecu degetele prin apă.

— E prea fierbinte. Va trebui să aştept până se răceşte. Destul de neplăcut. Spune-i fetei care-mi scoate noroiul de pe haine să mi le aducă imediat ce e gata. Între timp, trimite o fată să mă ajute să-mi spăl părul.

Privind peste umăr, constată că Drake nu făcuse nicio mişcare. Părea să se fi transformat într-o statuie de granit.

— Nu sta acolo ca şi cum ai avea toată ziua la dispoziţie! Trimite-mi fata, apoi spune să mi se pregătească trăsura.

— *Tu* eşti *fata.*

— Poftim?

Cu mişcări lente, îşi desfăcu braţele de la piept, apoi se apropie de ea asemenea unei pisici în mijlocul vânătoarei.

— Ca să-ţi explic în cel mai clar mod cu putinţă, Phee: eşti *servitoare* în casa asta.

Capitolul 5

Ochii ei se măriră, într-o expresie de groază. Gura i se deschise. Preţ de o clipă, se temu că o să leşine şi că o să fie nevoit să sară s-o prindă, înainte să se izbească de podea.

Dumnezeule mare!

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu izbucnească în râs şi să strice totul. Expresia ei… ar fi dat o sută de lire ca s-o vadă. Nu, o mie, un milion.

Nu putea spune ce-i venise să-i spună că era servitoare. Îşi făcuse griji pentru ea în timp ce-i pregătise baia, grăbindu-se cât putea de tare, ca ea să se poată simţi mai confortabil, să poată fi curată din nou, ca să o poată duce la familia ei… Şi pentru toate eforturile lui, nu primise nici măcar un mulţumesc. Nici cea mai mică urmă de recunoştinţă. Doar şi mai multe solicitări. „Adu-mi aia, adu-mi ailaltă”. „Apa nu e aşa cum îmi place”. „De ce te mişti aşa de încet? Sunt mult prea importantă ca să aştept… orice, de la oricine”.

Îşi ţinea tot timpul nasul ridicat şi nu privea niciodată suficient de mult în jos ca să observe oamenii de rând, ca

să aprecieze luxul în care trăia şi care era obţinut prin munca altora. Când se trezea, draperiile erau trase, focul trosnea în vatră şi apa caldă o aştepta.

Hainele îi erau călcate, patul încălzit, mâncarea servită.

Dintr-odată, simţise că se săturase. Era răsfăţată, închipuită, nerecunoscătoare. Plictisită.

Pentru că fusese pe punctul de a se îneca ceva mai devreme, gândurile răutăcioase îi creau acum mustrări de conştiinţă, dar nu într-atât încât să-l facă să-şi retragă cuvintele. Las-o să se gândească o vreme, să-şi recalculeze poziţia în lume preţ de câteva ore, până dimineaţa, când avea s-o ducă înapoi acasă. O să dureze cel puţin atâta până când hainele ei aveau să fie suficient de uscate cât să le poată îmbrăca. Deşi tot aveau să fie uşor umede, ca să-i dea un motiv să se plângă. Nu avea o trăsură pe care să i-o pregătească, aşa că aveau să fie nevoiţi să meargă pe jos o vreme, până găseau o birjă. N-o să-i placă. Drake se îndoia că Lady Ophelia mersese vreodată cu birja. Poate că nu-şi amintea cine era dar, pentru Dumnezeu, părea să-şi amintească foarte bine *ce* era.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Vreau să spun, drăguţă, că eşti menajera mea.

Se trase departe de el, ocoli cada şi se opri de cealaltă parte, ca şi cum distanţa dintre ei ar fi schimbat cu ceva cuvintele. Drake nu voia să se gândească la cât de vulnerabilă şi de inocentă părea în acest moment, înfăşurată în haina lui care o înghiţea aproape cu totul. Nu voia să se gândească la degetele mici şi goale de la picioare sau la cum i-ar fi plăcut să i le maseze, dacă n-ar fi fost aşa o scorpie.

Shakespeare ar fi adorat-o.

Uluită, clătină din cap.

— Nu se poate. Aş şti dacă…

— Nu ştii nici măcar cum te cheamă. De ce crezi că ai şti că eşti servitoare?

Privi în jur şi o văzu că încerca cu disperare să-şi

amintească. Îşi ridică bărbia cu o mişcare atât de rapidă, încât fu surprins că nu-şi frânse gâtul.

— De ce-ţi spuneam să pregăteşti lucrurile dacă eu sunt cea care le pregăteşte de obicei?

— Poate vreo dorinţă neîmplinită? Poate că toată povestea asta în care pretinzi că nu-ţi aminteşti nimic este doar o încercare de a evita să faci ce ai promis, anume să ai grijă de reşedinţa mea.

Nu ştia de ce continua şarada asta, doar că simţea o plăcere răutăcioasă să o necăjească. Nu era prea frumos din partea lui, dar nu îl acuzase chiar ea ceva mai devreme că nu era un gentleman, că era doar un ticălos de rând? Nu făcea decât să se ridice la aşteptările ei. Fizic, nu părea să fi avut prea mult de suferit de pe urma partidei de înot în Tamisa. Cât despre memoria ei, nici pierderea acesteia nu părea să-i creeze prea mare suferinţă. Era ferm convins că avea să-şi amintească totul, cât de curând. Era doar o confuzie temporară, nimic mai mult.

— *Servitoare?* repetă ea, cu o voce încărcată de dezgust, de parcă simplul cuvânt i-ar fi provocat repulsie. Servitoarea *ta?*

— Exact. Îţi sugerez să termini baia. Poţi să dormi în patul meu restul nopţii, pentru că este mult mai confortabil decât al tău. Mâine-dimineaţă vom discuta mai în amănunt.

„Mâine-dimineaţă o să-ţi mărturisesc ce-am făcut şi-o să te duc acasă”.

Înainte să se răzgândească şi să-i spună totul chiar în acea clipă, se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece.

— Nu, stai!

Privind peste umăr, refuză să-şi îngăduie să se simtă vinovat în clipa în care-i văzu expresia disperată. Ştia că ei uneia nu îi păsa decât de ea, că nu o interesa niciodată suferinţa altora. Era foarte sigur că nu fusese singurul pe care îl atacase cu limba aia ascuţită.

În plus, doar nu o bătea cu biciul!

Pufnind, îşi rulă mânecile hainei lui. Căzură imediat înapoi, împiedicând-o să-şi frângă mâinile, deşi reuşi să o

facă, chiar dacă nu în cel mai elegant mod.

— Nu e posibil să fiu servitoare.

— De ce nu?

— Nu mi se pare… potrivit. Da, asta este. Pur şi simplu nu mi se pare familiar. Care sunt îndatoririle mele, mai exact?

— Totul. Speli podelele, pregăteşti mesele, îmi lustruieşti cizmele, îmi calci cămăşile, îmi faci patul, îmi pregăteşti baia. Şi faci orice altceva consider eu că trebuie făcut.

— Nu e de mirare că am sărit în Tamisa, mormăi ea.

— Ai sărit? o întrebă făcând un pas spre ea, întrebându-se dacă şocul cuvintelor lui de mai devreme îi zgâlţâiseră memoria. Îţi aminteşti acum?

— Nu, dar aşa trebuie să fi fost. Cum altfel să fi ajuns acolo?

— Dintr-un accident. Ai alunecat.

Îşi frecă fruntea.

— Nu contează. Asta-i în trecut. Important este ce e acum. Asta – făcu un gest larg cu braţul – nu poate fi viaţa mea.

— De ce nu? E o viaţă bună. După cum sunt sigur că o să-ţi aminteşti, după ce te vei odihni. Dormi cât vrei de mult. Ţinând cont de circumstanţe, n-o să-ţi tai din plată. Şi, pentru că se pare că este nevoie să-ţi amintesc care-ţi sunt îndatoririle, o să le discutăm şi pe acestea mâine.

Ieşi, închizând uşa în urma lui. Nu voia să şi-o imagineze dându-şi jos haina şi urcând în cada lui. Cu siguranţă, apa se răcise considerabil până acum. Poate că n-o s-o ducă acasă după ce se trezea. Poate că o s-o lase să petreacă o zi în postura de servitoare. O singură zi. Nu era cazul ca familia ei să sufere mai mult decât atât, întrebându-se ce se întâmplase cu ea.

Râzând înfundat şi clătinând din cap, coborî scările. Trebuia să facă tot ce putea ca să-i scoată noroiul de pe haine. Se opri. Dacă-i dădea hainele înapoi, calitatea lor i-ar fi dovedit numaidecât că nu era servitoare. Părea să-şi

amintească elementele de bază. Va trebui să meargă repede până la biserică, mâine la prima oră, ca să-i facă rost de nişte haine mai potrivite din lăzile pentru săraci.

Chiar avea de gând să continue farsa?

Era ridicol chiar şi să ia în calcul această posibilitate. Era fiica unui conte. Grace nu l-ar fi iertat niciodată dacă se purta aşa cu prietena ei.

Pe de altă parte, nimeni nu trebuia să afle. Fiindcă o înţelegea foarte bine pe Lady Ophelia, ştia că nu ar fi dezvăluit niciodată ce se întâmplase în intervalul de timp în care fusese absentă din societate. Chiar dacă nu-şi recăpăta niciodată memoria pe de-a-ntregul, odată ce o ducea înapoi acasă şi înţelegea care era poziţia ei şi locul ei în lume, avea să le îmbrăţişeze din nou cu aroganţa care-i caracteriza întreaga existenţă.

Ce rău făcea dacă-i arăta un fragment şi dintr-un alt fel de viaţă?

*

În clipa în care se cufundă în apă, Phee constată că abia dacă mai era călduţă.

Regretă că se lăsase distrasă de dezvăluirile lui Drake şi întârziase cu baia.

Servitoare. Ea era servitoare. Mai rău, era servitoarea lui. Singura lui servitoare, după cum se părea. Părea incredibil de... nepotrivit. Nu se vedea frecând podele şi punând mâna pe mizerie.

Strângându-şi în mână cosiţele lungi şi încâlcite, se întrebă cum trebuia să procedeze ca să-şi spele părul. N-ar fi trebuit să fie ceva pe care să ştie instinctiv cum să-l facă? Cu siguranţă, se spălase de nenumărate ori pe cap. Totuşi, în minte îi veniră imagini cu alte mâini spălându-i părul. Poate că fusese doar un vis – un vis că era răsfăţată şi alintată. După cum sugerase şi el, poate că pur şi simplu îşi dorise o cu totul altă viaţă decât cea pe care o avea.

Se scufundă complet în apă. Pleoscăit. Un huruit în

urechi. O cuprinse panica. Aer. Nu avea aer. O să moară!

Sărind în picioare, trase adânc aer în piept, cu lăcomie, până când plămânii începură să o doară, până când simţi că nu-i mai poate umple. Strângându-şi la piept genunchii îndoiţi, cuprinzându-şi picioarele cu mâinile, se luptă să oprească tremuratul.

Nu-i era frig, dar îi fusese. În apă, în Tamisa. Cum ajunsese acolo? N-ar fi trebuit să ştie? Se întâmplase ceva oribil şi aşa ajunsese în apă? De aceea nu-şi amintea, pentru că nu voia să-şi amintească? Avea vreo legătură cu Drake Darling?

Chiar aşa, ce fel de bărbat era? Dur, pe de-o parte, blând, de pe altă parte. Avea un nume care părea să-l descrie. Acum era blând şi îngrijorat, ca imediat după aceea să fie dur şi neînduplecat, ca şi cum ar fi făcut ceva care să-l înfurie sau cel puţin să-l enerveze. Avea senzaţia că nu o plăcea prea mult. Atunci, de ce nu o concedia? De ce o ţinea să lucreze pentru el? Pentru că făcea o treabă exemplară? Aşa trebuia să fie. Nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin. Ştia asta. Lucrul de mântuială nu trebuia tolerat. Era motivul pentru care aşteptase atât de mult până să facă baia.

Înşfăcă săpunul şi începu să-şi frece părul şi corpul. Observă acum câte o vânătaie ici şi colo. Şi dureri, atât de multe dureri. Ca şi cum ar fi fost bătută. Presupunea că fusese, într-adevăr, bătută de curenţii râului care o izbiseră de mai.

În clipa în care apa se înnegri de mizerie, dădu să cheme o servitoare... Şi se opri. De ce i se părea firesc să facă asta? Să poruncească cuiva să golească cada şi să o umple la loc, ca să se poată spăla din nou? Şi din nou, şi din nou. Până când scotea de pe ea toată mizeria.

Dar, din câte-i spusese Drake, nu avea pe cine să cheme. Cu siguranţă, nu voia să vină el s-o ajute. Nu se simţea suficient de curată, dar trebui să se mulţumească cu atât. Ieşi din cadă şi luă un prosop, frecându-şi energic trupul cu el, încercând cu disperare să se simtă mai curată.

De ce nu se putea simţi curată?

Nu era sigură că senzaţia de necurăţenie avea legătură pe de-a-ntregul cu noroiul.

Era ea, ceva legat de ea. Dar nu simţea nici cea mai mică dorinţă să afle ce.

Strângându-şi prosopul în jurul trupului, se apropie precaută de oglindă, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă.

Părul îi atrase primul atenţia. Nu era bine, nu era deloc aşa cum ar fi trebuit să fie. Încâlcite şi rebele, şuviţele blonde îi cădeau în cascadă peste umeri. Nu-şi amintea să şi le fi periat vreodată, dar cu siguranţă o făcuse. Ar fi trebuit prinse. Da, aşa trebuia să arate părul ei. Frumos ordonat, cu doar câteva bucle lăsate libere pe ici, pe colo, ca să-i încadreze faţa.

Se aplecă şi-şi studie cu mai multă atenţie trăsăturile. Recunoscu ochii verzi, nasul, bărbia, pometii. De ce nu-şi putea aminti mai mult? Avea senzaţia că detaliile deveneau din ce în ce mai neclare, cu cât încerca mai mult să-şi amintească ce era cu ea. Risipindu-se într-o ceaţă pe care nu o putea atinge.

Coborî privirea şi văzu peria de argint. Peria lui, fără îndoială. Putea vedea câteva fire de păr negru rămase pe ea.

Ce gest intim, să folosească peria lui pe părul ei! Dar nu credea că avea altă alternativă. Nu ştia unde putea fi propria ei perie, nici măcar dacă avea una. Avea senzaţia că o să înnebunească, de la cât de multe nu ştia.

Strânse în mână mânerul periei şi o ridică. Era solidă şi grea. Cu siguranţă, nu era o perie ieftină. De unde ştia asta?

O luă şi începu să-şi descâlcească şuviţele. I se părea ciudat să facă ea asta. Nu-şi amintea să se mai fi pieptănat vreodată. Dar fără îndoială că se pieptănase. Nu era o barbară, care să umble cu pletele în vânt.

Când în sfârşit triumfă în lupta cu cosiţele încâlcite, când peria îi alunecă în sfârşit cu uşurinţă prin păr, şi-l

împleti într-o singură coadă. Aşa îşi purta părul atunci când se ducea la culcare, ştia. Şi mai ştia cu absolută certitudine că nu dormea dezbrăcată. Unde putea să găsească o cămaşă de noapte?

După ce-şi puse pe ea haina cea grea, deschise cu băgare de seamă uşa şi privi afară.

Nu rămăsese să o aştepte în dormitor, slavă Domnului!

O senzaţie de uşurare, apoi de epuizare, o izbiră pe rând. Apoi altceva. Patul pe care îl lăsase răvăşit era acum frumos aranjat, cu un colţ al cearşafului dat la o parte. Aşa cum trebuia să fie, aşteptând-o să se strecoare în aşternuturi.

Ridică păturile şi examină cearşafurile. Nu rămăsese nicio urmă de noroi, nicio pată. Schimbase aşternuturile murdare cu unele curate. Din nefericire, nu-i lăsase şi o cămaşă de noapte.

Se temea că, dacă pleca să caute una, s-ar fi întâlnit cu el şi asta ar fi dat-o din nou peste cap.

Se duse până la comodă, deschise un sertar şi privi înăuntru, recunoscătoare să găsească ceea ce căuta. Luând în calcul dimensiunile lui uriaşe comparate cu statura ei minionă, hotărî că una din cămăşile frumos împăturite ar fi fost numai bună.

Îşi dădu jos haina, o lăsă să cadă pe podea, apoi îşi trecu peste cap una din cămăşile de pânză de olandă. Materialul era incredibil de moale. Nu era o cămaşă făcută pentru cineva din clasa de jos.

De unde venise acest gând?

Fireşte, avea sens. Deţinea o casă, avea o servitoare. Ea era servitoarea. Nu putea să accepte gândul ăsta. Părea să fie împotriva oricărei raţiuni. Totuşi, nu avea niciun motiv să o mintă…

Cu un oftat, se duse lângă pat, urcă în el cu oarecare efort… de ce nu avea trepte? Fireşte, Drake Darling nu avea nevoie de trepte, ţinând cont de cât era de înalt. Dar nu venea nicio femeie în patul lui? Presupunea că, dacă

venea vreuna, pur şi simplu o ridica în braţe şi o aşeza pe pat. Da, îl putea vedea făcând asta.

Cu siguranţă o dusese în braţe, o aşezase pe pat... Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut în clipa în care genunchii i se înmuiară. În schimb, trase pătura peste ea şi se ghemui pe o parte. Îi dăduse jos hainele, foarte posibil chiar să o fi atins şi totuşi... Nu credea că profitase de ea. Părea să fie un om de onoare. Sau poate că şi de data asta îşi imagina ceea ce-şi dorea să fie.

Obosise să tot încerce să înţeleagă. Nu-şi mai dorea decât să doarmă.

Când o să se trezească, poate că o să descopere că totul nu fusese decât un vis.

*

Nu fusese un vis. Se trezi în acelaşi pat, din acelaşi dormitor, cu acelaşi bărbat lângă ea.

Voia să protesteze înfuriată în faţa acestei neruşinate încălcări a intimităţii ei, dar era totuşi camera lui, patul lui, casa lui. Şi ea era servitoarea lui. Avea tot dreptul să facă ce dorea.

— Cum te simţi? o întrebă.

Pierdută, derutată, îngrozită... nu că ar fi mărturisit ceva din toate astea. Instinctiv, ştia că trebuia să-şi păstreze sentimentele pentru sine, că avea obiceiul de a face exact asta, de a nu trăda nimic altceva decât o expresie complet încrezătoare.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Nu te doare nimic?

— Câte puţin pe ici, pe colo, dar nimic care să nu poată fi tolerat.

— Memoria ta?

Se încruntă, dorindu-şi să poată păstra şi această informaţie pentru sine, dar avea nevoie de el ca s-o ajute să-şi amintească.

— E ca şi cum nu aş fi existat înainte să mă trezesc în

patul tău.

Nu făcu nicio mişcare. O privea doar, şi totuşi avu senzaţia că îl simte ezitând. În legătură cu ce anume, habar nu avea, dar asta părea să fi devenit ceva obişnuit pentru ea. Habar nu avea de nimic din ceea ce era important. Cum putuseră să dispară trecutul ei, întreaga ei existenţă?

Se gândi să-l asalteze cu o mie de întrebări, dar nu era sigură că voia să afle răspunsurile.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

Acum că adusese vorba, îşi dădu seama…

— Sunt lihnită, sincer. Adu-mi micul dejun cât mai repede cu putinţă.

Un colţ al gurii lui se ridică înainte să apuce să se controleze şi i se păru că vede o scânteie de satisfacţie în ochii lui negri. Ochi pe care-i cunoştea. Se vedea privind adânc în ei, pierzându-se în adâncurile de obsidian. Ochii ei erau de un verde puternic, o nuanţă foarte frumoasă, dar nu era nimic frumos în culoarea ochilor lui. Vorbeau despre secrete întunecate şi despre călătorii şi mai întunecate. Ba chiar despre o viaţă dură.

— Presupun că o să-ţi trec cu vederea, spuse el tărăgănat, că *tu* ai uitat să-mi pregăteşti *mie* micul dejun.

Stomacul ei scoase un zgomot, fără îndoială protestând în faţa acestor cuvinte în aceeaşi măsură în care o făcea mintea ei.

— Nu ai bucătăreasă?

— Nu sunt însurat. Nu am nevoie de o multitudine de servitori. Tu îmi eşti îndeajuns pentru toate.

Dacă nu ar fi fost încă în pat, s-ar fi prăbuşit pe un scaun sau pe podea. Deşi îi spusese cu o seară în urmă că era singura servitoare din casă, nu înţelesese pe deplin cât de vaste erau îndatoririle ei. Ea pregătea mesele?

— Totuşi, continuă el, având în vedere că ai trecut printr-o experienţă foarte neplăcută aseară, mi-am permis să-ţi pregătesc o gustare. Nu ştiam dacă ţi-ai revenit suficient cât să-ţi poţi relua îndatoririle. Dar sunt uşurat să constat că pare să-ţi fie foarte bine. Din păcate, n-am reuşit

să salvez hainele pe care le purtai aseară. Ţi-am adus altele.

Arătă spre scaun, unde observă un vraf de haine frumos împachetate.

— O să aştept pe coridor până te îmbraci, apoi o să-ţi fac un tur al casei, ca să te ajut să te refamiliarizezi cu locul şi cu îndatoririle care-ţi revin. Să nu stai mult! Se răceşte mâncarea.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Stai!

Totul se întâmpla prea repede şi părea înfricoşător de nefiresc.

Se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Nu-ţi mai aminteşti cum să-ţi pui hainele? Ai nevoie de ajutorul meu?

O imagine cu el ridicându-i cămaşa peste cap îi străfulgeră mintea. Întinzându-i fiecare obiect vestimentar, ţinându-i-l ca să-l poată îmbrăca. Mâinile lui aranjându-i pe trup cămaşa şi corsetul. Degetele lungi legându-i şireturile.

Căldură, o căldură sufocantă o învălui şi îşi imagină că obrajii îi erau roşii ca două mere.

— Nu, sunt sigură că mă pot descurca, zise ea, auzindu-şi propria voce firavă şi îndepărtată.

Îşi drese vocea.

— Doar că... nu ştiu dacă sunt în stare să-mi reiau sarcinile.

— Ia-o încetişor azi! Odihneşte-te când simţi nevoia. Nu sunt o brută, dar aştept să văd totuşi ceva. Aşa că, grăbeşte-te! Îmi imaginez că eşti nerăbdătoare să revezi locurile şi obiectele familiare.

Ieşi din încăpere, închizând uşa în urma lui.

Se dădu jos din pat şi se apropie de grămada de haine ca şi cum s-ar fi aşteptat să o muşte. Ridică încet cămaşa aspră. Nimic la ea nu-i părea cunoscut, nimic din toate astea nu-i părea familiar.

Se temea că n-o să găsească răspunsurile în sinea ei. Se întrebă de ce nu credea că o să le găsească nici la el.

*

O să ardă în iad.

Acesta era gândul care revenea iar şi iar în mintea lui Drake, în timp ce stătea sprijinit de peretele din hol. Acesta şi imagini cu Ophelia întinsă în patul lui.

Ce fel de netrebnic era de rămăsese blocat în clipa în care o văzuse îmbrăcată în cămaşa lui, ca şi cum ar fi împărţit un moment de intimitate în timpul căruia ajunsese goală, înainte să se îmbrace cu cămaşa lui? Deşi făcuse eforturi să nu observe pielea goală a femeii pe care o dezbrăcase cu o seară în urmă, era totuşi bărbat şi mintea lui înregistrase anumite imagini care îl chinuiau acum, când îşi imagina cum acea piele atinsese interiorul cămăşii lui.

Păruse atât de inocentă, adâncită în somn. În ciuda tuturor pregătirilor pe care le făcuse, hotărâse să renunţe la planul lui de a o face să trăiască o zi din viaţa unei servitoare. Apoi însă îi poruncise să-i aducă micul dejun. Iar asta îl iritase, îi amintise de alte ocazii în care îi dăduse ordine, în care o văzuse împărţind porunci servitorilor. Chiar dacă nu îşi amintea cine era cu adevărat, adevărata ei fire reuşea să iasă la suprafaţă, cu superioritatea care o caracteriza.

Făcuse o donaţie foarte generoasă la biserică pentru hainele care crezuse că s-ar fi potrivit pe trupul ei. Îl enervase să constate că o cunoştea suficient de bine cât să-i determine înălţimea şi dimensiunile, cât să poată aproxima ce fel de haine i s-ar fi potrivit. Pe de altă parte, fusese un fin observator al femeilor încă de la vârsta de şaisprezece ani, când descoperise încântările trupurilor lor. Aşadar nu ea, în sine, îi captase atenţia. Ci simplul fapt că era femeie.

O femeie care avea să blesteme ziua în care îl strigase *băiete.* Presupunând că-şi recăpăta memoria şi-şi amintea cum se purtase cu el.

Uşa se deschise. Se îndreptă. Avea încă părul împletit,

dar faţa-i era roz, ca şi cum tocmai şi-ar fi frecat-o energic. Deşi rochia îi venea destul de bine, părea nepotrivită pe ea, cu materialul decolorat şi uzat. O făcea şi pe ea să pară decolorată. Nu voia să se gândească la faptul că ei i se potriveau cele mai fine rochii, nu ceva atât de umil şi de simplu. Era o rochie cu nasturi până în gât, cu mânecile prea lungi.

Îşi frecă braţele cu mâinile, ca şi cum ţesătura ar fi deranjat-o. Sau poate că pur şi simplu simţea că o astfel de ţinută simplă nu era pentru ea. Sau poate că-i era frig.

Ar fi trebuit s-o întrebe, dar nu voia ca hotărârea să-i fie afectată de milă sau de compasiune. I-ar fi putut face altele, mult mai rele, decât să o oblige să trăiască o zi în postura de servitoare.

Dezlipindu-se de perete, o întrebă:

— Ţi se pare cunoscut ceva din ce vezi în jur?

Cu ochii verzi măriţi, cu fruntea încruntată, Ophelia clătină din cap.

— De cât timp lucrez aici?

— De două săptămâni.

Înainte să-i mai pună şi alte întrebări, începu să se îndrepte înspre capătul holului.

— Pe aici!

Ecoul paşilor ei uşori răsuna între pereţii goi. Încă nu cumpărase covoare cu care să acopere podelele de lemn. Erau multe pe care nu le făcuse încă. Când ajunseră la ultima cameră de pe dreapta, deschise uşa.

— Camera ta.

Ezită, ca şi cum s-ar fi temut să nu intre în bârlogul vreunei fiare.

— Camera mea e la acelaşi etaj cu a ta?

— Sunt un stăpân bun. Camerele de aici au şemineuri. Cele de la etaj – unde ştiu că dorm în mod obişnuit servitorii – nu au.

— Bun… Va trebui să te cred pe cuvânt, pentru că nu-mi amintesc cum este să lucrez pentru tine. Sau pentru oricine. Nu-mi pot imagina. Sincer, nu-mi pot aminti nici cel

mai mic detaliu din ceea ce presupune a fi o servitoare.

— Sunt sigur că-ţi vei aminti totul odată ce-ţi vei relua activităţile.

— Aşa sper.

Cu paşi temători, se apropie de uşă şi privi în încăpere. Nu i-ar fi putut interpreta în mod greşit expresia de groază care-i apăru pe faţă. Spaţiul îngust nu conţinea mult mai mult decât un pat îngust, pe care îl folosise chiar el înainte să-i fie livrat patul în care dormea acum, şi un morman de haine pe care le aruncase în grabă acolo, pentru impresie. Se îndoia că va apuca să folosească vreuna din ele până a doua zi, când intenţiona să o ducă înapoi la ea acasă.

— În patul ăsta dorm eu?

— Eşti servitoare, la urma urmei.

Trecu peste pragul uşii şi privi în jur.

— Aş fi crezut că o să-mi aranjez camera în aşa fel încât să pară mai primitoare.

— Nu prea cred că ai avut timp, la câte ai de făcut.

— Chiar sunt singura servitoare din casă?

— Nu am nevoie decât de tine, momentan. Haide! O să-ţi explic care-ţi sunt sarcinile în timp ce ne îndreptăm spre bucătărie, ca să mănânci ceva.

Se îndreptă înspre scări şi-i auzi paşii în urma lui.

— Podelele trebuie măturate şi lustruite, firește. Rafturile şi poliţele trebuie şterse de praf.

Coborî în grabă scările şi intră într-un coridor ce trecea pe lângă salonul din faţă, care conţinea doar un şemineu cu un cămin ce trebuia şters de praf. În timp ce-i arăta pe rând încăperile goale, deveni dintr-odată uşor jenat de starea în care se găsea locuinţa sa. Chiar şi biblioteca, sanctuarul lui, fusese mobilată doar cu un birou masiv şi un scaun. Comandase câteva piese ce urmau să sosească în curând, dar, în cea mai mare parte, nu hotărâse încă ce avea de gând să facă cu tot spaţiul. Uneori nu vedea rostul în a cumpăra mobilă, tablouri şi statuete, când nu avea intenţia de a se însura vreodată. Ştia

blestemul întunecat al sângelui care-i curgea prin vene şi nu avea nicio dorinţă de a-l arunca asupra unei femei care să-l iubească sau să-l transmită copiilor lui.

Se împăcase cu mult timp în urmă cu ceea ce era, şi această ultimă bravadă a lui nu făcea decât să confirme ceea ce numai el şi ea înţelegeau: că era cu adevărat o secătură.

Se îndepărtă de bibliotecă abia catadicsind să arunce o privire în urmă. Ophelia venea în urma lui, în vârful picioarelor, ca un căţeluş ascultător. Într-un efort de a-şi potoli conştiinţa, îşi aminti că acest vicleşug nu era decât pentru o zi.

Când va afla adevărul, Ophelia va fi furioasă – fie că-şi recăpăta memoria sau nu –, dar Drake învăţase de mult timp să-i ignore crizele şi răbufnelile. Poate că, în urma acestei lecţii, servitorii ei aveau să sufere ceva mai puţin.

Aproape că îl umflă râsul în faţa acestei justificări trase de păr. Întotdeauna fusese sincer cu sine. Trebuia să fie sincer şi acum. Nu făcea asta pentru servitori. O făcea pentru că Lady Ophelia Lyttleton îi fusese ca un ghimpe în coaste din ziua în care reuşise să vorbească coerent.

Oprindu-se brusc, se răsuci pe călcâie, cu faţa spre ea.

— Bucătăria, desigur. Sper să-ţi placă micul dejun.

Era meschin: un ou fiert, pâine prăjită, budincă, lapte.

Strâmbă din nas de parcă i-ar fi oferit balegă de vacă.

— Îmi plac ouăle făcute cremă.

Sprijinindu-se de blatul de bucătărie, Drake îşi strânse braţele la piept.

— Nu ştiu cum să fac cremă de ouă.

Arătă apoi spre plită:

— N-ai decât s-o faci tu.

Cu trei degete subţiri, îşi masă fruntea.

— Ştiu că îmi place, dar nu-mi amintesc cum se face.

Îl privi în ochi.

— De ce-mi amintesc unele lucruri, dar nu pe toate?

În cazul de faţă, Drake presupunea că era din cauză

că probabil că nu avea habar cum se prepara crema de ouă.

— Nu cunosc toate ramificaţiile condiţiei tale, deşi nu s-ar părea să ai vreo suferinţă fizică.

Lucru pentru care era recunoscător. Îi uşura cât de cât conştiinţa.

Făcu un cerc larg cu braţul.

— Nimic din ce-i aici, niciuna din încăperile prin care am trecut, nu-mi sunt cunoscute. N-ar trebui să-mi fie, dacă se presupune că m-am ocupat de ele?

— Nu eşti decât de puţină vreme aici. Ar trebui să mănânci. Poate că, dacă-ţi refaci forţele, o să-ţi aminteşti mai multe.

Cu băgare de seamă, ca şi cum nu ar fi avut pe deplin încredere, se apropie de masă şi rămase în picioare lângă scaun, fără îndoială din obiceiul de a aştepta un lacheu să vină şi să o asiste.

— Îl tragi de sub masă şi te aşezi pe el, îi spuse Drake.

Făcu aşa cum îi spusese, cu fruntea încruntată.

— Mi se pare ciudat – ca şi cum n-am mai făcut niciodată asta până acum.

Ridicând o lingură, sparse oul în partea de sus.

— Se pare că mai mănânci şi ouă fierte din când în când, îi atrase el atenţia.

Se încruntă.

— Ăsta e prea fiert. Îmi place gălbenuşul moale.

— Eşti cam mofturoasă, nu ţi se pare? Apa pentru baie doar o idee mai caldă, gălbenuşurile moi, cremă de ouă…

Ridică brusc capul.

— Şi asta e rău? Să ştii ce-ţi place?

— Poate fi, dacă-i faci să se simtă prost pe cei care nu-ţi pregătesc totul exact aşa cum îţi place.

— Dar, dacă nu-ţi spun cum prefer ceva anume, de unde să ştii?

— În viitor, n-o să-ţi mai pregătesc nici baia, nici micul dejun. O să faci singură asta. Ba mai mult, o să-mi

pregăteşti tu mie baia şi cina. Pentru masa din această seară, o să găseşti un fazan în cutia cu gheaţă.

Se dezlipi de tejgheaua de care se sprijinea.

— În general, mă trezesc cam pe la ora cinci. Mai întâi fac baie, apoi iau cina.

Începu să se îndrepte spre uşă. Ophelia sări de pe scaun ca şi cum cineva ar fi aprins un foc dedesubt.

— Aşteaptă o clipă!

Se opri şi o privi lung. Faţa-i era acoperită de o expresie de îndoială, care făcuse să dispară orice rămăşiţă din aerul de superioritate.

— Mă laşi singură?

— Da. Am fost treaz toată noaptea. Ar fi trebuit să fiu deja în pat.

Trăsăturile ei părură să se transforme într-o mască de uimire şi de recunoştinţă, făcându-i stomacul să se strângă şi hotărârea să i se clatine.

— Nu ai dormit ca să ai grijă de mine, spuse ea încet.

— Nu, ca să am grijă de tine nu m-am ocupat de afacerile mele. Sunt o creatură a nopţii, prind viaţă la căderea serii. În timpul zilei, dorm.

Expresia de tandreţe dispăru.

— Ce afaceri?

— Administrez un club de gentlemani.

— Un loc al păcatelor?

— Întocmai.

Fruntea i se încreţi din nou.

— De unde ştiu asta?

— Te las să-ţi dai singură seama. Dacă-ţi dau eu toate răspunsurile, rişti să nu-ţi mai recapeţi niciodată memoria. Cred că trebuie să-ţi exersezi creierul. Trezeşte-mă la cinci, după ce-mi pregăteşti baia.

De data asta, când plecă, nu mai strigă după el, şi Drake se întrebă de ce simţea un junghi de dezamăgire. Spusese adevărul. Dacă o lăsa să muncească şi să găsească singură răspunsurile, fără îndoială că memoria avea să-i revină. Se şi vedea trezindu-se cu o scorpie în

casa lui, o scorpie hotărâtă să se răzbune cu orice preţ. Baia avea să fie clocotită, fazanul gătit în sos de arsenic.

Urcă cu greutate scările, străbătu coridorul până la camera lui şi se opri brusc, împiedicându-se. Patul rămăsese nefăcut, cămaşa lui era aruncată pe jos. Ei, ar fi trebuit să strângă după ea, nu? De dimineaţă, când intrase în încăpere, luase haina din locul în care Ophelia o aruncase cu o seară în urmă şi o pusese înapoi în şifonier.

Luă cămaşa de pe jos, o împături şi o aşeză pe scaun, ca să o spele mai târziu. Îi plăceau ordinea şi rutina, şi era aproape obsedat de curăţenie. O consecinţă a faptului că-şi petrecuse primii ani ai vieţii în sărăcie şi mizerie. Îşi aminti prima oară când ducesa îl frecase cu săpun şi burete până îl curăţase. Se temuse că o să râcâie pielea de pe el cu peria şi, deşi se văicărise de mama focului, se simţise renăscut.

Era obosit şi mintea începuse să-i călătorească în trecut. Nu era de mirare că planul lui de a-i spune Opheliei că era servitoare i se păruse o idee atât de strălucită. Totuşi, nu făcea la urma urmei niciun rău.

Îşi scoase cămaşa, o împături şi o aşeză lângă cealaltă. După ce-şi scoase cizmele, îşi adăugă pantalonii şi indispensabilii în grămadă.

Se duse apoi la pat, se întinse de-a curmezişul, se acoperi cu pătura şi se cuibări în aşternut. Mirosul de lămâie al săpunului său îl înconjura, dar era amestecat cu mirosul ei, cu aroma pielii ei încălzindu-se sub pături.

Trupul lui reacţionă numaidecât. Se blestemă pentru că nu avea niciun pic de gust. Era suficient să se gândească numai la corpul unei femei şi se făcea de râs.

Făcând un efort să se stăpânească, se forţă să şi-o amintească privindu-l dispreţuitor, cu vârful nasului aristocratic ridicat în aer, dându-i porunci, jignindu-l – în public şi în particular – cu orice ocazie i se ivea. „Păstrează distanţa” fusese mesajul pe care i-l transmisese întotdeauna. „Nu eşti suficient de bun”.

De ce-i păsa ce credea despre el, atunci când părerea

ei o oglindea cu atâta precizie pe a lui? Poate că tocmai aici era ironia. Faptul că îl vedea mai clar decât oricine altcineva şi nu-i plăcea să ştie că exista un lucru asupra căruia erau de acord.

Capitolul 6

Nu-şi putea aminti cum să prepare cremă de ouă, dar ar fi trebuit să ştie cum să gătească fazanul? Dumnezeule mare, nu ştia nici măcar cum să încingă plita!

Ronţăia din felia uscată de pâine prăjită. Îi plăcea cu mai mult unt, aşa că unde putea să găsească untul? În cutia cu gheaţă, presupunea. Alunecând de pe scaunul tare, cu spătar de lemn, se întrebă dacă exista oare vreo piesă de mobilier mai puţin confortabilă în întreaga creştinătate. Doar nu se aştepta să stea pe scaunul ăsta la fiecare masă! Avea nevoie de perne. Ea avea nevoie de perne. De perne moi, confortabile. De ce s-ar mulţumi cineva cu mai puţin?

Se duse până la cutia de lemn, trase zăvorul micuţ, deschise uşa şi ţipă.

Pasărea o fixa cu o privire acuzatoare.

Trânti uşa la loc şi făcu un pas înapoi, cu respiraţia întretăiată şi superficială. Fazanul era mort, ştia că era mort, dar încă mai avea ochi, mai avea încă tot capul. Nu putea găti ceva care se uita la ea, făcând-o să se simtă vinovată că-l mănâncă.

Drake Darling trebuia să se mulţumească cu altceva la cină, pentru că ea, una, nu avea nici cea mai mică intenţie de a atinge creatura aia.

Tremurând, îşi frecă braţele în sus şi-n jos cu mâinile, apoi regretă gestul, pentru că materialul o înţepa. Era incredibil de aspru şi o zgâria. Se gândi la cămaşa lui Darling – cât de moale fusese – şi îşi dori să fie din nou înfăşurată în ea. Nu-i păsa că era a lui. Pânza de olandă era mult mai mult pe gustul ei. Avea să o îmbrace imediat ce el pleca, în acea seară.

Cât despre cină, ei bine era încă dimineaţă, chiar dacă târziu, aşa că mai avea suficient timp pentru a hotărî ce să facă în legătură cu asta. Poate că o să-i servească pâine cu unt. Doar că, pentru a ajunge la unt, trebuia să înfrunte privirea păsării. Bine, atunci numai pâine.

Oricum, trebuia să angajeze o bucătăreasă. Doar nu se aştepta să se ocupe ea singură şi de casă, şi de bucătărie… Deşi se părea că reuşise să o facă până atunci.

Se prăbuşi înapoi pe scaun.

Nimic nu părea să aibă sens, avea senzaţia că nimic nu era cum ar fi trebuit.

Presupunea că putea sta aşa toată ziua, pe scaunul ăsta incomod, gândindu-se, dar poate că el avusese dreptate. Odată ce începea să-şi îndeplinească sarcinile, totul avea să se lumineze.

Se ridică şi privi în jur, uitându-se după un şorţ. Se uită după uşi, examină cămara, căută prin sertare. Nu găsi niciunul. Poate că era în camera ei.

Pentru că, adevărul fie spus, nu se grăbea câtuşi de puţin să înceapă să frece şi să lustruiască podelele, rătăci prin încăperi şi coridoare, căutând ceva, orice, care să-i pară cunoscut. Nu găsi nimic, dar reuşi să vadă potenţialul acelor încăperi, imaginându-şi mobila cu care ar fi putut fi decorată fiecare dintre ele, tablourile şi sculpturile care să creeze ambianţa. Cum de se pricepea la artă? Unde trăise, înainte să vină să lucreze pentru el? Avea o familie? Cine? Se mai vedeau încă? Trimitea acolo o parte din banii câştigaţi? Şi cât anume câştiga? Evident nu prea mult, când hainele ei erau atât de aspre şi nici nu-i veneau prea bine.

Urcă la etaj şi se opri în faţa camerei lui Darling. Dormea în patul masiv. Se cuvenea să stea aşa, singură în casă cu el? Nu-i păsa nimănui de reputaţia ei?

Cu cât treceau mai multe minute de când era trează, cu atât mai multe întrebări i se ridicau în minte.

Continuă să înainteze pe coridorul pustiu, auzindu-şi ecoul propriilor paşi. Îi trebuiau covoare, tablouri pe pereţi… ceva care să absoarbă zgomotul. Doar nu se

aştepta din partea ei să se furişeze tăcută ca un şoarece toată ziua. Totuşi, încercă să facă mai puţin zgomot. Pentru că, după câte se părea, o salvase de la înec, presupunea că ar fi trebuit să fie mai atentă la nevoile lui.

În clipa în care intră în camera ei, fu din nou uluită de simplitatea încăperii şi de lipsa oricărui obiect de natură personală. Se aşeză pe marginea patului de campanie şi fu şocată să descopere cât era de tare. Cu siguranţă şi-ar fi amintit dacă ar fi dormit în el! Pe de altă parte, poate că nu-şi amintea tocmai pentru că fusese atât de incomod.

Se aplecă şi examină fiecare obiect vestimentar ce părea să aştepte să fie inspectat. Nimic nu părea să fie pe gustul ei. Dincolo de faptul că totul era extrem de simplu, nicio haină nu fusese croită după standardele ei. Se lăsă pe spate şi privi în jur. Şi care, mai exact, erau standardele ei?

Capul începu să o doară. La naiba cu tot şi cu toate! Era extrem de frustrant să nu-şi poată aminti. Nu-şi putea imagina unde în altă parte ar fi putut pune un şorţ. Îl avusese oare pe ea cu o seară în urmă, când căzuse în râu? Îl aruncase Darling, împreună cu restul hainelor ei?

Nu conta. Doar nu se putea spune că avea să se murdărească în timp ce-şi făcea treaba. Din câte putea vedea, nu avea mare lucru de făcut. Să şteargă praful, aşa îi spusese. Se hotărî să înceapă din bibliotecă, unde mobila şi rafturile atrăgeau gâlme de praf şi pânze de păianjen.

După ce se întoarse în bucătărie, unde găsi o cârpă, se duse în bibliotecă. În ciuda faptului că era atât de sumar mobilată, păstra o anume calitate masculină. Şi-l putea imagina lucrând la biroul masiv, din lemn întunecat, concentrat, cu capul aplecat, scriind conştiincios în registre. Lampa de pe birou şi-ar fi aruncat lumina asupra hârtiilor.

Îi ceruse oare sfatul în această privinţă? Îl interesa părerea ei? Nu se putea vedea în stare să nu-şi exprime opinia, dacă ar fi avut una.

Înconjură biroul şi se cufundă în fotoliul masiv, de piele, cu un oftat de plăcere. Era încântător. La fel ca patul lui. Părea că nu făcea rabat când venea vorba de confortul

lui. În viitor, avea să-şi servească mesele aici. Sau poate că o să mănânce în patul lui.

Sprâncenele i se împreunară. Mai mâncase în pat. Probabil atunci când nu era el acasă. Putea face multe când nu era el acasă. Dacă strângea în urma ei, nu avea cum să afle că-i folosise bunurile personale.

Se duse lângă etajere şi, fără entuziasm, târî cârpa peste rafturile pe care nu era nimic în afară de praf. Nu putea spune prea multe despre talentele ei de menajeră, deşi, adevărul fie spus, i-ar fi fost destul de greu să fie nevoită să facă o curăţenie adevărată. Nu era nimic plăcut, nimic distractiv în treaba asta. Cum ajunsese să fie asta viaţa ei?

Miji privirea în clipa în care o imagine îi apăru ca o străfulgerare în minte. Volume legate în piele. Dickens. Austen. Shakespeare. Le putea vedea aliniate, unul după celălalt. Cu litere mari, aurii. Ridică degetele ca şi cum le-ar fi putut atinge. Citise toţi aceşti autori şi încă alţii. Îi plăcea să citească. Nu, adora să citească! Îi făcea plăcere să se lase purtată într-o altă lume decât a ei, populată de personaje care nu o judecau. Pe măsură ce-şi imagina cum trebuie să fi fost viaţa ei, începu să înţeleagă din ce în ce mai bine de ce-şi dorise să fugă de ea.

Dar cine o judeca pe ea? Cei mai buni decât ea. Dar cine erau aceştia?

Şi, dacă erau atât de importante pentru ea, de ce nu exista nicio carte în camera ei? Pentru că erau costisitoare. Din nou, încă un amănunt pe care îl cunoştea, fără să ştie de unde.

Se depărtă de etajeră şi încăperea păru să se învârtească în jurul ei, învăluită în ceaţă. Şi mai erau şi alte detalii pe care şi le amintea ca prin ceaţă. Începu să fredoneze o melodie cunoscută. Ridică braţele şi se învârti, apoi începu să-şi mişte picioarele în ritmul unei muzici pe care numai ea o putea auzi. Cunoştea cântecul, ştia mişcările, ştia că un bărbat o condusese pe ringul de dans.

Şi era convinsă, convinsă până în măduva oaselor, că

locul ei nu era aici.

*

— Ştiu să valsez.

Mijind ochii ca să se ferească de lumina puternică ce intra pe fereastră, Drake se uită la femeia care stătea în picioare lângă patul lui. Îl trezise cu declaraţia ei. De ce nu-l mira că i se părea ceva normal să întrerupă odihna binemeritată a unui om?

— Poftim?

— Ştiu să valsez! Aud muzica. Nu, e mai mult decât atât. *Ştiu* muzica. Sunt aproape sigură că, dacă ai avea un pian în casa asta, aş putea să cânt la el. Chopin. Beethoven. Mozart. Îmi văd degetele zburând peste clapele de fildeş. Mă văd dansând cu un gentleman. Ştiu să citesc. Dickens. Austen. Browning. Pot să-ţi citez pasaje întregi.

Drake se ridică în şezut, displăcându-i faptul că poziţia în care stătea îi oferea ei avantajul de a-i vorbi de sus.

— Aşa, şi?

Clipi, se uită lung la el… undeva în zona pieptului, presupuse. Buzele i se depărtară uşor, şi Drake n-ar fi putut spune de ce simţea nevoia de a trage adânc aer în piept, de a-şi umfla pieptul şi de a bate cu pumnii în el, cum văzuse că fac babuinii de la grădina zoologică. Nu ţinuse niciodată să o impresioneze. Nu avea de gând să înceapă acum.

Înghiţind în sec, Ophelia se prinse de stâlpul patului, ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijinul lui puternic ca să rămână în picioare.

— Nu cred că o servitoare ar şti toate aceste lucruri.

— Nu crezi că e posibil ca o servitoare să se uite la alţii şi să prindă paşii de dans? Să memoreze muzica? Să citească? Ba chiar ţin să te asigur că servitorii cu adevărat buni chiar ştiu să citească.

— Nu pun la îndoială faptul că un servitor ar putea şti să citească, doar că nu cred că ar avea *timp* să citească

atât cât am citit eu.

— Nu eşti chiar de foarte mult timp în serviciul meu.

Ophelia miji privirea.

— Chiar aşa, cum am ajuns să lucrez aici?

— Mi-ai fost recomandată.

Îşi ridică bărbia.

— De cine?

— Nu-mi amintesc numele.

„Atunci când minţi, ai grijă ca minciunile să fie cât mai aproape de adevăr. Nu crea o minciună în urma căreia să fie nevoie să-ţi aminteşti ceva”.

— Ai venit cu scrisori de recomandare.

Se împinse în stâlp şi se depărtă de pat, îşi strânse pumnii şi-şi ridică bărbia în aer.

— Având în vedere că nu sunt în camera mea şi că nu este *nimic* în acea încăpere hidos mobilată care să-mi pară cât de puţin familiar, îmi imaginez că aceste scrisori despre care vorbeşti sunt la tine.

— Sunt în biroul meu de la club.

— Adu-le!

Drake scrâşni din dinţi.

— Nu eşti în poziţia de a-mi spune mie ce să fac.

— Dar s-ar putea să mă ajute să-mi amintesc.

— Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să existe un motiv pentru care nu-ţi aminteşti?

Chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, îşi dădu brusc seama că ar fi putut fi adevărate. Cu excepţia câtorva vânătăi, Lady Ophelia nu părea să aibă vreo suferinţă fizică. Avusese, ce-i drept, un cucui la cap, dar nu-i cursese sânge, aşa că nu avea cum să fi fost lovită prea tare.

Aşa cum arăta în acea clipă, cu buza de jos între dinţi, părea inocentă, aproape dulce. Umerii îşi pierdură rigiditatea, spatele i se relaxă.

— De ce eram în râu?

— Nu ştiu.

Era adevărat.

— Cum ai ştiut că sunt acolo?

— Făceam o plimbare. Am văzut o formă ghemuită pe marginea apei. Nu am ştiut că eşti tu până când te-am adus acasă. Erai acoperită toată de noroi.

Adevărat.

Ophelia se cutremură.

— Da, îmi amintesc cum am dat jos de pe mine noroiul ăla mizerabil.

Se încruntă.

— În mod evident, nu am fost jefuiţi, ţinând cont că nu există nimic de valoare în casa asta, aşadar nu fugeam de un hoţ. Oare cineva îmi vrea răul?

— N-aş prea crede, pe de altă parte sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

„Şi încă şi mai multe pe care le ştiu, dar pe care o să ţi le spun mâine”.

Se duse lângă fereastră, privi în stradă. Drake nu se temea că ar fi putut cineva s-o vadă sau s-o recunoască. Această parte a Londrei nu era frecventată de cei cu poziţia ei socială.

— Totul pare atât de ciudat. Pur şi simplu nu am senzaţia că locul meu e aici.

— Din nou, este doar ce-ţi doreşti.

— Poate.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Parcă ne-am învârti în cerc, nu ţi se pare? Nu este un semn de nebunie să pui întruna aceleaşi întrebări şi să te aştepţi să primeşti răspunsuri diferite?

— Nu eşti nebună.

— Poate că sunt şi poate că totul este doar o iluzie. Vrei să-mi aduci scrisorile?

— Diseară, când mă duc la club.

— Când te întorci?

— În general, stau acolo toată noaptea. Ieri a fost o excepţie. Aşa că… probabil că abia mâine-dimineaţă.

Încruntându-se, îşi lăsă în jos colţurile gurii, într-o expresie de nemulţumire.

— Dar mai e mult până atunci.

— N-o să se schimbe nimic până atunci.

— Cu excepţia faptului că s-ar putea să-mi amintesc. Aş putea să merg eu la club…

— Nu!

Asta ar fi fost un dezastru. Dacă o vedea cineva… erau mulţi membri ai clubului care o cunoşteau.

— Aşa ceva nu e posibil.

— Eşti un stăpân foarte sever.

— Eşti servitoarea mea, Phee. Iar eu încerc să dorm, ca să pot să-mi fac treaba la noapte. Ar trebui să pleci acum şi să-ncepi să ţi-o faci şi tu pe a ta. O să-ţi aduc scrisorile mâine-dimineaţă. Până atunci, pleacă!

— Cum se numeşte clubul tău?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ştia mult prea bine de câte ori Ophelia şi Grace încălcaseră regulile şi bănuia că această latură a caracterului ei nu fusese pierdută. Dacă-i spunea numele clubului, fără îndoială că avea să se ducă acolo.

O cunoştea suficient de bine cât să ştie că putea fi inventivă şi ingenioasă.

Afurisita!

Pufni obraznic.

— Sunt prizonieră aici?

— Nu, dar până nu-ţi revine memoria, nu cred că-i o idee prea bună să te plimbi prin Londra.

— Cred că mă pot descurca destul de bine şi fără memorie.

— În cazul ăsta, îţi pun la îndoială judecata. Te afli în dormitorul unui bărbat care nu are nicio haină pe el, un bărbat obosit, care vrea să doarmă şi care devine din ce în ce mai nervos. Ţi se pare un comportament raţional?

Ochii i se măriră o idee, gura i se rotunji în formă de O.

— Văd că nu ai cămaşă. Vrei să spui că…

— Da, exact. Nu există nimic între pielea mea şi aceste aşternuturi.

— Oh. Oh, înţeleg. Ar trebui să te las să te odihneşti.

— Da, aşa ar trebui.

Înainte să cedeze tentaţiei de a o şoca ridicându-se din pat, prinzând-o în braţe şi sărutând-o până uita pe ce lume se află.

Nu voia să pună întrebări legate de trecutul ei, nu voia să plece de capul ei şi să încerce să dezlege singură enigma legată de cine era de fapt. Avea să-i spună el, a doua zi, chiar înainte să o ducă înapoi la familia ei.

Lăsând capul în jos, Ophelia ieşi repede din cameră, închizând fără zgomot uşa în urma ei.

Drake oftă şi se lăsă înapoi pe spate, îşi puse o mână sub cap şi se întrebă de ce oare continua această şaradă. Nu era nici pe departe atât de satisfăcătoare pe cât se aşteptase.

Dar asta numai pentru că ea nu ştia adevărul. Totul avea să se schimbe atunci când îl va afla, iar ea avea să-şi recupereze în întregime memoria. Îşi mai dorea un singur moment cu ea, pe care să nu-l uite niciodată, un moment la care să revină şi pe care să-l poată scoate la suprafaţă din când în când. Un moment, o sarcină ce presupunea servitute mai mult decât orice altceva.

O imagine i se formă în minte – o imagine rea, ticăloasă, care să-i creeze mare plăcere, de care ea să-şi amintească ori de câte ori se întâlneau, care să o împiedice să mai fie vreodată arogantă sau snoabă în prezenţa lui. Una care să o oblige să facă ce-i cerea el, dacă nu voia ca toată lumea să afle.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dorea mai tare. Doar un singur lucru cu care să o aibă la mână, cu care să o dărâme de pe piedestalul de pe care îl privea cu superioritate, considerându-l inferior.

Drake râse, simţind cum îl cuprinde un val de satisfacţie. O să se distreze în seara asta. Mâine o s-o ducă înapoi în lumea ei, doar că ceva mai umilă.

Capitolul 7

Bătând cu degetele în masa din bucătărie, Phee nu s-ar fi simţit mai plictisită nici dacă ar fi fost într-un sicriu. Ce făcea ea toată ziua? Orele parcă se târau. Se gândi să iasă la o plimbare, dar nu avea încredere în memoria ei. Drake avusese dreptate în privinţa asta. Nu putea garanta că şi-ar fi amintit cum să se întoarcă aici. Ceva mai devreme, ieşise pe veranda din faţa casei şi nimic din ce văzuse dincolo de aceasta nu îi păruse cunoscut. Oh, caii şi trăsurile şi din când în când câte un câine – ştia ce erau. Putea numi obiecte. Dar strada în sine, clădirile de pe o parte şi de pe cealaltă… ştia tot atât de puţine despre ele pe cât ştia despre cum să gătească fazanul pentru cină.

Şi erau atât de mulţi ochi care se uitau la ea, care ştiau lucruri care ei îi erau străine.

Aşa că se întorsese în casă, se plimbase fără ţintă dintr-o cameră în alta, încercând să dezlege secretele vieţii ei, întrebându-se de ce gândul la secrete o neliniştea. Poate că exista într-adevăr un motiv pentru care nu-şi amintea, pentru care trecutul ei părea să fi dispărut.

Aveau să mai treacă încă vreo două ore până când se trezea Darling. Încercă să nu se gândească la el, întins în acelaşi pat în care dormise ea cu o noapte în urmă. Slavă Domnului că avea patul ei! N-ar fi vrut ca mirosul lui să-i pătrundă în vise. Mirosea delicios, atât de masculin, cu o aromă de pământ. Şi era gol. Ar fi trebuit să fie îngrozită, dar nu era. Era, mai mult decât orice, curioasă. Văzuse oare vreodată un bărbat gol?

Îşi imagina că Drake Darling era absolut superb.

Cum i se adresa? Drake? Darling? Domnule Darling? Conaşule Darling? Varianta din urmă era prea protocolară, prima prea personală. Darling. Darling şi-atât. I se părea potrivit.

Desigur, avea să verifice după ce se trezea.

Între timp, hotărî că întreaga casă avea nevoie de nişte flori, ca să mai înveselească atmosfera. Dar, când ieşi pe uşa din spate, nu găsi nicio grădină. Doar iarbă înaltă şi buruieni care i se prindeau de fustă în timp ce mergea. Nu existau tufe frumoase de flori care să se alinieze într-un curcubeu de culori, nimic care să emită parfumuri reconfortante. Nimic de cules. Nimic care să încânte. Totul era neîngrijit şi plictisitor. Oare cum făcea Darling să nu înnebunească?

Auzi o bufnitură surdă, ceva lovindu-se de altceva. Iar. Şi iar. Se auzea de pe cealaltă parte a zidului de cărămidă. Cineva se implicase într-o încăierare? Ar fi trebuit să-l cheme pe Darling, ca să oprească bătaia? Nu avea nicio îndoială că ar fi putut să o facă, dacă nu prin simpla lui prezenţă, atunci cu pumnii. Simţea o violenţă abia stăpânită în el. Îl putea vedea intrând în acţiune…

Da, ar fi putut cu siguranţă opri orice se petrecea de cealaltă partea zidului, dar, la urma urmei, nu era treaba ei, nu? Oamenii trebuiau lăsaţi să-şi rezolve singuri problemele. Totuşi, nu putea nega că era curioasă. Dacă cineva era rănit? Nu ar fi fost atunci obligată să intervină?

Privi în jur şi zări un scaun de fier forjat într-un colţ al terasei.

Cu siguranţă, Darling nu stătea acolo ca să-şi privească buruienile. Ce putea fi plăcut în asta? Hotărî că avea, fără doar şi poate, o fire foarte curioasă, pentru că mintea-i era în permanenţă bombardată de întrebări, întrebări la care părea să-şi dorească cu disperare să găsească răspunsuri, mai ales în ceea ce-l privea pe angajatorul ei.

Dar nu putea găsi niciun răspuns, aşa că apucă scaunul de spătar şi îl târî astfel pe pământ până când ajunse la zidul de cărămidă.

Având grijă să nu-şi piardă echilibrul, se urcă pe scaun, se prinse cu mâinile de marginea zidului ca să nu cadă, se ridică pe vârfuri şi privi dincolo.

Nu era o grădină deosebit de frumoasă, dar era bine îngrijită, cu iarba tăiată, cu garduri vii frumos tunse, cu tufe de trandafiri şi fără nicio buruiană. Într-o parte, un covor era atârnat peste o funie întinsă între doi stâlpi. O femeie într-o rochie neagră, cu un şorţ amplu şi o bonetă albă care-i acoperea părul castaniu lovea covorul cu o mătură. Praful ieşea la fiecare lovitură.

Brusc, Phee se simţi de-a dreptul uşurată la gândul că Darling nu avea covoare.

Femeia se opri, îşi plecă uşor umerii şi strănută. Scoţând o batistă din buzunarul şorţului îşi şterse nasul, apoi o puse la loc. Apoi ridică din nou mătura, privi peste umăr şi scoase un ţipăt ascuţit.

— Oh, îmi pare rău, strigă Phee. Nu am vrut să te sperii!

Apăsându-şi o mână pe piept, femeia râse.

— E-n regulă.

Phee putea vedea acum că servitoarea era mai degrabă o fetişcană decât o femeie, posibil cam de aceeaşi vârstă cu ea. Ţinând încă mătura în mână, fata se apropie şi o privi cu ochii mari şi albaştri. Zâmbi larg, dezvăluind nişte dinţi cam strâmbi.

— Sunteţi doamna casei?

Fu rândul lui Phee să fie surprinsă.

— De ce crezi asta?

— După felul în care vorbiţi.

Asta-i lipsea fetei, îşi dădu seama Phee. Darling vorbea şi el destul de elegant. Ciudat, dar vocea fetei părea să aibă sunete mai aspre.

— Atunci, înseamnă că nu mă cunoşti? întrebă ea, dându-şi brusc seama că sperase că va găsi dincolo de zid pe cineva care să o ajute să-şi amintească.

Fata clătină din cap.

— Nu. N-am întâlnit pe nimeni de-acolo. Ştiam că stă cineva acolo, sigur, dar părea un om misterios, care vine şi pleacă la cele mai ciudate ore.

— Sincer, nici nu ai pe cine altcineva să întâlneşti, în

afară de mine şi de Drake Darling. Asta e casa lui. Eu sunt menajera.

Din nou, fata păru uluită.

— Oh, da, cred că pot să-mi dau seama! La cât eşti de înaltă, cred că ajungi uşor la rafturile de sus din dulapul cu lenjerie.

Phee nu-şi putu stăpâni râsul.

— M-am urcat pe un scaun.

Fata se făcu roşie ca o sfeclă.

— Oh. Sigur că da. Nu m-am gândit prea bine pentru că ştiu că stăpânilor le plac fetele înalte, care pot să ajungă uşor la lucruri.

Se încruntă.

— Eu n-o să ajung niciodată să lucrez într-o casă elegantă sau să ocup o poziţie mai bună. N-am fost niciodată prea înaltă. Aşa că acum bat covoarele.

Lăsându-şi uşor capul într-o parte, o privi lung pe Phee preţ de câteva momente. În cele din urmă spuse:

— Nu arăţi ca o menajeră.

— Mda. Ei bine, se pare că asta sunt. Am suferit o lovitură şi nu reuşesc să-mi amintesc prea bine unele lucruri.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce nu-ţi aminteşti?

— Mai nimic, s-ar părea. Doar cum mă cheamă. Eu sunt Phee.

— Marla, spuse fata.

Apoi, umflându-şi obrajii, adăugă:

— Fata-n casă.

— Mai sunt şi alţi servitori?

Marla dădu din cap.

— Bucătăreasa e şefa. Doamna Pratt. Şi mai e şi valetul, Rob.

— E posibil ca vreunul din ei să mă fi întâlnit?

— N-aş prea crede, altfel ar fi zis ceva.

Roşi într-un mod drăgălaş.

— Mereu vorbim despre cine ar putea locui aici şi ne dăm cu presupusul. Pe domnul l-am mai zărit o dată sau de

două ori. Întotdeauna e foarte chipeş.

— Serios?

Da, evident că era. Nu ştia de ce întrebase, dar nu-i plăcea să ştie că se uitau altele după el, că-l găseau interesant.

Marla dădu din cap cu entuziasm.

— Da, foarte chipeş.

Phee nu voia să discute despre Darling şi despre farmecul lui. Aşa că schimbă subiectul şi întrebă:

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru doamna Turner. E văduvă. Şi singură. Păcat că nu eşti doamna casei. Ai putea să-i faci o vizită, din când în când.

— Aş putea s-o vizitez şi-aşa.

Marla clătină din cap.

— Oh, nu. Asta nu se cuvine. Servitorii nu socializează cu doamnele casei.

— Şi de ce nu? Eu am o grămadă de timp. Tot n-am nimic de făcut aici.

Cu o expresie sceptică, Marla spuse:

— Îmi imaginez că pur şi simplu nu-ţi aminteşti tot ce trebuie să faci. Poate c-o să trec pe acolo mâine, ca să te ajut. Doar nu vrei să-ţi pierzi poziţia.

Phee nu era convinsă că ar fi fost chiar o tragedie, dar, dacă Darling o dădea afară, unde putea să se ducă? Cum să mănânce?

— Ar fi minunat, îţi mulţumesc.

Pe chipul Mariei apăru o expresie stânjenită.

— Iartă-mă! Trebuie să termin covoarele până nu vine doamna Pratt să mă certe că pierd vremea. Mi-a părut tare bine să te cunosc.

Apoi gata, se întoarse cu spatele şi începu să bată covorul. Phee se gândi că ar fi putut găsi totuşi ceva care să-i placă la treaba asta. Şi-ar mai fi descărcat nervii.

Cu siguranţă întâlnise pe cineva pe aici. Pe cineva care să-i poată spune mai multe decât Darling. Era de neconceput să fie chiar atât de izolaţi de vecinii lor. Pe de

altă parte, Darling nu părea să fie prea sociabil şi lucra, într-adevăr, la cele mai inconvenabile ore. Era plecat toată noaptea şi toată ziua dormea. Când mai avea timp să se distreze, să meargă la teatru... Ea adora teatrul! Scena, opera, concertele... Pur şi simplu le adora. Dar cum îşi permitea să meargă? În mod evident, cheltuia puţin pe haine ca să-i rămână mai mulţi bani de distracţie. Ce piese văzuse? Shakespeare? *Visul unei...*

— Ce mama dracului faci?

Vocea adâncă răsună în spatele ei, speriind-o, făcând-o să sară, să-şi piardă echilibrul... Scaunul se răsturnă... Simţi cum cade... Şi ateriză mai uşor decât se aşteptase, prinsă de aceleaşi braţe puternice care o salvaseră cu o noapte în urmă. Propriile ei braţe erau strânse pe după gâtul lui, agăţându-se de el ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul.

Inima îi bătea nebuneşte, plămânii se luptau să primească aer. Îi simţea căldura pielii radiind prin cămaşa subţire de pânză. Nasturii de la guler şi de la manşete nu erau încheiaţi şi aspectul ăsta neîngrijit îl făcea să pară şi mai masculin, şi mai periculos.

— Doar nu spionai vecinii, nu? întrebă el, arcuindu-şi una din sprâncenele groase.

Îşi ridică bărbia. Refuza să se lase dojenită pentru ce făcuse.

— Am făcut cunoştinţă cu fata-n casă. Marla.

— Marla?

Phee dădu din cap.

— Şi ce ţi-a spus?

Nu ştia de ce părea atât de supărat. Cu siguranţă, îi interpreta greşit expresia.

Abia dacă putea gândi, strânsă în acest fel de el.

— Ai putea să mă laşi jos, te rog?

Îi dădu drumul, foarte încet, lăsându-i trupul să alunece peste al lui ca şi cum ar fi încercat să se lipească acolo, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul, cuibărit la pieptul lui.

Simţindu-şi dintr-odată gura uscată, Phee făcu un pas

înapoi, conştientă că o privea ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. Pe de altă parte, să vorbească cu vecinii, să facă cunoştinţă cu servitorii era, în mod evident, ceva ce nu mai făcuse până atunci.

— Marla a spus că vorbesc foarte rafinat. Deşi, chiar dacă nu-mi atrăgea atenţia, aş fi observat şi singură. Când vorbeşte ea, G-urile şi H-urile nu se aud. Vocalele ei sunt aspre, în timp ce ale mele sunt lichide. A crezut că sunt stăpâna casei. Şi recunosc că şi eu pot să mă văd mai degrabă în postura asta decât în rolul de servitoare.

Un colţ al gurii lui se ridică şi în obraz îi apăru o gropiţă minusculă. În ultima clipă îşi înfrână impusul de a întinde mâna ca să o atingă. Era familiară, atât de familiară. O mângâiase vreodată cu degetele sau numai se gândise la asta?

— Poţi? întrebă el.

Dacă putea? Dacă putea s-o atingă? Da, credea că putea. Dar, înainte să apuce să facă vreun gest, reveni la realitate şi-şi dădu seama că Darling se referea la rolul ei de stăpână a casei.

— Da. Da, pot. Pot chiar foarte bine. Şi să nu spui că e doar dorinţa mea, că visez cu ochii deschişi.

Începu să păşească încoace şi-ncolo.

— Nu pot să explic, dar ştiu că locul meu nu e aici. Ştiu asta cu fiecare fibră a trupului meu.

— Poate că nu a fost întotdeauna, dar este acum. Şi am nevoie să-mi pregăteşti baia. Vino cu mine!

Se îndreptă spre casă, mâncând pământul cu picioarele lui lungi. Phee veni repede după el.

— Dar mai am şi alte lucruri pe care vreau să le spun.

— Nu mă priveşte ce vrei tu.

Dumnezeule mare, exista oare vreun stăpân mai nesuferit? Cu siguranţă că fusese disperată să găsească de lucru dacă îl acceptase pe unul ca el. Iritată peste măsură, veni după el în bucătărie şi aproape că se izbi de spatele lui în clipa în care Darling se opri brusc.

— Nu simt miros de fazan pus la gătit.

— Are ochi.

Cu propriii ochi mărițI, Darling se întoarse spre ea şi, preţ de-o clipă, îi lăsă impresia că o să se înece.

— Poftim?

Trecu pe lângă el.

— Nu pot să gătesc o pasăre care se uită la mine în timp ce o prepar.

— E moartă.

— Păi, da, desigur, ştiam asta, zise ea ascuţit. Dar are o privire acuzatoare.

— Atunci, taie-i capul!

Simţi că i se face rău.

— Nu, nu prea cred. În plus, nici nu ştiu cum.

— Iei un satâr…

— Nu! ţipă ea, tăind aerul cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge imaginile care i se formau în minte.

— Am vrut să spun că nu ştiu cum se găteşte afurisenia aia de pasăre.

O privi ca şi cum ar fi spus ceva de o importanţă monumentală.

— Normal că nu ştii.

— Dar îmi amintesc cum să valsez. Nu ţi se pare ciudat?

— Că preferi amintirile activităţilor plăcute şi nu pe cele legate de muncă? Nu, nu mi se pare ciudat.

Aşezându-se neceremonios pe scaunul inconfortabil, îşi puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă.

— Nu sunt o servitoare bună? Atunci, de ce mă păstrezi?

— Vom discuta despre asta mai târziu. Trebuie să ajung la club şi drumul până acolo începe cu o baie, pe care nu mi-ai pregătit-o încă. O să te ajut, ca să terminăm mai repede.

Încălzi el apa şi o cără fără efort la etaj, după care o vărsă repede în cadă. Insistând în tot acest timp să se ţină după el şi să fie atentă. Ca şi cum n-ar fi dus-o şi pe ea mintea cum se umplea un vas de alamă. Se gândi să-i

spună şi lui acest lucru, dar îşi ţinu gura pentru că, adevărul fie spus, nu avea nici cea mai mică dorinţă să care şi să toarne apa. În plus, îi plăcea să meargă în urma lui şi să-i privească muşchii spatelui şi ai umerilor încordaţi sub greutatea găleţilor. Totuşi, nu avea nicio dorinţă de a face ea acest lucru. Oare ce o determinase să caute o astfel de poziţie, să vrea să fie menajeră? Cu siguranţă nu avusese de ales, pentru că nu exista absolut nimic care să-i placă la această meserie. Ştia să citească şi să scrie. Ar fi putut fi meditatoare. Putea scoate bani scriind scrisori. Ar fi trebuit să poată găsi ceva mai bun.

— De ce aş fi ales o viaţă de servitoare? întrebă ea, în timp ce urcau scările pentru a treia oară.

— Nu ai avut de ales.

Exact aşa cum presupusese.

— De ce? Eram săracă? Nu-mi răspunde. Sigur că eram. Şi, judecând după cât de puţine haine am, şi după calitatea acestora, încă sunt săracă. Săracă lipită.

— Ai un acoperiş deasupra capului.

Intră în camera de baie, lăsă o găleată jos şi o răsturnă pe cealaltă. Aburii se ridicară în aer. Se pare că lui îi plăcea baia mult mai fierbinte.

— E mai mult decât au mulţi oameni.

— Care este salariul meu?

— Douăsprezece lire, spuse el distras, lăsând jos găleata dintr-o mână şi ridicând-o pe cealaltă ca să-i adauge conţinutul în cada aproape plină.

— Pe zi?

Râzând înfundat, se întoarse spre ea.

— De ce nu mă miră că te supraapreciezi? Pe an.

Găleata căzu cu zgomot pe pardoseală, ca pentru a-i accentua cuvintele.

Apoi, cu o mişcare rapidă şi fluidă care o lăsă fără suflare, îşi trase cămaşa peste cap, scoţând la iveală pieptul lat presărat cu firele de păr pe care le văzuse mai devreme.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Te las să-ţi faci baia.

— Nu te grăbi, Phee.

Se opri. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ce nu suferea împotrivire. Şi aşteptă. Aşteptă. Fără să respire. Fără să fie măcar sigură că-i mai bătea inima. Auzi foşnetul altor haine aruncate pe jos şi trupul i se încordă, asemenea unei căprioare care vede un vânător, împietrită şi totodată gata să ţâşnească precum o săgeată dacă ar fi simţit că este nevoie.

— Tu mă speli pe spate, zise el.

Auzi clar pleoscăitul apei lovindu-se de pereţii căzii de alamă.

— Doar nu vorbeşti serios!

Vocea-i era firavă, nesigură şi o înfurie să recunoască în ea tremurul fricii. Glasul îi sunase cândva sugrumat, în alt loc, cu altă ocazie, şi învăţase să şi-l controleze, să nu-şi trădeze groaza.

— Nu ajung singur, zise el. Şi, te rog, închide uşa ca să nu iasă căldura din cameră. Nu vreau să răcesc.

Phee se gândi să o închidă cu ea de cealaltă parte. Dar ceva înăuntrul ei nu-i dădea voie să bată în retragere. Undeva, cumva, învăţase că retragerea însemna înfrângere. Şi, cât timp nu era învinsă, putea continua. Putea supravieţui.

De unde veneau aceste gânduri? Dar ştia clar ce simţea. Nu avea nicio îndoială. Erau lecţii învăţate, dar nu într-o sală de clasă.

— Phee? Vino, te rog! Ce, ai devenit timidă dintr-odată?

El îi dăduse aceste lecţii? Ar fi trebuit să-l pocnească cu ceva în moalele capului şi să fugă să se salveze?

Nu. Cu o noapte în urmă, nu se temuse de el atunci când se trezise şi nu avea să se teamă de el nici acum. Nu reprezenta un pericol pentru ea, şi ce tragedie se putea întâmpla dacă-l spăla pe spate?

Răsucindu-se pe călcâie, se opri brusc în clipa în care îl văzu. Nu-şi imaginase niciodată ceva atât de remarcabil.

— Ai un dragon pictat pe spate?

Capitolul 8

Drake înjură în sinea lui. Nu luase în calcul acest aspect atunci când îşi gândise planul. Nu discuta cu nimeni despre trecutul lui. Nu pentru că i-ar fi fost ruşine, ci pentru că dragonul era ceva intim, personal. Era numai al lui. Era parte din el.

— O să se ducă la spălat? întrebă ea încet şi-i auzi înfiorarea din glas. Dacă-l frec, o să dispară?

Drake îşi fixă privirea pe peretele din faţă, dându-şi seama că o parte din ea se reflecta în oglinda ovală de acolo. Arătase vreodată atât de inocentă, de dezarmantă? Nu-i plăcea să o vadă aşa. O făcea să pară abordabilă, chiar plăcută. Nu voia să fie plăcută. Voia ca într-o zi să-l vadă în celălalt capăt al unei săli de dans şi să-şi aducă aminte că, odată, îi spălase spatele. Voia să roşească în clipa în care se aşeza la o masă, în faţa lui. Voia să se bâlbâie când mai încerca să-i amintească faptul că nu avea nicio poziţie în societatea lor. Voia să se răstească la ea, să-i spună să înceapă odată să-l spele. În schimb se surprinse explicându-i, mult prea calm pentru un om care avea în minte toate aceste gânduri:

— Nu, cerneala este dincolo de suprafaţă.

— Cum a ajuns acolo?

— Cu ace.

Uşa se închise. Foşnet de fuste. Chipul ei dispăru din oglindă şi Drake nu vru să şi-o imagineze aşezându-se în genunchi. La naiba! Camera de baie crea o intimitate pe care fusese un prost că nu o luase în calcul. Nu se gândise că o să-l afecteze, nu pe el.

— Te-a durut? întrebă ea cu o voce care era mai mult o şoaptă.

Degetele ei îi atinseră uşor partea din spate a gâtului

– acolo unde începea capul dragonului – făcându-l să-şi uite vocea, gândurile, scopul. Atingerea ei era parcă de foc şi Drake avu senzaţia că îi ardea ceva din nou pielea, doar că de data asta parcă pentru a-l însemna, pentru a-l poseda. Nu ştia dacă avea să poată uita vreodată atingerea degetelor ei.

Făcu un efort să-şi redobândească controlul.

— Da.

Acest singur cuvânt fu tot ce reuşi să rostească, dar îl rosti. Presupunea că putea să-şi asume această victorie. Chiar dacă vocea îi suna răguşită şi străină în propriile urechi.

Degetele ei atinseră ochii, botul, gura dragonului, înainte să coboare, cu o atingere ca de pană, peste nuanţele de roşu, albastru, galben şi negru.

— De ce foc? De ce suflă foc pe nări?

„Ca să-mi distrugă demonii”.

Nu că i-ar fi mărturisit asta. De data asta, el avea avantajul şi nu intenţiona să renunţe la el. Nu voia să-i ofere nicio informaţie pe care ar fi putut s-o folosească împotriva lui, după ce-şi recăpăta memoria. Nu, făcea asta ca să obţină mijloacele necesare de a o pune el la locul ei… la un moment dat.

— Ca să pot speria copiii mici.

Râse. Nu râsul superior şi acid cu care era obişnuit, ci un râs cristalin, ca sunetul clopoţeilor de Crăciun. Oh, mai auzise şi altă dată sunetul ăsta, atunci când era cu Grace… Nu, de data asta era diferit, liber, necalculat. Nu o auzise niciodată pe ea râzând aşa. Oare nu se arătase niciodată aşa cum era cu adevărat, nici măcar în faţa lui Grace?

— Nu cred că ai putea fi atât de răutăcios.

Trasându-i acum conturul aripilor, păru să încetinească, ca şi cum ar fi fost vrăjită de imaginea lor. Nu o putea învinovăţi. Pe când era doar un puştan, dragonul îi captivase şi lui atenţia, îi schimbase viaţa.

Se opri acolo unde începea apa. Dragonul se întindea mai jos, spre posteriorul lui, dar îşi imagina că să bage

mâna în apă ca să-l atingă în continuare ar fi creat o familiaritate pentru care nu era încă pregătită. La naiba, nu era sigur nici că *el* i-ar fi putut face faţă.

— Este foarte frumos. Şi totuşi, de ce ai pune artă pe spate?

Se gândi să-i spună o minciună, dar, după ce-şi recăpăta memoria, era aproape sigur că ar fi putut să ghicească singură cea mai mare parte.

— Eram orfan, trăiam pe străzi. O femeie m-a luat în casa ei. Soţul ei avea un dragon tatuat pe spate. Când l-am văzut prima oară, m-a speriat şi m-a fascinat. Eram destul de derbedeu, făceam numai prostii. Bărbatul mi-a pictat un dragon pe spate, m-a iniţiat în ordinul dragonilor şi mi-a spus că soţia lui era regina dragonilor şi că trebuia s-o ascult întotdeauna. A folosit acuarele care s-au dus în cele din urmă la spălat, deşi eu nu mi-am dat seama o vreme, pentru că nu-mi puteam vedea spatele şi nu aveam obiceiul să petrec prea mult timp în faţa oglinzilor. Dar, în felul ăsta, mi-am dat seama că aveam mult mai multe de câştigat purtându-mă frumos decât făcând boacăne. Am vrut să stau cu ei, datorită dragonului. Datorită lor sunt acum alt om decât aş fi fost în alte condiţii.

— Dar ai spus că te-a durut. Îmi imaginez că a fost o durere cumplită. De ce-ai trecut prin asta?

— Întotdeauna trebuie să cunoşti durerea pentru a putea aprecia frumuseţea.

— Asta sună morbid. Toate gândurile tale sunt aşa de întunecate?

— Nu chiar toate.

— Acum te mai doare?

— Nu. Totuşi, trebuie spălat.

Întinse mâna după săpun, îl luă şi i-l dădu ei, peste umăr. Îi simţi ezitarea şi regretă că nu poziţionase oglinda în aşa fel încât să o poată vedea. O auzi înghiţind în sec, îi simţi tremurul uşor al degetelor în clipa în care îi atinseră palma, luând săpunul. Acum palma lui îi cunoştea atingerea, şi Drake se surprinse strângând pumnul, ca şi

cum ar fi vrut să păstreze senzaţia.

Nu o putea învinovăţi că tremura. Să îl atingă era una. Să îl spele implica un nivel mult mai mare şi mai complex de familiaritate.

Strângându-şi degetele peste marginea căzii, se aplecă în faţă, ca ea să poată ajunge mai uşor.

Şi simţi săpunul alunecându-i peste umeri.

Nu era deloc ce voia.

Voia o atingere moale, de mătase.

— E mai bine dacă foloseşti mâinile, îi spuse.

— Cum îţi închipui că se mişcă săpunul? Crezi că-l comand cu puterea minţii?

Tonul ei ţâfnos îl făcu să zâmbească. Mirajul dragonului în mod evident se risipise. Din nefericire pentru el însă, vraja ei părea să sporească. Ar fi trebuit să-i spună să plece, dar atingerea ei îi făcea mult mai mare plăcere decât anticipase.

— Înţelegi ce spun.

— Mă tem că nu. Oricare ar fi instinctele pe care mi le amintesc, să te spăl pe spate nu se numără printre ele.

O privi peste umăr.

— Vrei să mă întorc şi să-ţi arăt?

Nu o putea vedea în întregime, dar o vedea îndeajuns cât să-şi dea seama că se albise la faţă. Poate că nu-şi amintea chiar totul, dar părea să ştie ce se cuvenea şi ce nu.

— Nu e nevoie. Sunt sigură că pot să deduc cum se face.

Satisfăcut de răspunsul ei, se întoarse la loc. Aşteptă. Şi aşteptarea îi accentuă simţurile. Nu se obosea să analizeze de ce voia să-i simtă atingerea. Ştia doar că voia.

Auzi sunetul apei în clipa în care îşi cufundă mâinile în ea. Auzi sunetul delicat al săpunului atingând pielea, îşi imagină mâinile ei mici frecând între ele bucata alunecoasă. Trupul i se încordă de anticipaţie. Când fusese ultima oară când aşteptase atingerea unei femei cu o nevoie atât de fierbinte încât ameninţa să încingă la loc

apa? Şi de ce o aştepta aşa pe a ei?

Nu pentru că ar fi dorit-o, pentru că Dumnezeu îi era martor că n-o dorea. Era din cauza a ceea ce semnifica gestul ei, a ceea ce avea să rămână pentru totdeauna între ei. Era un gest a cărui greutate avea să o împiedice pentru totdeauna să-şi mai ridice în aer nasul sau bărbia.

Apoi îi simţi atingerea, atât de diferită faţă de cea anterioară, când explorase desenul. Nu era doar un deget care urmărea conturul, ci simţi mai multe degete, şi palme, şi poate chiar şi atingerea încheieturilor ei. Alunecându-i uşor peste umeri, apăsându-i muşchii ca şi cum ar fi fascinat-o în aceeaşi măsură ca şi tatuajul. Fu nevoie de un efort de stăpânire suprem ca să nu-şi flexeze umerii, să nu-şi umfle muşchii.

Să nu-şi pună capul pe genunchi şi să se lase pradă mângâierilor ei.

Se aşteptase să termine repede, dar Ophelia nu se grăbea, îşi trecea încet mâinile peste pielea lui, care părea să fi devenit dintr-odată incredibil de sensibilă, de conştientă de atingerea ei. Abia dacă băga de seamă atunci când se spăla singur. Era doar o sarcină ce trebuia îndeplinită. Se freca zdravăn ca să elimine mizeria de pe trupul şi din sufletul lui.

Atingerea ei era mai uşoară, mai blândă, şi totuşi părea să-l cureţe mai în profunzime.

Înghiţi cu putere. Nu se aşteptase la asta.

Îşi trecu mâinile peste umerii lui iar şi iar. În cercuri, în opturi, în sus şi în jos, în jos şi în sus, dintr-o parte în alta. Un colţ al gurii lui se ridică în clipa în care îşi dădu seama că trăgea de timp.

— Oricât de încântătoare ar fi senzaţia, spuse el, cu un efort de a-şi ascunde amuzamentul din glas, spatele meu nu se compune doar din umeri.

— Mda, păi… Mi s-au părut doar foarte murdari.

Nu prea avea cum, având în vedere că se spăla în fiecare seară şi uneori chiar şi dimineaţa, în funcţie de noaptea pe care o avusese. Cu siguranţă avea să facă o

baie şi în dimineaţa următoare. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună înainte să plece, ca să se gândească la asta până când se întorcea. Sau era mai bine să o ia prin surprindere şi să-i traseze sarcina când sosea acasă?

Să o surprindă. Surprizele erau întotdeauna amuzante. Ochii aveau să i se mărească, gura să i se deschidă… totul avea să fie absolut delicios. În plus, nu voia să rişte să se gândească să plece în lipsa lui. Trebuia să se asigure că se simţea în siguranţă, ca s-o găsească aici când se întorcea acasă, la scurt timp după răsăritul soarelui.

— Să folosesc peria? întrebă ea şi Drake îi sesiză speranţa din glas.

— Nu, dragonul are nevoie de o atingere specială.

Nu ştia de ce spusese asta. Atingerea ei nu era specială, dar, chiar în timp ce-şi spunea asta, îşi dădu seama că era o minciună. Nu fusese niciodată mângâiat de o lady, de o aristocrată. Îşi limitase explorările sexuale la fetele de rând, cu origini asemănătoare cu ale lui. Nu avea de gând să întineze o lady.

În ciuda faptului că familia şi prietenii îl tratau ca pe un egal, ştia că nu era unul de-al lor. Nu cu adevărat. Era un bărbat independent, mândru de realizările lui, dar nu avea o istorie în serviciul Coroanei, bărbaţi de viţă nobilă sau femei cu caractere puternice în spatele lui. Nu avea origini nobile. Originile lui erau durerea, sângele, crima.

Mâinile ei îl părăsiră. Auzi săpunul în apă. Avea să fie îngrozită odată ce afla adevărul. Încercă să-şi imagineze satisfacţia pe care o s-o simtă, imaginea expresiei ei uluite, dar o simţi atingându-l din nou şi se pierdu cu desăvârşire în senzaţia delicioasă a mângâierii ei de mătase.

Nu avea bătături sau cicatrici, nicio parte aspră. Mâinile ei erau de catifea, mai moi decât orice material care îi atinsese vreodată pielea.

Fireşte, existaseră şi alte femei care îi mângâiaseră spatele, dar asta se întâmplase în umbră şi mâinile lor fuseseră aspre şi fuseseră mânate de o singură dorinţă: plăcere. A lor mai mult decât a lui.

Nu le interesase să exploreze în detaliu ceva ce nici pe el nu îl interesase să le dezvăluie.

Degetele ei se cufundară în apă, mângâind coada dragonului, mângâindu-l pe el.

Un geamăt, adânc şi primitiv, îi scăpă printre dinţii încleştaţi.

Mâinile ei ieşiră imediat din apă, simţi stropii atingându-i umerii, îi auzi căzând pe podea.

— Cred că am terminat, spuse ea, cu un uşor tremurat în voce, care se potrivea cu senzaţiile care-i încolţiseră lui trupul.

Nu se aşteptase să fie atât de afectat de ea, nu voia să fie. Dar întreg trupul îi era încordat, tare ca marmura, mocnind sub durerea unei pofte abia stăpânite. Bănuia că, după ce-şi descleşta mâinile de pe marginea căzii, avea să găsească urmele degetelor în alamă.

— Da, mârâi el. Poţi să-mi pregăteşti cina acum.

Uşa se deschise şi se închise atât de repede, încât se miră că avusese timp să treacă prin ea.

Se ridică din apă. Avea nevoie de apă rece, rece ca gheaţa. De o baie în Oceanul Arctic.

Dumnezeule mare, încă-i mai simţea atingerea! Cum era posibil? Plecase, dar se simţea ca şi cum trezise dragonul la viaţă. Scotea foc pe nări, deloc fericit că fata plecase fără să termine ce începuse. Nici măcar nu o plăcea. Era pură dorinţă fizică. Nevoile trupeşti ale unui bărbat. Orice femeie l-ar fi putut aduce în această stare de agonie. Trecuse mult prea mult de când nu mai avusese un musafir în patul lui. Muncea prea mult şi se distra prea puţin. Putea remedia asta destul de uşor.

Ieşi din apă, căută şi găsi prosopul. Frecându-şi trupul, făcu eforturi să nu şi-o imagineze atingându-i întreg corpul aşa cum îi atinsese spatele, trezindu-i fiecare nerv la viaţă. Braţele, pieptul, picioarele, tălpile… tălpile?

Când îi păsase vreodată de tălpile lui? Să le prindă în mâinile ei, să le strângă uşor…

Se prăbuşi din nou în apă. Farsa asta, sau orice mama

dracului ar fi fost, ar fi trebuit s-o afecteze pe ea, nu pe el. Era o nebunie. Era din cauza apei. Apa alunecoasă făcea ca senzaţiile să fie mai intense. Atâta tot. Era doar o strictă nevoie fizică de mult nesatisfăcută, fără să aibă vreo legătură cu ea în mod specific.

Atunci, de ce dracu' avea impresia că se minte singur?

*

Phee se mira că picioarele reuşiseră să o ducă până în bucătărie, unde practic căzu pe scaun, tremurând, simţindu-se slăbită. La început fusese vrăjită de dragon, de splendoarea acestuia, întins pe spatele lui lat, cu aripile deschise, suflând foc pe nări. Îşi aminti culorile şterse, care îşi imagina că fuseseră strălucitoare la început: roşu, albastru, verde, galben… în diverse nuanţe.

Apoi însă îl atinsese şi fusese fascinată de pielea lui ca de catifea şi de muşchii de oţel de dedesubt. Mai mângâiase vreodată ceva atât de ferm, atât de desăvârşit de masculin? Cu siguranţă că da, dacă una din sarcinile ei era să-l spele pe spate, dar, fireşte, nu-şi amintea, şi asta i se părea a fi acum mare păcat. Să nu-şi amintească plăcerea de a-şi plimba degetele pe spatele lui lung şi lat. Ar fi vrut să treacă pe cealaltă parte şi să-i exploreze fiecare parte, în special pieptul. Să-şi răsfire degetele peste el, să le apese pe muşchii bine definiţi. Să-l atingă cât ar fi vrut ea.

Dacă nu ar fi fost menajeră, probabil că ar fi fost o uşuratică. Gândul ăsta o opri brusc. Trăise oare o altă viaţă? Oare acesta era motivul pentru care se aflase afară în toiul nopţii, cauza pentru care ajunsese în râu?

Râse înfundat şi-şi cufundă faţa în palme. Nu, nu se potrivea deloc. Ştia asta. Nu era ea aşa. Şi totuşi, părea incapabilă să-şi alunge din minte imaginea spatelui lui gol. Îi plăcuse să fie acolo, îi făcuseră plăcere gândurile de a-l atinge mai îndeaproape.

Se ridică repede de pe scaun. Avea să fie aici în orice clipă. Nu o putea găsi într-o asemenea stare. Trebuia să-i pregătească cina, ceva rapid, ca să plece cât mai curând cu putinţă. Apoi avea să se aşeze mai bine undeva ca să-şi analizeze gândurile, ca să încerce să le înţeleagă, să le privească din perspectivă.

Zărind bucata de brânză sub un capac de sticlă, hotărî că era foarte potrivită. O puse pe masă împreună cu nişte pâine. Se gândi o clipă să caute prin cutia cu gheaţă, dar nu voia să dea ochii cu privirea de sticlă a păsării. N-avea decât să-şi ia singur laptele. Aşeză o farfurie, un cuţit şi o furculiţă pe masă.

Auzind paşi, ridică privirea şi rămase nemişcată. Stătea în pragul uşii, acoperind aproape în întregime deschizătura, complet îmbrăcat, cu pantaloni negri, cămaşă albă şi eşarfă, o vestă bleumarin şi o haină neagră. Atât de puţină piele i se mai vedea acum, doar pe faţă şi mâini. Şi totuşi, părea şi mai periculos, şi mai ademenitor.

Părul rebel fusese îmblânzit. Barba de-o zi dispăruse acum cu desăvârşire. Ar fi trebuit să arate mai civilizat, dar nu arăta.

— Nu mâncăm fazan? întrebă el, cu o voce calmă şi firească, ca şi cum cele petrecute în camera de baie nu l-ar fi afectat câtuşi de puţin.

Dar Phee auzise mârâitul fiarei sătule să mai stea în cuşcă.

— După cum am spus mai devreme, nu ştiu cum să-l gătesc. M-am gândit că nişte brânză o să fie îndeajuns pentru seara asta.

— Mă tem că am nevoie de ceva mult mai substanţial. O să mănânc la club.

— Au şi mâncare acolo?

— Au tot ce-şi poate dori un bărbat.

— Şi tu conduci clubul ăsta?

— Chiar foarte bine.

Îşi împreună degetele şi strânse cu putere, până simţi durere.

— Probabil că mi-ai spus deja totul despre ceea ce faci.

— Nu am discutat niciodată despre asta. Am presupus că preferi să nu ştii.

Rămăsese în uşă, fără să se apropie de ea.

Nu ştia dacă era din cauză că îi simţea reţinerea după ce îi spălase spatele, sau pentru că nu se simţea nici el în largul lui.

— Când să te aştept înapoi? îl întrebă.

— După răsăritul soarelui. Programul meu este în funcţie de cum merg lucrurile la club în timpul nopţii.

— Sunt probleme?

— Uneori.

Nu ştia de ce o deranja să şi-l imagineze implicat în astfel de probleme, încercând să le rezolve. Era doar un bărbat pentru care lucra. Fără îndoială, relaţia lor nu avea nimic personal.

— Îmi aduci scrisorile de recomandare?

Se întâmplă atât de rapid încât nu putea fi sigură, dar îl văzu tresărind.

— Da.

— Eu ce să fac în lipsa ta?

— Curăţă şemineul, aranjează lemnele, fă-mi patul! Şi sunt sigur că, dacă priveşti în jur, o să-ţi dai seama singură ce e de făcut.

Gândindu-se la şemineu, îi veniră în minte imagini cu cenuşă şi funingine.

— Unde-mi e şorţul?

Darling păru să împietrească dintr-odată, parcă transformându-se în statuie.

— Nu cred că ai unul, spuse el în cele din urmă.

— Asta e cam ciudat, nu? O menajeră fără şorţ?

— Nu acord atenţie hainelor tale. Eşti o simplă servitoare. Poate că l-ai rătăcit.

O simplă servitoare. Cuvintele o usturau, o înfuriau. Scutură din cap.

— Tot nu înţeleg de ce nimic nu mi se pare cunoscut.

Nu-mi amintesc să fi făcut nimic din toate astea. Nu-mi revin în minte ca fiind ceva firesc, cum ar fi valsul.

— Nu am timp să stau să-ţi explic. Trebuie să plec. Îţi doresc o seară plăcută.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi dispăru pe coridor. Aproape că se duse după el. O seară plăcută? Doar îi spusese să muncească. Cum să aibă o seară plăcută, când trebuia să muncească?

Toate astea erau atât de stranii. Nu aveau niciun sens.

Totuşi, dacă tot se obosise să pună masa, se aşeză pe scaun şi începu să ronţăie din brânză şi din pâine, gândindu-se la dilema ei. Nu avea de gând să cureţe şemineul. Nu avea de gând să cureţe nimic, până nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată respectivul lucru.

Dacă Drake Darling voia o casă frumos întreţinută, trebuia să îi ofere mai multe informaţii. Nu ştia de ce avea distincta impresie că nu-şi dorea să-şi recapete memoria.

Oare ce anume nu voia să-şi amintească?

Capitolul 9

Era ridicol că stătea la biroul masiv din cabinetul lui, chinuindu-se să scrie o scrisoare de recomandare pentru o femeie care nici măcar nu exista cu adevărat, care era doar obiectul unei şarade pe care o pornise pentru propriul amuzament. Dar asta nu mai era deloc amuzant.

În plus, avea de gând să-i spună adevărul când se întorcea acasă. Aşa că scrisoarea nu mai era necesară. Avea să-i spună tot adevărul şi să-i privească trăsăturile schimbându-i-se într-o expresie de şoc… Satisfacţia nu avea să fie completă, pentru că n-o să-şi amintească cine era. N-o să-şi amintească de câte ori îi vorbise de sus, care

erau adevăratele sentimente pe care le nutrea pentru el. N-o să-şi amintească că Lady Ophelia Lyttleton nu i-ar fi atins nici vârful degetului mic, darămite întreg spatele. Şi nu numai să-l atingă, dar să-l exploreze într-un mod atât de intim, încât încă mai putea simţi locurile în care-l atinseseră degetele ei.

Trebuia să-şi amintească cine era el, cine era ea. Dar nu mai avea timp pentru o mărturisire în tihnă. Cu siguranţă că familia ei era înnebunită. Dacă Grace ar fi descoperit ce făcuse, nu l-ar fi iertat niciodată. Pe dracu', bănuia că nimeni din familia ducelui nu l-ar fi iertat, îşi imagină dezamăgirea din ochii ducesei.

La dracu', muncise atât de mult să fie demn de poziţia pe care i-o oferiseră, şi Lady Ophelia, afurisita aia, îl făcuse să se dedea la gesturi meschine ca să se răzbune pentru dispreţul cu care îl tratase de-a lungul anilor.

Nu ar fi trebuit să se coboare atât.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi aruncă penelul pe birou. Era târziu şi fără îndoială că se culcase deja, altfel s-ar fi întors chiar atunci la ea. Fusese un prost că-i îngăduise să demonstreze că era exact ceea ce-i spusese în toţi aceşti ani că este: un om inferior.

Nu-l învăţase oare ducele să se poarte întotdeauna cu demnitate? La Eton, unde snobii aristocraţi îl îmbrânciseră pe holuri, îi luaseră mâncarea din farfurie, îi furaseră păturile de pe pat în toiul iernii, nu ripostase. Ajunsese maestru în arta de a le adresa acea privire care să le spună că erau mici, meschini, nedemni de atenţia lui.

Apoi ducele de Lovingdon venise la Eton, şi totul se schimbase, pentru că ducele îl considera pe Drake prieten. Familiile lor se întâlneau adesea cu diverse ocazii, la picnicuri sau în excursii la ţară. Cine se purta urât cu Drake intra în dizgraţia ducelui, iar asta era ceva ce trebuia evitat cu orice preţ, pentru că fusese întotdeauna evident că Lovingdon – chiar şi la o vârstă fragedă – deţinea puterea şi influenţa titlului său. Dincolo de faptul că era bogat precum Cresus.

Dar pe tânăra Ophelia Lyttleton nu o interesase să câştige simpatia ducelui, poate pentru că ştiuse întotdeauna că Grace îl iubea pe Lovingdon. Ea nu se sfiise niciodată să-i amintească lui Drake care-i era locul – de parcă el, unul, ar fi putut să uite vreodată.

Duse mâna în spate, luă o sticlă de whisky, îşi turnă două degete şi dădu paharul pe gât. În general nu bea la club, pentru că voia să aibă mintea ageră şi nu voia să-i întunece ceva judecata. Dar în seara aceea nu se concentra asupra clubului, iar asta trebuia să înceteze pe dată.

Se ocupase de treburile presante în clipa în care ajunsese, dar, din nefericire, îşi petrecuse ultimele trei ore chinuindu-se să compună o scrisoare de recomandare falsă. Până în acea clipă scrisese: „Este…”

Şi tot începuse să o descrie pe Lady Ophelia Lyttleton, şi nu pe fictiva Phee. Dacă ar fi spus adevărul – „e încăpăţânată, enervantă, încrezută –, atunci Phee s-ar fi întrebat de ce oare o mai angajase. Trebuia să scrie că este o fire blândă, o fată muncitoare, o femeie care ştie cum să pregătească baia unui bărbat şi ce să facă în timpul acesteia.

După ce-şi mai turnă încă două degete de whisky, trase scaunul şi se ridică în picioare. Terminase cu ea. Totul avea să înceteze dimineaţa. Până atunci, trebuia să facă o plimbare lungă ca să estimeze profiturile acelei seri. Era un joc al lui. Încerca să evalueze starea de spirit a membrilor prezenţi în acea seară la club şi să determine care ar fi putut fi contribuţia pe care o făcuseră la profitul localului.

Ieşi din birou, străbătu coridorul şi urcă treptele care dădeau într-un balcon ascuns în umbră. Stând într-o parte, bine ascuns în spatele unei draperii grele de catifea, cercetă cu privirea sala de jocuri. O gamă variată de jocuri de noroc, de cărţi, de zaruri, ruletă – orice fel de joc care să fie în favoarea casei, şi erau toate în favoarea casei –, totul era pus la dispoziţia membrilor clubului. Se servea băutură, paharele erau umplute de îndată ce se goleau. O mică cheltuială pentru a întuneca judecata clienţilor, ce rezulta

într-un profit considerabil pentru patronii clubului. Ţinând cont de faptul că unul dintre ei era conte, iar ceilalţi doi erau căsătoriţi cu femei de viţă nobilă, Drake nu i-ar fi crezut atât de dispuşi să-şi jupoaie presupuşii tovarăşi şi prieteni. Dar, la fel ca şi în cazul lui, primii ani de viaţă ai acestora fuseseră marcaţi de viaţa trăită în stradă. Ştiau ce înseamnă să-ţi fie foame, frig, fricǎ. Ştiau ce înseamnă să te descurci fără haine, fără mâncare, fără adăpost, fără pantofi. Se ridicaseră deasupra condiţiei lor, apoi se întorseseră, apucaseră un băietan firav de opt ani de reverul hainei şi-l târâseră după ei.

Avea faţă de aceşti oameni o datorie de care nu se putea achita niciodată. Dar le era în special dator ducelui şi ducesei de Greystone. Aceştia construiseră orfelinate pentru copii din profitul care îi revenea ducesei de pe urma clubului. Ar fi putut să-l lase pe Drake într-unul dintre acestea, fără vreo remuşcare. Fusese un copil furios. În schimb, îi dăduseră un loc la masa lor, în casa lor, în sânul familiei lor.

Uneori, furia încă punea stăpânire pe copilul de odinioară, dar bărbatul de acum învăţase să o ţină sub control. Mai ales aici, printre aristocraţii plini de ifose, care aveau cuierele mult prea pline şi aruncau banii la o mână de cărţi sau de zaruri.

Cunoştea toate aceste feţe. Lorzi care nu avuseseră norocul de a fi întâiul născut al familiei. Le cunoştea valoarea, obiceiurile, slăbiciunile. Ştia care din ei aveau să se ridice de la masă cu buzunarele goale doar ca să caute o moştenitoare şi să se poată întoarce la joc. Duci, marchizi, conţi, viconţi. Între aceşti pereţi, titlul nu mai conta. Erau toţi egali.

Îşi lăsă privirea să alunece în voie peste ei, ca să estimeze cât de implicaţi erau în joc, cât de…

Se opri brusc la una din mesele de poker. Ce mama dracului căuta Lordul Somerdale aici? De ce nu era pe străzi, căutându-şi sora? Da, era întuneric, dar felinarele fuseseră inventate dintr-un motiv şi erau multe patrule cu

felinare care se plimbau prin Londra. Chiar dacă nu era tocmai practic să cauţi pe timp de noapte, mai ales cu ceaţa care începuse să se lase, nu ar fi trebuit să fie acasă, înnebunit de grijă, în loc să vină la club şi să joace bani pe care nu-şi permitea să-i piardă?

— Am chef de un joc privat. Şi, fiindcă Lovingdon e plecat în voiaj de nuntă, s-ar putea chiar să câştig o mână sau două.

Ducele de Avendale veni lângă Drake, îşi strânse degetele pe balustradă şi se aplecă în faţă.

— Ar fi mai bine să nu le atragem atenţia asupra faptului că-i ţinem sub observaţie, spuse Drake.

— Ştiu foarte bine că sunt priviţi. Nu înţeleg de ce-am fi discreţi în legătură cu asta. Chiar aşa, ce anume ţi-a atras atenţia acolo?

Nu voia să-i explice, pentru că ar fi trebuit să-i explice prea multe. Nu fusese niciodată foarte apropiat de Avendale. Prefera să se ţină de-o parte.

— Mă uitam doar cum ne intră banii în cufere.

— Hm.

Îl privi pe Drake cu ochii lui căprui, cu părul şaten-închis căzut pe frunte, arătând ca întruchiparea lui Lucifer.

— Ni te alături la un joc privat?

Aveau o cameră izolată unde fiii şi uneori fiicele patronilor îşi aduceau prietenii apropiaţi la un joc de cărţi. Avendale intrase în grup prin William Graves – alt fost copil al străzii – care se însurase cu mama lui Avendale, după ce aceasta rămăsese văduvă.

— Invită-l şi pe Somerdale!

Ochii lui Avendale se măriră la această sugestie.

— Dar nu are buzunarele suficient de pline cât să joace cu mizele noastre.

Jocurile lor aveau într-adevăr miză mare şi erau nemiloase. Şi se bazau foarte adesea pe trişări. Era influenţa străzii.

— Îl creditez eu.

— Încerci să te răzbuni pe soră-sa pentru felul în care

s-a purtat cu tine la balul de nuntă?

Din ce în ce mai mult.

— Abia dacă am băgat-o în seamă.

— Pe dracu'! Afurisita aia mică se dădea peste cap să te insulte în mod cât mai evident şi nu ne-ai fi făcut discret semn să plecăm cu celelalte fete fără să ai tu ceva în minte. Ce s-a întâmplat în alcovul ăla, mai exact?

Descoperise că limba ei nu era chiar atât de ascuţită atunci când nu o folosea pentru vorbit. Din nou, nu era ceva ce intenţiona să-i spună lui Avendale. La fel ca desenul de pe spatele lui, distrugerea Opheliei Lyttleton era o chestiune privată. Îi ajungea ca ea să ştie că el fusese cel care câştigase.

— Ne lipseşte un jucător. Somerdale poate să-i ia locul. Nu ştiu de ce te împotriveşti. Cu el la masă, o să câştigi cu siguranţă.

— Nu mă împotrivesc. Încerc doar să-mi dau seama care este motivul tău.

— Banii. Întotdeauna banii.

— Nu şi în cazul tău. Cum nu e nici cazul meu. Ştiu că nu am fost deosebit de apropiaţi, dar suntem mai asemănători decât crezi.

Ca şi cum tocmai şi-ar fi deschis sufletul şi i-ar fi arătat ceva întunecat acolo, Avendale privi încruntat înspre mesele de joc.

— O să-i spun să ni se alăture.

— Bine.

Drake simţea că ar fi trebuit să spună mai mult, să arate că înţelesese că i se făcuse o mărturisire. Dar el şi Avendale nu aveau nimic în comun. Avendale trăia pentru păcat. Deşi era treaba lui Drake să încurajeze dezmăţul între aceste ziduri, personal nu se considerase niciodată un dezmăţat. Fără îndoială, era fiul unui bărbat plin de păcate, dar simţea în sufletul lui întunericul moştenit de la tatăl său suficient de puternic încât să-l facă să se oprească.

— Dacă vrei vreodată să vorbim…

Avendale râse, adânc şi întunecat.

— Femeile vorbesc. Bărbaţii beau, preacurvesc şi joacă la noroc. Asta mă interesează pe mine.

Apoi o porni ca o vijelie pe coridor, ca şi cum ar fi încercat să fugă de cuvintele pe care le rostise.

Drake îşi dădu seama că toţi încercau să scape de ceva. Îşi coborî privirea înapoi spre nivelul de mai jos, asupra lui Somerdale, şi se întrebă de ce anume voise oare să scape Lady Ophelia Lyttleton.

Încăperea din spate a clubului Dodger’s era legendară. Nu puteai intra decât invitat. Uriaşul care stătea de pază la uşă o deschidea numai dacă-i spuneai parola foarte bine păzită. Sanctuarul interior era împărţit în două părţi distincte. În partea din faţă era o zonă de relaxare, unde cei care pierdeau îşi puteau îneca orgoliul în alcool. Alături, în spatele draperiilor grele, era inima sanctuarului, unde sume exorbitante de bani – şi, uneori, garanţii neoficiale – treceau dintr-o mână în alta în mod regulat. Jucau la o masă acoperită cu catifea verde. Pe bufetele acoperite cu pânză aliniate de-a lungul pereţilor se găseau carafe de cristal, în grija a doisprezece valeţi, tăcuţi şi rapizi când trebuia să umple un pahar.

În timp ce amesteca pachetul de cărţi, Drake observă că nu era nevoie de atât de mulţi, dar clubul Dodger’s fusese întotdeauna generos când venise vorba să ofere cuiva un loc de muncă. Niciunul din angajaţii lui nu venise cu recomandare. Erau oameni care veneau de pe stradă sau din închisoare. Unii erau orfani, alţii fuseseră vânduţi de cei care li se pretindeau părinţi pentru a scoate un ban de pe urma lor. Creşteau, deveneau adulţi şi rămâneau acolo. Primeau nume noi, începeau vieţi noi. Aşa fusese întotdeauna şi Drake continuase tradiţia. Dar Dodger’s avea de asemenea reputaţia de a nu ierta niciodată o indiscreţie, nu că existase vreodată una, din câte ştia Drake. Cei care lucrau aici erau extrem de loiali, o loialitate cumpărată cu salarii generoase. Pe de altă parte, ţinând cont câţi bani scotea clubul în fiecare noapte, nu era prea dificil să-şi plătească bine angajaţii.

Jack Dodger fusese de părere că un om nu are motiv să fure, dacă are suficienţi bani în buzunar. Dar Drake trebuia să admită că şi reputaţia lui Dodger, de om ce nu tolera greşelile, contribuise la bunul comportament al angajaţilor săi.

Cei care serveau în această încăpere erau toţi oameni de totală încredere, de care puteai fi sigur că nu vor dezvălui nimănui nimic din cele auzite. Aceeaşi încredere li se acorda şi celor invitaţi la masa de joc. Ei bine, cu excepţia lui Somerdale. Cu siguranţă că toţi aveau să fie atenţi la ce spun, în seara aceea. Somerdale nu cunoştea strada, aşa ca ei. Nu fusese crescut de cineva care fusese cândva implicat în activităţi dubioase, care ocolise legea.

Drake împărţi cărţile lui Langdon, Somerdale, Avendale şi fratelui mai mare al lui Grace – marchizul de Rexton. Jucau poker.

Nu împărţi cărţi şi pentru el, pentru că ştia că mintea n-o să-i fie la joc, ci la fratele lui Lady O.

Aşteptă până ce jucară vreo câteva mâini, şi norocul păru să fie de partea lui Somerdale, înainte să întrebe:

— Ce mai face sora ta, Somerdale? Şi-a revenit după toată agitaţia cu nunta lui Grace?

Fu conştient că toţi cei din jur deveniră dintr-odată atenţi, privindu-l cu interes. Nu aduceau niciodată vorba despre o doamnă anume, pentru că asta ar fi putut trăda un interes faţă de aceasta, interes care ar fi putut la rândul său conduce spre un drum către altar.

Cu toţii erau burlaci convinşi. Cel puţin până când erau forţaţi să obţină un moştenitor.

Ani întregi îl invidiaseră pentru faptul că lipsa titlului îl scutea pe Drake Darling de o astfel de responsabilitate. El nu avea să fie niciodată obligat să se însoare, să-şi ia o nevastă. Nu trebuia să îndure prelegeri despre îndatoririle pe care le avea faţă de moştenirea lui.

Ciudat cum tânjeau după burlăcia lui lipsită de griji, care nu avea să se sfârşească niciodată, când el, unul, ar fi dat orice – şi-ar fi luat bucuros o nevastă – ca să posede

originile lor neîntinate.

— Presupun că da, mormăi contele distras, studiind cărţile din mână.

— Nu ştii sigur?

Drake nu se obosi să-şi ascundă scepticismul, deşi reuşi destul de bine să-şi camufleze iritarea pe care i-o produse acest răspuns nesatisfăcător.

— E plecată să aibă grijă de o mătuşă bolnavă, spuse Somerdale, luând câteva jetoane şi aruncându-le în grămadă. Ridic cu cinci lire.

— Când a plecat?

— Mmm. Ieri seară. Unchiul a sosit la scurt timp după ce ne-am întors acasă. Se pare că mătuşa se simte foarte rău. Ea şi Ophelia au fost întotdeauna apropiate. Ophelia a petrecut mult timp la Stillmeadow în copilărie.

— Stillmeadow?

În general, se pricepea mai bine să facă conversaţie, dar voia să ajungă la ceea ce îl interesa cât mai repede cu putinţă.

— Moşia unchiului nostru. La câteva ore nord de Londra. Este contele de Wigmore.

— Şi au ajuns cu bine?

Somerdale ridică în sfârşit privirea, şi ochii lui verzi – nu la fel de aprinşi că ai Opheliei – se fixară asupra lui Drake.

— Da, aşa cred. N-am auzit altceva. De ce te interesează?

„Pentru că am scos-o pe soră-ta din Tamisa”, îi veni să-i răspundă, dar se stăpâni. Instinct. Conservare. Nu putea spune exact de ce, dar începuse să audă clopoţei de alarmă. Era posibil ca Somerdale să mintă. O povestioară pe care o inventase după ce încercase să scape de soră-sa. Doar că, de ce ar fi încercat să o omoare? Ea avea într-adevăr o zestre atrăgătoare, dar, după cum îi atrăsese atenţia Avendale, buzunarele lui Somerdale nu mai erau chiar atât de pline. Părinţii le muriseră. Nu mai aveau fraţi sau surori. Zestrea i-ar fi revenit lui, în caz că ea murea.

Oamenii ucideau pentru mai puţin. Cum făcuse tatăl lui.

— Mă gândeam că poate l-ar interesa să devină membru al clubului, dacă e la doar câteva ore distanţă.

Distanţa nu era un impediment pentru cei vicioşi. Deşi spera că Somerdale nu va observa cursul schimbător al conversaţiei lor – la urma urmei, când începuseră, Drake nu avea de unde să ştie că vor ajunge aici.

Ţinând cont de cât de mult scotch băuse, Drake se mira că Somerdale mai putea ţine socoteala cărţilor, darămite firul conversaţiei.

Somerdale râse înfundat.

— Nu Wigmore. Nu joacă, nu bea. Este întruchiparea virtuţilor.

— Totuşi, mi-ar plăcea să-i trimit o invitaţie.

Scoase un carneţel cu coperte negre şi un creion din buzunarul hainei. Îl folosea pentru a scrie liste cu ceea ce trebuia făcut la club. Îl deschise la o pagină goală şi îl întinse peste masă.

— Te-aş ruga să-mi scrii aici detaliile pentru poştă.

Ridicând din umeri, Somerdale luă carnetul şi creionul şi începu să mâzgălească adresa. Drake avea să trimită un mesaj ca să se asigure că unchiul era în siguranţă acasă. Dacă nu, avea să alerteze Scotland Yard-ul că trebuia să caute un cadavru în Tamisa. Era foarte posibil, ţinând cont de ora târzie la care plecaseră. Sau poate că Somerdale nu era chiar ceea ce părea să fie.

Somerdale îi dădu înapoi carnetul şi creionul, şi Drake le băgă în buzunar.

— Ne putem continua jocul acum? întrebă Avendale, laconic.

— De fapt, tocmai mi-am amintit că am ceva urgent de făcut.

Drake făcu semn unui valet.

— Randall, fă tu cărţile!

Un licăr apăru în ochii bărbatului. Toţi voiau să ajungă crupieri. Ăsta era primul pas.

— Cu siguranţă, orice-ar fi poate să aştepte! protestă

Langdon.

Şi tatăl lui era un ucigaş. Asta ar fi trebuit să-l facă pe Drake să se simtă mai pe picior de egalitate cu moştenitorul titlului de Claybourne. Dar contele de Claybourne ucisese un bărbat care meritase să fie ucis. Nu acelaşi lucru se putea spune despre mama lui Drake. Ea nu meritase nimic altceva decât bunătate, fără să aibă vreodată parte de ea.

— Responsabilitatea ta este să produci un moştenitor, a mea să asigur profitul clubului. Sarcina ta este cu mult mai plăcută.

Se ridică.

— Domnilor, vă doresc distracţie plăcută!

Înclină capul spre un alt valet.

— Gregory, am nevoie de tine. Vino cu mine!

Cu Gregory pe urmele lui, traversă încăperea, coborî scările şi intră în biroul lui. Încercarea lui lamentabilă de a compune scrisoarea de recomandare rămăsese unde o lăsase. Mototoli coala de hârtie în pumn, o aruncă în coş şi începu una nouă.

De data aceasta, era o invitaţie acordată contelui de Wigmore.

O aşeză într-un plic greu, cu emblema Dodger’s Drawing Room. Apoi îl sigilă cu ceară.

Îi întinse plicul tânărului valet.

— Vreau să i-l dai contelui de Wigmore în persoană, nimănui altcuiva. Doar lui. Dacă nu-l găseşti, vreau să adulmeci în jur şi să afli dacă s-a întors de la Londra.

— Da, domnule.

Scoase carneţelul din buzunar, găsi adresa contelui şi i-o comunică lui Gregory.

— Nu spui nimănui că ţi-am cerut să faci asta şi nu sufli un cuvânt despre cealaltă informaţie pe care ţi-am cerut-o.

— Da, domnule.

Nu era cazul să-i amintească băiatului că poziţia lui la club depindea de discreţia de care dădea dovadă. Drake

avea dreptul să angajeze, să dea afară şi să promoveze. Era ascultat fără împotrivire, şi aşa fusese de când preluase frâiele de la Jack Dodger.

Scoase apoi câteva monede din seif şi le puse în palma întinsă a lui Gregory.

— Pentru drum. Şi poţi să păstrezi ce rămâne.

La cât îi dăduse, avea să-i rămână o sumă considerabilă.

— Închiriază un cal. Ţinând cont de distanţă, mă aştept să te întorci mâine-seară.

— Da, domnule.

— Să fii atent!

Tânărul nu făcu decât să dea din cap înainte să plece.

La scurt timp după aceea, Drake plecă la rândul lui. Nu i se întâmpla des să-şi mintă prietenii, dar în seara asta profitul clubului era ultima lui grijă. Cel mai important acum era să dezlege misterul care o învăluia pe Lady Ophelia Lyttleton.

Capitolul 10

Era două şi jumătate în clipa în care descuie uşa, trecu pragul casei lui şi se opri în loc. Ceva era diferit. Poate faptul că rar i se întâmpla să fie aici la această oră, seara trecută fusese o excepţie. Dar, chiar şi în timp ce lua în calcul această posibilitate, ştia cu certitudine că era mai mult de atât. Era o senzaţie diferită. Nu mai era senzaţia de casă goală. O lampă fusese lăsată aprinsă pe prima treaptă a scărilor, ca şi cum ea se gândise – sau poate sperase – că o să se întoarcă mai devreme.

Nu avusese de gând. Se dusese la Scotland Yard ca să se intereseze de eventualele crime ce avuseseră loc cu o noapte în urmă. Discutase cu Sir James Swindler, un prieten de familie care nu îi pusese întrebări lui Drake în legătură cu strania lui curiozitate.

Inspectorul îi confirmase, din nefericire, că avuseseră loc câteva crime, dar toate victimele fuseseră identificate. Se pare că niciuna nu era contele de Wigmore.

Drake se dusese la coroner. Niciun cadavru nerevendicat acolo. Dar asta nu însemna nimic. Atacul ar fi putut avea loc în altă parte, poate că fusese investigat de alţi poliţişti, de alţi coroneri. Sau poate că atacul avusese loc, dar victima nu fusese descoperită.

Sau poate că nu fusese un atac. Doar un accident. Un vizitiu neglijent care pierduse controlul hăţurilor şi trăsura căzuse de pe un pod. Sau se rupsese o spiţă, trăsura alunecase de pe drum şi căzuse în râu.

Existau nenumărate posibilităţi. Doar cineva cu trecutul său putea presupune pe loc ce era mai rău. Din clipa în care Frannie Darling îl luase de pe stradă fusese protejat „dar imaginile de durere, de suferinţă şi teamă fuseseră deja săpate în conştiinţa lui. Braţele iubitoare şi zâmbetele blânde nu-i puteau şterge din amintire ororile la care fusese martor, nu-l puteau apăra de coşmarurile pe care le avea din când în când.

Era fără îndoială un neghiob că nu-i spunea lui Somerdale despre sora lui, că nu o înapoia pe dată în grija fratelui său.

Şi totuşi, luă lampa de pe scară şi urcă la etaj ca să o vadă, convins că o va găsi adormită. În patul lui, fără îndoială. Lady Ophelia Lyttleton nu putea dormi într-un pat de campanie.

Îşi imagină cum ar fi fost s-o trezească şi s-o trimită în camera ei. Satisfacţia şi încântarea de a o pune la locul ei se luptau cu îngrijorarea care începuse să prindă contur în mintea lui. Nu-i plăcea că nu ştia ce se întâmplase cu ea. Dacă Somerdale spunea adevărul – sau dacă nu – în orice caz, ceva cumplit părea să fi avut loc.

Ajunse în capul scărilor, deschise uşa dormitorului său şi fu surprins să găsească patul gol, dar deloc mirat să constate că aşternuturile erau în continuare răvăşite. Cenuşa focului din seara trecută era încă în vatra

şemineului.

Oare îşi recăpătase memoria? Încercase să se întoarcă acasă la ea? Străbătu în grabă coridorul până în celălalt capăt şi deschise uşa de perete.

Era acolo, ghemuită în patul îngust şi tare, cu o lampă aprinsă pe duşumea.

Sentimentul de uşurare care îl învălui îl surprinse, creându-i o stare de confuzie. Nu avusese de gând să se preocupe de soarta ei şi totuşi, dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege, o făcea. Dar era în siguranţă, nu umbla de nebună prin Londra.

Ar fi trebuit să plece. Să se întoarcă la club şi să se ocupe de profiturile acestuia.

În schimb se apropie cu băgare de seamă şi abia când ajunse lângă ea văzu că tremura la fel de tare ca atunci când o scosese din râu. Era din nou îmbrăcată cu una din cămăşile lui, iar materialul se termina chiar deasupra genunchilor. Avea ochii strâns închişi. Respira gâfâit, ca şi cum nu ar fi găsit aerul de care avea nevoie. Îşi ţinea braţele strânse la piept, cu pumnii strânşi.

— Phee?

Îi atinse uşor umărul şi Ophelia îl lovi, dând înnebunită din braţe.

— Nu, nu! Nu mă atinge. Nu!

Un strigăt, apoi un scâncet, un suspin în timp ce se ghemuia la loc.

Îşi aminti cuvintele pe care le rostise cu o seară în urmă, atunci când crezuse că i se adresa lui. Dar poate că-i fuseseră spuse altcuiva. Unui atacator. Poate că nişte hoţi încercaseră să-i tâlhărească pe Lady Ophelia şi pe unchiul ei. O putea vedea ridicându-şi năsucul ăla cârn în aer, informându-i că se purtau necuviincios şi că un asemenea comportament nu putea fi tolerat.

Continua să tremure. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Broboane de sudoare i se formaseră pe gât.

Se chinuia în patul ăla mic şi incomod. Ce dracu' îl făcuse să creadă că ar fi amuzant să o oblige să doarmă

acolo, când avea în camera lui un pat foarte bun, pe care nu-l folosea nimeni toată noaptea?

Îi pieri din minte orice gând de răzbunare sau intenţie de a-i da vreo lecţie.

Tot ce-şi dorea era ca ea să se simtă în siguranţă. Să fie în siguranţă.

— Phee?

Îi vorbi calm, blând, pe tonul pe care îl folosea ca să calmeze caii nervoşi.

Întotdeauna avusese o afinitate faţă de animalele mari, ba chiar se gândise o vreme să se facă băiat de grajduri, dar era în tutela unui duce şi a unei ducese care aveau planuri mai mari pentru el. Se aplecă şi-şi strecură braţele pe sub corpul ei.

— Şşşt… făcu el în clipa în care ea îi răspunse cu un geamăt stins. E-n regulă. N-o să las să ţi se întâmple nimic.

Ridicând-o din pat şi cuibărind-o la pieptul lui, îşi dădu seama că picioarele goale îi atingeau braţele cu cea mai incredibilă senzaţie mătăsoasă. Era complet necuviincios să se gândească la asemenea lucruri, la felul în care pielea ei o atingea pe a lui.

Îi prinse cămaşa între degete şi se cuibări în adâncitura de sub umărul lui. Respiraţia i se mai calmă şi începu să tragă adânc aer în piept, ca şi cum mirosul lui ar fi liniştit-o. Al lui.

Ridicol! Ce naiba era cu el de se gândea la astfel de lucruri? Fără îndoială că era doar o reacţie la căldura corpului lui, probabil că se simţea ca o omidă într-un cocon. Nu i se putea întâmpla nimic, cât timp el era aproape. Cumva, probabil că simţea asta. Ceea ce ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine, dar nu-l făcea.

O duse în camera lui şi o aşeză cu grijă pe pat, blestemându-şi ochii pentru că observaseră cum tivul cămăşii lui îi urcase pe coapsă.

Deşi era mică de statură, avea picioare lungi şi subţiri şi cele mai delicate glezne. Mai că era tentat să i le sărute. În schimb, aruncă aşternuturile peste ea, surprins că nu se

trezise. Se pare că dormea incredibil de adânc, chiar şi atunci când avea coşmaruri.

Se duse lângă şemineu, se lăsă pe vine şi făcu ce ar fi trebuit să facă ea mai devreme: curăţă cenuşa, aranjă cărbunii şi lemnele. Apoi aprinse un chibrit şi privi focul prinzând viaţă.

Auzi un suspin înăbuşit. Pe toţi dracii! Se ridică şi se duse numaidecât lângă pat. Era iar agitată, îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, murmură să fie lăsată în pace, dar nu părea că va putea găsi linişte în această noapte.

Se aplecă şi îşi atinse degetele de obrazul ei.

— Phee?

Trase adânc aer în piept. O dată. De două ori.

— Te-ai întors.

— Da.

Clipi şi deschise ochii, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet micuţ.

— Aţi alungat monstrul. Tu şi dragonul tău.

Se simţi de parcă cineva l-ar fi pocnit în stomac. Cuvintele ei, zâmbetul ei. Nu îi zâmbise niciodată aşa, nici nu-şi amintea să o fi văzut zâmbind vreodată în felul ăsta. Şi totuşi, se citea sinceritatea în el. Nu era un zâmbet forţat, prefăcut. Nu juca un rol.

— Ce monstru? întrebă el.

— Nu ştiu. Nu l-am putut vedea clar. Poate că ar trebui să-mi desenez şi eu un dragon pe spate.

Îşi imagină un dragon în zbor pe spatele ei micuţ şi ce ar fi trebuit să îndure ca să ajungă acolo.

— Este un proces foarte dureros. Odată ce începi, nu te mai poţi opri. La ce ar folosi doar o bucată de dragon?

— Presupun că ai dreptate.

Îşi strânse buzele, înainte să o prindă pe cea de jos între dinţi. Drake se simţi străbătut de un fior. Era din cauza umbrelor, a cămăşii lui ridicate pe pielea ei, a ei în patul lui.

— Am atât de multe întrebări, spuse ea, întrerupându-i gândurile periculoase.

— O să le discutăm mâine-dimineaţă. Acum trebuie să

dormi.

— Nu-mi înţeleg hainele.

— Ai vorbit cu ele? o întrebă, zâmbind mai larg.

— Nu, dar ceva nu e bine. Şi nu am o cămaşă de noapte.

— Ei bine, o să discutăm mai târziu, după ce te odihneşti.

Amâna inevitabilul, dar nu voia să piardă felul în care îl privea acum, ca şi cum l-ar fi acceptat, ca şi cum ar fi avut încredere în el.

Phee clătină din cap.

— Nu-mi place să dorm.

— Ai avut un coşmar. Nimic şi nimeni n-o să-ţi facă vreun rău. O să stau de veghe.

— Nimic din toate astea, din faptul că sunt aici, nu pare să aibă vreun sens.

— O să aibă. Foarte curând, sunt sigur.

Îl privi fix, ca şi cum ar fi încercat să citească adevărul în ochii lui, dar nu o minţea. Avea să-i spună totul mâine-seară, după ce se întorcea Gregory. Între timp, avea încă o zi în care să-i spele spatele.

— Îmi este atât de frig, spuse ea încet. Parcă mi-ar fi îngheţat tot corpul.

Nu putea face focul mai mare şi nu mai avea alte pături. La naiba! Presupunea că-şi putea pune hainele peste ea. Sau o putea încălzi în alt mod.

— Să nu te sperii, dar o să mă întind peste pătură şi-o să te iau în braţe. Bine? În felul ăsta, pot să te încălzesc.

Dădu din cap. Îşi scoase haina şi o întinse peste şoldurile ei. Îşi trase ghetele. Ca să nu o zgârie nasturii, îşi aşeză vesta pe spătarul scaunului. Pentru propriul confort, îşi desfăcu lavaliera de la gât şi o puse deoparte. Apoi se urcă în pat şi se întinse lângă ea. I se potrivea în curbura umărului de parcă acolo i-ar fi fost locul, cu capul aşezat pe pieptul lui. O cuprinse cu un braţ şi o trase mai aproape. Cu mâna liberă, îi masă spatele până la talie, până unde se strânseseră păturile. Nu voia să se gândească cât de

aproape era mâna lui de coapsele ei goale.

— Nu pot să-mi dau seama dacă mă placi, spuse ea atât de încet, încât abia dacă o auzi. Uneori pari să ţii la mine, ca acum, de exemplu, alteori nu ai pic de răbdare cu mine.

— Presupun că nu ne cunoaştem foarte bine.

— Atunci, spune-mi o poveste!

O poveste. Da, presupunea că putea face asta. Îi spusese multe poveşti lui Grace, în copilărie.

— Au fost odată ca niciodată un cizmar şi nevasta lui…

Râzând, cu acel sunet dulce pe care abia acum descoperise că-l are, îşi înălţă capul şi îl privi în ochi.

— Doar nu te pregăteşti să-mi spui povestea cu cizmarul şi spiriduşii.

— O ştii?

Îi aruncă o privire cu subînţeles. Îi aruncase multe priviri în trecut, dar niciuna ca asta.

Era o privire amuzată, care parcă voia să-l necăjească. Îl făcea să-şi dorească să-şi adâncească mâinile în părul ei, să o tragă lângă el şi să o sărute, să o încălzească, să-i ardă sufletul. Îl făcea să-şi dorească să o păstreze acolo. Să o cunoască.

Îl neliniştea gândul că ar fi putut fi complet diferită de aristocrata dispreţuitoare pe care o cunoscuse întotdeauna.

— Fireşte că ştiu povestea. Nu vreau să-mi spui o poveste pentru copii, prostuţule! Vreau să-mi spui ceva despre tine. Să-mi povesteşti despre tine.

„Prostuţule?” Nu era câtuşi de puţin prostuţ! Se gândi să o dojenească, cum se cuvenea să-şi dojenească un stăpân servitorii, dar nu voia să piardă momentul. Pentru nimic în lume n-ar fi putut spune de ce dorea să-l păstreze. Să îl împartă cu ea. Îşi petrecuse întreaga viaţă construind un zid peste care doar câţiva, foarte puţini aleşi, puteau privi dar de care nimeni nu trecuse vreodată complet. Erau lucruri pe care nu le împărtăşea nici cu familia lui. Nu credea că exista cineva pe lume care l-ar fi putut accepta în

întregime, aşa cum era cu adevărat. Nu voia să-i ofere ceva ce ar fi putut fi folosit împotriva lui, aşa că trebuia să aibă mare grijă ce-i spunea.

Se aşează la loc, cu capul în curbura umărului lui, unde se potrivea perfect.

— Ţi-e mai cald? o întrebă.

— Da. Dar încă aştept povestea. Spune-mi ceva de când erai copil.

Erau poveşti care i-ar fi satisfăcut până şi pe fraţii Grimm.

— După cum ţi-am spus mai devreme, mi-am început viaţa pe străzi. Am supravieţuit prin viclenie, abilitate şi îndemânare. Şi pentru că eram rapid. Totuşi, aveam puţină mâncare, haine sau căldură, îmi amintesc când am mâncat prima oară pe săturate. Aveam opt ani. Plăcintă cu carne. Apoi am vomitat imediat totul.

— Iuh! Cred că preferam povestea cu cizmarul.

— M-am gândit eu.

Nu spuse nimic foarte multă vreme. Se gândi că poate începea să adoarmă. Apoi zise:

— Nu-mi imaginez că viaţa mea este foarte fericită. Nu găsesc nicio bucurie în faptul că sunt aici.

Un gând cumplit îl zdruncină. Oare se aruncase singură în râu, cu intenţia să-şi facă rău? Oare simţise atâta repulsie după sărutul lui încât – nu, săritura ei în râu nu avusese nicio legătură cu el. Şi nici nu intenţionase să se omoare. Dacă era un lucru pe care îl ştia despre Lady Ophelia, acela era că îşi preţuia mult prea mult propria persoană ca să priveze lumea de existenţa ei. Pur şi simplu era dezorientată din cauza lipsei de memorie.

— Eşti foarte mândră de locul tău în lume, spuse el.

Era adevărat, chiar dacă se referea la locul ei în lumea aristocrată.

— Oare?

— Da. Şi eşti foarte bună în tot ceea ce faci. Îţi îndeplineşti cu maximă sârguinţă orice sarcină. Eşti un exemplu pentru cei din jur.

Din nou, totul era adevărat. Deşi nu considerase niciodată că toate acestea ar fi putut fi calităţi, constata acum cu surprindere că erau, chiar dacă nu le recunoscuse.

— Sunt cuvinte din scrisoarea mea de recomandare?

— Nu, propriile mele observaţii.

— Ai adus scrisorile?

— Nu mai ştiu pe unde le-am pus, dar sunt sigur că o să dau eu de ele.

— De ce te-ai întors mai devreme?

— Pentru că eram… îngrijorat pentru tine.

Pentru că îl scotea mai mult din minţi acum, când îşi pierduse memoria, decât o făcuse vreodată mai înainte.

— M-am încălzit acum, spuse ea. Nu mai tremur.

Presupunea că era semnalul că trebuia să plece. Ar fi trebuit să se simtă incredibil de uşurat.

În schimb, descoperi că-i făcea plăcere să o ţină în braţe, să-i simtă parfumul, să-i vorbească în şoaptă – în timp ce umbrele dansau în jurul lor.

Încercând să o deranjeze cât mai puţin cu putinţă, se ridică din pat.

Cu capul pe pernă, îşi puse o mână sub obraz şi îl privi.

— Îmi place mai mult patul ăsta. Este mai confortabil.

— Poţi să-l foloseşti când nu sunt eu aici.

— Dar eşti aici acum.

— Da, dar n-o să dorm.

Rămase acolo până când fu relativ sigur că aţipise. Apoi trase scaunul lângă pat, se aşeză şi începu să stea de veghe.

Doar pentru că era prietena lui Grace, iar sora lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă i se întâmpla ceva. Faptul că rămăsese lângă ea nu avea nicio legătură cu acel crâmpei pe care i-l arătase din femeia pe care nu o cunoscuse niciodată.

*

Se trezi dezorientată, în aşternuturi care nu erau chiar la fel de moi precum cele cu care era obişnuită. Perna era mai tare, salteaua, mai fermă. Încercă să se agaţe de nişte amintiri vagi, dar avea senzaţia că încearcă să prindă vârtejuri de ceaţă care-i alunecau printre degete. Totul alunecase în abis, toate amintirile ei, şi totuşi…

Bărbatul acesta îi era cunoscut. Mirosul lui, forţa braţelor lui.

Stătea aşezat pe unul din scaunele alea îngrozitoare, cu capul lăsat într-o parte, cu ochii închişi, cu genele lungi odihnindu-i-se pe pometii ascuţiţi. Picioarele îi erau întinse, încrucişate la glezne, braţele împăturite la piept. Se mira că nu cădea pe podea. Cu siguranţă avea să-l doară gâtul când se trezea. O să i-l maseze când o să-l spele pe spate.

Pentru că nu plecase, pentru că stătuse de veghe, aşa cum îi promisese.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă până în zorii zilei, totuşi sosise în toiul nopţii, când avusese nevoie de el.

Avea senzaţia că era mereu acolo să o salveze: când se îneca, când îi era frig şi frică, când visele o îngrozeau.

De câte ori îi mai fusese alături? De câte alte ori o consolase, îi alinase temerile?

Deschise ochii şi se trezi privind în adâncul întunecat. Erau atât de negri încât ar fi trebuit să o neliniştească. Mai negri decât părul lui, decât umbra bărbii de pe obraz. Nimic la el nu era senin, lipsit de grijă. Totul avea o muchie periculoasă, şi totuşi ştia că era în siguranţă lângă el. O ştiuse întotdeauna sau existase o vreme când se temuse?

Nu spuse nimic. O privea doar, ca şi cum nu ar fi fost sigur cine era sau cum ar fi putut reacţiona la prezenţa lui.

— Mă simt ruşinată de spectacolul pe care l-am dat aseară, începu ea.

— Nu e cazul. Visele despre monştri pot fi neplăcute. Îţi mai aminteşti şi altceva?

Era întinsă pe-o parte, cu o mână sub pernă, cu cealaltă peste pătură. Se gândi să se ridice în şezut, dar se temea că orice mişcare ar fi putut rupe vraja care era acum

între ei, creând o intimitate pe care nu o înţelegea. Nici el nu făcuse nicio mişcare, ca şi cum ar fi simţit acelaşi lucru.

— Un bărbat. Voia să-mi facă rău şi încercam să mă apăr de el.

— Cine era?

— Nu ştiu. Era o umbră. Întunecat, periculos, sinistru. Nu avea chip. Dar era mare, deasupra mea. Mă sufocam. Nu mă puteam mişca, deşi voiam. Cu disperare. Am ţipat, dar nu reuşeam să scot niciun sunet, oricât de mult aş fi încercat. Nimeni nu mă putea auzi. Eram îngrozită că, de data asta, o să reuşească.

— De data asta?

Îl simţi încordându-se, ca şi cum întreg trupul i s-ar fi trezit dintr-odată.

Îşi frecă fruntea.

— Cred că am mai avut şi altă dată visul ăsta. E ceva familiar în el. Sau poate că a fost doar o parte din vis, faptul că am crezut că se întâmplase şi altă dată. Poate că era un vis în alt vis.

— Vreau să-mi spui dacă-ţi mai aminteşti şi altceva despre asta, despre atacator.

Zâmbi fără să vrea.

— Aşadar, eşti ucigaş de vise?

O privea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Clipi, îşi coborî privirea spre picioarele goale. Cămaşa de pe el era aşa cum îi rămăsese cu o seară în urmă, scoasă din pantaloni şi deschisă la nasturi.

Dar acum ştia că în spatele ei erau nişte muşchi puternici, că un dragon de cerneală locuia chiar dincolo de suprafaţă.

În cele din urmă, un colţ al gurii lui se arcui.

— Eu nu, dar dragonul de pe spatele meu este.

— De-asta l-ai desenat acolo? Ai avut şi tu coşmaruri?

O privea din nou cu atenţie şi crezu, o clipă, că n-o să-i răspundă. Şi totuşi îşi dorea foarte mult să-i răspundă. Voia să ştie totul despre el, tot ce uitase. Deşi înţelegea – chiar dacă nu putea să accepte – că lucra pentru el, era

convinsă că exista ceva mai mult între ei. Aveau un trecut comun. Era sigură de asta. Altfel de ce n-ar fi fost alarmată că era în patul lui, cu cămaşa lui strânsă în jurul şoldurilor, cu picioarele goale, cu el aşezat lângă ea, cât se poate de confortabil, pe jumătate dezbrăcat? Era mai mult decât simplul fapt că îl spăla pe spate. Deşi acel moment crease o apropiere uluitoare între ei, ştia că familiaritatea lor nu era ceva nou.

În ciuda faptului că era aproape dezbrăcată, că picioarele-i erau goale, la fel ca ale lui, nu avea să sară în pat, să profite de ea. Ştia asta, dar de unde naiba ştia?

Era atât de frustrant să ştie numai fragmente despre el, când ar fi vrut să ştie totul.

Îşi desfăcu braţele de la piept, se aplecă spre ea, îşi sprijini coatele pe picioare şi o privi în ochi.

— Cât am trăit pe stradă, am văzut orori care încă-mi mai bântuie visele, uneori. Când eram mai tânăr, am avut, ce-i drept, ideea destul de puerilă că dragonul le-ar putea alunga.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet dispreţuitor şi Phee simţi cum i se strânge pieptul.

— Dar am ajuns la concluzia că numai noi ne putem învinge demonii.

— Tu i-ai învins pe ai tăi?

— Nu în măsura în care mi-aş fi dorit.

— Nu suntem oare tot noi cei mai aspri critici ai noştri?

— Poate.

— Întotdeauna vrem altceva decât avem.

Se încruntă.

— De ce cred – nu, de ce ştiu asta cu certitudine? Voiam altceva, dar ce anume voiam?

Nu spuse nimic, îi susţinu doar privirea, ca şi cum ar fi avut puterea de a extrage amintirea, adevărul din ea. Avea încredere în acei ochi, în adâncimea lor, în sinceritatea lor.

Nu era un bărbat care să ridiculizeze, să ia peste picior.

— Cred că e posibil să fi dezlegat misterul hainelor mele, zise ea.

O sprânceană neagră se arcui.

— Oh?

Nu ştia dacă voia doar să profite de faptul că schimbase subiectul sau că într-adevăr îl interesa răspunsul.

— Cred că am împachetat totul într-o valiză în acea seară, cu excepţia hainelor mele celor mai urâte. Şi probabil că am pierdut valiza în râu. De-asta nu mai am nici şorţ, nici cămaşă de noapte. Deşi nu înţeleg de ce nu am lăsat şorţul aici, pentru că am ajuns la concluzia că încercam să scap de viaţa asta. Nu văd să aibă vreo valoare.

— În viaţa de servitoare? întrebă el, ca şi cum ar fi putut să vorbească despre altceva.

— Da. Nu îmi imaginez cum ar fi să mă trezesc în fiecare dimineaţă, ştiind că nu mă aşteaptă nimic altceva decât o zi plină de praf şi mizerie.

— Valoarea constă în salariu, în satisfacţia muncii bine făcute. În faptul că, prin efortul tău, o casă a devenit mai îngrijită şi se poate locui cu plăcere în ea. Familia cu care am locuit înainte – erau oameni înstăriţi. Trebuia să mâncăm. Puteau să-şi pregătească singuri mâncarea, dar au angajat pe cineva care să o facă pentru ei. În timp ce această persoană gătea, ei se duceau să facă fapte bune. Totul se leagă, totul are valoare. Dacă nu o vezi, înseamnă că nu te uiţi aşa cum trebuie.

Cuvintele îi erau încărcate de pasiune, vocea îi tremura de emoţie.

— Eu petrec ore bune având grijă ca nişte domni cu situaţie să se distreze, continuă el. Faptul că am o servitoare înseamnă că nu sunt preocupat de grijile casei mele. Mă pot concentra asupra creşterii profiturilor. Dacă profiturile sunt mai mari, putem angaja mai mulţi oameni, şi astfel mai mulţi oameni pot avea grijă de familiile lor. Cumpără mai multă carne pentru masa lor, aşa că şi

măcelarul are mai mulţi bani. Cumpără mai multe animale. Fermierul are un venit mai mare. Aş putea continua, dar cred că m-am făcut înţeles. Poate că nu pare mare lucru, dar e ca atunci când arunci o piatră în apă şi se formează multe cercuri. Poate că tu nu înţelegi, dar până şi cel mai umil servitor are valoare, are un scop. Oricine are un loc pe lume, şi niciunul nu e mai puţin important.

Ca şi cum s-ar fi ruşinat dintr-odată, închise ochii şi se lăsă pe spate. Se întrebă dacă-i mai împărtăşise şi altă dată opiniile lui, dacă fusese de acord cu ele. Dar, dacă da, atunci de ce fugise?

Deşi, dacă era să fie sinceră, nu ştia dacă într-adevăr fugise. Fusese doar o speculaţie în legătură cu hainele ei. Singura explicaţie care ar fi avut sens.

— În cazul ăsta, presupun că ar trebui să mă apuc de treabă, nu? întrebă ea.

— Îţi pregătesc micul dejun până te îmbraci.

Îşi întinse trupul lung şi musculos şi în mintea lui Phee se formă o imagine cu el venind încet spre ea, făcându-i inima să-i tresalte în piept. Era un gând răzleţ, care nu se potrivea cu bărbatul din faţa ei, cu omul pe care îl cunoştea. Pe de altă parte, cât de bine îl cunoştea?

O zi de amintiri nu era suficientă pentru a crea o imagine completă, şi totuşi fusese răbdător şi înţelegător. Remarcabil din partea lui ţinând cont că, de fapt şi de drept, îşi pierduse menajera.

Ieşi din încăpere, nu cu mişcări rigide sau protocolare, ci relaxate. Era în elementul lui aici, deşi bănuia că el era în elementul lui oriunde. Încrederea de sine era ca o mantie pentru el.

Dând deoparte aşternuturile, coborî din pat.

Deşi o tulbura faptul că-şi amintea atât de puţin, se simţea bine să ştie că o preţuia, că îi putea uşura, în felul ei, povara de pe umeri.

*

În timp ce trântea oalele prin bucătărie, Drake se înjură în gând, întrebându-se ce mama dracului îl apucase să-i ţină discursuri despre valoarea, scopul şi utilitatea unui om. Credea toate astea, fără îndoială. Dar să se apuce să trăncănească fără noimă despre aşa ceva era dincolo de orice imaginaţie. Parcă ar fi încercat să o facă să înţeleagă că piedestalul ei nu stătea drept decât prin munca altora. Ironia era că ea nu era conştientă că stătea în vârful acelui piedestal.

Şi, ca să fie cu atât mai rău, îi pregătea acum cremă de ouă. Vorbise cu bucătăreasa de la Dodger’s şi îi ceruse instrucţiuni. Nu era ceva prea greu de preparat. Ouăle se spărgeau în tigaie, li se adăuga smântână, unt şi diverse condimente. Totuşi, ea ar fi trebuit să gătească pentru el. Asta fusese planul. Ca ea să-l servească pe el.

Dar când îl privise cu atâta inocenţă, cu o expresie atât de plină de încredere, cu o mână sub pernă, cu gulerul cămăşii lui răsucit la gât, cuibărită în patul lui, simţise impulsul ironic de a o proteja, de a avea grijă de ea.

Nu-i scăpa caracterul ridicol al întregii poveşti. Totuşi, nu o putea duce înapoi acasă, nu încă, nu înainte să audă ce-i spunea băiatul pe care îl trimisese să facă cercetări, până nu era sigur că nu o trimitea în bârlogul leului.

Nimic nu avea sens, mai ales dorinţa lui de a-i face pe plac la micul dejun. Ar fi trebuit s-o lase să mănânce doar pâine uscată şi apă, să o facă să înţeleagă că nu toată lumea îşi permitea luxul cremei de ouă – sau orice fel de ouă.

— Cremă de ouă?

Uluirea din vocea ei îl făcu să întoarcă privirea. Arăta absolut încântată.

Faţa-i era încă roz, fără îndoială de la cât o frecase când se spălase. Părul împletit îi era lăsat pe un umăr. Era îmbrăcată cu cealaltă rochie pe care i-o adusese de la biserică. Parcă ar fi fost înfăşurată într-un sac. Făcu un efort să-şi alunge din minte gândul că merita ceva mai bun, că merita rochii de dimineaţă care-i să-i pună în evidenţă

fiecare rotunjime.

Că merita rochii croite special pe silueta ei.

— După noaptea pe care ai avut-o, m-am gândit că meriţi să fii puţin răsfăţată. Dar să nu te obişnuieşti cu asta.

Turnă amestecul peste pâinea prăjită pe care o pregătise mai devreme şi aşeză farfuria pe masă.

— Nu mănânci şi tu cu mine? întrebă ea.

— Nu. Eu o să ies puţin ca să mă ocup de nişte afaceri. Şi mă aştept să începi să-ţi faci treburile în lipsa mea.

— Eşti un adevărat tiran, ştiai?

Îl tachina şi lui Drake nu-i plăcea deloc să-şi simtă pieptul strângându-i-se.

— Am fost îngăduitor din pricina situaţiei tale, dar trebuie să înţelegi că mă aştept să munceşti aşa cum se cuvine pentru banii pe care ţi-i dau.

Fruntea ei se încreţi.

— Presupun că asta este o chestiune subiectivă.

— Subiectivitatea mea este singura care contează, având în vedere că eu sunt cel care te plătesc. Acum hai, mănâncă, apoi spală vasele!

Urcă în grabă scările şi intră în dormitor. Fireşte, aşternuturile erau încă răvăşite, şi perna nu fusese umflată, aşa că încă mai păstra urma capului ei. Era tentat să se ducă şi să aranjeze el totul, dar era treaba ei. O s-o lase s-o facă.

În camera de baie găsi apă într-un vas, nici urmă în carafă, aşa că se spălă cu aceeaşi apă pe care o folosise ea.

Întinse mâna după perie şi se opri, cu degetele la doar câţiva centimetri distanţă. Fire blonde şi lungi rămăseseră prinse în ea, la fel cum se întâmplase cu o zi în urmă. Intimitatea imaginii îl tulbura. Trecându-şi degetele prin păr, se hotărî că era suficient pentru moment. Îşi puse haine curate. Nu se putea duce la Casa Mabry dezordonat, lăsând impresia că viaţa îi fusese brusc dată peste cap.

Capitolul 11

Prima oară când Drake ajunsese în Casa Mabry intrase pe coş. Fusese Peter Sykes în acea noapte. Taică-său îl urcase într-un copac, apoi, agil ca o maimuţică, băiatul se căţărase pe ramuri până când reuşise să sară pe acoperiş, unde urcase până la coş şi coborâse apoi prin el.

Ducele, care se afla în casă în acel moment, îl prinsese.

Deşi nu reuşise să descuie uşa ca taică-său să poată să intre, mâncase o mulţime de plăcinte cu carne şi-i fusese prezentat lui Frannie Darling.

Datorită ei şi a ducelui, viaţa copilului luase în acea clipă o turnură neaşteptată.

Acum, intră hotărât pe uşa din faţă, fără să mai bată. Avea o cameră în casa asta, crescuse între zidurile ei, precum şi pe multe dintre moşiile ducelui.

— Conaşule Drake, spuse valetul. Sunt deja în sufragerie, servesc micul dejun.

Evident că erau. Întârziase la vizita de dimineaţă pe care le-o făcea în fiecare săptămână.

— Mulţumesc, Boyer.

Traversă coridorul bine cunoscut, oprindu-se să privească portretul care îi înfăţişa pe duce şi pe ducesă, alături de copiii lor. Drake era în margine, cu un cap mai înalt decât ceilalţi. Nu făcuseră niciodată vreo diferenţă între el şi copiii lor adevăraţi, nu-i dăduseră nicicând vreun motiv să simtă că nu făcea parte din familia lor.

Îi făcuseră un dar nepreţuit. Drake înţelegea asta foarte bine. Îl primiseră în sânul lor.

Totuşi, când se uita la tablou, se vedea în margine – printre ei, dar totuşi ţinându-se deoparte.

Plecă mai departe. Uşile sufrageriei erau deschise.

După ce făcu doar câţiva paşi peste pragul uşii, se trezi în braţele ducesei, care se ridicase de pe scaun înainte

să o asiste cineva. De când o cunoştea el, întotdeauna întâmpinase copiii – pe ai ei şi pe orice orfan care-i trecuse pragul – cu o îmbrăţişare. Fie că se întorceau de la şcoală, după un semestru, sau dintr-o plimbare în parc.

Braţele se strânseră cu putere în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să-l ţină acolo pentru totdeauna. Dar, cum făcea de fiecare dată, în cele din urmă îi dădu drumul. Tuturor le dădea drumul, deşi Drake ştia cât de greu îi era să o facă.

— Începusem să mă îngrijorez, spuse ea, examinându-i chipul cu ochii ei albaştri, încercând să-şi dea seama dacă ceva era în neregulă.

— M-am întins cam mult cu treaba azi-dimineaţă.

— Rexton a spus că ai plecat de la club azi-noapte.

Privind peste umărul ei, Drake se uită la moştenitorul numelui Greystone, care ridică doar din umeri.

— Te-am căutat după ce s-a terminat jocul, dar nu te-am mai găsit.

— Am avut nişte treabă. Nimic pentru care să-ţi faci griji.

— Atunci, pregăteşte-ţi farfuria, insistă ducesa, şi vino cu noi la masă!

Atunci când nu-i îmbrăţişa, îi îndopa cu mâncare. Ca şi el, ducesa ştia ce înseamnă să-ţi fie foame. Pe măsuţa din spate erau aranjate tot felul de bunătăţi, mirosind care mai de care mai îmbietor. Dintr-odată, îşi dădu seama că era lihnit. Refuză să se simtă vinovat că o lăsase pe Ophelia cu nimic altceva decât cremă de ouă şi pâine prăjită. Nu spusese ea că asta-i plăcea? Ce rost ar fi avut să-i ofere mai multe preparate, când majoritatea ar fi rămas neatinse? Pe de altă parte, ştia că tot ce rămânea de la micul dejun în această casă era dus la biserică şi împărţit săracilor.

După ce-şi încărcă farfuria cu mai multe feluri de mâncare, se aşeză pe scaunul pe care stătea de obicei, lângă ducesă. Andrew, al doilea născut, stătea în faţa lui. Ducele stătea în capul mesei, cu Rexton la stânga lui, lângă Drake. Scaunul din dreapta ducelui era al lui Grace. Era

ciudat să-l vadă gol.

— Vreo veste de la Grace sau de la Lovingdon? întrebă Drake.

— Nu, spuse ducesa. Şi nici nu cred că o să primim vreuna înainte să se întoarcă, peste două săptămâni. Şi aşa este firesc să fie.

— Sunt dezgustător de îndrăgostiţi, spuse Andrew.

— Cu puţin noroc, o să fii şi tu la fel într-o zi, comentă ducele.

— Eu n-am nevoie de un moştenitor, aşa că n-o să mă însor niciodată. Eu şi Drake o să fim burlaci până în ultima clipă, nu-i aşa, Drake?

— Ăsta-i planul, recunoscu el.

— Am făcut un jurământ.

Avea douăzeci şi unu de ani, era tânăr şi plin de el. Drake nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atât de tânăr. Întotdeauna avusese nu doar mai mulţi ani, ci şi mai multă experienţă decât ceilalţi.

— Este un jurământ prostesc, spuse ducesa. Nu-ţi poţi controla inima.

— Mama voastră are dreptate, zise ducele, zâmbind blând. Dragostea face mereu cum vrea ea.

La început, Drake se minunase de bunătatea pe care ducele i-o arăta soţiei lui.

Nu ţipa niciodată la ea, nu ridica niciodată mâna asupra ei, nu încerca niciodată s-o intimideze.

Discutau; părerea ei era la fel de importantă ca a lui.

Fără vreun motiv anume, culegea flori pe care i le dăruia, îi cumpăra cadouri şi o săruta mai tot timpul.

Drake observase cu interes licărul cald care apărea în ochii ei ori de câte ori ducele intra în încăpere, dulceaţa din râsul ei.

Nu-şi amintea râsul mamei lui. Îşi amintea lacrimile, rugăminţile, ţipetele.

Sub influenţa ducelui, nu-i trebuise mult timp să înţeleagă că tatăl lui fusese o brută. Şi că un bărbat trebuia să-şi trateze soţia mai bine decât voia să fie tratat el.

Simţi o strângere vinovată de inimă gândindu-se la Ophelia, dar o ignoră.

Spre deosebire de ducesă, ea nu era bună cu oamenii, nu se implica în fapte caritabile, nu-i punea pe alţii înaintea ei. O surprinsese de multe ori dojenind servitorii, ştia că se supăra din foarte puţin. Răbdarea şi preţuirea celorlalţi erau noţiuni străine pentru ea. Nu-i păsa decât de propriile ei dorinţe, de propriul confort şi de propria plăcere.

Ţipa în somn.

— Ei, şi cum mai merge treaba la Dodger’s, întrebă ducesa, întrerupându-i gândurile, slavă Domnului!

— Profitul a crescut cu zece la sută luna asta, spuse el, înfigându-şi furculiţa în ouăle Benedict. Am primit ca membru şi un american.

— Un american? repetă Rexton. Dumnezeule mare, Dodger ştie?

— Nu i-am cerut permisiunea înainte să iau hotărârea, dacă asta mă întrebi, spuse Drake. Americanul este putred de bogat, îi place să joace din când în când şi ne sporeşte profiturile. Din câte am înţeles, din ce în ce mai mulţi americani încep să-şi petreacă timpul în Londra, în încercarea de a-şi mărita fetele cu membri ai aristocraţiei.

Îi aruncă lui Rexton o privire pătrunzătoare.

— Poate că o să te însori chiar tu cu una. Am auzit că le plac ducii.

— Vor mai trece mulţi ani până să ajung eu duce. În plus, sunt sigur că o să se plictisească de noi până când o să fiu eu pregătit să mă însor. Apropo, pe viitor, să nu-l mai inviţi pe Somerdale la un joc privat cu noi. Ne-a bătut măr.

Conversaţia se mută la subiectul orfelinatelor. Era ciudat să nu o aibă şi pe Grace acolo, să nu-i asculte părerea, să nu audă ultimele bârfe, să nu afle ce planuri mai avea cu doamnele. Drake nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult depindea de sora lui pentru a afla informaţii. Era foarte atentă şi îi oferea detalii preţioase despre diversele evenimente din societate – cine pe cine curta, cine cu cine avea cele mai mari şanse să se

căsătorească. Deşi puţini se aşteptaseră ca Grace să se mărite cu ducele de Lovingdon. Bărbatul fusese un derbedeu incorigibil, dar avusese înţelepciunea de a se îndrăgosti de Grace.

După micul dejun, Drake făcu o plimbare prin grădină cu ducesa, ţinând-o la braţul său.

— Eşti fericit? îl întrebă.

— Da, desigur.

— Pari tulburat.

Era de aşteptat să observe că nu era ceva chiar ca de obicei. Observa totul, pe de altă parte mai toţi hoţii aveau această calitate. Era cheia lor pentru supravieţuire.

— Am multe pe cap.

— Cum ar fi, de pildă, Lady Ophelia?

Aproape că se împiedică de caldarâm.

— De ce spui asta?

Îl privi cu subînţeles.

— Nu mi-a scăpat neobservat faptul că ai dispărut cu ea într-un alcov, în timpul balului.

Înjură de mama focului în sinea lui. Fusese atât de furios pe ea, încât nu-şi luase măsuri de precauţie pentru a-i proteja reputaţia. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească legat permanent de scorpia aia. Deşi femeia care fusese în patul lui cu o noapte în urmă… Scutură din cap. Erau una şi aceeaşi. Trebuia să ţină minte asta.

— A mai observat cineva?

— Nu cred. N-am auzit niciun zvon.

Avea nevoie de Grace. Ea ar fi ştiut cu certitudine. În mod ironic, şi Ophelia la fel, dacă nu şi-ar fi pierdut memoria.

— De mult timp mi s-a părut că te place, spuse ducesa.

Drake râse sec, ca un lătrat.

— Lady Ophelia Lyttleton? Nu. Sunt ultima persoană din lume care să fie pe placul ei. Şi, cu siguranţă, eu nu o plac pe ea.

— Are totuşi ceva, parcă mereu am simţit că ascunde

un secret tragic.

Drake se opri şi se întoarse cu faţa spre ducesă.

— Femeia aia care merge cu nasul atât de ridicat în aer, încât e de mirare că nicio vrabie nu s-a cocoţat până acum pe el? Femeia aia care poate tăia un bărbat pe din două, fără ca nimeni să observe? Femeia aia care mai are un pic şi-şi spânzură servitoarea dacă-i scapă un fir de păr din coafură? Despre femeia asta vorbim?

— Se pare că ai observat foarte multe detalii despre o femeie pe care spui că nu o placi.

— A fost mereu sub nasul meu. E prietenă cu Grace practic de când a început să meargă. Nu puteam să nu o observ.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet.

— Oh, ba cred că ai fi putut, dacă ai fi încercat.

Îl luă de braţ şi începu să-l conducă înapoi spre casă.

— Ochii ei… sunt bântuiţi.

— Bântuiţi de ce?

— N-am de unde să ştiu. Tocmai asta este. Niciodată nu ştim totul despre cineva şi, uneori, acţiunile sunt o armă de apărare.

Îi strânse braţul.

— Ştiu că te-a jignit uneori, dar cred că e posibil s-o sperii.

— Cum mama dracului s-o fi speriat? Pentru că e prietena lui Grace, am fost remarcabil de amabil ori de câte ori ne-am întâlnit.

Ducesa chicoti încet, ca şi cum ar fi fost amuzată de ceva ce el nu putea nici să vadă, nici să audă.

— Pe mine ducele mă îngrozea atunci când l-am cunoscut.

Nu-şi putea imagina aşa ceva. Chiar şi când îl prinsese pe Drake încercând să fure din casa lui, ducele îl aşezase la masă.

— Ce lucru monstruos a făcut?

— Mă atrăgea aşa cum n-o făcuse niciun alt bărbat.

Lady Ophelia Lyttleton nu era atrasă de el. Ideea era

ridicolă. Ducesa înainta în vârstă şi încerca să se joace de-a peţitoarea pentru fiii ei, dar era complet pe dinafară când venea vorba să formeze o pereche. Habar nu avea cine cu cine s-ar fi potrivit. Totuşi, Drake o iubea, ştia că avea intenţii bune, aşa că făcu un efort să nu râdă până când ar fi început să-l doară stomacul.

Ophelia. Atrasă de el. Când o zbura porcul!

După ce se întoarseră în casă, se scuză şi se duse să discute cu menajera, spunând că are câteva întrebări în legătură cu noua lui reşedinţă.

Ducesa văzuse casă, fireşte, atunci când o cumpărase, dar Drake nu invitase de atunci niciun membru al familiei în vizită.

Voia să aştepte până când punea totul în ordine. Aşa că ducesa nu fu surprinsă de dorinţa lui de a sta de vorbă cu doamna Garrett.

— *Cartea îngrijirii casei,* a doamnei Beeton, îi spuse menajera în vârstă, în biroul ei oval, de sub scări. Cea mai bună când vrei să înveţi cum să-ţi organizezi bine casa. Doamna Beeton spune că o casă dezordonată conduce la neînţelegeri între soţi. Şi te asigur că mie cel puţin sfaturile ei mi-au salvat căsnicia.

Pe Drake nu-l interesa să salveze nicio căsnicie. Nici măcar nu ştia de ce îi cerea sfatul. Ophelia avea, fără îndoială, să se întoarcă în propria ei casă în dimineaţa următoare. Dar Drake avea să angajeze cât de curând o menajeră adevărată şi se părea că trebuia să aibă idee ce anume să solicite de la aceasta.

După ce plecă de la doamna Garrett, se duse să caute o fată în casă, tânără şi drăgălaşă, care venise să lucreze la ei cu câţiva ani în urmă. O găsi pe Anna făcând patul ducelui.

Fata roşi şi făcu o reverenţă.

— Conaşule Drake.

Îi spusese în repetate rânduri să nu mai facă reverenţe în faţa lui, dar prostuţa încă mai făcea.

Stătu câteva clipe şi analiză detaliile siluetei ei, în cel

mai discret mod cu putinţă. Era perfectă pentru ce-i trebuia lui.

— Anna, speram să mă poţi ajuta cu ceva.

— Cu orice, conaşule, dacă pot. Trebuie doar să-mi cereţi.

— Ştiu o femeie care a păţit un mare necaz. Are aproximativ aceleaşi dimensiuni ca tine. Mă întrebam dacă nu ai cumva nişte haine pe care să nu le mai foloseşti. Îţi dau bucuros o sută de lire pentru ele.

Ochii ei albaştri să măriră.

— Oh, nu e nevoie să faceţi asta, conaşule! O ajut cu plăcere, dacă are nevoie.

— Totuşi, insist să le plătesc. Îi trebuie destul de multe, sincer să fiu. O uniformă. Un şorţ. Şi câteva obiecte de lenjerie.

Rânji.

— Pe care nu se cade să le numesc.

Fata râse.

— Vă place să mă necăjiţi!

Îl făcu să zâmbească şi se gândi că era genul de femeie de care ar fi trebuit să se simtă atras. O fată simplă, la fel ca el. Totuşi, era prea dulce pentru întunericul din sufletul lui.

— O cămaşă de noapte, dacă ai una.

Trebuia s-o facă pe Ophelia să nu-i mai poarte cămăşile, pentru că nu le mai putea îmbrăca niciodată fără să se gândească la felul în care îi atinseseră pielea.

— Poate şi o rochie mai veche, pe care o porţi în timpul liber?

— Cred că am câte ceva. Nu durează mai mult de un minut să le aduc.

De fapt, dură cam o jumătate de oră, dar Drake nu avea de gând să se plângă. Veni la uşa din spate, cu un pachet mare în braţe. Drake îi dădu banii pe care îi promisese, ştiind că erau mult mai mulţi decât făceau hainele. Dar fusese educat în spiritul generozităţii. Când aveai o avere, o împărţeai cu ceilalţi.

Apoi, pentru că avea câteva drumuri de făcut, se hotărî să împrumute una din trăsurile ducelui. Aşa putea ajunge mai repede la casa lui din oraş. Nu că ar fi fost nerăbdător să se întoarcă la compania Opheliei, dar nu voia s-o lase prea mult singură. Şi trecuse de mult ora la care se culca în mod obişnuit. Doar din acest motiv practic pusese să i se pregătească trăsura. Nu din vreo dorinţă sau grabă de a privi cât mai repede în ochii ei verzi, ca să vadă dacă erau, într-adevăr, bântuiţi.

*

Phee spălă vasele. O treabă destul de simplă. Ştersese cât de cât praful ieri, aşa că nu era nevoie să repete treaba şi azi. Se învârtea prin casă, încercând să-şi amintească ce altceva îi mai spusese Drake să facă. Trebuia neapărat să-i cumpere un fotoliu foarte confortabil, în care să se poată ghemui. Era oare datoria unei menajere să-şi informeze stăpânul ce anume trebuia să cumpere în casă? Da, credea că era, ţinând cont că el se părea că nu avea nici cea mai vagă idee.

Intră în salonul din faţă şi încercă să-şi imagineze ce ar fi trebuit să conţină.

Scaune, o canapea. Nuanţe vii, de galben şi verde.

Nu, nu pentru el.

Ceva mai închis. Vişiniu, poate. Roşu de Burgundia. Drake Darling era ca un vin negru, cu gustul uşor amărui, care-ţi usucă gura.

Cum de se pricepea la vinuri? Ştia că-i plăcea gustul.

Trebuia să caute nişte sticle în bucătărie. Tare ciudat era ce anume-şi amintea şi ce nu.

Îl auzise râzând, dar nu părea un râs care să conţină vreo urmă de bucurie. Nu credea că era în mod deosebit mulţumit de viaţa lui şi, deşi ştia că ar fi trebuit să facă un efort să-şi amintească îndatoririle pe care le avea, o interesa mai mult să descopere ce-şi putea aminti despre el.

Îşi sprijini şodul de pervazul ferestrei mari şi privi în stradă, întrebându-se dacă era posibil să mergi mai departe, când nu aveai un trecut. Chiar trebuia să-şi amintească trecutul? În mod evident, nu era ceva deosebit, altfel nu ar fi fost acum o servitoare.

Pe de altă parte, să şi-l amintească pe Drake avea potenţialul de a fi ceva cu mult mai interesant.

Deşi ştia instinctiv că nu se cuvenea, abia aştepta momentul băii de seară, momentul în care va putea să-şi plimbe din nou degetele pe spatele lui.

Bărbatul ăsta nu avea niciun gram de grăsime. Întreg trupul îi era acoperit de muşchi fermi.

Nu se putea hotărî dacă-l prefera neglijent îmbrăcat, doar cu pantaloni şi cămaşă, sau în ţinută completă, cu vestă, haină şi lavaliera perfect înnodată. Ţinând cont că nu avea valet, era un adevărat maestru în a se îmbrăca singur.

De ce nu avea valet? Probabil că nu avea suficiente fonduri. Fără îndoială, tot acesta era motivul pentru care avea o singură servitoare.

Servitorii erau costisitori.

Desigur, într-o casă atât de goală, nu s-ar fi putut spune că avea prea multe de făcut, deocamdată. Totuşi, i-ar fi plăcut să existe măcar nişte mobilă. Încăperea avea foarte mult potenţial. Îşi imagină tablouri pe pereţi, margarete şi pajişti… Nu. Furtuni. Furtuni întunecate, dezlănţuite, sălbatice. Obiectele de artă dintr-o casă trebuiau să fie oglinda stăpânului. Şi Drake Darling nu părea întunecat doar din cauza părului şi a ochilor negri. Era ceva ce venea din atitudinea lui, din intensitatea privirii, din trecutul despre care nu voia să vorbească, din umbrele ce păreau să-l bântuie, pentru că nu părea liniştit nici măcar în somn.

Voia să exploreze aceste umbre, să-l exploreze pe el, pe dinăuntru şi pe dinafară. O intriga.

Sau poate că pur şi simplu voia să-şi alunge plictiseala gândindu-se la el.

Pentru că, în clipa de faţă, îi lipsea.

Stătuse câteva minute în uşa bucătăriei, privindu-l cum îi pregătea micul dejun. Fiecare mişcare energică era marcată de eficienţă. Emana încredere şi stăpânire de sine. Nu-şi imagina că exista ceva ce n-ar fi putut cuceri.

Inclusiv pe ea.

Gândul i se învârti în minte, dar, înainte să-l poată examina mai îndeaproape, o trăsură elegantă se apropie cu zgomot şi se opri în faţa casei.

Cum i se întâmpla constant în ultima vreme, nu ştia de unde ştia ce ştia – sau de ce nu ştia ce nu ştia – dar ştia fără nicio umbră de îndoială că era, într-adevăr, o trăsură foarte frumoasă. Cu vizitiu în livrea şi lacheu, acesta din urmă sărind pe caldarâm şi grăbindu-se să deschidă uşa.

Drake păşi afară din trăsură într-o singură mişcare fluidă, deloc împiedicată de faptul că ţinea în braţe tot felul de pachete. Lacheul dădu să i le ia din mână, dar angajatorul ei clătină doar din cap, spuse ceva şi lacheul îl lăsă în pace urcând înapoi în trăsura care o luă din loc.

Phee alergă la uşă, o dădu de perete şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Ai venit!

Drake se opri clătinându-se, părând dintr-odată luat prin surprindere, de parcă nu s-ar fi aşteptat să o găsească acolo.

Apoi trăsăturile i se schimbară într-o mască de nemulţumire ca şi cum, într-adevăr, n-ar fi fost deloc bucuros să o vadă acolo.

— O servitoare trebuie să deschidă uşa cu ceva mai multă demnitate.

Cuvintele o usturară şi se simţi jignită de atitudinea lui nemulţumită, când ea fusese atât de încântată să-l vadă că se întorsese.

Făcu repede o reverenţă scurtă şi spuse:

— Îmi cer scuze! Ce ai acolo?

Trecu pe lângă ea.

— Servitorii nu pun întrebări stăpânilor.

— Nu ţi-am pus întrebări.

— O propoziţie care începe cu *ce* şi continuă pe ton înalt este o întrebare.

— Bine.

Trânti uşa şi-şi ridică bărbia.

— Presupun că o servitoare bună nu trânteşte nici uşi.

— Ai perfectă dreptate. Un servitor bun nu trebuie să se audă deloc şi trebuie să se vadă cât mai puţin.

— Şi nici n-ar trebui să se bucure când stăpânul se întoarce acasă, presupun.

Nu-şi putea ascunde tonul ascuţit din voce şi presupunea că şi ăsta era un defect. Fără îndoială că servitorii trebuiau să vorbească pe un ton liniar, fără ca cineva să ştie exact ce simţeau.

Drake nu părea să aibă un răspuns pentru asta, dar o privi lung preţ de câteva clipe, apoi făcu un gest din cap şi-i spuse:

— Vino în bucătărie!

Nu-i plăcea să i se dea ordine, nu-i plăcea chiar deloc. Nu i se părea corect, şi o sămânţă de rebeliune dinăuntrul ei voia să se ridice şi să protesteze.

Dar făcu un efort să se calmeze şi veni docilă în urma lui. Ei, poate că nu chiar atât de docilă. Avea pumnii strânşi şi abia rezista tentaţiei de a-i planta unul în spate, exact în inima dragonului.

Tăcerea tot mai lungă dintre ei era apăsătoare, dar prin mintea lui Phee nu treceau decât întrebări. Cum a fost dimineaţa? Ce ai făcut cât ai fost plecat? Ai văzut ceva interesant, ai auzit vreo bârfă? Tânjea după bârfe…

Dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic.

Când ajunseră în bucătărie, se aştepta să fie lăudată pentru stăpânirea de care dăduse dovadă, dar el aşeză doar pachetele pe podea şi făcu un semn spre ele.

— Deschide-le!

— Sunt pentru mine?

Scoase un geamăt. Rostise cuvintele fără să se gândească.

— Ştiu. Nu trebuie să pun întrebări.

Surprinse umbra unui licăr în ochii lui.

— Te iert, de data asta.

Simţea, în mod straniu, dorinţa de a-l vedea bucuros, fericit, râzând. În largul lui. Nu ca şi cum s-ar fi simţit bine în mediul în care se afla, ci în largul lui cu sine însuşi, cu ea. Cu siguranţă o plăcea. Doar o angajase. Nu-l putea învinovăţi că începuse să-şi piardă răbdarea, în urma celor recent întâmplate. Trebuia să înveţe totul de la capăt. Cu siguranţă, nu se aşteptase la asta când o angajase.

— Ar trebui să mă dai afară.

Nu credea că ochii lui s-ar fi putut mări mai mult nici dacă l-ar fi izbit cu pumnul în abdomenul acela plat.

— Poftim?

— Ar trebui să mă dai afară. Să angajezi pe cineva care să-şi amintească cum se face ce trebuie făcut, care să ştie să-ţi deschidă uşa…

— În clipa de faţă, mă interesează să deschizi doar pachetele astea.

De data asta, îi vorbi ceva mai blând şi Phee se bucură că nu o dădea afară.

Cum ar fi putut să se descurce singură, când mintea ei era cufundată într-un abis de uitare?

Trase de funda sforii cu care era legat un pachet maro ce părea să conţină ceva moale şi maleabil. Dădu hârtia la o parte şi văzu hainele. Apucă rochia de umeri, o scoase din pachet, o scuturăşi o ridică, inspectând-o. Era o rochie simplă, bleumarin, cu nasturi care urcau până la gulerul alb, apretat. Mâneci lungi.

Se uită la el.

— Uniforma ta, spuse el succint. Ai greşit când ai presupus că ţi-ai împachetat toate hainele într-o valiză. Ai venit cu foarte puţine bunuri. Ar fi trebuit să te ajut să cumperi câte ceva.

Phee dădu din cap, aşeză rochia de-o parte şi ridică un şorţ alb, cu volane.

Lacrimile îi usturau ochii.

— Sunt sigur că pachetul ăsta te va încânta mai mult,

spuse el, întinzându-i un alt pachet.

— Nu sunt nemulţumită. Nu am primit niciodată un cadou atât de atent.

— Ai primit multe cadouri.

Îşi lăsă capul pe-o parte şi îl privi lung.

— Multe?

— Fireşte, nu am cum să fiu sigur, dar cu siguranţă ai primit. Nimeni nu creşte fără să primească daruri.

— Nu pot să-mi amintesc niciunul. Sincer, parcă aş fi luat viaţa de la capăt.

— Unii ar considera un mare noroc să poată lua totul de la început.

— Dar tocmai asta este! Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile.

Nu voia să analizeze gândul neliniştitor că poate ar fi trebuit să fie recunoscătoare că-şi uitase trecutul, aşa că deschise cel de-al doilea pachet. Conţinea o rochie gri, şi aceasta cu nasturi până în gât, dar fusta avea câteva volane în spate.

— Altă uniformă?

— Nu. M-am gândit că ai putea avea nevoie de un set de haine obişnuite.

— Am o zi liberă?

— Din când în când.

Ce grozav!

— Când e următoarea? întrebă, entuziasmată.

— Următoarea ce?

— Următoarea zi liberă, prostuţule! Aş vrea să mă duc la un magazin de cărţi. Şi la grădini. Aş vrea să mă plimb prin grădini. Şi, apropo, este *obligatoriu* să angajezi un grădinar.

Drake avea o expresie absolut uluită.

— Mi-ai spus *prostuţule?*

Spusese atâtea, şi el doar cu asta rămăsese?

— Nu a fost o insultă. Presupun totuşi că n-ar trebui să-mi permit libertăţi cu angajatorul meu.

— Nu, n-ar trebui.

— Trebuie să am grijă doar de casă?

— Exact. Şi de pachetele pe care ţi le-am adus.

Se gândi să insiste asupra chestiunii cu grădinarul, dar poate că ar fi avut mai mult succes cu altă ocazie.

I-ar fi plăcut atât de mult să aibă flori cu care să-şi înveselească încăperea! Dar el părea foarte nerăbdător să o vadă deschizând şi celelalte pachete, aşa că îşi îndreptă din nou atenţia spre acestea.

Punând rochia deoparte, scoase din pachet alte obiecte, dându-şi seama că erau piese de lenjerie, mult mai fine şi mai moi decât ceea ce purta în momentul de faţă.

Simţind cum îi ard obrajii, ascunse lenjeria sub rochie.

— Nu e cazul să roşeşti, spuse el. Sunt destul de familiarizat cu piesele de lenjerie feminină.

Nu avea nicio îndoială, dar nu îi plăcea tonul îngâmfat din vocea lui, nici satisfacţia pe care i-o trăda zâmbetul. Nu voia să se gândească la femei întinse deasupra lui, mângâindu-i dragonul, pieptul sau orice altă parte.

— Aduci doamne aici?

— Nu.

Se simţi mai liniştită să ştie că nu le perinda pe acolo, apoi se întrebă de ce oare conta. Era servitoarea lui, nimic mai mult. Totuşi, avea senzaţia că ar fi trebuit să fie mai mult.

După ce scosese şi lenjeria, mai rămăsese un singur lucru în pachet. O cămaşă de noapte. Nu avea să mai fie nevoită să doarmă în cămăşile lui. Gândul acesta nu-i aduse atâta bucurie pe cât ar fi trebuit, dar nici de data aceasta Phee nu voia să analizeze motivele. Pentru că păreau să râdă de ea, amintindu-i că nu voia să fie acolo, şi totuşi era.

Apoi Drake întinse spre ea ceva ce părea să fie o cutie. Dar, când desfăcu sfoara şi dădu la o parte hârtia, descoperi *Cartea îngrijirii casei.* Dacă uniforma nu reuşise să-i amintească exact care era statutul ei, cartea o făcea fără doar şi poate.

— Menajera din casa femeii care m-a crescut mă

asigură că doamna Beeton, autoarea, ştie mai bine decât oricine cum trebuie condusă o casă, spuse el.

— Înţeleg.

— Conţine şi reţete, ca să ai mai mult succes în prepararea cinei.

Dând paginile, nu-şi putea imagina vreo lectură mai plictisitoare.

Puse cartea deoparte şi întinse mâna după unul din cele două pachete rămase.

— Nu, ăsta mai întâi!

Înăuntru erau alte patru cărţi, dar acestea… Ca şi cum ar fi atins nişte sfinte moaşte, îşi trecu degetele peste cele patru volume legate în piele – două de Austen şi două de Dickens.

— Aşa, ca să ai un motiv să ştergi praful de pe etajeră, spuse el.

Ridică privirea spre el:

— Aşadar sunt ale tale, nu ale mele.

Drake ridică din umeri.

— Poţi să le citeşti cât stai aici.

— O spui de parcă nu te-ai aştepta să mai rămân multă vreme.

— Nu, doar că…

— Nu te condamn! Cu siguranţă nu te aşteptai la asta când m-ai angajat.

— Poziţia ta aici este sigură, spuse el, pierzându-şi răbdarea şi punându-i în mână ultimul pachet.

După ce dădu la o parte sfoara şi hârtia, descoperi o cutie zdravănă, de lemn.

O aşeză pe masă şi ridică apoi capacul cu balamale. Înăuntru, pe un pat de catifea, erau o perie de argint, un pieptăn şi o oglindă. Pe spatele periei şi al oglinzii era un desen complicat, cu flori.

— Sunt frumoase!

„Şi scumpe”, îi şopti o voce din adâncul minţii ei. Nu ştia de unde, dar ştia.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu-i nimic de spus. Am observat că foloseşti peria mea, şi asta nu-i acceptabil.

Fireşte că nu era acceptabil. Era servitoarea lui. Ar fi trebuit să se pieptene cu degetele sau pur şi simplu să rămână nepieptănată.

— Poţi să mi le opreşti din salariu, dacă vrei.

— Nu fi ridicolă! Ţi le fac cadou.

— Nu pot să accept.

— Ba sigur că poţi.

— Atunci când nu te bucuri deloc să mi le dai? Când eşti aşa de ursuz şi de arţăgos?

Drake oftă din rărunchi.

— Vreau să ţi le dau. Mi-ar face o imensă plăcere dacă le-ai accepta, şi principala ta îndatorire este să-i faci pe plac stăpânului tău. Mai mult decât orice altceva.

Şi cam până unde se aştepta să-i facă pe plac? Nu făcuse niciun gest sau vreo aluzie deplasată, cu siguranţă nu părea interesat de nimic altceva în afară de talentele ei de servitoare.

Dar oare i se îndatora dacă accepta un cadou atât de scump? Dacă descoperea că da, i-l putea da oricând înapoi. În plus, îşi dorea setul de argint. O făcea să se simtă elegantă, mai mult decât o servitoare.

— Mulţumesc, spuse simplu.

— Cu multă plăcere. Acum e timpul ca eu să mă retrag. Ţii minte când să mă trezeşti?

— Da, la ora cinci, când faci baie.

Bătu cu degetul în cartea doamnei Beeton.

— Petrece-ţi după-amiaza citind cum să ai grijă în mod eficient de casa mea.

— Ai spus că menajera femeii care te-a crescut ţi-a recomandat-o.

— Da. Este o menajeră excepţională, este în familie de ani întregi.

— Aşadar, ai fost cu familia ta azi-dimineaţă.

Păru să ezite, să-şi aleagă cuvintele. Dădu din cap.

— Luăm micul dejun împreună o dată pe săptămână.

— Eu am o familie?

Nu ştia dacă era posibil ca o persoană să împietrească cu adevărat. Nici măcar nu mai clipea. Parcă nici nu mai respira. Se întrebă dacă-i mai bătea inima.

Încet, clătină din cap.

— Nu. Eşti orfană.

Valul de uşurare care o cuprinse o ului. Foarte curios. Ce mai însemna şi asta?

— Cred că părinţii tăi sunt morţi de multă vreme, spuse el sobru.

Phee îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji că o să izbucnesc în plâns şi n-o să mă mai poţi opri. Puteau să fi murit în cel mai groaznic mod, în urmă cu numai două zile, tot nu ar fi contat. Nu mi-i amintesc. Presupun că asta ar trebui să mă întristeze. Ar trebui să ni-i amintim întotdeauna pe oamenii din viaţa noastră.

— Sunt sigur că te-au iubit foarte mult.

Mijind ochii, îl privi cu atenţie.

— Credeam că nu ştii nimic despre trecutul meu.

— Nu ştiu. Dar nu-mi imaginez că ai putea să treci prin viaţă fără să fii iubită.

— Ce laude frumoase! Totuşi, te superi atât de des pe mine.

Drake oftă din nou.

— O bună servitoare nu contrazice şi nu-i atrage atenţia stăpânului asupra comportamentului său.

Lovi din nou cu degetul în carte.

— Să sperăm că o să găseşti în paginile astea o listă cu regulile de comportament ale unei bune menajere. Ne vedem la cinci.

*

Drake intră nervos în dormitorul lui, trânti uşa şi începu să păşească agitat într-o parte şi-n alta. Îi spusese adevărul: era orfană. Mama îi murise cu zece ani în urmă,

tatăl, în urmă cu doi ani.

Avea o familie, un frate, dar nu voise să plece să-şi caute familia. Nu că ar fi ştiut de unde să înceapă, dar era posibil să-i ceară din nou scrisorile de recomandare. Nu-i plăcea că trebuia s-o mintă, pe de altă parte întreaga poveste începea să-i roadă conştiinţa.

Nu ar fi trebuit să-i cumpere afurisitul ăla de set de argint, să cheltuiască pe el o mică avere, atunci când avea să plece a doua zi dimineaţă.

Dar firele lungi de păr blond amestecate printre ale lui, negre ca pana corbului, îl tulburaseră. Ca şi cum ar fi fost la locul lor acolo, în peria lui.

Nu o putea lăsa să-i folosească lucrurile. Îşi dorea să nu se fi arătat atât de recunoscătoare pentru tot ce găsise în pachetele alea.

Ei bine, cu excepţia cărţii despre cum să fii o bună menajeră, în mod evident, nu-i făcuse plăcere să i se amintească poziţia pe care o ocupa în viaţa lui.

Rânjind, se aşeză pe scaun şi-şi trase cizmele. Ar fi trebuit să calce în bălegar de cal şi să se plimbe apoi aşa prin toată casă, apoi s-o pună să cureţe. N-ar mai fi fost atunci atât de recunoscătoare.

Nu ştia de ce se simţea atât de afectat. De când deschisese uşa şi îl întâmpinase de parcă s-ar fi bucurat să îl vadă. Zâmbetul larg, sclipirea din ochii ei îl loviseră ca un pumn în capul pieptului, aproape că îl dărâmaseră din picioare. O dorise, o dorise atât de tare, încât crezuse că n-o să se poată stăpâni. Voise să o ridice în braţe şi să o ducă sus, în patul lui. Îşi dorise să exploreze un trup pe care îl dezbrăcase doar cu două nopţi în urmă, fără să-i acorde aproape nicio atenţie. Voia să o cuprindă cu căldura trupului său şi să-i privească ochii arzând de pasiune.

Trecându-şi degetele prin păr, se ridică şi se duse la fereastră.

Nu, n-o s-o dorească. N-o să se lase păcălit de inocenţa ei. Femeia din bucătăria lui nu era Lady Ophelia, dar diavoliţa aia stătea la pândă pe undeva şi în orice clipă

avea să iasă brusc la suprafaţă, cu toate amintirile recuperate şi faţada de gheaţă care îl ardea dacă încerca să se apropie.

Trebuia să-şi amintească asta. Dar, în timp ce privea strada, nu-şi putea aminti decât zâmbetul care-l încălzise, vocea şi cuvintele dure care mai mult îl amuzau decât îl iritau, felul în care se agăţase de el în timp ce lupta să alunge demonii coşmarului.

*

— Nu prea ai multe ustensile de curăţat, observă Marla.

Phee se simţi ruşinată. Tocmai citea din cartea doamnei Beeton, încercând să-şi dea seama cu mai multă exactitate care erau îndatoririle ei de menajeră, când Marla bătuse la uşă, pregătită să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse cu o zi în urmă, şi anume de a o ajuta să-şi amintească ce era de făcut.

— Probabil că am terminat totul, spuse Phee.

Marla zâmbi veselă.

— În cazul ăsta, e bine că am adus eu tot ce ne trebuie. Ce ai făcut azi?

— Am spălat vasele după micul dejun.

— Asta e bine. Altceva?

Phee se gândi. Cu siguranţă, trebuia să fi făcut ceva. Marla mări ochii, ca şi cum ar fi crezut că aşa o ajuta pe Phee să găsească răspunsul.

— Am desfăcut pachete.

Marla râse uşor.

— Ei, chiar aşa?

— Drake mi-a adus câte ceva – cărţi, haine şi o perie de păr.

Nu-şi putu opri zâmbetul, amintindu-şi ultimul obiect.

— Drake? întrebă Marla.

— Da. Drake Darling. E stăpânul casei. Ţi-am spus ieri.

— Ar trebui să-i spui „domnul Darling”.

Dar ei nu i se părea „domnul Darling”. Drake sau Darling păreau să i se potrivească mai bine.

Poate pentru că se trezise în patul lui.

— Bine atunci. Da, domnul Darling.

— De ce ţi-a adus o perie de păr?

— Pentru că eu n-am una.

— De ce nu ai?

— Nu ştiu. S-ar părea că nu am multe lucruri. Mă gândesc că poate mă duceam undeva atunci când am căzut în râu.

— Ai căzut în râu?

— Da, ţi-am spus.

— Nu, mi-ai spus că te-ai lovit la cap.

— Ei bine, am căzut în râu şi acum nu-mi mai amintesc nimic. Deşi am senzaţia că sunt nepoliticoasă. Vrei un ceai?

— Nu avem timp de ceai. Doamna Pratt mi-a dat doar o oră ca să te ajut în dimineaţa asta, aşa că să trecem la treabă. Ai măturat treptele de la intrare?

— Nu. De ce să le mătur?

— Ca să nu fie frunze şi praf pe ele. Doar nu te aştepţi ca domnul Darling să meargă prin mizerie?

— Mi se pare o pierdere de timp. Vântul o să aducă alte frunze şi alt praf.

Marla ridică din umeri.

— Şi tocmai de aceea trebuie să mături în fiecare zi.

Fără să întrebe, deschise uşa de la cămară, privi înăuntru şi scoase o mătură.

Apoi ridică de jos găleata cu care venise – plină de cârpe, de sticle şi de cutii.

— Haide! O să-ţi arăt cum se face.

— Cred că mă descurc cu măturatul.

În timp ce Phee îşi demonstra talentul în această privinţă, Marla intră înapoi în casă şi se întoarse numaidecât cu o găleată plină cu apă. Phee se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai atentă şi să n-o lase pe Marla singură în casă, deşi Darling nu avea niciun obiect de

valoare care să merite furat. În plus, Marla era fată în casă şi în servitori se putea avea încredere. Nu avea niciun motiv să fure. Avea un salariu.

Cu mâinile înfipte în şolduri, Marla păşea pe aleea de la uşă până la poartă asemenea unui general care inspectează trupele. De unde ştia Phee asta? Văzuse vreodată trupe la inspecţie?

— Ai făcut o treabă bunicică, spuse Marla.

— Bunicică? Am făcut o treabă excelentă.

— Ai ratat câteva locuri, pe ici, pe colo.

— Nu am ratat nimic. Vântul a adus mizeria la loc, cum ţi-am spus că o să se întâmple.

Marla privi în jur, în susul şi-n josul străzii, unde oamenii îşi vedeau de viaţa lor.

— Nu simt că bate vântul.

— Ei bine, nu bate în clipa asta, dar a bătut acum o clipă.

Marla zâmbi, cu dinţii ei strâmbi, şi zâmbetul o făcu dintr-odată să pară mult prea tânără pentru toate astea.

— Nu-ţi place să ţi se spună ce să faci, dar, dacă nu-ţi spun, cum o să-ţi aminteşti?

— Acelaşi lucru i l-am spus lui Drake…

Ochii Mariei se măriră, şi Phee citi în asta o dojană. Presupunea că existau şi pedepse mai severe.

— … domnului Darling. Că trebuie să-mi spună anumite lucruri. Dar el a zis că e important să-mi dau seama singură.

Marla ridică din umeri.

— El face ca el, eu ca mine. Mă apuc să frec scările din faţă, tu lustruieşte uşa. Am tot ce ne trebuie în găleată.

Uitându-se la uşa murdară, Phee nu putea spune decât un singur lucru:

— Nu sunt o menajeră prea bună, nu?

— Nu fi prea aspră cu tine! Te ocupi singură de toate.

Îi întinse lui Phee o cârpă, apoi deschise o cutie.

— Nu le putem face pe toate într-o zi. Poftim, foloseşte ceara ca să lustruieşti uşa.

Marla se lăsă în genunchi, scoase din găleată ceva ce semăna cu o cărămidă şi începu să frece prima treaptă.

— Poţi să-mi spui doar ce să fac. Nu e cazul să munceşti tu.

— Nu sunt vreo doamnă simandicoasă ca să stau toată ziua fără să fac nimic. În plus, prietenele se ajută între ele, nu-i aşa?

— Nu te cunosc de destulă vreme ca să fiu prietena ta.

Ridicând privirea, Marla îi zâmbi larg, arătându-şi dinţii strâmbi.

— Prietenia nu se măsoară în ani. Se poate întâmpla într-o singură clipită, atunci când întâlneşti pe cineva care-ţi place.

Phee simţi un fior străin în capul pieptului.

— Tu mă placi?

— Sigur că da. Altfel n-aş fi aici. Nu ai cunoscut niciodată pe cineva şi să-ţi dai seama din prima clipă că o să fiţi prietene?

Întâlnise? Avea prietene? Înainte să apuce să răspundă, Marla continuă:

— Apoi se întâmplă uneori să cunoşti pe cineva şi să-ţi spui numaidecât: „Vai de mine! Nici dacă ar fi fost ultima persoană de pe pământ!” Şi nu-ţi face griji! O să-ţi spun încă multe altele pe care să le faci după ce plec eu.

— Mulţumesc, Marla. Apreciez sincer ajutorul tău. Eşti foarte bună.

— Nu costă nimic să fii bun.

Ba da. Fata îşi rupea din propriul timp ca să o ajute pe Phee, o persoană pe care abia o cunoscuse. Oare Phee ar fi fost la fel de generoasă? I-ar fi plăcut să creadă că da, dar nu ştia.

Marla arătă spre uşă:

— Dă-i drumul cu lustruitul!

Întorcându-se spre sarcina care-i fusese dată, Phee se gândi cât de surprins şi de mulţumit avea să fie Darling – domnul Darling – la următoarea ocazie când folosea uşa. Îşi

dorea să o fi curăţat şi să o fi lustruit deja azi-dimineaţă, înainte să vină cu pachetele. În timp ce trecea în repetate rânduri cârpa peste lemn, hotărî că nu era o sarcină pe de-a-ntregul neplăcută. Îi plăcea să vadă felul în care mişcările ei transformau lemnul dintr-o bucată ternă în ceva curat şi frumos.

Şi-ar fi dorit ca şi viaţa să poată fi curăţată la fel de uşor, dar în cazul ăsta era mult mai complicat. Chiar şi fără amintiri, ştia asta.

— Îmi imaginez că domnul Darling are o spălătoreasă, spuse Marla.

— De ce crezi asta?

— Mâinile tale.

Marla îşi ridică propriile mâini.

— Uite ce aspre sunt ale mele!

Erau roşii şi crăpate. Lui Phee îi părea că arătau mult mai bătrâne decât chipul fetei. În timp ce mâinile ei erau albe şi moi.

— Să îl întrebi de spălătoreasă, spuse Marla. Ca să cureţi bine hainele, apa trebuie să fie fierbinte. Când m-au pregătit să fiu servitoare, m-au pus să bag mâinile în apă aproape clocotită.

Îngrozită, Phee se opri din lustruit şi se uită lung la Marla. Cu siguranţă, nu auzise bine. Nu putu găsi nimic de zis. Îngăimă doar:

— Nu se poate!

Marla dădu din cap.

— Ba da. Trebuie să te obişnuieşti să lucrezi cu apă fierbinte.

— Dar asta-i barbar! Câţi ani aveai?

— Doisprezece.

Phee îşi dădu seama că ochii i se făcuseră cât farfuriile.

— Dar erai doar un copil!

Marla ridică din umeri, ca şi cum ar fi dat la spate cuvintele lui Phee.

— Mama avea opt copii şi încă unul pe drum. A trebuit

să încep să-mi câştig singură pâinea. Tu de cât timp munceşti?

Lui Phee nu îi venea să creadă că Marla accepta cu atâta lejeritate tratamentul la care fusese supusă, dar era evident că fata voia să continue discuţia, aşa că Phee îi răspunse:

— Nu ştiu. Mi s-a spus că sunt aici de două săptămâni.

Studie uşa.

— Crezi că am lustruit-o vreodată de când am ajuns în casa asta?

— Nu s-ar zice, nu? Şi ferestrele trebuie spălate.

Oh, Dumnezeule, asta avea să fie o treabă grea! Îi trebuia o scară. Avea rău de înălţime?

— Poate că domnului Darling nu-i pasă de uşi şi de ferestre.

— Ba sigur că-i pasă! Toţi ăştia de mijloc ţin la aparenţe. De-aia angajează servitori.

— De mijloc?

Marla râse.

— Chiar că ai uitat multe. Ştii tu, ăia care nu sunt săraci, dar nu stau nici pe treapta cea mai de sus. Ca doamna Turner. Angajează cel puţin un servitor, aşa, de impresie, ca lumea să ştie că au *ceva* bani. Majoritatea au doi sau trei oameni în casă, depinde cât îşi permit. Noi îi facem să se simtă bogaţi.

De-asta o angajase Darling? De dragul aparenţelor?

Nu, nu-i părea genul de om căruia să-i pese cât de puţin de părerea celorlalţi. Şi se grăbea s-o pună la respect dacă nu-i plăcea ce-i spunea.

— Bine atunci. Ferestrele. De ce altceva trebuie să mă mai ocup?

— Lămpile cu ulei trebuie curăţate şi pregătite în fiecare zi. În unele case, există un angajat care face doar asta. Se ocupă de lămpile cu ulei.

— Nu avem prea multă mobilă momentan, aşa că treaba asta n-ar trebui să-mi ia prea mult timp. Altceva?

Phee începu să lustruiască în timp ce Marla îi

enumera toate aspectele de care trebuia să se ocupe.

În mod ciudat, nu se simţea copleşită. Mai degrabă, se gândi că treaba avea să facă ziua să treacă mai repede. Mai mult, îşi imagină ce satisfăcută avea să se simtă când domnul Darling o să-i observe eforturile. Data viitoare când o trăsură elegantă avea să se oprească în faţa casei, vizitiul şi lacheul aveau să vadă o uşă strălucitoare.

Şi atunci, poate că Drake Darling o să-i zâmbească. Arătându-i gropiţa aia mică din obraz.

Capitolul 12

O înghiontire uşoară îl trezi. Soarele după-amiezii târzii se revărsa prin ferestre şi nişte ochi verzi, fascinanţi, îl priveau. De ce nu puteau fi negri şi neinteresanţi că ai lui? De ce trebuia să reflecte speranţa din ei? De ce-l făceau să-şi dorească să privească în ei până la sfârşitul zilelor?

Avea să-l bântuiască întotdeauna gândul că îi văzuse atât de calzi şi de primitori, ştiind că a doua zi aveau să fie din nou reci şi duri când îi întâlneau pe ai lui.

— E gata baia, spuse ea, într-o şoaptă ademenitoare.

Şi-o putea imagina şoptindu-i cuvintele dragi în ureche, prinsă între braţele lui.

Toţi muşchii corpului îi erau încordaţi de n-ar fi pătruns niciun cui în ei, dar asta numai pentru că de-abia se trezise şi aşa i se întâmpla întotdeauna. Nu avea nicio legătură cu femeia în rochie bleumarin şi şorţ cu volane, care stătea aplecată deasupra lui. Ar fi putut fi şi-o zgripţuroaică, puţin îi păsa.

Oricum era o zgripţuroaică în spatele pielii catifelate ca mătasea, în spatele genelor lungi, de o culoare mult mai închisă decât părul, dincolo de buzele uşor depărtate, care

îl invitau parcă să le sărute.

— Atunci ieşi, ca să pot să mă duc acolo.

Detesta irascibilitatea din vocea lui, licărul de uşoară dezamăgire din ochii ei. Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că făcea toate astea…

Nu ştia de ce mama dracului făcea toate astea! Mintea îi era înceţoşată după somn şi nu se putea concentra având-o pe ea atât de aproape, atât de diferită de Ophelia pe care o cunoştea.

Apoi îşi ridică năsucul cârn într-un gest care îl irita de fiecare dată – slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului! — aducând lumea înapoi pe axa ei normală.

— Desigur. Scuză-mi lipsa de delicateţe!

O privi unduindu-şi şoldurile şi cordonul şorţului legănându-se în timp ce ieşea din cameră. Poate că nu trânti uşa în urma ei, dar aceasta se închise cu un clinchet clar şi răsunător, care transmitea fără umbră de îndoială starea ei de spirit.

Îşi acoperi ochii cu braţul şi se întrebă de ce nişte haine care lăsau să se vadă atât de puţină piele erau atât de ademenitoare. Ar fi vrut să o vadă îmbrăcată doar cu şorţul.

De unde îi venise gândul acesta? Ce era cu el?

Mâine nu era suficient de devreme. Poate că trebuia s-o ducă acasă la ea în seara asta. De îndată ce se convingea că nu era în pericol acolo. Nu avea sens să prelungească inevitabilul.

Dădu la o parte aşternuturile şi coborî din pat, oprindu-se brusc în clipa în care cuvintele ei ajunseră în sfârşit la mintea lui. Îi pregătise baia. N-ar fi trebuit să fie surprins că reuşise să înveţe, observându-l cu o seară în urmă. Ştiuse întotdeauna că nu era proastă. Totuşi, era surprins că nu făcuse pe neştiutoarea, că nu căutase vreun pretext ca să evite să-şi facă treaba. O treabă care nu era a ei.

Se întrebă dacă i se păruse ceva străin sau dacă-n minte îi apăruseră imagini cu alţii pregătindu-i ei baia.

Trecu prin uşa care lega camera de baie de a lui. Nu ieşeau aburi. Intră în cadă şi-şi sprijini capul de marginea de alamă. Apa nu era chiar atât de fierbinte pe cât îi plăcea, dar… Cine mama dracului îşi imagina că este *ea*? Auzi, să se plângă de ceva ce altul făcuse pentru el! Temperatura apei nu conta, nu diminua efortul care fusese necesar pentru pregătirea băii…

Clic.

Înlemni. Se deschidea uşa. Privi peste umăr.

Phee îi zâmbi timid.

— Am venit să te spăl pe spate.

— Mda…

— Se ridică în şezut şi o aşteptă să vină în spatele lui.

— Am ascultat la uşă, am încercat să-mi dau seama când ai intrat în apă. M-am simţit cam ciudat. Poate că ar trebui să luăm un clopoţel din care să suni atunci când vrei să mă chemi.

Nu era nevoie, având în vedere că era ultima oară când îl atingea.

Nu că i-ar fi spus ei asta. Rămase pur şi simplu tăcut, anticipând prima atingere a degetelor ei blânde.

Întinse mâna după săpun şi simţi ţesătura de bumbac a rochiei ei atingându-i pielea. Sânul ei plin, sub şorţul alb. Tot sângele i se scurse din cap, se duse în altă parte şi, preţ de-o clipă, fu ameţit şi recunoscător că apa nu era atât de fierbinte ca de obicei.

Apa pleoscăi uşor în clipa în care Phee îşi cufundă mâinile în ea. Auzi un şuierat ascuţit şi întoarse capul la timp ca să-i observe grimasa.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

Muşcându-şi buza de jos, frecă săpunul în palme, schimonosindu-se.

— Ce mama dracului?

Îi prinse mâna. Săpunul căzu în apă, dar Drake abia dacă observă, cu privirea aţintită pe băşicile roşii şi pe rănile din palmele ei. Înjură cu năduf, imaginându-şi-o cărând găleţile grele cu apă, toartele intrându-i în carne,

sfâşiindu-i pielea.

— E-n regulă, spuse ea, trăgându-şi mâna în timp ce el refuza să-i dea drumul. Pot să-mi fac treaba aici.

— Poţi pe naiba! Du-te în camera mea şi aşteaptă-mă!

Reuşind în sfârşit să se elibereze din strânsoarea lui, îl privi lung.

— Nu poţi să-mi porunceşti ce să fac!

— Ba sigur că pot. Sunt stăpânul tău.

Clipi ca şi cum uitase asta şi Drake îşi dădu seama că, atunci când era furioasă, redevenea Ophelia pe care o ştia el. Era mai bine să nu o înfurie până când nu era pregătit să o trimită la uşa lui frate-său, ca nu cumva să-i revină brusc memoria. Avea sentimentul că viaţa i-ar fi fost în pericol, dacă Ophelia îşi amintea cine era cât timp se afla încă în casa lui.

Gândul aproape că-l făcu să râdă, să primească cu bucurie furia pe care o îndrepta înspre el.

Nu-şi dăduse niciodată seama cât de ademenitor putea fi patosul ei. Pe toţi dracii, nu voia s-o placă, totuşi, vedea acum umbre în jurul ei care o puneau într-o altă lumină. Dacă ar fi putut fi prieteni, se gândi că s-ar fi putut simţi foarte bine unul în compania celuilalt.

Dar pentru că nu erau prieteni, şi ea era rănită, trebuia să se ocupe de ea.

— Du-te… în… camera… mea…! repetă el.

Dacă privirile ar fi putut ucide… Ei bine, privirea ei l-ar fi rănit, dar cu siguranţă nu i-ar fi provocat moartea. Ea pufni înfundat, se ridică în picioare, apoi dispăru în încăperea alăturată, trântind uşa în urma ei.

Nu se putu abţine. Râse în faţa toanelor ei. Dumnezeule, ce bine că nu era cu adevărat servitoarea lui, pentru că l-ar fi scos din sărite.

Căutând pe fundul căzii, găsi săpunul şi îşi frecă trupul cât mai repede cu putinţă.

Abia când începu să se şteargă îşi dădu seama că nu-şi adusese nicio haină… Pe de altă parte, nu-şi aducea niciodată. Se spăla aici, apoi se ducea gol puşcă în

dormitor, unde se îmbrăca. De ce să-şi schimbe tabieturile pentru ea?

*

Pentru că avea de ales între scaunul incomod şi pat, Phee alese patul, aşezându-se pe un colţ, pe una dintre păturile mototolite, cu o pernă la spate. O pernă pe care dormise el şi pe care avea să doarmă şi ea mai târziu. O pernă care păstra mirosul lui. Ştia pentru că îşi îngropase faţa în ea, înainte să şi-o aşeze la spate.

Îşi blestemă mâinile şi incapacitatea de a-şi ascunde disconfortul, îşi dorise atât de mult să-l spele din nou pe spate! Fusese mult prea ruşinată cu o seară în urmă ca să se bucure pe deplin de spectacol şi intenţionase să remedieze acest lucru în seara asta.

Deşi Drake Darling era un amestec de blândeţe şi asprime, Phee bănuia că exista o latură nu tocmai cuviincioasă a relaţiei lor. Hainele pe care i le adusese azi îi veneau de parcă ar fi fost făcute anume pentru ea, ca şi cum i-ar fi ştiut dimensiunile exacte. Nu voia să ia în calcul varianta că petrecuse atât de mult timp în compania femeilor încât se obişnuise să le ghicească dimensiunile, deşi probabil că acesta era adevărul. Probabil că nu era nimic mai mult decât o servitoare.

Atunci, de ce romanele? De ce peria de argint? De ce grija pentru mâinile ei?

Ieşi din camera de baie cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, ţinut ferm în loc cu o mână. Fără niciun cuvânt, luă pantalonii şi cămaşa care erau întinse pe scaun şi dispăru înapoi de unde venise.

Când ieşi din nou, avea cămaşa îndesată în pantaloni, dar cu nasturii deschişi.

Înşiră mai multe obiecte pe masa de lângă pat, apoi se aşeză pe marginea saltelei. Îi luă mâinile, le întoarse cu palmele în sus şi le privi încruntat. În timp ce ea se surprinse privind vrăjită cât de mici erau mâinile ei în

comparaţie cu ale lui. Ale lui erau aspre, pline de cicatrice palide, pe care le avea probabil de când lumea.

— De unde ai cicatricele astea? îl întrebă.

Cuta de pe frunte se adânci, apoi Drake îi lăsă mâinile şi se întinse după un borcan.

— Le am de când eram copil.

Nu crezuse că o să-i răspundă. Întotdeauna o surprindea. Dar niciodată până atunci aşa cum o surprinse în clipa în care întinse alifia cu salvie pe pielea ei iritată. Îşi imaginã degetele acelea alunecându-i pe tot trupul, atingând-o cu infinită blândeţe şi grijă.

— Aş fi crezut că am mâinile mai rezistente, spuse ea, obişnuite să care găleţile cu apă.

— De obicei îmi pregătesc singur baia.

— Parcă ai spus că o pregătesc eu!

Spusese? Sau nici asta nu-şi mai amintea bine? Poate că îi fusese afectat creierul. Avea să uite constant lucrurile, de acum încolo?

— Dacă aşa am spus, am greşit. Să nu mai faci asta!

— Eşti supărat pe mine.

Oftând adânc, începu să-i înfăşoare un bandaj în jurul mâinii.

— Nu. Doar că nu trebuia să te răneşti. Nu vreau să faci nimic din ce ţi-ar putea produce durere.

— Poate că ar trebui să angajezi un lacheu care să mă ajute.

— O să angajez unul, la un moment dat.

Începu să-i oblojească cealaltă mână.

— Şi un valet.

— Am nevoie de bani pentru altele, în clipa de faţă.

— Care altele?

Se concentră asupra mâinilor ei.

— Presupun că nu e treaba mea, spuse ea, cu vocea înţepată.

— Nu, nu este.

— Atunci, n-ar fi trebuit să dai banii pe setul de argint.

— N-a costat chiar atât de mult.

— A costat foarte mult. Recunosc calitatea atunci când o văd. Nu ştiu de unde, dar o recunosc. Cum era trăsura cu care ai venit acasă. Era foarte frumoasă. E a ta?

— Nu. Aparţine bărbatului care m-a crescut.

— De ce nu-i spui tată?

— Pentru că nu sunt vrednic să fiu fiul lui.

— De ce nu?

Nu fu mirată că nu-i răspunse. Că strânse şi mai tare maxilarul şi se concentră asupra a ceea ce făcea. La urma urmei, un angajator şi un servitor nu împărtăşeau secrete, visuri şi dorinţe fierbinţi. Ar fi trebuit să renunţe, dar se părea că nu era capabilă să-şi urmeze propriul sfat.

— Strângi bani ca să cumperi o trăsură?

Terminând de bandajat, ridică privirea pătrunzătoare spre ea.

— Nu.

— Atunci ce? Altă casă?

— Eşti tare băgăcioasă, nu crezi?

— Nu-i cinstit! Tu ştii aproape totul despre mine, iar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Dacă ai şti totul despre mine, sunt destul de sigur că nu ai fi impresionată.

— Nu ştiam nimic despre tine înainte să vin aici?

Îşi trecu degetele peste obrazul ei, prinzându-i o şuviţă rebelă şi strecurându-i-o pe după ureche.

— Nu am vorbit prea mult.

— Îmi imaginez că am fost mai preocupată să impresionez, decât să mă las impresionată.

— Ceva de genul ăsta.

Degetele lui i se opriră în dreptul urechii, îi cuprinseră curbura delicată.

— Nu ai voie să faci nimic care să-ţi provoace durere. E clar?

Dând din cap, îşi spuse că ar fi putut sta aşa ore întregi, cu el atingând-o în felul ăsta. Degetul lui îi alunecă pe gât. Era incredibil de tentată să facă şi ea la fel, dar se temea că atunci el s-ar fi oprit.

Chiar şi fără să-i distragă în vreun fel atenţia, se opri. Ar fi vrut să-şi scuture capul până când i se desfăcea tot părul, ca el să i-l strângă la loc. Se gândea că şi-ar fi amintit dacă ar fi atins-o vreodată aşa.

— Poate că nu am vorbit prea mult pentru că eram timidă, spuse ea.

Drake izbucni în râs la aceste cuvinte, şi vraja dintre ei se spulberă.

— Eşti orice, numai timidă nu!

Se ridică de pe pat şi strânse lucrurile pe care le folosise ca să-i doftoricească mâinile.

— Le găseşti în dulapul din camera de baie, dacă ai vreodată nevoie de ele.

Începu să se îndepărteze.

— Drake?

Se opri şi se întoarse spre ea, cu o sclipire întunecată în ochi. Se întrebă dacă era oare supărat că nu i se adresase aşa cum o instruise Marla, dar, cumva, nu i se părea firesc.

— Lucrurile o să se schimbe între noi când o să-mi amintesc totul?

— Da.

Ieşi din încăpere, lăsând-o să se întrebe de ce se simţea dintr-odată mult mai tristă.

*

Drake. Nu-i mai spusese niciodată aşa. Cuvântul pătrunsese adânc în el, îi făcuse stomacul să i se strângă. Îi plăcea cum suna rostit de ea. Iisuse, dacă era să fie sincer, trebuia să admită că-i plăcea orice ieşea de pe buzele ei, din clipa în care se trezise în patul lui.

Până şi tonul ăla înţepat începea să prindă farmec. Avea coloană vertebrală. Trebuia să recunoască.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi putut fi să nu ştii nimic despre tine. Ca şi cum te-ai fi prăbuşit într-un abis necunoscut. Oare câţi oameni, se întrebă, nu ar fi rămas

pur şi simplu în pat, cu pătura trasă peste cap, până când îşi aminteau ceva? Dar nu ea.

Ea îşi îndreptase spatele şi pornise la atac. Sigur, bombănise, pusese întrebări, dar la urma urmei astea erau reacţii fireşti. Bănuia că el, unul, ar fi căutat ceva în care să izbească cu pumnii. Nu ar fi acceptat pur şi simplu situaţia.

Plecase deja din dormitorul lui când se întoarse din camera de baie. După ce-şi puse haine curate, ieşi. Simţi miros de ceară. Se pare că făcuse mai mult decât să-i pregătească baia.

Când se apropie de bucătărie, simţi o aromă încântătoare în aer. Oare chiar gătise?

Când păşi în bucătărie, o găsi pe Phee învârtindu-se încoace şi-n colo, aşezând tacâmuri pe masa pe care trona un fazan fript, auriu şi strălucitor. Simţi cum îi lasă gura apă, dar asta nu îl împiedică să fie nervos pe ea.

— Ţi-am cerut să nu faci nimic.

— Era deja pe jumătate făcut când am urcat să te trezesc. Şi, apropo, cu plăcere.

Rămase mut în faţa tonului ei de dojană. O merita, fir-ar să fie! Se agitase atâta… Nu putea să nu fie impresionat de tot ce realizase. Nu o considerase niciodată proastă, dar nici nu crezuse că putea învăţa chiar atât de repede.

Îi arătă un scaun.

— Stai jos! Poftă bună!

— Mănânci şi tu cu mine, zise el, trăgând un scaun pentru ea şi aşteptând.

— E neconvenţional, nu găseşti? Să iei cina cu menajera?

— Îţi par eu un bărbat foarte convenţional?

— Sinceră să fiu, nu.

Luă scaunul, şi Drake se aşeză în faţa ei. Renunţând la formalităţi, se serviră singuri. Apoi Phee rămase încordată pe marginea scaunului, aşteptându-l să guste din ce gătise ea. Probabil că fazanul era otrăvit. Nu, încă nu ştia că avea motive să facă asta.

Luă o bucăţică. Spre imensa lui surpriză, aproape că i

se topi în gură.

— Este foarte gustos.

— Ai avut dreptate. Odată ce m-am apucat de treabă, mi-am amintit ce aveam de făcut.

Îşi amintise ceva ce nu ştiuse niciodată? Era destul de sigur că nu gătise fazan în viaţa ei, cu siguranţă că nu fiersese nici măcar un ou. Aproape că îi spuse asta. Renunţă însă, pentru că ar fi trebuit să-i explice de unde ştia că nu avusese niciodată treabă cu bucătăria.

— O să pleci la club curând, spuse ea.

— Da.

— Şi o să lipseşti toată noaptea?

Recunoscu tremurul din privirea ei.

— Da, dar nu-ţi face griji! Dormi în patul meu. N-o să te mai deranjeze coşmarurile.

— De unde ştii?

— Pentru că este un pat foarte comod şi, judecând după experienţele anterioare, dormi foarte adânc în cearşafurile mele.

Obrajii i se colorară în cea mai drăgălaşă nuanţă de roz, vrăjindu-l. Nu ar fi crezut că o Lady era capabilă să roşească.

— Poate că o să cumpăr un pat nou din banii mei, spuse ea.

Ar fi fost o realizare, având în vedere că nu-i plătea niciun salariu.

— Patul ţi-l asigură angajatorul.

— Şi al meu când o să sosească?

Îşi mai tăie o bucată de fazan.

— Iar îţi joacă feste memoria. Îţi amintesc că ai deja un pat.

— Ăla e pat de campanie, nu pat adevărat, spuse ea succint. E înfiorător de incomod.

— Da, ştiu. Am dormit în el până mi-a fost livrat patul pe care îl am acum.

— Atunci, de ce mi l-ai dat mie?

„Pentru că nu am vrut să te simţi comod, pentru că nu

am vrut să rămâi aici mai mult de o zi. Pentru că nu mă aşteptam să înceapă să-mi pese de cum te simţi”.

— Pentru că sunt un stăpân rău.

Îşi strâmbă gura, şi Drake avu gândul nebunesc de a i-o îndrepta la loc, cu un sărut.

De ce trebuia să arate atât de adorabil aşa cum stătea în faţa lui, încercând să înţeleagă ce se întâmplă cu ea? Şi de ce fruntea îi era uşor încruntată? De ce acei ochi verzi aveau o privire îndepărtată, ca şi cum ar fi pornit pe o cărare înspre adevăr? Dumnezeu să-l ajute când avea să descopere adevărul!

— Ce faci tu nu se potriveşte cu ceea ce spui, zise ea. Îmi laşi distincta impresie că încerci să mă păcăleşti, dar cu ce scop?

Pentru că nu voia cu adevărat să-l cunoască, să-i ştie speranţele, visurile, secretele.

Atunci de ce îi era atât de greu să accepte că poate şi Lady o simţea la fel, că îşi îndepărtase adevărata faţă de el, că voia doar să o protejeze pe femeia din interior?

— O să mă gândesc la asta, după ce strâng masa.

— Dar asta e treaba mea.

— Nu cât timp ai mâinile rănite. Nu trebuie să le bagi în apă murdară.

În timp ce lua farfuriile şi paharele de pe masă, le spăla şi le ştergea, o simţea privindu-l, încercând să înţeleagă. Nu era sigur că se mai înţelegea nici măcar el. Spera doar ca Gregory să-i aducă nişte răspunsuri, pentru că voia s-o ducă pe Phee înapoi la ea acasă, înainte să-l scoată din minţi.

*

— Lordul Wigmore era acolo?

Nevenindu-i să creadă, Drake repetă cuvintele pe care Gregory tocmai i le spusese. Nu ştia exact la ce să se aştepte, dar cu certitudine nu la asta.

— Da, domnule.

Gregory stătea drept, cu capul sus, ca şi cum îndoiala lui Drake l-ar fi insultat.

— I-am pus personal invitaţia în mână.

Dacă Wigmore era acolo, atunci Somerdale minţise? Dorise să-i facă rău lui Phee şi se gândise că nimeni n-o s-o caute acasă la unchiul ei? Era o poveste prea uşor de verificat. Dar, dacă plecase cu unchiul ei, ce căuta aici?

— Ai remarcat ceva ciudat la el?

— Ciudat?

— Arăta ca şi cum ar fi fost atacat recent?

— Nu, părea să fie într-o stare de sănătate foarte bună. Nu prea a avut răbdare cu mine şi am impresia că s-a simţit insultat de invitaţie. A mormăit doar: „Când o îngheţa iadul!” şi m-a condus afară.

Nu avea sens, deşi se simţea uşurat că nu trebuia să anunţe Scotland Yard-ul că trebuia să înceapă să caute un lord dispărut. Dar tot rămânea un mister cum ajunsese Phee în râu. Fiindcă ea nu-şi mai amintea nimic, nu ştia cum ar fi putut descoperi adevărul. Nu se simţea împăcat să o ducă înapoi la frate-său, fără să fie sigur că era în siguranţă acolo.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

Privindu-l pe Gregory, fu neliniştit să constate că se adâncise atât de mult în gândurile legate de Phee, încât uitase de prezenţa băiatului.

— Te-ai descurcat foarte bine. Te poţi întoarce la îndatoririle tale.

— Da, domnule.

După ce Gregory plecă, Drake se duse la fereastră şi privi afară, în stradă.

Nimic nu avea sens, mai ales uşurarea pe care o simţea la gândul că nu avea să o ducă pe Phee înapoi acasă în acea dimineaţă. Că era posibil să mai stea încă puţin cu el, poate chiar să-l spele pe spate.

Oftând, îşi lipi fruntea de geamul rece.

Nu putea s-o păstreze. Comportamentul lui nu mai avea nicio scuză. Chiar dacă îi făcuse plăcere să ia cina

împreună cu ea.

Sentimentul ăsta nu-i dădea pace. Nu o plăcea, atunci de ce-i făcea plăcere compania ei? La naiba cu toate!

Se răsuci pe călcâie, ieşi din birou şi intră în sala de jocuri. Nu îşi făcuse plimbarea de la începutul serii, avusese nevoie să discute cu Gregory înainte de orice altceva.

Partenerii nu aveau să fie mulţumiţi de comportamentul şi de priorităţile lui din ultima vreme. Le era dator pentru şansa pe care i-o dăduseră, şansa de a realiza ceva pe cont propriu. Trebuia să înceteze cu această vendetă personală, şi asta cât mai repede cu putinţă.

Cu coada ochiului, îl zări pe Somerdale apropiindu-se de una din mese, schimbă direcţia şi îl abordă rapid, înainte să ajungă la destinaţie.

— Somerdale.

— Darling.

— Am auzit că a fost jaf la drumul mare aseară.

Somerdale râse.

— Norocul a părut să fie de partea mea. Aştept cu nerăbdare o nouă invitaţie în bârlogul vostru secret.

Ignorând cererea subtilă a unei oferte pe loc, Drake îl întrebă:

— Ce mai face sora ta? Ai auzit ceva despre ea, de când a plecat la unchiul tău?

— Niciun cuvânt.

— Şi eşti sigur că a ajuns cu bine?

Somerdale se încruntă.

— Cred că aş fi auzit dacă ar fi fost altfel.

— Nu ţi-a scris că a ajuns, ca să nu-ţi faci griji pentru ea?

Somerdale râse uşor.

— Ophelia nu a fost niciodată genul care să se preocupe de grijile altora.

Da, ştia şi el asta. Prea bine, chiar.

— Când crezi că se va întoarce la Londra?

— Când mătuşa Berta o să se simtă mai bine sau după ce o să moară, bănuiesc.

— Cât de bolnavă e mătuşa ta?

— Destul de bolnavă, din câte mi-a spus unchiul.

— Nu mi-o pot imagina pe Lady Ophelia pierzând chiar şi numai câteva baluri ale sezonului de dragul altuia.

Somerdale îşi înclină capul într-o parte, amintindu-i lui Drake de un câine care încearcă să-şi dea seama dacă este vreo pasăre în copac.

— Te interesează să o curtezi?

— Cum? Nu. În niciun caz. Pur şi simplu îmi este greu să cred că ar putea renunţa la sezon, când atât ea, cât şi Grace erau hotărâte să-şi găsească perechea.

Somerdale ridică din umeri.

— E foarte apropiată de mătuşa noastră. A petrecut multe veri la ea, în copilărie, mai ales după ce a murit mama. Mătuşa Berta e sora mai mică a mamei.

— Dar Lady Ophelia riscă să rămână nemăritată, în ciuda zestrei substanţiale.

— Mă miră faptul că-ţi pasă.

— Nu-i vorba că-mi pasă, pur şi simplu…

La naiba, îi păsa? Fireşte că nu. Încerca să facă rost de informaţii, ca să-şi dea seama ce putea şti Somerdale.

— Pur şi simplu mi se pare ciudat, atâta tot. Altruismul nu este una dintre calităţile pe care să le fi observat la Lady Ophelia.

— Poate că nu o cunoşti chiar atât de bine pe cât crezi. În orice caz, are destul de mulţi pretendenţi, deşi nu a exprimat vreun interes deosebit pentru niciunul dintre ei. Nu-mi dau seama ce anume caută la un bărbat, dar are o zestre destul de mare încât să poată fi sigură că nu riscă nimic dacă n-o să fie prezentă întreg sezonul. Nu va fi trecută cu vederea sezonul viitor. O să fie bine. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc să văd dacă norocul mai ţine cu mine şi în seara asta.

Drake rămase privind în urma lui. Nu părea un bărbat care să dorească răul surorii lui. Dar nici nu părea să-i pese prea mult dacă era sau nu fericită. O să fie *bine?* Merita să fie mai mult decât bine.

Mârâi. Nu, nu merita. Merita să se mărite cu un broscoi râios. Avea să fie o scorpie de nevastă. Zestrea îi atrăgea pe bărbaţi în jurul Opheliei, nu caracterul ei. Nu avea să înţeleagă niciodată ce vedea Grace la ea.

Deşi fusese surprins să descopere că era o afurisită încăpăţânată, care continuase să care găleţile cu apă, deşi avea mâinile rănite. Fusese convins că o să lase jos găleata în clipa în care îşi dădea seama cât era de grea. Apoi se aşteptase să-i bată la uşă să-l trimit să aducă *el* găleţile.

Ca să nu mai spună nimic de faptul că fusese dispusă să-l spele din nou pe spate. Înjură găleţile pentru că-l privaseră de această plăcere, încă îi simţea degetele conturându-i fiecare linie a dragonului…

— Te-ai gândit să faci pe statuia în speranţa că n-o să te observe nimeni? întrebă Avendale.

Drake făcu un efort să se stăpânească şi să nu se dea de gol că fusese la un pas să cadă din picioare în clipa în care vocea adâncă răsunase în spatele lui.

Calm, se întoarse:

— Doar observam, analizam, contemplam. De ce nu eşti la un joc de cărţi?

Avendale ridică din umeri.

— Mă cam plictisesc în ultima vreme. Of, ce-mi lipseşte Lovingdon. Abia aştept să se întoarcă. Nu e deloc amuzant să pleci de unul singur în căutarea păcatului.

Drake râse înfundat.

— Ceva-mi spune că zilele lui de păcat s-au sfârşit.

— Da, nu am nicio îndoială că Grace îl va ţine prins în lanţ lângă ea.

— Este un lanţ pe care-l poartă cu plăcere.

— Nu am nicio îndoială. Totuşi, sunt profund dezamăgit că s-a lăsat atât de uşor.

Îl măsură cu privirea pe Drake.

— Ai vrea să devii noul meu partener de aventuri păcătoase?

— Nu trebuie să plec în căutarea păcatului, sunt înconjurat de el.

— Dar nu participi.

— Nu aici, nu. Şi nu în timpul orelor de lucru. Sunt sigur că poţi găsi pe altcineva care să te întovărăşească.

— O să încerc. Sunt curios, totuşi. Ce-a fost cu toate întrebările despre Lady Ophelia de seara trecută? Dacă nu aş şti că vă împungeţi mai tot timpul, aş crede că l-ai invitat pe Somerdale la masa noastră anume ca să-l tragi de limbă în legătură cu ea. Cu toate astea, nu eşti nici tu imun, nu-i aşa?

Cuvintele lui îl loviră ca o palmă.

— La dragoste? Nu. Nu cu ea. Niciodată cu ea.

Avendale ridică o sprânceană neagră, cu o expresie enervantă.

— Mie mi se pare că protestezi cam prea mult.

— Eu şi cu ea nu suntem potriviţi. Acum, te rog să mă scuzi. Am o afacere de condus aici.

Îl lăsă pe Avendale în mijlocul sălii de jocuri. Era ridicol că şi el, şi Somerdale găsiseră suspect interesul lui faţă de Ophelia. Nu avea niciun fel de interes în legătură cu ea, în afară de acela de a afla cum ajunsese în râu.

Capitolul 13

Drake aştepta nerăbdător în holul unei case modeste din centrul oraşului ca valetul să cheme proprietarii. Nu-i venea să creadă că se afla acolo, când ar fi trebuit să se ocupe de afacerile lui. În clipa în care auzi paşii mai multor persoane, se încordă. Voia să fie o vizită cât mai scurtă cu putinţă.

Sir William Graves apăru de pe un coridor, cu soţia alături, aceasta din urmă cu o expresie îngrijorată pe chip.

— E vorba de Avendale? întrebă ea, vădit îngrijorată. A fost rănit?

Ştia că întreba, de fapt, dacă era mort. Fosta ducesă de Avendale era fără îndoială pe deplin conştientă de faptul

că fiul său nu era întotdeauna precaut când venea vorba să-şi aleagă partenerii de plăceri păcătoase. Drake se întrebase nu o dată dacă nu cumva scopul lui era să ajungă mai repede în mormânt. Pentru că Avendale frecventa lumea lui Drake, era de aşteptat ca acesta să fie, eventual, cel care să le aducă părinţilor vestea tragică.

— Este foarte bine. L-am văzut ceva mai devreme la Dodger's, dornic de distracţie.

O expresie de vădită uşurare apăru pe chipul femeii, chiar în timp ce-i adresa lui Drake o privire sceptică.

— Fiul meu este dornic de foarte multe, dar nu sunt sigură că ar trebui să i se îndeplinească toate dorinţele.

— Vă asigur că este bine.

— S-a îmbolnăvit cineva din familie? întrebă Sir William.

Cu ani în urmă, fusese făcut cavaler ca răsplată pentru modul exemplar în care o îngrijise pe regină.

— Toată lumea e bine, dar mă întrebam dacă am putea discuta ceva în particular.

— Da, desigur. Vino în biroul meu!

Soţia lui întinse mâna şi-i strânse braţul lui Drake.

— Mă bucur să te văd.

Ar fi vrut să o poată asigura că fiului ei avea să fie în continuare bine, dar Drake era convins că demonii lui Avendale erau mult mai numeroşi decât ai lui.

Aşa că se mulţumi să-i adreseze un zâmbet liniştitor, înainte să-l urmeze pe doctor în biroul lui.

Acceptă scaunul şi paharul de whisky care-i fuseseră oferite.

Graves se aşeză pe scaunul din faţă, studiindu-l intens, ca şi cum ar fi avut capacitatea de a diagnostica un om doar cu o privire minuţioasă.

— Aşadar, ce te aduce la uşa mea? întrebă Graves.

O nebunie. O nebunie totală şi completă. O răzbunare scăpată de sub control.

Drake sorbi din whisky. Acum că era aici, nu prea ştia cum să procedeze.

Ideea de a veni la uşa doctorului fusese o hotărâre pripită, dar se părea că asta era normal, atunci când venea vorba de orice legat de Phee.

— Cunosc o persoană care a căzut în râu cu două seri în urmă şi pare să-şi fi pierdut memoria din acel moment.

— Îţi este greu să-ţi aminteşti unele lucruri?

— Nu, nu e vorba de mine. De ce credeţi c-ar fi vorba de mine?

Graves îi zâmbi blând.

— Mi se întâmplă adesea ca un pacient să-mi descrie situaţia unui *prieten,* atunci când este jenat de propriile simptome, dar te asigur că orice-mi vei spune va fi în deplină siguranţă şi că, orice ai avea, nu ai niciun motiv să te jenezi. Eu nu judec.

„Ba s-ar putea să mă judeci, dacă ai şti ce am făcut”.

— Nu sunt eu persoana care nu-şi poate aminti trecutul. Dar mă întreb dacă este posibil ca sănătatea prietenului meu să fie în pericol.

— Va trebui să îl examinez…

— N-o să vină. Se teme de doctori.

— Parcă-şi pierduse memoria.

— Nu în totalitate. Îşi aminteşte frânturi de informaţii. Cât timp o să treacă până când memoria îi va reveni complet?

Aşezându-şi un cot pe un braţ al fotoliului, Graves îşi frecă bărbia cu o expresie gânditoare.

— E greu de spus. Trebuie să recunosc că nu am prea multă experienţă în ceea ce priveşte pierderile de memorie catastrofale. Unii pacienţi sunt uşor dezorientaţi după o lovitură la cap, dar, de obicei, îşi amintesc totul în scurt timp. Am avut totuşi câţiva pacienţi care nu şi-au mai recăpătat niciodată memoria.

— Nu există tratament?

— Nu din câte ştiu eu. Deşi am auzit de un individ care a căzut de pe acoperiş, fără să-şi poată aminti cum ajunsese acolo. Nu-şi mai amintea nici că avea o familie. Dar, când a fost dus acasă, în mediul familiar, şi-a

recăpătat memoria. Presupun că omul despre care îmi vorbeşti este deja acasă.

— Nu-şi aminteşte unde e casa lui.

— Foarte trist. Aş vrea să-ţi pot fi de mai mult folos. Mintea omului este teribil de complicată. Poate să uite ce nu-şi doreşte să-şi amintească. Uneori, memoria poate fi declanşată de cel mai ciudat amănunt: mirosul unui anumit preparat în bucătărie, o experienţă, o persoană. Dar nu am un elixir magic.

— Dar e posibil să nu fie nevoie decât să se întoarcă într-un mediu familiar pentru a se însănătoşi?

— Posibil. Nu garantez. Un medic francez face nişte studii uimitoare în neurologie, dar nu am auzit de nicio concluzie specifică referitoare la amnezie. Aş putea să-i scriu, să încerc să aflu mai multe informaţii. Între timp, vezi dacă-l poţi convinge pe prietenul dumitale să vină să mă vadă. Din câte-mi povesteşti, ar fi un studiu fascinant.

Cu adevărat fascinant.

*

Pentru că într-adevăr cea mai confortabilă piesă de mobilier din întreaga casă era patul lui Drake, Phee se afla acum ghemuită în el, cu un maldăr de perne la spate, citind *Mândrie şi prejudecată.* Ştia că Elizabeth Bennet şi domnul Darcy erau sortiţi unul celuilalt. Ştia că era vorba de un scandal, deşi nu-şi putea aminti detaliile. Era ciudat. De fiecare dată când citea o pagină, parcă-şi amintea să o mai fi citit şi cu altă ocazie – ghemuită într-o firidă sau sub ramurile unui ulm. De ce nu avusese aceeaşi senzaţie de déjà-vu când îşi îndeplinise sarcinile, în timpul zilei de azi?

Se întrebă dacă era cu adevărat important să-ţi cunoşti trecutul, mai ales că se simţea oarecum uşurată de faptul că nu-l cunoştea. Oare ce conţinea?

Lăsă cartea deoparte şi întinse mâna după cartea de administrare a gospodăriei pe care o pusese pe noptieră ceva mai devreme. Era o lectură seacă, dar necesară. Voia

să-şi mulţumească angajatorul. Nu, nu era pe deplin adevărat. Voia să-l mulţumească pe Darling.

Cu toată firea lui aspră, avea o anume tandreţe care o surprindea în cele mai ciudate momente. Uneori avea senzaţia că şi-l aminteşte din alte vremuri, dar imaginile care-i apăreau în minte nu se potriveau cu bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască. Atenţiile acestuia erau mici, dar o atingeau profund. Deşi adeseori îşi pierdea răbdarea cu ea, părea în acelaşi timp să-i pese de soarta ei. Îi bandajase mâinile, o scutise de restul sarcinilor pentru acea zi. Dacă ar fi avut ea o servitoare, nu ştia dacă ar fi fost atât de atentă.

Se ridică în capul oaselor, concentrându-se. Dacă ar fi avut o servitoare? I se părea că ar fi putut avea, dar asta nu se lega. Fusese cândva bogată, dar căzuse în sărăcie?

Aşezându-se înapoi pe mormanul de perne, deschise cartea. Se gândi să sară peste capitolele care erau adresate stăpânei casei. Dar, pentru că Darling nu avea soţie, Phee consideră că aceste sarcini îi reveneau tot ei.

În timp ce citea, fu surprinsă să constate cât de familiare îi păreau îndatoririle stăpânei casei, ca şi cum ar fi fost cândva chiar ale ei. Fusese stăpâna unei case? Era văduvă? Ajunsese servitoare pentru că soţul îi murise, fără să-i lase nimic?

Coborî repede din pat şi dădu fuga în camera de baie, unde îşi studie cu mai multă atenţie chipul în oglinda de pe perete.

Câţi ani avea? Nu îndeajuns de mulţi cât să fie văduvă, cu siguranţă.

Fusese atunci stăpâna casei tatălui ei?

Strânse cu putere din ochi şi se concentră să scoată imagini din abisul întunecat, dar nu găsi nimic acolo. Frustrată, izbi cu palma în perete.

Trecutul nu conta, nu putea să conteze.

Nu-i permitea să conteze.

Se întoarse în pat şi alese să-şi petreacă timpul cu doamna Beeton, în detrimentul lui Jane Austen.

O să-şi accepte îndatoririle şi o să le îndeplinească cât putea ea mai bine. Darling avea să-i fie recunoscător dacă reuşea să-i pună ordine în casă. Era o casă care avea potenţialul de a fi mult mai mult decât era.

Apoi începu să se simtă copleşită. Erau atâtea de făcut, atâtea lucruri de care trebuia să se îngrijească! se întrebă dacă avusese măcar o clipă să respire, darămite să se arunce în râu.

Se părea că seara era singurul moment în care putea găsi câteva momente pentru sine.

Fu surprinsă când citi secţiunea în care se explica cum tot în responsabilitatea ei cădea bugetul gospodăriei, cumpărăturile necesare. Nu şi-ar fi amintit oare un detaliu cu adevărat semnificativ? Se presupunea că avea un caiet în care îşi nota cheltuielile. Unde să-l ţină? Din câte spunea doamna Beeton, ar fi trebuit să aibă un birou, de unde să supervizeze întreaga casă. Darling nu-i arătase nicio încăpere care să servească acestui scop. Poate că împărţeau cabinetul lui. Judecând după dimensiunile biroului şi după faptul că avea extrem de puţini servitori, ar fi avut sens.

Se întrebă care ar fi putut fi suma de bani pe care o avea pe mână şi pe ce anume ar fi trebuit să o cheltuiască. Dacă ar fi strâns cureaua, şi-ar fi permis oare să cumpere un scaun confortabil, să angajeze o bucătăreasă şi o fată în casă? Aceste gânduri atrăgeau după sine numeroase posibilităţi. Trebuia să găsească acel caiet.

Alunecă jos din pat, se întinse după pantofi, apoi hotărî că nu avea nevoie de ei. Era singură în casă. Pe cine putea să ofenseze dacă mergea doar în şosete?

Ieşi pe uşă şi coborî scările. Era incredibil de linişte, totuşi nu se simţea singură. Mai degrabă îi plăcea tăcerea. Fiecare lucru mărunt pe care îl observa era o nouă descoperire despre sine. Era atât de ciudat să nu ştie ce îi plăcea, ce anume o bucura. Parcă abia făcuse cunoştinţă cu sine şi dezlega treptat misterul legat de propria persoană, împrietenindu-se, încet, cu ea însăşi.

Avea prieteni? Oare îi simţeau lipsa, se întrebau de ce nu mai ştiau nimic de ea? Aveau să vină în vizită? Dacă ar fi ştiut cine erau, s-ar fi putut duce ea la ei. Aşa însă, trebuia să aştepte să vină ei la ea – şi atunci poate că ei i-ar fi răspuns la întrebările la care Darling refuza să-i răspundă. Spera din tot sufletul să nu aştepte prea mult până să vină. Dacă mai fuseseră şi altă dată aici, poate că aveau s-o viziteze curând.

Ajungând în bibliotecă, aprinse lampa cu gaz şi rămase câteva clipe să privească apreciativ cele trei cărţi aşezate în acel moment pe un raft. Avea să le adauge şi pe celelalte două, după ce le termina, îşi imagină ce satisfacţie ar fi simţit, dacă ar fi fost cărţi pe toate rafturile. Poate că avea să amâne achiziţionarea unui scaun nou, ca să poată cumpăra mai multe cărţi. Îşi imagină mirosul de praf pe care avea să-l prindă încăperea, un miros care sugera cunoaştere, putere, călătorii fără limite. Se putea vedea petrecând foarte mult timp aici, într-un fotoliu pluşat, lângă foc, citind. Şi Darling făcând acelaşi lucru, aşezat lângă ea.

Clipi. Nu. O servitoare şi un angajat nu stăteau în tăcere amiabilă unul lângă celălalt. Dacă el ar fi fost aici seara, ea ar fi fost trimisă în camera ei, în timp ce el s-ar fi bucurat singur de foc, de cărţi, de atmosfera caldă pe care ea muncise să o creeze.

Nu era drept. Nu era drept deloc.

Se duse la birou şi se aşeză în fotoliul confortabil de piele, simţind cum îi alină durerile trupului. Mâinile-i erau încă bandajate, protejate. Poate că un stăpân care avea atât de multă grijă de ea când se rănea ar fi lăsat-o să stea seara lângă el. Cu siguranţă, atâta timp cât nu erau decât ei doi, nu trebuiau respectate chiar toate formalităţile.

Îşi direcţionă atenţia spre motivul care o adusese aici: trebuia să găsească registrul de cheltuieli.

Deschise sertar după sertar, găsindu-le pe majoritatea dintre ele goale. Cu adevărat omul ăsta ducea o existenţă spartană. Nu se putea vedea trăind la fel. În orice caz, nu din proprie alegere. Nu era genul care să se mulţumească

doar cu strictul necesar.

Şi atunci, de ce o făcea?

Din nou, probabil că nu avusese de ales. Motivul pentru care nu avusese de ales rămânea un mister.

Se întoarse la treabă şi deschise ultimul sertar. Înăuntru era o cutie de lemn, frumos sculptată. O scoase şi o aşeză pe birou, ca să poată vedea mai adânc, spre fundul sertarului. Din nou însă, nimic ce ar fi putut servi drept caiet de cheltuieli.

Ciudat că ştia exact cum trebuia să arate – poate că totuşi fusese menajeră timp de vreo câţiva ani. Ei bine, nu prea mulţi, pentru că nu se credea atât de bătrână. Poate că fusese fată în casă şi se pregătise pentru poziţia de menajeră?

Oftând, întrebându-se unde în altă parte ar fi putut să mai caute caietul de cheltuieli, se ridică de pe scaun. Poate că era în bucătărie.

După ce făcu doi paşi, se opri. Nu putea lăsa lucrurile împrăştiate. Se întoarse la birou, studie cutia. Nu era prea mare, dar poate că registrul era acolo. Poate că era un caiet mic.

Privi precaută în jur. Ştia că ar fi trebuit să pună cutia înapoi. Exista un motiv pentru care Darling o băgase în fundul sertarului. Era ceva privat, poate ceva personal. O servitoare bună îşi cunoştea limitele, dar Phee nu-şi amintea care-i erau îndatoririle, aşa că nu-şi amintea nici limitele. Îşi înăbuşi un chicot de râs. Lipsa asta de memorie o ajuta să scape basma curată din multe situaţii.

Încet, centimetru cu centimetru, deschise capacul cu balamale şi se uită înăuntru. Nimic mai mult decât ceva ce părea a fi un articol decupat dintr-un ziar, cu hârtia îngălbenită de vreme.

Pentru că părea fragil, îl scoase şi îl despături cu grijă. Era un articol despre moartea prin spânzurare a lui Robert Sykes. De ce era în posesia lui Darling? De ce-l păstra ascuns şi totuşi într-un loc la care să poată ajunge uşor?

— Ce mama dracului faci?

Ar fi trebuit să ţipe, ar fi trebuit să fie cel puţin speriată, dar începea să se obişnuiască cu vocea lui ca de tunet, care o întrerupea atunci când analiza ceva. În plus, era mult prea captivată de ceea ce găsise. Ridică privirea spre poliţa şemineului, dar nu era niciun ceas acolo. Undeva în viaţa ei era un ceas aşezat pe poliţa şemineului. Un ceas cu filigran de aur. O chestie hidoasă, care ticăia mult prea tare.

— Nu te aşteptam, spuse ea.

După ce-i smulse articolul din mână, îl împături şi-l puse la loc în cutie.

— Nu ai dreptul să umbli prin lucrurile mele.

— Căutam ceva şi am dat de asta. Cine e Robert Sykes?

— Un criminal.

— Da, asta am înţeles şi eu din articolul de ziar. Dar de ce îl păstrezi aşa, ca pe o comoară?

— Poate că am o fire macabră.

— Nu, nu cred. Cred că e ceva personal, ceva important.

Trântind capacul cutiei, o privi pieziş.

— Nu îţi dau explicaţii în legătură cu bunurile mele. Şi te rog să nu mai umbli la ele.

Evita să-i răspundă la întrebare, şi Phee nu putea decât să tragă concluzia că era, într-adevăr, ceva foarte personal, dar ceva despre care nu voia să discute cu ea, ori de câte ori l-ar fi întrebat. Se hotărî că era indicat să-şi justifice acţiunile, cel puţin în măsura în care putea.

— Îmi căutam caietul de cheltuieli.

— Ce anume?

— În cartea doamnei Beeton scrie că trebuie să îmi notez toate detaliile despre lucrurile pe care le-am comandat, le-am achiziţionat şi le-am primit. Nici măcar nu ştiu ce buget am pentru administrarea casei aşa că nu prea ştiu ce pot să cumpăr.

— Eu mă ocup de toate cumpărăturile.

— Dar eu sunt menajera.

— Ai suficiente de făcut, fără să te mai îngrijeşti şi de aspectul ăsta.

— Nu ai încredere în mine.

— Sunt foarte pretenţios când vine vorba de felul în care-mi cheltuiesc banii.

Îşi privi biroul preţ de câteva clipe, apoi se duse la rafturile de cărţi, se întinse şi aşează cutia pe un raft la care ea nu putea să ajungă. Nu se obosi să-i atragă atenţia că nu era un loc sigur. Dacă voia să se uite din nou, nu trebuia decât să-şi tragă un scaun.

— Nu înţeleg relaţia noastră, insistă ea. Cred că sunt lucruri pe care mi le ascunzi dinadins, ca să mă împiedici să-mi recapăt memoria.

Veni spre ea cu paşi apăsaţi. În minte îi apăru o imagine cu ei doi, cu el făcând acelaşi lucru, dar la adăpostul umbrelor. Se lăsă pe scaun şi se lipi cu spatele de spătar. Darling se opri, se urcă cu un şold pe birou şi se aplecă uşor spre ea.

— Ce aş avea de câştigat în urma unei asemenea tactici?

— Te-ai mai apropiat şi altă dată de mine în felul ăsta.

— Nu fi ridicolă!

— Erai…

Clătină din cap.

— Erai îmbrăcat în haine elegante. Nu are niciun sens. Eu nu aş avea ce să caut la un eveniment elegant… Decât ca să servesc, îmi imaginez.

Privirea lui o învălui, părând să-i captiveze fiecare detaliu. Şi-l amintea făcând şi asta, altă dată. În fundal fusese muzică… un vals. Dar nu se temea de bărbatul acesta. Avea încredere în el. Atunci, de unde sentimentul de disconfort? Mai ales după tot ce făcuse pentru ea şi după ce făcuse ea pentru el.

Darling se ridică brusc.

— Ia-ţi pantofii! Mergem undeva.

— Mergem? Unde?

— Să-ţi căutăm amintirile.

Capitolul 14

Darling închiriase o birjă. Phee nu-şi amintea să fi mers vreodată cu birja, deşi nu putea pune prea mare bază pe amintirile ei, având în vedere că cele mai multe lipseau. Era totuşi pe deplin conştientă că era un vehicul incredibil de mic. El stătea lângă ea, fără să mai rămână niciun pic de spaţiu între şoldurile, coapsele sau umerii lor.

— Cunosc regulile de etichetă, spuse ea încet.

Mirosul lui masculin o învăluia, amintind de tutun şi de whisky. Dar dincolo de acestea, era aroma de bărbat aspru, mirosul lui specific.

— Şi comportamentul cuviincios. Într-o trăsură, un gentleman călătoreşte cu spatele la drum, lăsând doamna să meargă cu faţa.

— Presupui că sunt un gentleman.

— Nu eşti?

— Au existat momente când ai spus că sunt o secătură.

— Şi nu m-ai dat afară?

Darling zâmbi ironic.

— Nu ştiu ce-a fost cu mine, mormăi el.

— Aveai nevoie de cineva care să strângă după tine.

Darling râse încet.

— Nu ai observat că eu sunt cel care strânge de cele mai multe ori?

Ba observase. Era foarte meticulos în privinţa asta. Ridica mereu hainele pe care ea le lăsa aruncate pe jos, le împăturea frumos şi le punea deoparte. Îşi dădu seama că Darling nu o să aibă o casă aglomerată, nici după ce va începe în sfârşit să o umple cu mobilă. N-o să cumpere decât ce-i trebuia. Avea nevoie de spaţiu, avea nevoie de ordine. Avea nevoie de cineva mai priceput la treburile casei decât fusese ea de când o scosese din râu. Dacă nu-şi

recăpăta curând memoria, era posibil să se vadă forţat să o concedieze. Deşi făcuse un oarecare progres azi, cu ajutorul Mariei, nu era sigură că fusese suficient cât să o transforme într-o servitoare valoroasă.

— Şi unde mai exact crezi că o să găsim amintirile mele?

— Nu sunt sigur. Am vorbit mai devreme cu doctorul Graves[1]…

— Graves? Ce nume nepotrivit pentru cineva care se presupune că trebuie să ţină oamenii departe de morminte.

— Da, îmi imaginez că există momente în care regretă că şi-a ales un nume atât de sumbru.

— Nu s-a născut cu el?

— Mă îndoiesc. Şi-a început viaţa pe stradă, într-o perioadă când fiecare îşi schimba numele după cum îi căşuna. Cu toate acestea, este un doctor deosebit de talentat, aşa că m-am dus să-i cer sfatul. A sugerat că peisajele familiare te-ar putea ajuta să-ţi recapeţi memoria. M-am gândit că merită să încercăm.

— Dar n-ar trebui să fii la club?

— Este încă devreme, seara abia a început. Majoritatea clienţilor vin mai târziu, iar treaba asta n-ar trebui să dureze mult.

Îşi dădea seama după tonul lui uşor tăios că încă mai era supărat din cauza poveştii cu articolul de ziar.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

Îi simţi privirea asupra ei.

— Poftim?

Nu o auzise sau era chiar atât de ciudat să o audă cerându-şi scuze? Ce-i drept, cuvintele îi sunau ciudat chiar şi în propriile urechi. Sau poate că nu ştia pentru ce anume îşi cerea scuze.

— Cutia. Nu ar fi trebuit s-o deschid, ar fi trebuit s-o las unde era.

— Da, ar fi trebuit s-o laşi acolo. Presupun că nu-ţi

---

1 În limba engleză, *graves* înseamnă „morminte“ (n.red.)

aminteşti de cutia Pandorei şi de tot ce s-a întâmplat din cauza ei.

Se simţi ameţită o clipă, când îşi dădu seama că, într-adevăr, cunoştea povestea.

— De ce păstrezi un anumit articol şi niciun altul?

Darling întinse mâna, deschise trapa şi strigă:

— Aici!

Birjarul se opri, şi lui Phee îi veni să ţipe, pentru că ştia că acum n-o să-i mai răspundă la întrebare. Auzi clinchetul zăvorului, şi uşile birjei se deschiseră. Drake coborî, apoi îi întinse mâna.

Pusese piciorul pe prima treaptă, când îl simţi strângându-i mâna, oprind-o.

Ochii lor erau acum la acelaşi nivel, lucru care se îndoia că se întâmpla adesea. Afară se întunecase, şi singura lumină venea de la felinarul agăţat de birjă, dar era îndeajuns cât să poată vedea în adâncul negru ca noaptea al ochilor lui Drake, să recunoască lupta din ei, să-şi dea seama când aceasta lua sfârşit şi să se întrebe, în treacăt, de ce-i lăsa impresia că pierduse?

— În timp ce tu încerci să-ţi aminteşti trecutul, răspunse el încet, eu aş da orice să uit părţi dintr-al meu. Şi totuşi, mi se pare important să le ţin minte.

— Să înţeleg că Robert Sykes ţi-a fost prieten?

— Nu, niciodată prieten.

— Atunci, cine a fost?

— Las-o baltă, Phee!

Doar că nu ştia dacă putea. În ochii lui se citea mai mult decât furie pentru că-i deschisese cutia. Văzuse suferinţă în ei. Nu putea spune cum de o recunoscuse, doar că era ceva ce simţise şi ea cândva – ruşine, umilinţă, durere. Voia să-l consoleze, dar ştia, instinctiv, că asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia dintre ei. Drake Darling era un bărbat cu o mândrie imensă, un bărbat cu mulţi demoni.

După ce o ajută să coboare, luă un felinar aflat într-un cârlig aflat pe exteriorul birjei şi cu ajutorul lui îi lumină

drumul pe potecă.

În clipa în care ea văzu râul, se simţi străbătută de un fior. El îi luă braţul şi o opri.

— Aici, spuse el, arătându-i un loc. Aici te-am găsit.

Vedea valurile atingând malul, întunecate, cufundate în umbră. Era de mirare chiar că o văzuse.

— Cum m-ai dus până la tine acasă?

— În braţe, spuse el detaşat.

Nu era departe, dar tot i se părea o distanţă foarte mare ca să duci pe cineva în braţe.

— Vezi ceva familiar?

— Nu.

Privi în susul şi-n josul râului. Se uită în jur. Clătină din cap şi repetă:

— Nu.

Întoarse privirea spre el.

— Tu ce căutai aici?

— Nu e vorba de mine acum.

El se răsuci pe călcâie şi o luă din loc atât de repede, încât Phee avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că terminase acolo. Poate că terminase cu ea.

Ea se grăbi să vină după el, dar nu reuşi să-l prindă decât abia lângă birjă, unde atârnă felinarul la loc. Îi ţinu uşa deschisă.

— Poţi fi foarte enervant, îi spuse Phee, în timp ce urca în trăsură şi se aşeza.

— St. James! strigă Drake vizitiului, înainte să se aşeze şi el, lângă ea.

De data aceasta, fără vreun semnal de alarmă şi fără să i se mai pară ceva nefiresc, îi acceptă trupul lipit de al ei. Nu ar fi recunoscut-o, dar atingerea lui îi dădea o senzaţie de siguranţă. Apropierea de râu o tulburase, îi formase un nod în mijlocul stomacului. Ceva se întâmplase acolo, ceva ce nu credea că dorea să-şi amintească.

— Poate că secretul redobândirii amintirilor mele este la tine, zise ea. Dacă mi-ai spune mai multe despre tine, în loc să faci eforturi să rămâi atât de misterios, poate că tot

ce ştiu ar ieşi dintr-odată la suprafaţă.

— Frumoasă încercare, drăguţo!

Îi sesiză umorul abia stăpânit din voce. Îi plăcea. Îi plăcea când nu era chiar atât de sobru, de serios.

— *Drăguţo* este o vorbă de alint şi nu cred că relaţia dintre noi este de natură să implice alintări.

— Şi totuşi, iată-mă aici, petrecându-mi timpul cu tine când ar trebui să fiu la club.

— Pentru că vrei să mă pot ocupa aşa cum se cuvine de nevoile tale.

Pentru că erau înghesuiţi unul în celălalt, îl simţi numaidecât în clipa în care se încordă lângă ea şi se întrebă ce anume din cuvintele ei îi provocase această reacţie.

— Ce ştii tu despre nevoile mele? spuse el, cu vocea joasă şi întunecată.

— Ştiu că ai nevoie să ţi se spele rufele, să ţi se facă patul şi să ţi se lustruiască cizmele. Doamnei Beeton în mod evident nu-i plăceau mâinile trândave. Ale mele vor fi ocupate din zori şi până-n noapte, chiar şi mai mult.

— De acum înainte, nu ai voie să mai faci nimic care să-ţi provoace răni. Nu am timp să te tot doftoricesc.

— Vorbeşti foarte aspru, dar eu cred că doar mârâi, nu şi muşti.

— Oh, crede-mă că muşc, drăguţo. Atunci când mă roagă doamnele.

Vocea lui avea o notă întunecată, ispititoare, şi Phee se simţi străbătută de un fior plăcut. Ar fi trebuit să se oprească aici, dar curiozitatea nu-i dădea pace.

— De ce vor doamnele să fie muşcate?

Drake coborî capul, atât cât se putea în spaţiul înghesuit, şi Phee îi simţi mirosul masculin.

— Nu doare. Le muşc doar puţin de ureche, de buze, de gât… Poate fi foarte incitant, dacă ştii ce faci.

— Dacă încerci să mă muşti pe mine, să ştii c-o să te zgârii.

Drake râse înfundat şi se îndreptă.

— De parcă n-aş şti deja asta.

— Ai încercat să mă muşti?

— Dacă aş fi încercat, ţi-ai fi amintit.

— Am uitat tot restul, şi crezi că mi-aş fi amintit asta? Eşti chiar atât de arogant?

— Sunt chiar atât de bun.

Lui Phee îi era dintr-odată foarte greu să respire. Cum deviase atât de mult conversaţia lor?

— De ce St. James? întrebă ea, încercând să pară nonşalantă, să nu trădeze faptul că era cât pe-aci să-i ceară o demonstraţie. De ce mergem acolo?

— O parte din referinţele tale au venit de la persoane care locuiesc în această zonă. Nu ştiu exact unde stau, dar m-am gândit că poate o să vezi ceva cunoscut, care o să te ajute să-ţi aminteşti.

Phee trase încet aer în piept şi se întrebă de ce, dintr-odată, părea s-o îngrozească gândul la ceea ce ar fi putut descoperi.

*

Fu nevoie de un efort colosal din partea lui Drake să nu-i strige vizitiului să deschidă blestematele de uşi ca să poată să sară din trăsură şi să o ia la fugă, să alerge până când se prăbuşea de epuizare, până când ar fi fost prea obosit ca să mai fie atât de acut de conştient de femeia de lângă el.

Nu se simţise atât de ademenit niciodată în viaţa lui. Nu era dată cu parfum şi totuşi reuşea să miroasă a orhidee. Coapsa, şoldul ei erau lipite de ale lui. Când loveau o piatră de pe caldarâm, braţul i se atingea de sânul ei. Când îi vorbise de nevoile lui, mintea lui o apucase pe o cale de care ar fi trebuit să se ferească. Aproape că apucase între buze lobul urechii lăsat la vedere – pentru că părul îi era împletit în coadă – ca să îl sărute până când o auzea gemând de plăcere, rugându-l să nu se oprească. Ophelia pe care o cunoştea l-ar fi plesnit pentru neobrăzarea lui, dar Phee – Phee, scumpa de ea – era prea

inocentă ca să-şi dea seama.

Nu ar fi trebuit să-i vorbească aşa.

Până când îşi recăpăta memoria, era prea naivă, prea vulnerabilă.

Ophelia, oricât ar fi fost de aspră, nu era proastă. Ştia cum să se apere. Până când nu ştia cu certitudine că ar fi fost în siguranţă, nu o putea duce înapoi la Somerdale. Se gândise să o ducă la ducesa de Greystone, dar o parte din el nu era încă gata să renunţe la ea. Nu era în niciun pericol cât timp era cu el. Şi, cu ea acolo, ecoul casei părea mai slab. Îşi dădea seama că începuse să o placă pe femeia care împărţea acum birja cu el. Poate că era totuşi periculos să fie lângă el – periculos pentru amândoi.

O luară pe străzi la întâmplare. Avea senzaţia că nu-i putea arăta pur şi simplu casa în care locuia cu fratele ei, pentru că atunci ar fi trebuit să-i dea explicaţii, să-i spună că are un frate, şi Phee ar fi vrut, fără îndoială, să intre în casă. Şi nu-i putea arăta nici Casa Mabry, unde venise în repetate rânduri să o viziteze pe Grace. Orice fel de indiciu ar fi necesitat explicaţii. Dacă-şi amintea singură, avea să-i dea drumul. Dacă nu…

Gătise un fazan al naibii de bun.

— Este un parc pe aici, nu-i aşa? întrebă ea, smulgându-l din gânduri.

— Da. Ţi-l aminteşti?

Voia să o ajute să-şi amintească, în acelaşi timp încerca o senzaţie de dezamăgire la gândul că, poate, în acea seară avea s-o ducă înapoi acasă. Că poate parfumul ei n-o să-i mai învăluie casă, şi ea n-o să mai fie acolo să-i zâmbească. Că totul între ei avea să fie din nou cum fusese întotdeauna.

— Nu chiar. Dar pot să-l văd?

Îi strigă vizitiului să-i ducă în Parcul St. James. La această oră târzie, cu siguranţă era aproape gol. Când birja se opri la intrarea în parc, Phee rămase nemişcată, privind, fără să mişte un muşchi. Şi totuşi, Drake era pe deplin conştient de încordarea care vibra în jurul ei, ca şi cum se

simţea îngrozită de posibilitatea de a-şi recăpăta memoria.

Ce mama dracului se întâmplase?

În cele din urmă, oftă prelung prin buzele uşor depărtate.

— Poate că m-ar ajuta dacă aş merge puţin pe jos.

Vocea îi era ştearsă, şi Drake se întrebă dacă nu cumva spera să n-o audă.

— Putem face o plimbare, dacă vrei, spuse el. Sau putem pleca mai departe.

Se întoarse spre el. Felinarele de pe stradă ofereau suficientă lumină cât să-i poată vedea lacrimile din ochi. Simţi cum pieptul i se strânge într-un junghi dureros. Nu voia să o vadă vulnerabilă. Nu voia să o vadă speriată.

— Nu sunt sigură că vreau să-mi amintesc, spuse ea încet. Dar nu vreau să fiu laşă. Nu ştiu de ce, dar mi se pare mai important să nu par laşă. Cred că am făcut în trecut lucruri pe care n-aş fi vrut să le fac, dar le-am făcut pentru că mi s-a spus că trebuie.

O auzi înghiţind, o văzu dând din cap.

— Trebuie să intru în parc.

Hotărârea ei îl ului. Aşa fusese întotdeauna?

— Vin cu tine!

— Nu e nevoie.

— Nu ştiu ce demoni crezi că ai de înfruntat acolo, dar n-o să-i înfrunţi singură. În plus, mi-au amorţit picioarele în spaţiul ăsta înghesuit. Trebuie să mi le dezmorţesc.

— De ce faci atâtea eforturi să pari nesuferit când, în realitate, eşti chiar foarte drăguţ?

Pentru că petrecuse o viaţă întreagă într-o lume în care se temuse să se arate aşa cum era de fapt. În special în faţa ei ridicase un zid în plus. În ultima vreme, zidul acesta ameninţa din ce în ce mai des să se prăbuşească şi trebuia să-l ridice din nou. În loc să-i răspundă, bătu în acoperiş, şi vizitiul trase zăvorul care ţinea uşa închisă. Drake coborî, îi întinse mâna, apoi luă felinarul. Fără să se gândească, îi oferi braţul. Tot fără să se gândească, Phee i-l acceptă. Ophelia n-ar fi făcut-o niciodată. Unde se termina

una şi începea cealaltă? Chiar atât de importante erau amintirile unei persoane?

Se plimbară în tăcere preţ de câteva minute lungi. Drake presupunea că privea cu nesaţ în jur. Nu-şi făcea griji că aceia pe lângă care treceau ar fi putut s-o recunoască. Nu era îmbrăcată ca o lady. Nici el nu purta haine fine, de aristocrat. Nimeni n-avea să le arunce nici măcar o privire, darămite două. În plus, cei mai mulţi dintre aristocraţi erau la ora asta la cine ştie ce bal groaznic sau la vreo cină plictisitoare. Absenţa ei avea să fie observată. Fratele ei avea să explice că era plecată la ţară.

Ar fi trebuit să-l pună pe Gregory să se intereseze de starea de sănătate a mătuşii. Presupunea că-l putea trimite înapoi. Sau putea să aştepte şi să vadă dacă îşi amintea singură.

Îi plăcea să meargă alături de ea, alături de această femeie care nu avea o postură băţoasă, dar nici umerii lăsaţi. Îşi imagina că petrecuse multe ore mergând cu o carte pe cap. Păşea totuşi ceva mai relaxat acum, ca şi cum ar fi ştiut că nu era privită, că nu trebuia să păstreze aparenţele. Nu simţea nevoia de aere. Se întrebă dacă ştiuse vreodată cine era cu adevărat Lady O. Se întrebase de ce ţinea Grace la prietenia ei. Poate că vedeau fiecare o altă latură a aceleiaşi femei.

— Îţi pare cunoscut? o întrebă.

— Da. M-am mai plimbat pe aici, dar nu-mi amintesc cu cine. Cu cineva la care ţineam. Doar că, dacă într-adevăr ţineam la el, l-aş fi putut uita?

— Brunet?

— Nu-mi amintesc deloc trăsăturile. Sinceră să fiu, nici măcar nu ştiu sigur că era un bărbat. Poate era o femeie. Ştiu că râdeam. Tânjesc să râd din nou. Îmi place să râd. Aş vrea să te aud pe tine râzând.

— Dar râd.

Cu un zâmbet timid, ridică privirea spre el.

— Nu. Scoţi sunete adânci, dar nu râzi. Mă refer la râsul ăla care te face să te doară burta şi să simţi că nu mai

poţi respira. Care-ţi aduce lacrimi în ochi şi pare să nu se mai sfârşească. Şi care te face să te simţi atât de bine, încât îţi doreşti să nu se mai termine. Când te aude cineva râzând, începe şi el să râdă. Fără să ştie măcar de la ce ai început tu să râzi. Este cea mai grozavă senzaţie! mai bună decât bârfa sau decât remarcile usturătoare. Te face să te bucuri că eşti în viaţă. Nu te-am auzit niciodată râzând aşa.

Nici nu era sigur că răsese vreodată chiar aşa cum îi descrisese ea. Oh, cu siguranţă că râdea împreună cu familia lui din când în când, dar până să-i dea lacrimile? Lacrimile nu erau pentru bărbaţi. Nici măcar cele de veselie. Dar o să râdă atunci când Ophelia îşi va recăpăta memoria şi îşi va da seama câte făcuse în compania lui. Atunci o să râdă.

Dar se îndoia că avea să-l doară stomacul sau că o să-i fie greu să mai respire. Sau că o să i se umezească ochii. Nu o să fie un râs de bucurie, ci de răzbunare.

Phee nu merita asta. Dar, odată ce-şi amintea totul, Phee avea să dispară, lăsând-o pe Lady Ophelia în locul ei. Iar Lady Ophelia merita să petreacă o vreme în compania lui. Refuza să se simtă vinovat pentru asta şi urma să şi-o repete până când avea să devină adevărat.

Totuşi, înainte să-şi recapete memoria, spera din tot sufleul să o audă râzând aşa. Credea că ar fi putut foarte bine să fie un sunet pe care să-l poarte în sufletul lui până în ziua în care o să moară. Dar, după ce ea îşi amintea totul, cu siguranţă că nu avea să-l mai audă vreodată. Se imaginã uitându-se la ea din partea opusă a unei încăperi, surprinzându-i privirea şi amintindu-i că el ştia felul cum râdea ea. Că, la un moment dat, râsese de bunăvoie cu el. Era posibil să fie chiar un detaliu mai valoros decât faptul că îl spălase pe spate.

— Ce te-ar face să râzi? o întrebă.

Phee ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu e ceva care să poată fi forţat. Mă tem că nu ştii absolut nimic despre râs, dacă-mi pui o asemenea întrebare.

Drake ştia lucruri întunecate şi periculoase. Dar râsul era ceva foarte străin de lumea lui.

Râsul făcuse parte din familia Mabry. Şi tatăl lui râsese, dar fusese un sunet crud. Aproape că-i spuse despre tatăl lui. Aproape.

Dar riscul că ar putea să folosească această informaţie împotriva lui era prea mare. Riscul de a-i surprinde privirea într-o sală de bal cu o expresie care să spună: „Îţi ştiu cel mai întunecat secret”.

Se opri din mers, pe jumătate pierdută în umbră. Se întrebă dacă el era o umbră pentru ea. Spera să rămână o enigmă. Avea nevoie să se menţină în avantaj.

Lăsându-i braţul, se întoarse cu faţa spre el.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Ţi-ai amintit?

Nu putea spune de ce se simţea în acelaşi timp dezamăgit, dar şi uşurat.

— Nu. Mă tem că acest exerciţiu, cum i-ai spus, se va dovedi inutil. Totuşi, ar trebui să ştii că nu eu am gătit fazanul, ci doamna Pratt.

— Cine naiba e doamna Pratt?

— Bucătăreasa doamnei Turner.

— Şi cine naiba e doamna Turner?

— Văduva care locuieşte lângă tine, spuse ea. Am rugat-o pe bucătăreasa ei să pregătească fazanul.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că nu am reuşit să fac prea multe aşa cum trebuie, cel puţin nu ceva pe care să-l observi. Şi voiam să te impresionez cumva, ca să nu mai mormăi atâta lângă mine.

— Nu mormăi.

— Ba sigur că mormăi. Ţi-am pregătit o baie încântătoare. Nici măcar nu te-ai obosit să-mi mulţumeşti pentru ea. Doar te-ai răţoit la mine pentru că-mi rănisem mâinile.

Aşa făcuse? Chiar aşa. Chiar nu era cu nimic mai bun decât ea?

— Aşa că mi-am asumat laudele pentru cină, continuă ea. Pentru că îmi plăcea senzaţia că făcusem ceva bine. Deşi, fireşte, eu n-am făcut nimic.

— Bucătăreasa a gătit fazanul fără să solicite nimic în schimb?

Phee îşi ridică umerii până în dreptul urechilor, apoi îi lăsă să cadă la loc.

— O să bat covoarele mâine în locul ei.

— O să le baţi pe dracu'! Nu poţi să ţii o mătură cu mâinile astea.

— Ba sigur că pot.

— Te rog, nu te încăpăţâna în legătură cu treaba asta, Phee. Vorbeşte cu ea, află cât costă serviciile ei şi-o s-o plătesc.

— Dar n-ar trebui să…

— O să-ţi deduc din salariu.

— Oh.

Protestele se opriră numaidecât, dar nu părea să fie prea mulţumită de rezultat.

— Dacă ai angaja o bucătăreasă, ai plăti-o fără să-mi opreşti mie din salariu.

— Da, ai dreptate. Aş plăti-o din buzunarul meu.

Ceea ce ar fi făcut oricum, având în vedere că nu-i plătea cu adevărat niciun fel de salariu. Era o discuţie fără rost, dar destul de amuzantă. Clătină din cap. Nu voia să se simtă bine cu ea.

— Poate că ar trebui s-o rugăm să ne pregătească toate mesele, gândi Phee cu voce tare. Sunt sigură că n-ar deranja-o un venit suplimentar. Fazanul a fost foarte gustos, chiar tu ai spus.

— Toate mesele? Şi tu ce o să faci toată ziua?

— Din câte spune doamna Beeton, chiar foarte multe. O să discut cu doamna Pratt mâine-dimineaţă. Şi nu-ţi face griji. Voi avea grijă să fie nişte termeni corecţi.

De parcă ştia ea ce însemna termeni corecţi. Miji ochii, având distincta senzaţie că reuşise să-l manipuleze. Dar nu-i păsa. Nu avea să-i răpească această victorie. Îi

plăcea prea mult felul în care satisfacţia triumfului îi lumina ochii. Nu mai păstrau nicio umbră de aroganţă, doar un licăr poznaş. Da, chiar îl manipulase. Era sigur.

Întrebarea era: de ce nu era supărat din cauza asta?

*

Avusese dreptate. Fusese un exerciţiu inutil. Cunoştea clădirile: Palatul Buckingham, Parlamentul, Turnul cu Ceas. Recunoscuse dangătele lui Big Ben. Dar, în afară de asta, nu-şi amintea mai nimic.

— Poate că ar fi altceva dacă ne-am duce în timpul zilei, spuse ea, în timp ce intrau în hol.

Îi ceruse vizitiului să îl aştepte cu birja, aşa că ştia că avea să se ducă la club. Să-şi vadă de îndatoririle lui de acolo. Ar fi vrut să rămână cu ea, să o păzească de coşmarurile care se temea că o pândeau din umbrele minţii ei, gata să o încolţească în clipa în care se lăsa pradă somnului.

Se întoarse cu faţa spre el:

— Dar nu cred. Apreciez tot efortul pe care l-ai făcut. Ştiu că situaţia mea este destul de complicată. Ai angajat o servitoare competentă şi te-ai trezit cu una care nu ştie nici măcar cum să lustruiască mobila.

— Nu eşti o povară. Eşti în siguranţă aici, în casa asta. Ştii, nu-i aşa?

Phee dădu din cap.

— Da. E unul din lucrurile alea ciudate pe care le ştiu din instinct. Am ştiut din clipa în care am deschis ochii şi te-am văzut. Deşi nu-mi aminteam cine eşti.

— Phee…

Păru să aibă intenţia de a spune mai multe, dar se răzgândi şi clătină doar din cap.

— Trebuie să mă întorc la club. Să dormi bine, până târziu.

— Din câte spune doamna Beeton, omul trebuie să se trezească devreme. Doar aşa poate realiza ceva de o

adevărată valoare.

Gropiţa îi apăru în obraz.

— Chiar citeşti cartea aia?

— Trebuie să fiu vrednică şi să-mi câştig banii, altfel o să mă dai afară.

— N-o să te dau afară.

Păru speriat şi deranjat de propriile cuvinte. Îşi puse pălăria pe cap.

— Chiar trebuie să plec.

Şi plecă. Phee închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Văzuse case mai mari în seara asta, mai frumoase, adevărate palate. În câteva momente ciudate, se văzuse locuind într-o astfel de casă, valsând, îşi imaginase că era curtată de tineri aristocraţi. Cu siguranţă era un vis pe care îl aveau toate menajerele.

Mai ciudat era faptul că înţelegea că nu era ceea ce-şi dorea, că nu-şi dorise niciodată asta. Îşi dorise ceva... mai mult. Păcat că nu-şi putea aminti ce însemna acest *mai mult.*

Capitolul 15

În timp ce birja înainta zgâlţâindu-se pe străzi, Drake se blestema în sinea lui. Aproape că-i spusese totul, tot ce ştia despre ea şi despre cine era, tot ce ştiuse cândva despre el. Dar să-i spună întregul adevăr, ar fi însemnat să pună capăt farsei. Şi dacă farsa se sfârşea, Phee pleca din casa lui.

Îl uimise în seara aceea. Curajul, hotărârea ei... Felul în care descrisese râsul. Îşi dorea un astfel de râs.

Îşi strânse pumnul şi se lovi peste coapsă. Nu voia să fie intrigat de ea, nu voia să ajungă să o cunoască pe această femeie care locuia în casa lui. Voia să scape de ea. Şi avea să scape, imediat ce înţelegea cum ajunsese să cadă în râu.

Vizitiul opri birja în faţa clubului Dodger’s. Pentru prima oară în viaţa lui, Drake nu se concentra asupra responsabilităţilor pe care le avea aici. Întotdeauna lucra din amurg şi până-n zori, uneori mai mult. Phee era o diversiune pe care nu şi-o permitea. Obligaţiile lui, viaţa lui, se desfăşurau între pereţii salonului de jocuri. Dincolo de aceştia, tot ce făcea era să mănânce, să doarmă, să existe. Doar la Dodger’s simţea că trăieşte cu adevărat.

Dar nu râdea niciodată din tot sufletul între aceşti pereţi.

Brusc, simţi o dorinţă nesăţioasă să râdă până când îl durea stomacul.

Trapa de deasupra capului se deschise, şi Drake îi înmână banii vizitiului, care veni apoi să-i deschidă uşa. Drake sări din trăsură, urcă în viteză scările şi trecu pragul clădirii care avea puterea de a distruge şi de a reconstrui.

Aici se pierdeau averi. Aici se făceau averi.

Nu făcuse decât trei paşi înăuntru când îşi dădu seama, fără umbră de îndoială, că era privit. Ridică brusc capul spre balconul învăluit în umbră, fără să poată desluşi însă vreo formă sau vreo siluetă. Dar ştia că Jack Dodger era acolo. Prezenţa acestui bărbat era atât de puternică, încât putea fi simţită chiar şi atunci când nu era vizibil. Pe vremea când lucrase aici, condusese clubul Dodger’s cu mână de fier şi revenea aici din când în când ca să-şi întindă muşchii amorţiţi. Se părea că seara asta era una din acele ocazii.

Când intră în cabinetul lui, Drake îl găsi pe Jack aşezat la birou, turnând whisky în două pahare. Chiar şi acum, îmbrăcat în cele mai fine haine pe care le putea găsi un gentleman, Jack mai păstra încă aerul străzii. Părul închis la culoare îi era presărat cu fire cărunte în dreptul tâmplelor. Privirea îi era întunecată, alertă, cuprinzând totul în jur.

Drake nu avea de gând să se aşeze pe scaunul din faţa biroului şi să se plaseze astfel într-o poziţie de subordonat. El era administratorul clubului şi, deşi Jack continua să fie acţionarul principal, figura publică pentru

Dodger’s, Drake era cel responsabil acum de conducerea afacerii. Luă paharul care i se oferea, se duse în dreptul ferestrei şi privi afară.

Jack îi intimida pe mulţi, dar nu şi pe el. La fel ca bărbatul aşezat acum la birou, Drake era un produs al străzii. Nu era uşor de speriat, de intimidat, de dat la o parte.

— Nu te aşteptam, spuse Drake.

— Tocmai asta e ideea, să văd cum merg lucrurile atunci când nimeni nu se aşteaptă să vin în vizită.

Drake întoarse capul peste umăr şi-i susţinu privirea lui Jack.

— Şi cum ţi se pare că merg lucrurile?

— Destul de bine. N-am nimic de reproşat.

Ridică din umeri şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ei bine, poate doar un singur lucru. Ai primit un american? Scopul nostru a fost întotdeauna să jecmănim nobilimea – în cel mai legal mod cu putinţă.

Întorcându-se acum complet cu faţa spre partenerul său de discuţie, Drake se sprijini cu umărul de muchia ferestrei, apăsând cu putere.

— Nobilimea nu mai e ce-a fost. Mulţi aristocraţi au sărăcit. Căsătoria lordului Randolph Churchill cu Jennie Jérôme o să schimbe totul. Vor apărea şi alţii care se vor întoarce cu faţa spre America pentru a-şi umple la loc cuierele. Mi se pare o bună decizie de afaceri să fur startul şi să încerc să atrag o parte din aceşti bani şi în cuferele noastre.

Jack râni.

— Aşadar, ai de gând să accepţi şi alţi americani?

— Cât de mulţi o să pot. Momentan, sunt o sursă inepuizabilă de venit.

— Cât timp ne bagă bani în buzunare, nu pot să mă plâng.

Jack dădu whisky-ul pe gât. Drake nu se atinsese încă de al lui.

— Atunci, ce cauţi aici?

Jack puse paharul pe masă cu un gest hotărât, dar încet, ca să nu facă zgomot.

— Pe vremea când conduceam eu locul ăsta, petreceam foarte mult timp în balcon, privindu-mi afacerea, simţindu-mă ca un rege. Nu mă mai simt ca un rege acum.

— O să te simţi, când o să vezi profiturile. Şi am şi alte planuri pe care intenţionez să le pun în practică. Cuferele tale o să dea pe dinafară.

Jack miji privirea.

— Poate, dar m-am tot gândit în ultima vreme că Dodger’s a avut o viaţă frumoasă, dar, ca orice viaţă, trebuie să se termine.

Totul în interiorul lui Drake se încordă, rămase nemişcat.

— Închizi clubul?

— Chiar tu ai spus: vremurile se schimbă.

Drake făcu un pas, îndepărtându-se de fereastră.

— Da, dar putem să ne adaptăm.

Jack se ridică în picioare şi trase de vesta roşie, de brocart.

— Cred că este necesară o întâlnire cu partenerii. La mine acasă. Vinerea viitoare. La două şi jumătate. Vino şi prezintă-ţi ideile! O să vedem ce facem.

*

Drake stătea la balcon, privindu-şi regatul. Îl înţelegea perfect pe Jack, pentru că exact la fel se simţea şi el, ca un rege. Doar că el nu-şi putea imagina toate astea dispărând. Îşi dedicase întreaga viaţă clubului. Cea mai mare parte a orelor dintr-o zi. Chiar şi după ce-şi cumpărase casă, de cele mai multe ori mânca şi dormea aici – până când apăruse Phee. Fusese prins de povestea ei şi nu se mai dedicase conducerii clubului aşa ca altă dată. Oare Jack simţise asta? Era doar ceva temporar. Putea să-i asigure pe parteneri de acest lucru, fără să le dea alte detalii în legătură cu ce anume îi cauzase lipsa de implicare din

ultima vreme.

Deşi, chiar în acest moment, gândul la Phee îi părea mai ispititor decât sunetul jetoanelor şi al cărţilor de joc.

Se gândi să se întoarcă acasă şi s-o privească dormind. Dar ce nebunie mai era şi asta, dacă nu putea rezista o oră fără să o vadă? O să se întoarcă acasă după ce-şi termina obligaţiile.

Faptul că reuşi să rezolve tot ce era de rezolvat cu două ore mai devreme decât de obicei era o pură coincidenţă.

În clipa în care intră pe uşa din faţă, refuză să recunoască dezamăgirea pe care o simţi când Phee nu veni să-l întâmpine. Cu siguranţă, încă era în pat. Nu anticipase să o găsească la uşă, zâmbindu-i.

Pe dracu'! Ba sigur că da. Poate că nu era pe de-a-ntregul sincer cu ea, dar era obligatoriu să rămână sincer cu sine însuşi. Putea să găsească oricâte pretexte ca să justifice de ce nu stătuseră de vorbă cu o seară în urmă, de ce nu-i explicase totul, dar adevărul era că nu se simţea încă pregătit să cadă din nou în dizgraţiile ei.

În timp ce băga cheia în broască, observă luciul uşii. Când o lustruise? Oare şi din cauza asta avea mâinile rănite? Nu se aşteptase să-şi ia în serios rolul de servitoare.

Trecu pragul casei şi se duse s-o caute.

Patul lui era făcut, fără nicio urmă care să trădeze că dormise acolo. Cu excepţia parfumului ei, care încă mai plutea în aer. Ar fi trebuit să-i cumpere un parfum cu aromă de orhidee.

Intră în camera de baie, pe jumătate sperând să o găsească în cadă.

Găsi doar peria, oglinda şi pieptănul, aşezate frumos lângă ale lui.

Îşi dădu seama că în camera ei nu exista oglindă. Trebuia să remedieze asta.

Dar de ce, se dojeni singur, când avea să o ducă înapoi la ea acasă cât de curând?

Dar ceva la peria ei aşezată lângă a lui părea… firesc.

Ciudat gând! Nu părea firesc deloc. Pentru că era cât se poate de greşit. Nu avea ce căuta acolo. Ea nu avea ce căuta acolo. Avea să-i spună, în clipa în care o găsea.

Poate că asta avea să o ajute să-şi recapete memoria şi atunci o să ştie dacă Somerdale spusese adevărul în povestea cu unchiul şi mătuşa bolnavă.

Phee nu era în camera ei. Nu avea cum să fie în bucătărie, să-i pregătească micul dejun, ţinând cont că venise acasă mai devreme decât îl aştepta.

Totuşi, coborî în bucătărie şi se opri brusc în uşă, în faţa imaginii care îl întâmpină.

Dacă Drake şi-ar fi imaginat-o vreodată pe Lady Ophelia în genunchi, n-ar fi fost în niciun caz aşa cum o vedea în acel moment, cu fundul ridicat, mişcându-se în faţă şi-n spate, dintr-o parte în alta, în timp ce freca podeaua de piatră. Se gândi cum ar fi fost să fie el una din acele dale…

Ce era cu el? Când se gândise el să se culce cu Lady O?

Răspunsul era simplu. Niciodată. Nu o găsise niciodată atrăgătoare… Totuşi, o sărutase la bal şi fusese o experienţă care îl zdruncinase până în adâncul trupului.

Şi acum nu putea nega faptul că arăta absolut ispititor, aşa, adâncită în muncă.

Trebuia să-i recunoască meritele: când îşi punea în cap să facă ceva, dădea totul din ea.

— N-ar trebui să faci asta! se răsti el, mai mult ca să se scuture de fanteziile care puneau stăpânire pe el, decât ca să o dojenească. O să-ţi răneşti şi mai tare mâinile.

Phee se ridică pe jumătate, ridică privirea spre el şi suflă la o parte o şuviţă rebelă care îi căzuse peste ochi.

Şi de ce acest gest atât de simplu îl făcu pe Drake să simtă un nod în stomac?

Apoi îi zâmbi şi fu la un pas să se prăbuşească în genunchi, lângă ea.

— Bună dimineaţa şi ţie! îi spuse ea veselă.

— N-o să fie o dimineaţă prea bună dacă te răneşti.

— Am pus încă un bandaj pe deasupra şi nu am băgat mâinile în apă. Doar peria.

Suflă iar şuviţa din ochi.

— Să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

— Poate ceva mai târziu. Aştept să mi se livreze nişte mobilă.

— Chiar aşa?

— Dacă-ţi spun ceva, poţi să fii destul de sigură că e adevărat.

Chiar dacă mai tot ce-i spusese până atunci fusese o minciună.

— De-abia aştept să o văd! exclamă ea, cu un entuziasm care îl tulbură. Pentru ce camere?

— Pentru singurele camere pe care le folosesc momentan. Dormitorul meu şi biblioteca.

— Atunci mă duc să le mătur, ca să fie gata. Îmi pare rău că nu mi-ai spus nimic de ieri.

Se ridică repede în picioare, dar se pare că uitase că pardoseala era udă, pentru că unul dintre picioare zbură de sub ea şi se dădu pe spate, dând neputincioasă din braţe... Strecurându-şi o mână pe după talia ei, o salvă de la o cădere urâtă. O ţinea acum strâns lipită de trupul lui şi privea în acei ochi mari şi verzi. De ce trebuiau să fie atât de frumoşi? Ca frunzele de primăvară, după o iarnă grea? Dacă nu avea grijă, era sigur că i-ar fi pătruns în suflet şi ar fi prins rădăcini acolo. N-ar mai fi scăpat niciodată de ea.

Pe Ophelia ar fi târât-o bucuros afară din casa lui, zbierând şi dând din picioare. Dar nu Ophelia era în braţele lui în acest moment. Era Phee.

Din motive pe care nu le înţelegea pe deplin, nu voia să-i dea drumul. Femeia asta avea un zâmbet cald şi părea mereu nespus de bucuroasă să-l vadă, afurisita!

Se întorsese acasă mai devreme decât în mod obişnuit pentru că nu suporta să mai petreacă niciun moment fără să o vadă, deşi se aşteptase să o găsească încă în pat.

Iat-o însă în bucătărie, frecându-i duşumelele, şi

încântată de ideea mobilei care trebuia să sosească. Îi părea rău acum că nu cumpărase mobilă pentru toată casa.

Cu mâna liberă, îi cuprinse obrazul şi-i mângâie cu degetul mare pielea fină. Şuviţa rebelă îi căzuse din nou peste un ochi, dar, de data asta, nu mai suflă ca să o dea la o parte. Aproape că îi ceru să o facă, atât de mult îi plăcea să vadă mişcarea buzelor ei.

Mormăi. Femeia asta din braţele lui îl lăsa într-o perpetuă stare de nevoie şi de dorinţă.

Era ridicol să tânjească după atingerea ei, când ştia ce pramatie răsfăţată şi înfumurată era în realitate.

Dar Phee nu era aşa. Era ceva ce nu înţelegea. Îi afecta raţiunea, îl făcea să-şi pună la îndoială judecata. Îl determina să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod normal. Îl făcuse să se întrebe dacă, într-adevăr, voia să se răzbune. Îl făcuse să-şi dorească ceva ce nu putea avea, nu pe termen lung.

Când avea să-şi recapete memoria, urma să se transforme la loc în femeia pe care nu o putea înghiţi. Deocamdată însă, acea femeie nu era pe nicăieri, deocamdată sânii ei îi atingeau pieptul şi ea nu protesta. Mâinile ei bandajate se odihneau pe umerii lui, privirea ei o căuta pe a lui. Nu se trase înapoi când i simţi atingerea, rămase aşteptând.

Ar fi făcut mai bine să protesteze.

Gura lui coborî spre a ei. Îl primi, depărtându-şi buzele, permiţându-i accesul în adâncul dulce. Avea acelaşi gust, forma gurii ei era la fel cum şi-o amintea. Dar entuziasmul cu care îi răspunse era complet nou. Oftatul dulce, geamătul încet, felul în care se ridicase pe vârfuri ca să ajungă mai bine la el... toate astea erau noi. Degetele ei îi intrară în păr, braţele ei îi cuprinseră gâtul. O sărută mai adânc, simţind o libertate pe care nu o avusese înainte. Nu se grăbi, bucurându-se de fiecare clipă. Şi entuziasmul ei îl egala pe al lui. Nu era timidă, scârbită sau îngrozită.

Ştia că nu avea să trădeze niciuna din aceste emoţii atunci când se dezlipea de ea, dar nu se simţea pregătit să

pună capăt sărutului. Nu încă.

Făcea un lucru rău. Profita de starea ei, dar nu reuşea să-i pese că făcea nu doar un lucru urât, ci şi o înfiorătoare eroare de judecată. Cu siguranţă, avea să-şi amintească totul în cele din urmă. Urma să-şi amintească acest sărut. Era hotărât să nu o lase să-l uite. Avea să-şi amintească cât de strâns îl ţinuse lipit de ea. Urma să ştie că îi oferise gura ei, fără nicio rezervă. Şi că ea primise bucuroasă ce-i oferise el. Fără să-l plesnească de data asta. Fără furie. Fără cuvinte tăioase.

Ar fi trebuit să încerce un sentiment de triumf. În schimb, se întrebă cine câştiga cu adevărat în acest joc.

Trăgându-se înapoi, se prăbuşi în adâncul ochilor ei verzi, minunându-se să vadă cum expresia vrăjită se transformă încet într-una de suspiciune.

— M-ai mai sărutat şi altă dată, spuse ea încet. Îmi amintesc. Ăsta e motivul pentru care am fugit?

Încet, îi dădu drumul. Nu-i trecuse prin minte că sărutul ar fi putut-o face să-şi amintească de el sau de ceva petrecut între ei.

— Nu ştiu de ce ai fugit.

Era adevărat. Nu ştia nici măcar *dacă* fugise. Deşi părea din ce în ce mai probabil că, într-adevăr, fugise – fie de Somerdale, fie de Wigmore. Niciunul nu-i raportase dispariţia, iar asta îi dădea de bănuit. Dar care dintre ei era de vină?

— Dar ne-am mai sărutat şi altă dată, spuse ea, de data asta cu mai multă convingere.

— Da.

— E ceva între noi?

Cum să-i răspundă? Antipatie, lipsă de încredere, orgoliu – al lui, poate şi al ei –, toate acestea erau între ei.

— Orice legătură între noi ar fi nepotrivită.

— Desigur. Tu eşti gentleman, eu sunt servitoare.

Îşi ridică bărbia, îşi îndreptă umerii.

— Îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să cad.

— Sunt sigur că ţi-ai fi recăpătat echilibrul.

— De ce nu accepţi niciodată mulţumiri pentru un gest drăguţ?

„Pentru că nu sunt drăguţ, lucru de care o să-ţi dai seama cât de curând”.

Scotea tot ce era mai rău din el. Cu siguranţă.

O bătaie puternică în uşă îl scoase din încurcătură. Slavă Cerului! Avea pretextul de a scăpa de întrebările ei. Deschise uşa, şi în prag apăru un bărbat masiv.

— Domnul Darling? V-am adus mobila.

Pe poarta deschisă, putea vedea căruţa mare, din stradă.

— Aduceţi-o înăuntru!

Făcu un pas în spate şi se uită la Phee.

— Nu cred c-o să dureze prea mult, dacă preferi să te duci în altă parte.

— Pot să mă ocup eu, dacă vrei. În plus, sunt curioasă să văd dacă am avut dreptate când mi-am imaginat mobila pe care ai putea să o alegi tu.

— Mobila asta a fost făcută pe comandă specială.

Un colţ al gurii ei se ridică şi un licăr jucăuş îi apăru în ochi.

— Lemn masiv. De culoare închisă. Mahon, aş zice. Şi tonuri închise pentru tapiserie. Burgundia. Poate verde de pădure.

Nu-i plăcea că nimerise totul perfect. Ophelia nu l-ar fi cunoscut atât de bine. Sau da? Oare ăsta fusese motivul pentru care ştiuse întotdeauna exact cum să-l scoată din sărite?

— Foarte corect, domnişoară Lyttleton.

Îşi conştientiză prea târziu greşeala, în clipa în care îi văzu ochii mărindu-i-se şi gura – acea gură atât de senzuală, cu buzele încă umflate de la sărutul lui – i se rotunji în formă de O.

— Lyttleton. Nu m-am gândit niciodată să întreb care e numele meu de familie. Phee Lyttleton. Ai idee de la ce vine Phee?

Poate că ar fi ajutat-o să-şi recapete memoria, să-şi

amintească ce se întâmplase în acea noapte.

Şi, odată ce-şi amintea, şi-ar fi dat seama că era un mare ticălos.

— De la Ophelia.

Înghiţi.

— Un personaj de-ale lui Shakespeare. Pot să-mi amintesc ceva nesemnificativ, dar nu propriul nume. E foarte ciudat!

Se auzi o bufnitură în clipa în care unul dintre bărbaţii care cărau mobila calculă greşit dimensiunile uşii.

— Ai grijă! se răsti Drake.

Plătise mulţi bani pentru canapeaua aia.

Phee îi strânse braţul. O expresie de absolută încântare i se citea pe chip.

— Roşu de Burgundia. Ştiam eu. O să-mi amintesc tot ce ştiu despre tine, cât de curând.

Dumnezeule mare, spera că nu!

Firea categorică a Opheliei îl iritase întotdeauna pe Drake, dar, în timp ce stătea deoparte, lângă un perete al bibliotecii, privind cum era transformată încăperea, nu avea cum să nu fie impresionat şi cum să nu înţeleagă avantajele de a avea la dispoziţie o lady care nu era doar decorativă. Ducesa şi Grace erau şi ele la fel de hotărâte, dar la ele această trăsătură era înmuiată de o blândeţe şi de o dulceaţă pe care nu le regăsise niciodată la Ophelia.

Dar Phee nu era arogantă. Pur şi simplu ştia exact cum trebuia aranjată mobila şi era hotărâtă să nu-i lase pe băieţii care o aduseseră până când nu puneau fiecare piesă exact acolo unde-i era locul. Şi mai mult îl uimea faptul că identificase corect fiecare piesă în ce cameră trebuia să se ducă, lucru care-i trezi gândul neliniştitor că ar fi putut avea gusturi comune. Mobila pentru zona de relaxare din dormitorul lui fusese deja cărată sus. Acum aranjau zona din faţa şemineului din bibliotecă.

Phee dădea indicaţii: asta aici, aia acolo. Dădea ordine, cu un ton care nu îngăduia împotrivire. Poate că nu-şi amintea cine era, dar *ce* era vibra în fiecare fibră a

trupului ei. Şi, pentru prima oară, Drake găsea asta o calitate de admirat.

Şi-o imagină stând într-unul din fotoliile pe care le aşezase în faţa şemineului, se văzu pe sine stând în celălalt, purtând o conversaţie într-o manieră civilizată, fără dispreţ în voce, fără să-şi ţină nasul ridicat, de parcă ar fi simţit un miros urât. Şi-o imagină râzând, făcându-l să râdă.

Din clipa în care descoperise plăcerile pe care le ascundea trupul unei femei, nu se gândise niciodată să transforme o astfel de plăcere în ceva permanent, nu se gândise niciodată să se însoare.

Îi plăcea singurătatea vieţii lui, îi plăcea că nu trebuia să împartă cu nimeni gândurile negre care îl tulburau uneori. Şi îi plăcea îndeosebi hotărârea de a nu transmite mai departe moştenirea pe care o primise de la tatăl său.

Crescuse într-o familie în care naşterile, decesele, căsătoriile erau înregistrate. În serile reci de iarnă, se strângeau în jurul focului din salon şi ducele de Greystone le povestea despre străbunii lui şi despre realizările acestora. Reuşise să creeze în copiii lui un sentiment de apreciere pentru cei de dinaintea lor.

Dar Drake nu avea asemenea poveşti despre strămoşii lui. Nu-şi cunoscuse decât tatăl şi mama. Tatăl fusese brutal, mama, slabă. Nu puteai povesti copiilor despre nişte mâini mari în jurul unui gât fragil.

Uneori, când îşi privea propriile mâini mari, se întreba dacă o femeie ar fi fost cu adevărat în siguranţă lângă ele. Dacă semăna mai mult cu taică-său decât îşi dădea seama? Dacă îşi pierdea cumpătul, dacă lovea cu pumnul?

Dacă nu-şi putea controla furia?

Îl ameninţase o dată pe Lovingdon că o să-l omoare dacă îi frângea inima lui Grace. Şi nu minţise.

Ştia că era capabil să distrugă un om. O ştiau şi alţii. Era motivul pentru care reuşea să conducă clubul Dodger’s cu atât de mult succes. Nimeni nu voia o confruntare cu el. Deşi presupunea că o să aibă parte cineva de o asemenea confruntare, odată ce descoperea din a cui vină ajunsese

Phee în râu. Nu i se părea deloc plauzibil să fi fost din propria alegere.

Veni în spatele lui.

— Cum ţi se pare? îl întrebă.

— Perfect.

Îi zâmbi, evident mulţumită de aprecierea lui.

Zâmbetele astea creau dependenţă. După ce văzuse unul, în adevărata lui formă, voia să mai vadă încă o mie, un milion.

Şi voia să fie el cel care o făcea să zâmbească aşa.

În mod clar, era mult prea obosit. Nu mai dormise ca lumea de când o găsise. Nu mai gândea cum trebuie.

Îi conduse afară pe bărbaţii care aduseseră mobila. Când se întoarse în bibliotecă, o găsi aşezată în fotoliu, cu o carte pe genunchi, cu ochii închişi.

— Ţi-ai luat vacanţă? o întrebă.

Încet, deschise ochii. Şi mai încet, buzele i se arcuiră într-un zâmbet care aproape că-l făcu să cadă în genunchi.

— Făceam doar un test. O să fie mult mai plăcut diseară, cu focul în vatră.

Pentru prima oară de când începuse să lucreze la Dodger’s, cu zece ani în urmă, Drake regreta că nu era liber serile, că nu le putea petrece cu ea.

Phee îşi îndreptă spatele şi se trase pe marginea fotoliului. Zâmbetul îi dispăru, pe chip îi apăru o expresie sobră.

— Ai spus că orice legătură între noi ar fi fost nepotrivită, dar nu ai spus că nu a existat nicio legătură între noi.

Se întorceau la asta? Sperase că era o conversaţie care luase sfârşit.

— Suntem amanţi? continuă ea.

— Nu. Ne-am săturat doar de două ori şi, în ambele situaţii, eu am profitat de ocazie. N-o să se mai întâmple. Eşti în siguranţă aici, Phee. Nu te-aş lua niciodată cu forţa.

— Nu sunt sigură că tu eşti cel pentru care-mi fac griji în privinţa asta. Mi-a plăcut.

Nu ştia ce să spună. Femeia asta, candoarea ei... Cu siguranţă, era adevăratul suflet al Opheliei. Cum de nu reuşise niciodată să vadă dincolo de suprafaţă? Cum de nu înţelesese niciodată că era o creatură atât de complicată?

Minciuna lui iniţială, când îi spusese că e servitoare, era ridicolă. Trebuia să-i spună adevărul acum. Avea să suporte consecinţele. Trebuia să o ajute să-şi amintească, să afle împreună ce se întâmplase în noaptea aceea. Aproape că ajunsese la fotoliul de lângă ea, când clopoţelul de la uşă anunţă sosirea cuiva.

— Trebuie să fie Marla, spuse Phee, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare fluidă.

— Marla?

Îi aruncă o privire exasperată.

— Nu asculţi nimic din ce-ţi spun? Este fata în casă din vecini.

— Da. Unde e şi bucătăreasa care o să ne pregătească cinele.

— Aşa mai merge. Dar o să mă înveţe şi pe mine cum să le pregătesc. Am hotărât azi-dimineaţă că, dacă m-ai angajat pe mine să-ţi gătesc, înseamnă că ştiam să fac asta la un moment dat. Presupun că o să-mi amintesc destul de repede.

Poate că da, dacă ar fi avut ce să-şi amintească.

— Phee...

Nu văzuse niciodată o expresie atât de încărcată de speranţă în ochii ei. Voia să rămână acolo, nu voia să o înăbuşe.

Clopoţelul se auzi din nou.

— Trebuie să-i deschid, înainte să renunţe şi să se ducă fără mine. Mergem la piaţă. De-abia aştept să cumpăr nişte roşii şi sparanghel.

Drake se îndoia că avea habar cum arată roşiile negătite sau sparanghelul. Era învăţată ca legumele să-i fie servite pe farfurie, nu să le aleagă singură de pe tarabă.

— Dar nu ştiu cât anume am voie să cheltuiesc, continuă ea.

— Îţi aduc nişte bani până deschizi uşa.

Zâmbetul ei era radios.

— Mulţumesc.

Apoi trecu în fugă pe lângă el, discuţia despre sărutul lor fiind aparent dată uitării. Şi pasul ei era mai uşor decât îl văzuse vreodată. Erau atâtea amănunte pe care le descoperea în legătură cu ea.

Se duse lângă un raft, apăsă zidul din spate şi scoase la iveală o uşiţă cu încrustări din lemn. Scoase o cheie din buzunar şi deschise seiful, de unde luă apoi nişte monede.

Nu-şi făcea griji că ar fi putut cineva din această parte a Londrei s-o recunoască. Cu siguranţă nimeni nu ar fi privit chipul vesel al unei servitoare, ca să vadă în el o doamnă aristocrată.

Se întoarse într-o clipă. Nu mai avea şorţul, iar părul îi era împletit ca o cunună în jurul capului. Îi trebuia o pălărie. Doamnele nu ieşeau fără pălărie.

Îi întinse săculeţul.

— E o sumă frumuşică. Dacă ai nevoie de câteva obiecte personale, cumpără-le.

— Voi fi cumpătată.

Era mirat că ştia cuvântul.

— Cumpără-ţi ce-ţi trebuie. Nu sunt sărac.

— Iar te-ai supărat pe mine.

— Nu, doar că…

„Mă tem că ţi-am greşit îngrozitor”.

— Să fii atentă!

— O să mă ţin departe de râu.

Din nou acel zâmbet, pe care i-l adresase de pe fotoliu, care îl făcea să vrea să o prindă în braţe şi să se asigure că niciun rău nu se va atinge vreodată de ea.

O însoţi pe coridor, unde o tânără brunetă, cu nişte uluitori ochi albaştri, făcu repede o reverenţă de îndată ce îl văzu.

— Nu e nevoie să faci asta pentru mine, fetiţo, zise el.

— Da, domnule.

— Te trezesc când trebuie să faci baia, spuse Phee,

înainte să treacă pe lângă el şi să o conducă pe – Marla, parcă? — afară pe uşă.

Din trei paşi, fu la fereastra de la intrare, privind în stradă. Fetele mergeau pe trotuar. Marla spunea ceva, Phee zâmbea. O să fie bine. Nimeni n-o s-o abordeze, nimeni n-o s-o recunoască. Totul o să fie bine.

Era epuizat. Avea nevoie de somn. Trebuia să se ocupe de club. Şi să se gândească la propriul viitor, dacă partenerii ajungeau la concluzia că, într-adevăr, localul trebuia închis.

Făcuse trei paşi înspre scări, înainte să se răsucească pe călcâie, să-şi ia pălăria şi să iasă afară. Nu avea de gând să se amestece, dar o să se ţină după ele. Phee era responsabilitatea lui. Începea să regrete că nu o lăsase în Tamisa.

Capitolul 16

— E frumos, afurisitul! zise Marla, în timp ce mergeau alături, pe stradă. Arată mult mai bine văzut de aproape, decât din ce-am zărit când am tras cu ochiul pe fereastră. E aşa de mare! Nu-mi amintesc să mai fi cunoscut pe cineva aşa de înalt ca el.

— Eu abia dacă am observat, minţi Phee.

Nu se aşteptase ca Marla să fie atât de amorezată de Drake. Numai despre el vorbise din clipa în care ieşiseră din casă. Se întrebă ce ar fi zis Marla, dacă i-ar fi mărturisit că o sărutase. Dar ştia că despre săruturi nu trebuie să vorbeşti.

Ca şi cu orice altceva, nu ştia de unde, dar ştia că i-ar fi pus în pericol reputaţia. Dar cui îi păsa de reputaţia ei?

— Pare totuşi cam întunecat şi cam ursuz, zise Marla. Aşa, ca Heathcliff.

La răscruce de vânturi, aproape că strigă Phee. Ştia personajul. Ştia cartea. Se temuse că o să pară cam toantă la ieşirea asta. Dar se hotărî că se putea ţine pe poziţie. Mai

mult însă, *voia* să meargă la cumpărături. Simţea dorinţa intensă de a cumpăra ceva.

Acum banii îi zornăiau în buzunar – îi trebuia un săculeţ. Şi o pălărie. Şi mănuşi. Dumnezeule mare, ieşise în public fără mănuşi!

— Înainte să ajungem la piaţă, trecem pe lângă vreo prăvălie? întrebă ea.

— Da, chiar acolo.

Marla îi arătă ceva, deşi nu se putea vedea nicio prăvălie din cauza caselor.

— Îmi place să mă uit la vitrine.

— Nu intri?

— Aproape niciodată. La ce bun, când oricum n-o să cumpăr nimic?

— Şi de ce nu cumperi nimic?

— Trebuie să-mi pun banii deoparte, pentru zile negre.

— Mergi la cumpărături când sunt nori pe cer? Sunt preţurile mai bune atunci?

Marla râse.

— Nu, e o expresie. Nu ţi-o aduci aminte?

— Nu-mi amintesc să fi pus bani deoparte. Am senzaţia că, dacă vreau ceva, nu trebuie decât să mă duc şi să cumpăr.

— Trebuie să ne strângem bănuţii. După ce-o să moară doamna Turner, eu ce-o să fac? Va trebui să-mi găsesc alt loc de muncă şi nu ştiu cât o să dureze.

— Drake Darling n-o să moară prea curând. E tânăr.

— Şi puternic. Şi viril.

Marla oftă.

— Eşti atât de norocoasă! Chiar săptămâna trecută am citit o carte despre o fată-n casă. S-a îndrăgostit de angajatorul ei. Foarte romantic!

— Dar era o ficţiune. Nu ceva adevărat. Servitoarele nu se mărită cu stăpânul casei.

Chiar dacă o sărutase în bucătărie până când simţise că i se înmoaie genunchii.

— Undeva, poate că se mărită.

Lui Phee îi părea rău pentru ce spusese. Se părea că Marla spera să se mărite cu un gentleman, dar era atât de puţin probabil!

— Poate că mă înşel eu. Am auzit că orice poveste are la bază un sâmbure de adevăr.

— Unde-ai auzit asta?

Phee râse – un râs plin şi zgomotos.

— Nu am nici cea mai vagă idee!

— Trebuie că e tare ciudat să nu-ţi mai aminteşti.

— A fost, la început. Foarte ciudat. M-a dat peste cap. Dar, până la urmă, m-am împăcat cu ideea că s-ar putea să nu ştiu niciodată. Şi poate că asta nu-i chiar aşa de rău.

Poate că Darling avusese dreptate, şi exista un motiv pentru care uitase.

— Recunosc că şi mie mi-ar plăcea să uit unele lucruri din viaţa mea. În special pe tata, pierdut în băutură. Să fiu servitoare nu-i chiar atât de rău.

Poate că nu era chiar atât de rău, dar Phee voia să facă mai mult cu viaţa ei. Deşi nu-şi amintea detaliile specifice, ştia cu certitudine că voia să facă o diferenţă, într-un fel sau altul.

— Întotdeauna ai vrut să fii servitoare?

— Mai bine decât să muncesc la fermă. M-a ajutat vicarul. Aveam doar doisprezece ani, dar eram amorezată de el. Îmi imaginam că, atunci când o să cresc, o să întâlnesc un bărbat exact ca el, care să mă ducă departe de toate astea, să mă scutească de toată munca.

Oare toată lumea îşi dorea o altfel de viaţă? Şi bogaţii, şi aristocraţii, şi prinţii, şi regii?

Ea ce anume-şi dorea? *Independenţă* fu cuvântul care-i străfulgeră prin minte. Îşi dorea să fie liberă, să facă ce voia. Nu că Drake ar fi fost un stăpân prea dur şi începea să-i placă să aibă grijă de casa lui, dar ceva lipsea. Îşi dorea *ceva.*

— Ai un iubit acum? o întrebă pe Marla.

Fata chicoti.

— Nu. Prea puţine servitoare se mărită. Se presupune că treburile casei sunt prioritatea noastră în viaţă. Ai uitat multe, nu-i aşa?

Phee nu-şi putea imagina că ar fi fost cu putinţă să-i pese de munca în casă mai mult decât de orice altceva în viaţă. Chiar în timp ce se gândea cum ar fi putut îngriji cel mai bine locuinţa lui Drake, chiar în timp ce-şi dorea să aranjeze mobila şi să cumpere mai multă, ca să dea casei o atmosferă plăcută, nu se putea vedea trăind doar pentru aceste lucruri. Dacă i s-ar fi ivit ocazia să danseze, ar fi lăsat baltă periile fără să stea o clipă pe gânduri. Prefera să-şi cumpere o rochie nouă decât să repare una veche. Voia să poarte în fiecare zi altă rochie, nu aceeaşi uniformă ponosită.

Să-şi accepte viaţa pe care o avea acum nu era nici pe departe la fel de incitant ca gândul de a forţa limitele, de a căuta ceva nou.

Exact cum, în acel moment, îi trebuia musai o pereche de mănuşi noi.

Abia observase că intraseră pe o stradă cu prăvălii. Marla se opri în faţa unei vitrine şi aproape că-şi lipi nasul de geam în clipa în care se apropie să privească.

— E prăvălia mea preferată.

Phee aruncă o privire înăuntru. Înţelegea de ce. Era un butic pentru femei, specializat în diverse obiecte personale de care o doamnă ar fi putut avea nevoie.

— Hai să intrăm, vrei?

— Oh, nu! spuse Marla, făcând un pas înapoi, cu ochii măriţi. Nu putem să intrăm, dacă nu cumpărăm nimic.

— Cine zice că n-o să cumpăr nimic?

Înainte ca Marla să protesteze, Phee deschise uşa şi păşi în magazin.

Pentru prima oară de când se trezise în patul lui Drake avu curioasa senzaţie că era acasă. Un domn aflat în spatele tejghelei veni să le asiste şi păru să le măsoare pe amândouă din priviri, înainte de a-şi relaxa postura şi de a le privi în lungul nasului său ascuţit.

— Vă pot ajuta?

Tonul lui superior aproape că o determină să se ducă să-şi facă în altă parte cumpărăturile, dar simţea o puternică dorinţă de a-l pune la locul lui. Nu-l plăcea, n-ar fi trebuit să-i dea banii ei, dar era sigură că mai avusese de a face cu oameni de teapa lui.

Îşi împinse bărbia în faţă, îi adresă la rândul ei o privire superioară şi spuse, cât mai clar cu putinţă:

— Vreau să văd ce îmi puteţi arăta în materie de mănuşi.

Phee observă o tresărire aproape imperceptibilă, ca şi cum omul nu-şi putea crede urechilor.

— Cum doriţi, doamnă.

— Sunt La…

Voia să spună *lady?* De ce-ar fi spus asta? Fusese o lady într-o altă viaţă, înainte să ajungă servitoare? Se ascundea de ceva, înainte să ajungă în râu? Ce gânduri ciudate…

— Domnişoară.

Bărbatul se întoarse spre un dulap, de unde scoase un sertar pe care îl aşeză pe tejghea. Mai multe perechi de mănuşi aşteptau să fie inspectate. De bumbac. Unele cu puţină dantelă. Ridică una, o examină, o lăsă la loc.

— Sunt prost lucrate. Vreau din piele de căprioară. Din cea mai bună şi mai fină piele de căprioară.

— Nu prea cred că vă permiteţi.

— Iar eu nu prea cred, domnule, că dumneata ai măcar un pic habar ce-mi permit sau ce nu-mi permit eu. Acum hai, adu-mi mai repede ce ţi-am cerut, altfel mă duc în altă parte.

Mănuşile din piele erau mult mai pe placul ei. Îşi bandajase din nou mâinile înainte să iasă din casă, acoperind pielea rănită cu doar două rânduri de fâşii de pânză, dar tot îi fu greu să încerce mănuşile, ca să poată stabili mărimea corectă. În cele din urmă, fu mulţumită.

— Vreau o pereche albă şi una crem.

Apoi observă mâinile Mariei sprijinite uşor pe tejghea,

acoperite de mănuşi de bumbac, roase.

— Şi mai vreau o pereche şi pentru prietena mea. Marla, ţie care-ţi plac?

Phee era destul de sigură că văzuse o lună plină cândva în viaţa ei, dar nu credea că ar fi putut fi. Mai mare decât ochii uluiţi ai Mariei.

— Nu fi prostuţă! Nu poţi să-mi iei mie mănuşi.

— Tu eşti prostuţă. O să plătească Darling.

Scoase săculeţul cu monede din buzunar, începu să-l deschidă şi se opri. Ceva nu era în regulă. Mănuşile nu se plăteau cu monede. Se uită la vânzător.

— Tot ce ne trebuie va fi achitat de către domnul Drake Darling. Vă dau adresa lui. Trimiteţi lucrurile acolo, în seara asta. O să plătească el, la livrare.

— Nu cunosc niciun domn Drake Darling, aşa că mă tem, *domnişoară,* că nu vă pot deschide un credit. Va trebui să plătiţi pentru ce cumpăraţi.

Nu aşa se făcea. Ştia asta. Chiar dacă avea bani în buzunar, ăştia erau pentru piaţă. În magazine nu făcea decât să-şi semneze numele.

Îşi îndreptă spatele, apoi umerii şi îl sfredeli cu cea mai ascuţită privire de care se simţea în stare.

— Drake Darling este un bărbat bogat, cu influenţă. Îndrăznesc chiar să spun că este un apropiat al lui Bertie. Ştii cine este Bertie, nu-i aşa?

— Nu personal, dar…

— Ei bine, Darling îl cunoaşte *personal.*

Nu ştia dacă îl cunoştea personal pe Prinţul de Wales, dar suna bine, şi era hotărâtă să-l pună pe omul ăsta la punct. Cum nu putea să scurteze nasul în lungul căruia continua să o privească, trebuia să-i mai reteze din îngâmfare.

— Ştii cine sunt eu?

Bărbatul începu să clatine din cap. Phee continuă, înainte să-l lase să spună ceva.

— Sunt femeia care va cumpăra astăzi de la tine atâta marfă cât să-ţi plăteşti facturile pe-o lună. Sunt învăţată să

cumpăr pe credit şi voi continua să fac asta. Dacă domnul Drake Darling va fi nevoit să vină personal aici ca să rezolve această neînţelegere, nu va fi deloc încântat. Iar dumneata, dragă domnule, nu vrei să-l superi. Acum vreau să-mi arăţi ce ai în materie de neglijeuri de mătase. Şi grăbeşte-te, nu-mi plac leneşii.

Vânzătorul se grăbi, chiar foarte tare. Phee simţi o satisfacţie răutăcioasă în clipa în care observă cât de serviabil devenise.

O jumătate de oră mai târziu, Phee şi Marla ieşeau din magazin, cu cele mai strălucitoare zâmbete pe chip.

— Ai vorbit ca o aristocrată, îi şopti Marla. Eşti sigură că nu eşti vreo lady cu sânge albastru?

— Sunt destul de sigură. O lady nu ar fi ajuns în râu.

— Şi dacă domnul Darling al tău nu vrea să plătească pentru toate astea?

— O să plătească. Mi-a spus să-mi cumpăr ce-mi trebuie.

— Dar lucrurile astea nu ne *trebuie.* Sunt doar lucruri pe care ne face plăcere să le avem.

— O să fie în regulă, Marla. Sunt destul de sigură că e înstărit. Acum, e vreun modist prin zonă?

*

Ebenezer Whistler privea lung o grămadă de nimicuri din mătase de care doamna hotărâse că avea nevoie. Nu i se întâmplase niciodată ca un client să cumpere atât de multe lucruri la o singură vizită.

Ciorapi de mătase pentru fiecare zi a săptămânii, combinezoane din cel mai fin bumbac, cămăşi de noapte din satin, şaluri de dantelă. Câte unul din fiecare nu era suficient pentru femeia asta, dar nu protestase atunci când îl pusese la treabă, pentru că vorbea pe tonul cuiva obişnuit să ia ceaiul cu regina.

Dar era îmbrăcată ca o servitoare de rând. Îi privi semnătura din registru, de lângă suma totală pe care i-o

datora. Niciun gentleman n-avea să plătească atât de mult pentru nebuniile unei servitoare. N-ar fi trebuit să-l deranjeze pe bietul om. Ar fi trebuit s-o oprească pe femeie înainte să ajungă atât de departe, dar, ca un prost ce era, nu auzise decât zornăitul monedelor căzându-i în palmă. Ar fi trebuit să pună pur şi simplu totul înapoi la loc.

Clinchetul clopoţeilor de deasupra uşii se auzi în clipa în care aceasta se deschise. Un bărbat înalt, cu umeri laţi intră în prăvălie, ajungând la tejghea din doar câţiva paşi, înainte ca Ebenezer să apuce să-l salute aşa cum se cuvenea. Nu era un bărbat care să ducă lipsă de bani. Hainele îi erau frumos lucrate şi avea alura unui om de succes. Înclină capul spre grămada de flecuşteţe.

— Sunt lucrurile pe care vrea să le cumpere doamna care tocmai a fost aici?

Ebenezer dădu din cap.

— Da, domnule.

Domnul ridică o sprânceană înspre registru. Ebenezer îl întoarse spre el.

— Mă tem, domnule, că a cam întrecut măsura.

Fără nicio ezitare, domnul luă penelul din călimară şi-şi iscăli numele – Drake Darling – lângă al ei.

— Oh, bănuiesc că nu e decât o nimica toată în comparaţie cu ce o să facă până la sfârşitul zilei.

Drake era bucuros că se hotărâse să se ia după ele. Privea prin vitrina magazinului în clipa în care văzuse spatele lui Phee încordându-se. Aristocrata din ea ieşea la suprafaţă. Vorbise cu atâta autoritate, încât o putuse auzi fără probleme. Îşi imagina că vânzătorul nu ştiuse, la început, dacă să tremure în pantofi sau să izbucnească în râs. Judecând după obiectele pe care îi permisese să le achiziţioneze, Ebenezer Whistler tremurase. Poate că ar fi tremurat şi Drake. Aranjase ca obiectele să fie livrate la el acasă. Mai târziu, avea să-i trimită un bilet contabilului ca să-l avertizeze că avea să primească nişte facturi mai puţin obişnuite. Omul avea să creadă că-şi luase o amantă. Nu avea nicio îndoială că o amantă ar fi fost mai puţin

costisitoare.

*

Phee era în elementul ei acum: cumpăra. Aşa îşi petrecea după-amiaza o lady de calitate şi se părea că-şi amintea foarte clar detaliile referitoare la ce trebuia făcut şi cum.

Preţ de-o fracţiune de secundă, se gândi să o ajungă din urmă şi să pună capăt întregii nebunii, dar îi plăcea mersul ei vesel, uşor săltăreţ, la fel cum îi plăceau şi zâmbetele pe care le surprindea din când în când. Era la fel de evident şi că fetişcana pe care o căra după ea se distra la fel de bine. Nu voia să le strice entuziasmul.

Îi trecu de asemenea prin minte că era posibil ca această mică aventură să realizeze ce nu reuşise plimbarea de seara trecută: să-i trezească amintirile lui Phee. Voia să fie aproape dacă se întâmpla asta, pentru că îşi imagina că avea să fie destul de dezorientată, până când punea cap la cap toate informaţiile.

Era ciudat: disperarea cu care îşi dorea să-şi amintească, disperarea cu care îşi dorea să rămână cufundată în uitare. Era în grija lui, şi asta trebuia să înceteze cât mai urgent cu putinţă. Şi totuşi…

Cumpărase mănuşi pentru fata în casă. Deşi nu plătea din buzunarul ei, ci din al lui, era totuşi surprins că se gândise să o facă. Parcă în fiecare zi, nu, în fiecare oră, afla ceva nou şi neaşteptat despre ea. Ceva ce îl intriga, făcându-l să-şi dorească să descopere mai mult.

Aşa că o urma de la o distanţă discretă, adunând firimituri de informaţii, asemenea unui cerşetor care caută orice coajă de pâine, în încercarea de a-şi astâmpăra foamea. Dar, când venea vorba de ea, apetitul lui Drake era de nestăvilit. Se temea că nu va mai putea niciodată să-şi astâmpere dorinţa de a şti totul despre ea.

*

— Nu poţi să cumperi întruna lucruri pentru mine, spuse Marla, în timp ce se apropiau de piaţă.

— E mai distractiv aşa.

Se simţiseră minunat să-şi comande pălării la modist şi pantofi la cizmar.

— Dar stăpânul tău n-o să fie deloc bucuros.

— Mă descurc eu cu el.

Deşi nu credea că va fi necesar. Drake n-avea să protesteze. Ştia asta, deşi nu putea spune de unde. Şi, dacă protesta, avea să-i spună pur şi simplu să extragă costul bunurilor cumpărate pentru Marla din salariul ei. Oricum, trebuia să ia ceva şi din salariul ei. Trecuseră pe lângă o prăvălie în a cărei vitrină erau expuse figurine din sticlă maronie, şi Phee văzuse una pe care şi-o dorea – cu disperare. Era dispusă să renunţe la toate celelalte lucruri pe care le cumpărase doar ca să obţină această piesă delicată din sticlă, care era acum împachetată şi aşezată în siguranţă în săculeţul pe care îl cumpărase după ce-l convinsese pe vânzător că Drake Darling îi va plăti cu siguranţă bunurile.

Se părea că avea talentul de a-i convinge foarte uşor pe vânzătorii din prăvălii.

Marla spunea că era de la tonul ei, care spunea clar că nu accepta un refuz. Poate că aşa era. Lui Phee nu-i trecuse nici măcar o clipă prin cap că solicitările ei ar fi putut fi refuzate. Nu era obişnuită să nu fie ascultată. Poate că acesta era motivul pentru care Drake

Darling o angajase să fie menajera lui, chiar dacă era cam tânără pentru o astfel de poziţie. Ştia că nu ar fi întâmpinat nicio problemă cu subordonaţii ei – odată ce ar fi avut subordonaţi.

— Nu cred că am văzut vreodată atât de mulţi bani cheltuiţi la o singură ieşire, spuse Marla.

— Îndrăznesc să spun că aceia care-şi pot permite să cheltuiască nu sunt prea des apreciaţi, deşi fără ei societatea s-ar prăbuşi.

— Cum aşa?

— Tot ce am cumpărat azi aduce bani în buzunarul altora. Aceste persoane, la rândul lor, vor cheltui banii de la noi pe pâine, carne şi altele asemenea. Dacă priveşti lucrurile din perspectiva asta, avem chiar o obligaţie de a cumpăra.

Marla râse.

— Ai un mod ciudat de a privi lucrurile.

— Îmi imaginez că proprietarii prăvăliilor apreciază în mod deosebit felul în care înţeleg să-mi fac datoria civică.

Se opri brusc. Ceva legat de datorie… Pierdu ideea, înainte să apuce să prindă contur.

În timp ce treceau de la o tarabă la alta, Phee hotărî că să se tocmească pe legume nu era nici pe departe la fel de distractiv ca achiziţionarea de haine sau de accesorii cochete. I se părea plictisitor să examineze sparanghelul, roşiile, varza… Asculta doar pe jumătate explicaţiile Mariei despre cum să-şi dea seama dacă erau coapte legumele sau care erau semnele care arătau că sunt trecute.

— Nu înţeleg de ce cade în sarcina noastră să ne asigurăm că un produs este perfect, îi spuse Phee. Nu ar trebui să existe pe piaţă decât atunci când este cineva care lucrează toată ziua cu legume se pricepe mult mai bine ca mine să le aleagă.

— Poate că da, dar nu aşa se face, spuse Marla.

Se uită la ceasul prins pe corset.

— Dumnezeule, am stat mult mai mult decât credeam! Trebuie să ne grăbim!

— Atunci să lăsăm lecţiile pe altă dată. Spune-mi doar pe care să le cumpăr.

Se apropiau de ultima tarabă, când Phee auzi un nechezat neliniştit. Trecând pe lângă Marla, zări o căruţă încărcată cu lăzi şi un om aşezat pe capră, lovind cu biciul spatele bietului animal.

— Nu! strigă ea.

Aruncă din mână pungile în care se aflau produsele pe care le cumpăraseră până atunci şi începu să alerge spre

căruţă. Sări pe treaptă, întinse mâna şi-i prinse braţul bărbatului.

— Nu!

Omul o trânti ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpă, şi Phee ateriză pe caldarâm cu mâinile şi picioarele desfăcute, exact ca o astfel de păpuşă. Se ridică în picioare, se avântă în faţă şi urcă iar lângă vizitiu, îl lovi cu pumnul în coapsă, în coate, în tot ce nimerea.

— Femeie afurisită!

Greutatea unei mâini masive îi dădu capul pe spate, şi Phee se împiedică, pregătindu-se de impact…

Ateriză cu putere pe ceva zdravăn, zdravăn şi familiar, între nişte braţe puternice care o lipeau strâns de un piept ferm şi lat.

Privind în ochii negri, îl imploră:

— Opreşte-l!

Cu o expresie furioasă, Drake Darling scoase un mârâit chiar în timp ce o aşeza pe picioare, cu atâta grijă de parcă ar fi fost o păpuşă delicată de porţelan.

Ea îl privi cum urcă în căruţă, smulge biciul din mâna vizitiului şi îi trage doi pumni în faţă, trântindu-l pe spate.

Se duse într-un suflet lângă cal, apucă frâul cu o mână, în timp ce-i mângâia gâtul cu cealaltă.

— E-n regulă, gânguri ea. E-n regulă. N-o să te mai lovească.

Brusc, îşi dădu seama că Drake era lângă ea, gâfâind, emanând valuri de furie.

Se întoarse spre el şi-i spuse:

— Cumpără-l!

Încordarea de pe chipul lui se mai înmuie o idee, făcând loc uluirii.

— Poftim?

— Cumpără calul! Uite ce speriat este! A fost chinuit rău de tot. Te rog, cumpără-l!

— Phee, nu e treaba noastră.

— Te rog! O să muncesc un an fără plată. Doi ani. Oricât vrei tu. Dar nu-l putem lăsa pe mâinile brutei ăleia.

Drake strânse ochii. Era conştientă de lupta care se dădea în el, aşa că-l imploră, încetişor:

— Te rog, Drake!

Ochii lui se deschiseră brusc.

— Îţi jur c-o să mă omori!

Vizitiul îşi revenise şi se târa acum înspre ei, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Drake se răsuci pe călcâie.

— Cât vrei pentru cal?

Capitolul 17

Ultimul lucru la care se aşteptase Drake în acea zi fusese că o să se întoarcă acasă trăgând după el o mârţoagă. Bărbatul găsise un loc în care să-şi lasă căruţa, până când făcea rost de alt animal. Stabiliseră preţul, şi Drake îi dăduse instrucţiuni să vină la clubul Dodger’s la ora patru, pentru plată. Din fericire Dodger’s avea o reputaţie de asemenea natură, încât bărbatul nu pusese la îndoială plata promisă.

Cât despre Drake, el era cel mai mare gogoman. Ce-avea să facă el cu un cal mult prea bătrân ca să mai poată fi bun la ceva? Îşi târa picioarele ca şi cum fiecare pas ar fi putut fi ultimul. În timp ce Phee păşea tăcută lângă el. Servitoarea vecinilor era chiar şi mai tăcută, ca şi cum nu ar fi vrut să fie văzută, ca şi cum temperamentul pe care îl manifestase o îngrozise.

Petrecuse ani întregi ţinându-şi în frâu temperamentul, dar când îl văzuse pe vizitiu trântind-o pe Phee jos din căruţă, îşi dorise să-l bage pe individ la doi metri sub pământ. Furia care îl cuprinsese aproape că-i întunecase orice urmă de judecată.

Nu mai văzuse decât pumnii lui taică-său, nu mai auzise decât sunetul oribil al acelor pumni izbind în carne. Preţ de câteva clipe, fusese un băiat de opt ani, ascuns într-un colţ, incapabil să-şi salveze mama, prea îngrozit ca să

încerce…

Abia dacă îşi amintea cum urcase în căruţă şi începuse să-l lovească pe vizitiu. Dacă nu ar fi căzut pe spate, nu era sigur că s-ar fi oprit.

Faţa lui Phee începuse deja să se învineţească, ochiul i se umfla. Furia pe care o simţise se domolise, transformându-se din vâlvătaie în foc mocnit, dar era încă acolo. Şi mai era ceva. Dacă nu ar fi ştiut că nu este cazul, ar fi jurat că fusese îngrozit de gândul că ar fi putut s-o piardă.

Nu se simţise deloc mai bine când ridicase privirea spre el, cu lacrimile adunate în ochi. Lady O, pe care nu o crezuse nici măcar capabilă să plângă. Şi totul pentru un cal.

— Ce mama dracului a fost în capul tău? mârâi el, printre dinţii încleştaţi. Omul ăla era de două ori cât tine.

— Calul nu putea să riposteze. O să-l bată acum şi pe următorul, nu-i aşa?

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie, pentru că ştia răspunsul. La fel cum ştiuse şi el, atunci când taică-său se oprise din a-i căra pumni maică-sii, că avea s-o bată din nou. Nu putea decât să fie recunoscător că taică-său nu-şi îndreptase pumnii asupra lui… încă. Mic cum era, ştiuse că ar fi trebuit să se aşeze în faţa maică-sii, ar fi trebuit să-l oprească pe taică-său. Vina pe care o simţise pentru această laşitate îi făcuse o gaură în suflet.

— O să discut cu el când o să vină după bani.

— Nu crezi că ştia că face un lucru rău? Dacă pumnii tăi nu-l opresc, nu văd ce putere au cuvintele.

Îi aruncă o privire.

— Ai puţină încredere în mine.

— Am totală încredere în tine.

Nodul din piept se întări. Vinovăţie. Nu voia atât de mult. Doar puţin. Doar atât merita. Avea să-şi dea seama, după ce-şi recăpăta memoria.

— Şi, chiar aşa, ce căutai la piaţă? îl întrebă.

Sperase că, după tot ce se întâmplase, n-o să-i mai

pună atâtea întrebări şi n-o să observe ce ciudată fusese apariţia lui exact în momentul crucial. Se gândi să inventeze o poveste, dar încă mai făcea eforturi să-şi ţină furia sub control, după ce o văzuse aruncată jos din căruţă. După ce o prinsese, furia ar fi trebuit să i se mai domolească, doar că apucase să vadă urma roşie a mâinii vizitiului pe faţa ei. Morris, aşa-l chema. Drake nu ştia dacă era numele mic sau cel de familie şi nici nu-i păsa.

— M-am ţinut după tine, recunoscu el.

— De ce?

— M-am temut să nu dai de vreo încurcătură. Şi s-a dovedit că temerile mele erau întemeiate. Pari să ai talentul de a atrage necazurile.

— Credeai c-o să ajung înapoi în Tamisa.

— Sunt sigur că Morris s-a gândit să te trimită acolo. E un obicei de-al tău să ataci bărbaţii masivi?

Îi adresă un zâmbet ştrengăresc – sau cel puţin începu. Termină cu o grimasă.

— Nu ştiu. Dar s-ar putea. Totuşi, Brutus îţi este recunoscător.

— Brutus?

— Aşa o să-i spun calului.

— E iapă.

Phee clipi, privi în spate, coborî ochii, se roşi la faţă.

— Ăă, da. Cred că ai dreptate aici. Daisy atunci, spuse ea. O să-ţi placă grădina noastră, Daisy. Ai multă iarbă acolo, să tot mănânci.

— Nu putem s-o ţinem în grădină.

— De ce nu?

— Pentru că pur şi simplu nu aşa se face. Va trebui să aranjez ceva la un grajd.

— Nu în următoarele zile. Lasă-i timp să ştie că e în siguranţă.

Nu putea să-i refuze această dorinţă, când cumpărase afurisitul de cal pentru ea.

— Două zile.

— Mulţumesc.

Merseră în tăcere preţ de câteva momente, apoi ea spuse:

— Am făcut câteva cumpărături pe la mai multe prăvălii azi.

— Ştiu foarte bine. M-am dus şi am confirmat aranjamentele, după ce ai plecat.

Avea o expresie atât de satisfăcută, de încântată de sine… O expresie care cândva îl iritase şi care acum nu reuşea decât să-l farmece. Cum putea s-o vadă într-o lumină cu totul diferită după un timp atât de scurt? Cine era cu adevărat cel schimbat?

— Tu chiar eşti îngerul meu păzitor, nu-i aşa? întrebă ea.

Nu-i răspunse. Era sigur că avea să vină o zi în care o să-l vadă în chip de diavol, nu de înger.

*

— Nu mi-a venit să cred, mormăi Marla, învârtindu-se prin bucătărie.

Intrase în casă, oferindu-se să-i oblojească rănile lui Phee în timp ce Drake avea grijă de cal.

— Pur şi simplu nu mi-a venit să cred. Mai întâi când ai luat-o la fugă şi l-ai atacat pe omul ăla. Apoi domnul Darling…

Ochii albaştri îi erau măriţi de uimire şi ţinea în mână un cuţit de spart gheaţa.

— Am crezut c-o să-l omoare.

— Nu l-aş fi învinovăţit dacă ar fi făcut-o. Nu pot suferi un om care răneşte animalele.

Marla se aşează în genunchi în faţa cutiei cu gheaţă, sparse câteva bucăţi şi le aşează pe o bucată de pânză.

— Nu am mai văzut niciodată pe cineva atât de furios. Sau de speriat.

— Speriat? Darling? Nu prea cred să-l sperie ceva.

Marla o privi cu coada ochiului.

— Nu i-ai văzut faţa. Cred că te cam place.

Phee dădu să râdă, ca şi cum ar fi fost o glumă bună, însă apoi îşi aminti sărutul, şi obrajii i se înfierbântară.

— Viaţa noastră nu e un roman de dragoste.

După ce împături cârpa peste bucăţile de gheaţă, Marla se ridică. Avea o expresie îngrijorată.

— Felul în care se uită la tine, în care vorbeşte cu tine... Te lasă să cheltuieşti din banii lui pentru propriile plăceri... Nu te tratează ca pe o servitoare. Te tratează ca pe un egal.

— Nu suntem decât noi doi aici, aşa că am ajuns... *apropiaţi,* era cuvântul care-i venea în minte.

Uşa se deschise, şi Drake intră în încăpere, cu pas hotărât şi încrezător.

Bucuria pe care i-o stârni prezenţa lui era incontestabilă. Chiar se simţea apropiată de el, legată de el într-un fel pe care nu-l putea explica. Dar, cu el de faţă, nu mai trebuia să-i explice relaţia dintre ei Mariei.

— Am spart nişte gheaţă, spuse Marla, ridicând cârpa. M-am gândit că o să ajute să scape de umflătura de pe faţă. Nu-mi vine să cred că a lovit-o.

Un colţ al gurii lui Darling se ridică o idee.

— Mie nu-mi vine să cred că ea l-a lovit pe el.

Marla rânji.

— A fost foarte curajoasă. Şi dumneavoastră la fel.

— Mai degrabă nesăbuit, zise el, întinzând mâna. Mă ocup eu de rănile ei. Sunt sigur că eşti aşteptată în altă parte.

Marla îi dădu cârpa cu gheaţa, apoi făcu o reverenţă scurtă.

— Da, domnule.

— Dacă o să fii certată pentru întârziere, spune-mi şi-o să discut eu cu stăpâna ta.

— Mulţumesc, domnule.

Întorcându-se, Marla o îmbrăţişă pe Phee.

— Ai grijă!

— O să am. Mulţumesc pentru tot.

— N-am făcut eu nimic.

— Mi-ai salvat pachetele.

Îi făcu cu ochiul, apoi se strâmbă de durere.

— Te anunţ când sosesc cumpărăturile noastre.

Marla dădu din cap, apoi ieşi.

— Şezi! îi ordonă Drake.

— Nu sunt câine ca să-mi dai comenzi! zise Phee.

— Phee, răbdarea mea atârnă de un fir de aţă.

— Îmi pare rău, nu vreau să fiu neobrăzată.

— Ba eu cred că eşti perfect conştientă de fiecare cuvânt pe care-l spui şi de fiecare gest pe care-l faci.

— Poate că da.

Dar se aşeză.

Drake îşi trase un scaun şi se aşeză şi el.

Tresări în clipa în care Drake îi lipi cu grijă pachetul cu gheaţă de faţă.

— O să ai un ochi vânăt mâine-dimineaţă, spuse el.

— Cred că e posibil să mai fi avut şi altă dată.

— La nouă ani, când ai căzut dintr-un copac, după ce-ai încercat să salvezi o pisică neprietenoasă.

— De unde ştii asta?

O privi în ochi şi descoperi un amestec de emoţii: confuzie, iritare, teamă.

— Mi-ai spus odată, în treacăt.

— Era pisica mea?

— Nu. A unei prietene din copilărie. Cel puţin, parcă aşa ai spus.

— Ce altceva ţi-am mai spus?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre faţa ei, ca şi cum, dacă n-ar fi stat cu ochii pe ea, gheaţa ar fi încercat să evadeze.

— Ai avut o potaie ţâfnoasă, care lătra la tot ce nu purta fustă.

— În cazul ăsta, îmi imaginez că ar fi lătrat la tine. Aş vrea să-mi pot aminti.

Se gândi preţ de câteva clipe.

— Dar probabil că e mai bine să nu-mi amintesc. S-ar putea să mă întristeze. Altceva?

— Îţi place să călăreşti, dar Daisy nu e potrivită pentru călărit.

— Nu am de gând să o călăresc. Vreau doar să aibă o viaţă lipsită de griji. Va trebui să-i aduci nişte ovăz.

— O să mă ocup, înainte să plec la club.

— Îţi dau cam multe bătăi de cap, nu-i aşa?

— Am cunoscut şi femei mai sâcâitoare.

— Eşti tare cârcotaş. Chiar şi atunci când încerci să mă faci să mă simt mai bine.

Zâmbi şi, fără să se gândească, Phee întinse mâna şi atinse gropiţa care i se forma în obraz. Buzele lui începură să se închidă.

— Nu! Nu te opri din zâmbit. Nu zâmbeşti suficient de des. Şi ai un zâmbet atât de frumos!

— Frumos? În anumite cercuri, aş risca s-o încasez pentru asta.

— Nu şi tu. Nu am avut nici cea mai mică îndoială că puteai să pui bruta aia la locul ei.

— I-am spart nasul. Şi falca, cred.

Vocea lui nu avea nicio nuanţă de lăudăroşenie, părea însă să păstreze o umbră de regret.

— A meritat-o! spuse ea, cu convingere.

— Tare răzbunătoare mai eşti!

— Da, cred că sunt. Când vine vorba de animale.

Îşi puse mâna peste mâna lui, cu care încă îi apăsa gheaţa pe faţă, şi i-o coborî în poală.

— Ai încheieturile julite şi umflate. Ar trebui să punem puţină gheaţă pe ele o vreme.

— Sunt mari şi urâte. Gheaţa n-o să aibă niciun efect.

Ca şi cum s-ar fi simţit brusc inconfortabil, se ridică dintr-odată.

— Mă duc să cumpăr nişte ovăz, înainte să mă întind puţin.

Phee nu-şi dăduse seama că era deja mijlocul după-amiezii, şi Drake nu apucase încă să doarmă.

— Poate să mai aştepte. Sunt sigură că eşti obosit.

— Am stat şi mai mult fără să dorm. Nu păţesc nimic.

Se îndreptă spre uşă.

— Stai! Am ceva pentru tine.

— O listă cu alte lucruri care-ţi mai trebuie?

O necăjea. Îşi dădea seama după sclipirea din ochii lui. Îşi spuse că i-ar fi fost uşor să se îndrăgostească de acea sclipire.

Şi n-ar fi fost un dezastru? Aşa cum îi spusese Mariei, servitoarele nu se măritau cu angajatorii lor.

— Nu, altceva.

Băgă mâna în săculeţul pe care Marla îl salvase după ce-l aruncase în stradă şi scoase dinăuntru un pachet mare cât palma ei.

Auzind un clinchet, se încruntă.

— E posibil să se fi spart.

Totuşi îl împinse pe masă, înspre el.

Drake întinse mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l muşte.

— E un cadou, îi spuse ea. Sunt sigură că ai mai primit cadouri.

Cu grijă, îl despachetă încet şi rămase cu privirea fixată asupra dragonului de sticlă roşie şi albastră, cu aripile larg deschise, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi ia zborul.

— E un dragon, îi explică ea.

— Văd şi eu.

— Din păcate, i s-a ciobit coada când l-am scăpat. Nu mă mai gândeam la nimic în afară de bietul cal. De ce sunt oamenii atât de cruzi?

Cu multă tandreţe, îi prinse în palmă obrazul învineţit.

— Nu ştiu. Deşi uneori pot fi atât de drăguţi, că te uimesc la fel de tare. Îmi place foarte mult dragonul.

— Va trebui să-mi opreşti din salariu, pentru că vreau să ţi-l cumpăr din banii mei, nu ai tăi.

Buzele lui tresăriră.

— Da. Salariul tău. O să extrag suma.

— Ai grijă aşa să faci.

Zâmbetul lui se lărgi o idee.

— Eşti foarte autoritară.

— Sunt şefa casei. Trebuie să fiu autoritară.

— Într-adevăr. Mă duc la club să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Morris.

Nu ar fi putut spune nimic care s-o dezamăgească mai mult. Nu era pregătită să-l vadă plecând.

— Păi şi nu mai dormi? Nu mai faci baie? Nu mai mănânci?

— Am camere la club. O să fac baie şi-o să mănânc acolo. Tu ai grijă să ţii gheaţa pe ochi.

Cu aceste cuvinte, luă dragonul şi plecă.

Lăsând-o cu sentimentul că făcuse sau spusese ceva greşit.

Nu voia să-i facă daruri. Mai ales nu voia să ştie cât de mult îl emoţionase dragonul. Sau cât de mult îl tulburase că ştiuse că un astfel de cadou era perfect pentru el.

Puţini ştiau despre dragonul de pe spatele lui. Şi mai puţini cunoşteau motivele pentru care îşi schimbase numele în Drake.

Îl făcea să se simtă vulnerabil, expus. Şi făcuse prostia să-i spună despre ochiul vânăt pe care îl căpătase când încercase să salveze pisica lui Grace din copac.

Şi despre potaia aia afurisită, care îl mârâia şi-şi arăta colţii ori de câte ori îl vedea, ca şi cum ar fi avut misiunea de a-şi proteja stăpâna de orice bărbat.

Uitase poveştile astea despre ea, dar acum le vedea într-o lumină uşor diferită. Oare salvase câinele ăla de la un om care-l bătea? Se dusese cu curaj după pisica lui Grace, cu acelaşi curaj cu care astăzi înfruntase o brută care biciuia cu cruzime un cal prea bătrân ca să mai poată trage o căruţă atât de încărcată.

Acum bruta, furioasă şi cu chef de harţă, stătea în faţa lui, în timp ce Drake număra monedele. Se gândi să-i ofere lui Morris o poziţie la club, care să-l asigure că n-o să mai aibă vreodată nevoie să înhame un cal la căruţă, dar nu îi plăcea individul şi nu îl considera potrivit pentru Dodger’s. Şi o problemă nu se soluţiona creând alta.

Dar îi promisese lui Phee că omul ăla n-o să mai bată vreun cal în viaţa lui. Încă ceva ce nu şi-ar fi imaginat vreodată să se întâmple – să-i dea cuvântul lui Lady O. Dar simplele cuvinte „Văd eu cum fac” fuseseră o asigurare, o promisiune, un jurământ.

Şi avea să se ţină de cuvânt. Pentru ea.

Când fu aşezată şi ultima monedă, Morris întinse mâna spre grămadă.

— Nu încă! îi spuse Drake pe un ton ce nu accepta împotrivire.

Grămăjoara de bani rămase între ei.

Notă ceva în registru.

— Vreau să faci un semn aici ca să recunoşti că de acum calul îmi aparţine mie.

— Zici asta ca şi cum n-aş şti să-mi scriu numele.

Drake nu făcu decât să ridice o sprânceană. Morris se încruntă, luă penelul şi mâzgăli două X-uri, unite cu o semilună. Apoi mârâi:

— Eu am ieşit mai bine din afacerea asta. N-o să dureze mult până o să chemi un măcelar de cai.

Era o meserie cinstită, licenţiată, legală. Oraşul era plin de cai. Şi trebuia să-ţi fie milă de animalele ajunse neputincioase şi să le curmi suferinţa.

Drake se întrebă dacă, atunci când avea să sosească timpul pentru Daisy – ceea ce nu-şi imagina că va fi într-un viitor prea îndepărtat – Phee avea să mai fie cu el sau înapoi în lumea în care îl dispreţuia.

— Un pahar de whisky ca să încheiem afacerea? întrebă Drake.

— Nu refuz.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Drake luă sticla de whisky şi turnă două pahare. Cu bărbatul ăsta, nu era nevoie să stea în picioare ca să-l domine, să-şi întărească poziţia de putere. Ba chiar o poziţie relaxată, insolentă transmitea mesajul mai bine.

Şi avusese dreptate. Îi spărsese nasul individului. Falca însă părea intactă. Ar fi trebuit să-l lovească mai tare.

Înainte ca Morris să apuce să savureze gustul whisky-ului de calitate, o bătaie răsună în uşa pe care Drake o închisese mai devreme. Fusese o chestiune personală şi nu-şi dorise să fie deranjat – până acum.

— Intră.

Uşa se deschise şi o ditamai namila de om intră în biroul lui Drake.

— Gregory a spus că doriţi să mă vedeţi.

— Da.

Îi făcu semn să intre.

— Vreau să ţi-l prezint pe Morris.

Capul lui Morris nu ajungea nici până la bărbia celuilalt.

— Morris, fă cunoştinţă cu Goliat.

Morris râse înfundat, dezvăluind un set de dinţi stricaţi şi făcându-l pe Drake să regrete că nu-i zburase din gura nenorocitului.

— Nu are cum să fie chiar numele lui.

— Probabil că nu este, dar aşa îi spunem noi, pe aici. Uită-te la mâinile lui! Vezi ce mari şi ce puternice sunt? Goliat o să fie de-acum înainte umbra ta.

— Umbra mea?

— Exact. Cu următoarea ocazie în care o să mai loveşti un cal cu biciul, o să fie acolo. O să numere fiecare lovitură. După ce termini, o să lipească pumnii ăia mari de faţa ta de tot atâtea ori de câte ori ai lovit tu animalul. Şi mă tem că până la urmă o să-ţi distrugă mutra aia arătoasă.

În realitate, faţa lui Morris îi amintea lui Drake de un broscoi râios.

Morris păli.

— Asta nu-i cinstit.

— Ba sigur că este. Ţie ţi se dă de ales, ceea ce nu s-a întâmplat azi, în cazul bietului cal. Fie încarci mai puţin căruţa, fie foloseşti mai mulţi cai să o tragă, dar nu îi mai loveşti.

— Asta-i din cauza muierii ăleia afurisite…

Drake se ridică încet, ameninţător. Probabil că Morris îşi dădu seama de greşeală în clipa în care văzu furia care se citea fără îndoială în ochii lui Drake, pentru că făcu repede trei paşi în spate.

— N-o să mai lovesc caii.

— Bine.

Aplecându-se, Morris trase grămăjoara de bani în mâna lui.

— Io plec acu.

— Te avertizez că probabil că n-o să-l vezi pe Goliat urmărindu-te, dar te asigur că o să fie acolo. Pentru că nu-mi placi, Morris.

— Nici mata nu-mi eşti prea simpatic.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Morris ieşi ca un şobolan cu coada între picioare.

— Chiar vrei să mă ţin după el? îl întrebă Goliat.

Oftând şi clătinând din cap, Drake se lăsă înapoi pe scaun.

— Nu, sunt sigur că ameninţarea a fost suficientă.

— Asta-i bine. Pentru că nu mă prea pricep la numărat.

Apoi îl privi pe Drake mijind ochii.

— Şi nu lovesc. Ştii asta.

Drake râânji. Goliat era un uriaş blajin.

— Dar Morris nu ştie ce ştim noi.

Goliat arătă spre paharul neatins de whisky de pe birou.

— Pot?

— Categoric.

Goliat luă paharul în mâna mare cu care Drake îl intimidase pe Morris şi dădu pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului. Apoi plescăi din buze.

— Cine-i păsărica?

Drake se încordă.

— Pardon?

— Ce-ţi pasă ţie dacă-şi bate caii? Faci asta doar ca să atragi atenţia unei femei.

— Atunci nu mă descurc foarte bine, ţinând cont că ea nu e aici să mă vadă cum fac fapte bune.

— Poate.

Aşeză paharul pe birou.

— Mai bine mă întorc la bucătărie. Avem mulţi domni flămânzi în seara asta.

— Eu o să plec o vreme. Pune-mi ceva la pachet să iau cu mine.

Îşi drese vocea.

— Pentru două persoane.

Goliat rânji, evident mulţumit de sine.

— Să pun şi o sticlă din vinul nostru cel mai bun?

Drake avea vin la el acasă, dar nu era la fel de bun ca acela care se găsea la Dodger’s.

Ridică din umeri.

— N-ar strica.

Capitolul 18

O găsi în bibliotecă, într-un fotoliu de lângă şemineu, cu picioarele strânse sub ea. Tapiseria avea să-i absoarbă mirosul. După ce ea n-o să mai fie acolo, fără îndoială că fotoliul acela o să devină locul lui preferat din întreaga casă.

Nu i se păruse că făcuse vreun zgomot, dar Phee ridică privirea şi îi zâmbi, iar buzele i se arcuiră în acea formă pe care ajunsese să o iubească.

— Nu mă aşteptam să te întorci în seara asta.

— Voiam să mă asigur că Daisy e bine hrănită.

Se duse lângă şemineu şi îşi aşeză cotul pe poliţa de deasupra, încercând să ignore vânătăile şi umflăturile de pe faţa ei. Ar fi trebuit să-l mai lovească o dată pe Morris, aşa, din precauţie. Nu o dată, chiar de două ori. De douăzeci de ori.

— Cum a mers cu Morris? întrebă ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Am ajuns la o înţelegere. Nu va mai abuza caii de

acum înainte.

Zâmbetul i se lărgi, ochii verzi, minunaţi, se umplură de recunoştinţă, şi Drake se simţi ca un nenorocit. Ar trebui să-i spună totul acum. Să o ducă acasă. Înainte să plece, îl văzuse pe Somerdale la o masă de joc. Nu putea câştiga accesul la zestrea Opheliei decât dacă lumea ştia că era moartă. Fie aştepta răbdător ca apa să o aducă la ţărm, fără să ştie că se întâmplase deja, fie nu ştia că fusese în pericol să se înece. A doua variantă părea mai probabilă. Ceea ce însemna că spunea, probabil, adevărul în legătură cu unchiul. Dar de ce nu încerca acest unchi s-o găsească?

Dacă-şi recăpăta memoria, poate că Phee ar fi ştiut ce se întâmplase. Dacă-i spunea ce ştia el, poate că şi-ar fi amintit – şi odată ce-şi amintea, ar fi pierdut-o.

— Ai luat cina?

— Nu. Nu voiam să am stomacul plin, când ştiam că o să sosească pachetele. Şi, după ce au fost livrate, eram deja epuizată după o zi aşa de lungă. Am mâncat doar puţină brânză.

Ţesăturile din mătase, satin şi dantelă pe care le văzuse pe tejghea la Ebenezer Whistler erau acum în casa lui, poate că Phee le purta deja, dacă fusese nerăbdătoare să simtă atingerea mătăsii pe piele. Îşi imagină cum ar fi fost să atingă şi el acea mătase… Dumnezeule mare, trebuia să se întoarcă la club, înainte ca imaginaţia să-l îndemne să facă ceva ce aveau să regrete amândoi.

O văzu din nou cu ochii minţii înfruntându-l pe Morris. Era o fată curajoasă. Nesăbuită, dar curajoasă.

Nu voia să o admire, dar, pe toţi dracii, o admira.

„Mă întorc la club”, asta intenţionase să spună. Însă cuvintele care ieşiră din gura lui trădătoare fură următoarele:

— Am adus nişte mâncare de la club. Vrei să mănânci cu mine?

*

Întinseră o pătură în grădină, aşezară într-un capăt coşul mare, din răchită, şi se serviră. Amurgul se lăsa în jurul lor şi agitaţia străzii începea să se potolească, creând o intimitate pe care Phee nu era sigură că o putea ignora.

Deşi nu avea o grădină aşa cum s-ar fi cuvenit, cu flori frumos îngrijite, asta nu o mai deranja. Daisy se plimba pe lângă zidul de cărămidă, unde iarba era mai înaltă, ciugulind de ici şi de colo, evident mulţumită că nu avea nimic de făcut. Phee era la fel de mulţumită.

Drake încă mai purta haina, vesta şi lavaliera de la gât. Phee ar fi vrut să-şi fi schimbat uniforma, dar dorea să-şi păstreze celelalte haine pentru o ocazie specială… deşi seara aceasta părea destul de specială.

Cuvintele pe care i le spusese Marla mai devreme răsunau acum în mintea lui Phee. Nu putea nega că exista o camaraderie neobişnuită între ea şi Drake, care părea să sfideze convenţiile sociale dintre stăpân şi servitoare. Dacă nu i se permitea să ia ceaiul cu doamna Turner, cum se făcea că putea sta la un picnic cu Drake? Nu ştia exact cum să definească relaţia dintre ei. Ştia doar că se bucura foarte mult că era acolo.

Era totodată extrem de recunoscătoare pentru tot ce ieşise din coş.

Vinul era excelent. Friptura de vită era cea mai fragedă pe care o mâncase vreodată. Sau cel puţin pe care-şi amintea să o fi mâncat vreodată.

Credea că ar fi trebuit să o deranjeze mai mult faptul că nu-şi putea aminti trecutul ei, pe de altă parte îşi crea acum noi amintiri pe care voia să le păstreze.

— Nu înţeleg de ce nu iei cina la club în fiecare seară, spuse ea. Se pare că au un bucătar incredibil acolo.

— Mâncam acolo, înainte să vii tu, spuse el.

— Eu zic să începi să mănânci iar acolo şi să-mi trimiţi mie ce-ţi prisoseşte. Asta – ridică varza de Bruxelles în care tocmai înfipsese furculiţa – este remarcabil de gustoasă.

— Presupun că ţi-aş putea schimba îndatoririle.

— Aşa ar proceda un bărbat deştept. Pentru că mie o

să-mi ia o eternitate să învăţ să pregătesc o masă atât de delicioasă.

— O eternitate? Dar nu ai nicio îndoială că ai putea deveni, eventual, o bucătăreasă fantastică?

— Cred că oricine poate să facă orice-şi propune cu adevărat să facă.

Se opri, gândindu-se.

— Da, chiar cred asta. Uneori am câte un gând care parcă ar fi parte din sufletul meu, ceva ce am smuls de undeva, din adâncul pustiu. Cum a fost azi, cu Daisy. Am ştiut că nu puteam să privesc cu mâinile în sân cum bruta aia bătea calul. Am văzut oamenii mergând mai departe, ca şi când nu ar fi fost nimic în neregulă, dar pur şi simplu nu am putut să fac la fel, să mă comport ca şi cum nu aş fi fost martoră la o cumplită nedreptate.

— N-aş fi crezut că te poţi mişca atât de repede. Acu examinai sparanghelul şi, în clipa următoare, săreai pe Morris. La început, am crezut că ai recunoscut pe cineva din trecutul tău, că ţi-ai recăpătat memoria.

Zâmbi şmechereşte peste buza paharului.

— Apoi însă, l-ai băgat în sperieţi pe bietul om.

— Nu ştiu dacă merită să i se spună om. Şi nu cred că l-am băgat câtuşi de puţin în sperieţi, dar vedeam roşu în faţa ochilor de furie. Nu ştiam că pot fi atât de furioasă. M-am tot gândit însă şi sunt sigură că nu mi s-a întâmplat azi prima oară.

— Să baţi un om până-l învineţeşti?

Zâmbi. Atât de uşor curgea conversaţia între ei. Putea să-i spună orice, să-i încredinţeze secretele ei cele mai adânci. Dacă ar fi avut secrete.

— Vreau să salvez animale. Cred că de-asta mi-a fost aşa de greu cu fazanul ăla care se uita la mine.

Se gândi încă vreo câteva clipe, apoi dădu hotărâtă din cap, ca şi cum anumite imagini i-ar fi venit în minte.

— Vreau să am un loc la ţară, unde să pot avea grijă de animale cu trupul sau cu spiritul rănit.

Ochii ei radiau.

— Da, ăsta e visul meu. Ştiam că am un vis, dar nu mi-l puteam aminti. Dar ăsta este. Ştiu că ăsta este.

— Cele mai multe fete visează la măritiş.

Scutură din cap, simţind o convingere în adâncul sufletului.

— Eu nu vreau să mă mărit.

Întins pe o parte, sprijinindu-se în cot, Drake o privea ca şi cum ar fi fost un animal dintr-o specie ciudată, pe care îl găsise într-un borcan.

— Cred că, după ce-ţi vei recăpăta amintirile, vei avea altă părere.

— Nu, sunt foarte sigură. Nu o să mă mărit. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a face acest lucru. Poate că ăsta e motivul pentru care am ales să fiu servitoare. Marla mi-a spus că prea puţine servitoare se mărită.

— Presupun că e destul de adevărat. Am mai auzit de servitori din aceeaşi casă care se căsătoriseră între ei, dar cazurile sunt rare.

— Aşadar nu o să mă mărit şi o să-mi strâng banii până când o să pot să cumpăr un loc la ţară.

— Dacă e să judecăm după câte cumpărături ai făcut azi, va trece mult timp până să-ţi împlineşti visul ăsta.

— O să vedem.

— Da, presupun că o să vedem.

Nu credea că o ia peste picior, mai degrabă că are tot atâta încredere în convingerile ei pe cât avea şi ea. Poate că o să fie bătrână şi o să meargă în baston până să se întâmple, dar o să-şi îndeplinească visul. Nu avea nicio îndoială.

Când stomacul îi fu atât de plin încât crezu că o să explodeze, se întinse şi privi cerul care începea să se întunece.

— Să ştii că mă bucur că nu ai o sufragerie amenajată. Dacă ai avea, presupun că am mânca acolo, dar aici este mult mai plăcut.

— Da, este.

Vocea lui era joasă, încărcată de o emoţie pe care nu

o putea identifica.

Îşi răsuci capul într-o parte şi-l surprinse studiind-o intens. Era sigură că voia să o sărute. Ştia că ea voia să-l sărute pe el. Mai ştia şi că Marla avea dreptate: relaţia dintre ea şi Drake era la un pas de a fi mai mult decât relaţia obişnuită dintre un stăpân şi o servitoare. Oare întotdeauna se simţise atât de atrasă de el? Mai existaseră şi alte momente ca acesta între ei? Îi părea o tragedie să le fi trăit, ca apoi să le fi uitat. Ştia că, dacă i-ar fi cerut să-i dea detalii despre relaţia lor, despre trecutul lor, i-ar fi spus pur şi simplu că trebuia să-şi amintească singură. Se întrebă de ce nu voia să-i influenţeze memoria. Fuseseră cândva îndrăgostiţi? Voia să o facă să se îndrăgostească din nou de el? se gândi că ar fi fost foarte uşor.

— Când am ziua mea liberă? îl întrebă.

Păru surprins, şi Phee se întrebă dacă îşi dăduse seama ce încerca să facă de fapt: să-i distragă atenţia de la locurile periculoase spre care gândurile lor nu aveau voie să se îndrepte.

— Va trebui să mă uit pe program.

— Care presupun că e în biroul tău de la club.

Drake dădu din cap şi sorbi din vin.

— Nu eşti prea eficient, zise ea. De ce ţii totul la club? Mai ales când ai un birou atât de frumos aici.

Drake privi paharul de vin, şi Phee se temu că poate greşise când îl luase la rost, că poate distrusese astfel o seară ce se dovedise a fi extrem de plăcută. Nici nu voia să-şi recunoască propria reţinere în a lua în calcul faptul că adevăratul motiv pentru care-şi ţinea toate actele la club era acela că nu avea încredere în ea. Nu că l-ar fi putut învinovăţi, ţinând cont de felul în care se uitase în cutie, deşi ştiuse că n-ar fi trebuit.

Ridică privirea spre ea.

— Ce ai face cu o zi liberă?

— Nu prea ştiu. Mai ales acum că am început să economisesc.

— Să spunem că banii nu ar fi o problemă.

— Oh, păi, în cazul ăsta – zâmbi larg – m-aş putea duce oriunde.

— Oriunde, repetă el. Şi? Ce ai alege?

Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să poată merge oriunde în lume.

— Pe litoral, cred.

Faţa lui căpătă o expresie surprinsă.

— Nu în vreun loc exotic şi îndepărtat?

Îşi clătină capul dintr-o parte în alta.

— Nu, prefer ceva simplu şi familiar. Un loc în care să mă simt în siguranţă. Am mai fost pe litoral. Pot să văd oceanul, să aud zgomotul valurilor şi strigătul pescăruşilor. Îmi place acolo. Tu ai fost în locuri exotice şi îndepărtate?

— Am călătorit în multe locuri din lume. Credeam că am văzut tot ce este frumos.

Îşi puse deoparte paharul cu vin, se aplecă şi îi mângâie cu degetele conturul bărbiei.

Nu ştia cum ajunseseră atât de aproape unul de celălalt.

— M-a uimit azi curajul tău, când ai înfruntat un bărbat de două ori mai mare ca tine.

— Nu am fost curajoasă, spuse ea încet. Doar furioasă. Dacă aş fi stat să mă gândesc, nu cred că aş mai fi sărit la el, aşa cum am făcut-o.

— Ba eu cred că da. Văd aspecte ale tale pe care nu le bănuiam că există.

Îi mângâie cu degetul mare buza de jos şi Phee se simţi cuprinsă de un val de căldură şi plăcere. Nu era sigură că şi-ar fi putut mişca picioarele, dacă ar fi vrut să o facă. Dar nu voia. Nu voia să rupă vraja.

— Eşti mult mai complicată decât am crezut.

— Nu e valabil pentru toată lumea? întrebă ea.

— Aş zice că pentru tine mai mult decât pentru ceilalţi.

Cu el atât de aproape, Phee simţea fluturi zbătându-i-se în piept. Se temea că erau pe punctul de a face ceva absolut necuviincios… şi totodată aştepta cu nerăbdare ca

acest lucru să se întâmple. Nu voia să-şi îndrepte atenţia spre altceva, să nu o mai atingă.

— Tu unde te-ai duce? îl întrebă. Dacă banii nu ar fi o problemă şi te-ai putea duce oriunde?

— Aş rămâne chiar aici.

Îşi lipi gura de a ei, atingându-i buzele cu gura, ca să i le despartă, apoi plonjând adânc înăuntru.

Undeva în interiorul minţii ei, Phee încercă să-i descifreze cuvintele, întrebându-se dacă *aici* însemna grădina lui, Londra… ea. Sărutul deveni mai fierbinte, mai mistuitor. Exista ceva puternic, încărcat de energie între ei.

Poate că nu îşi amintea, dar o ştia cu certitudine. Fără îndoială avea să susţină că profitase din nou de ea, dar cum putea să o priveze de aşa ceva, când părea atât de firesc, când totul înăuntrul ei ardea de dorinţa de a fi cât mai aproape de el?

O salvase pe ea, o salvase pe Daisy. Bărbatul acesta aspru, care părea mai tot timpul nervos pe ea, care nu părea dornic să lase pe nimeni lângă el, făcea acest lucru acum, în cel mai intim mod cu putinţă. Era extaziată să simtă cum barierele dintre ei dispăreau. Poate că avea şi ea puţin din spiritul romantic al Mariei. Chiar dacă ştia că nu avea cum să iasă nimic bun din asta. Poziţiile lor erau total diferite, o prăpastie imensă separa locurile lor în societate. El era bogat, influent, puternic. Conducea un club de gentlemani, în timp ce ea era stăpână peste rafturile acoperite de praf şi pânze de păianjen.

Totuşi, nu o făcuse niciodată să se simtă inferioară. Nu o făcuse să simtă că era deasupra ei, chiar dacă, exact în acest moment, trupul lui se mişcă şi ajunse, la propriu, *deasupra* ei. Se sprijinea în aşa fel încât să nu o strivească. Cu o mână îi cuprinsese obrazul, în timp ce pe cealaltă i-o aşeză pe şold, începând să-l mângâie cu degetele lui puternice.

Ea îl prinse de umeri, dorindu-şi ca el să-şi fi lăsat haina şi vesta în casă. Nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi avut nici cămaşa. Oare ar fi considerat-o o uşuratică dacă

începea să-i deschidă nasturii?

Cunoştea regulile unui comportament cuviincios. Dar cui să-i pese? Nu avea familie, nu avea prieteni de seamă pe care să-i facă de ruşine. Marla n-ar fi avut nimic de obiectat. Ba chiar, Phee credea că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, Marla ar fi schimbat locul cu ea fără să stea pe gânduri, deşi nu avea de gând să-i ofere Mariei această ocazie.

Îi plăceau sunetele guturale pe care le scotea el, nesaţul gurii lui. Inima începu să-i bată mai repede, trupul i se încălzi.

Amurgul se transformase în noapte, şi aerul se răcise. În mod normal, i-ar fi fost frig şi ar fi vrut un şal. În schimb, era înfierbântată şi i se părea că poartă prea multe haine. Drake o făcea să-şi dorească lucruri pe care ştia, instinctiv, că nu se cuvenea să şi le dorească nicio femeie respectabilă. Totuşi, nu părea să-i pese vreun pic că-şi risca reputaţia.

Voia ca el să ştie că-şi dorea sărutul lui. Nu voia să-şi ceară scuze mai târziu pentru că o sărutase. Îl voia la fel de prins în acest vârtej de nebunie pe cât era şi ea.

*

Era o nebunie, o nebunie totală. Drake ştia foarte bine, dar nu reuşea să se oprească din a o săruta iar şi iar. Îl intriga şi îl fascina femeia asta care s-ar fi dus la mare, dacă ar fi putut să se ducă oriunde în lume.

Care călătorea la Paris doar ca să-şi poată comanda rochii.

Femeia asta care nu se plângea de garderoba ei limitată, când bănuia că, în cealaltă viaţă a ei, avea zeci de rochii – pentru cină, pentru bal, rochii de dimineaţă, rochii de plimbare, costume de călărie.

Luaseră cina împreună, pe o pătură, într-o grădină neîngrijită, totuşi simţea cum îl cuprinde o stare de mulţumire, treptat, pe măsură ce ziua se transforma în

noapte. Îi împărtăşise visurile ei, aspiraţiile ei – şi acestea nu fuseseră deloc cele pe care şi le imaginase că le-ar fi putut avea.

Se aşteptase să-şi dorească să se mărite cu un duce sau cu un prinţ, să fie regina unui regat. Nu să rămână fată bătrână şi să aibă grijă de animalele rănite.

Ea zâmbea, iar Drake simţea cum i se pune un nod în stomac. Ea râdea, şi pieptul lui se încorda. Ea ofta, iar el se simţea cuprins de instincte primare, posesive.

Nu putea explica niciuna din aceste reacţii, nu voia să le analizeze.

Îl atingea aşa cum nicio altă femeie nu îl mai atinsese până atunci, îl făcea să-şi dorească lucruri despre care crezuse întotdeauna că nu sunt pentru el: o soţie, copii, un cămin.

Nu ar fi trebuit să o sărute şi totuşi nu-şi putea refuza această plăcere la fel cum nu putea să se oprească să mai respire. Iar faptul că ea îl primea cu braţele deschise nu-i uşura situaţia. Această creatură caldă şi deschisă nu semăna câtuşi de puţin cu scorţoasa şi înţepată…

Simţi ceva tare împungându-l în umăr şi fu forţat să întrerupă sărutul. Mai era încă suficientă lumină încât, atunci când ridică privirea, să vadă silueta afurisitului ăluia de cal. Animalul lăsă capul în jos şi îl împunse din nou în umăr.

— Ca să vezi!

Phee chicoti, chiar chicoti, făcându-i pieptul să i se strângă din nou.

Drake se simţea în acelaşi timp amuzat, frustrat şi uşurat.

Nebunia începea să treacă, îşi revenea în simţiri. Lucrurile nu ar fi trebuit să ajungă atât de departe.

— Scuze, spuse ea, fără să-i lase însă impresia că ar fi avut cea mai mică umbră de regret.

Îşi acoperi gura cu mâna.

— Ştiu că nu e amuzant, dar, de fapt, este.

— Nu-ţi cere scuze! Tu ai salvat-o azi după-amiază, ea

te-a salvat pe tine acum.

Se ridică în şezut şi începu să pună lucrurile înapoi în coşul de răchită.

— Ce vrei să spui? întrebă Phee.

— Nu ar fi trebuit să te sărut.

Phee se ridică în capul oaselor.

— Spui mereu asta. Eşti însurat?

— Asta e o întrebare ridicolă. Dacă aş fi însurat, soţia mea ar fi aici.

— Aici?

— Da, fireşte.

— Eu sunt măritată?

— Nu.

Îi putea simţi privirea sfredelindu-l. De ce erau atât de multe vase de strâns? De ce dura atât de mult să pună capăt acestei greşeli colosale? Nu ar fi trebuit să vină aici cu cina. Ar fi trebuit să rămână la club.

— Este din cauza diferenţelor sociale dintre noi? întrebă ea încet.

— Da! răspunse el sec.

Când aruncă ultimele lucruri în coş, i se păru că aude o farfurie spărgându-se. Minunat!

— Aşadar, diferenţele sociale dintre noi contează pentru tine, spuse ea.

— Contează *pentru tine.*

Se răsuci cu faţa spre ea. Simţind nevoia de a mai îndulci asprimea răspunsului de mai devreme, îi atinse obrazul cu degetele.

— O să-ţi aminteşti asta într-o zi.

Şi îi părea foarte rău pentru asta.

Se ridică în picioare, se aplecă, îi întinse mâna şi o ajută să se ridice şi ea. Înainte să se îndepărteze, ea îi cuprinse obrazul în palmă.

— De ce ar conta pentru mine? îl întrebă.

Îşi puse o mână peste a ei, ca să o ţină acolo, apoi întoarse capul şi îi sărută mijlocul palmei.

— Pentru că, în ciuda aparenţelor actuale, mă

consideri inferior ţie.

— Nu are niciun sens. De ce aş crede asta?

— Din cauza a cine şi a ceea ce sunt.

— Cred că te înşeli.

— Ştiu sigur că nu.

Se aplecă şi luă coşul de jos.

— Trebuie să mă întorc la club. Dimineaţa se fac livrările. Mă întorc abia pe la amiază.

— Atunci o să dorm până târziu, şi tu nu o să ştii.

Asprimea din vocea ei îl avertiză că începea să se îndepărteze de ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Ar fi trebuit să fie recunoscător dar, în clipa în care în minte îi apăru imaginea ei întinsă pe patul lui, îşi dori alte lucruri – cel mai mult să poată veni lângă ea, acolo, fără remuşcări, fără sentimente de vinovăţie.

— Somn uşor.

Apoi ieşi repede din grădină, înainte să-l părăsească voinţa.

Cum de ajunsese Lady Ophelia Lyttleton cel mai important aspect al vieţii lui?

Capitolul 19

În următoarele zile, intrară într-un fel de rutină. Cel puţin ea. El pleca mai devreme de la club şi se întorcea mai târziu seara, fiindcă nu voia să piardă momentele pe care le putea petrece cu această femeie care îl intriga din ce în ce mai mult. Orele pe care le petrecea la club erau cele mai lungi din viaţa lui. Sarcini care altă dată îi făcuseră plăcere – inventare, primirea mărfii, scrierea ordinelor de plată, discutarea diverselor strategii cu angajaţii, simpla preocupare ca totul să meargă bine – îi păreau acum plictisitoare şi mult prea îndelungate, pentru că îl ţineau departe de Phee. Nu se putea gândi decât la momentul în care avea să se întoarcă acasă, la micul dejun, şi să o

asculte discutând despre planurile pe care şi le făcuse pentru acea zi – care, de cele mai multe ori, includeau plimbări la piaţă cu Marla. O pusese să-i promită că nu avea să mai intre în conflicte sau să atace oameni. Deşi îi dăduse cuvântul ei fără prea multă tragere de inimă, Drake avea totuşi nevoie să mai şi doarmă, aşa că trebuia să aibă încredere în ea că n-o să mai intre în vreo încurcătură. Probabil că era o nesăbuinţă.

În această dimineaţă, după ce se întorsese acasă, intrase în bucătărie şi găsise un ştrengar, care nu putea să fi avut mai mult de opt ani, aşezat la masă şi mestecând o bucată de şuncă.

— Neaţa, conaşule! zise băiatul, scuturând din cap pentru ca şuviţele groase de păr lung să nu-i mai atârne pe ochi.

Phee, care turna lapte într-un bol pe blatul din bucătărie, se întoarse spre el.

— Bună dimineaţa! Nu te aşteptam preţ de încă vreo oră. El este Jimmy. Îl plătesc un şiling să strângă după Daisy.

Încă nu aranjase să mute calul într-un grajd. Nu îl lăsa sufletul să o priveze pe Phee de bucuria pe care i-o oferea animalul.

— Un şiling? Asta-i jaf la drumul mare!

— Presupun că ai putea să strângi tu, zise ea.

Se gândi să-i amintească faptul că ea era cea care-şi dorise calul, dar ce rost ar fi avut? Ştia la fel de bine ca şi el că nu avea să o pună să care bălegar cu lopata.

— Eu mă pricep grozav la bălegarul de cal, se lăudă băiatul. Ştiu unde să-l vând. Doamna zice că pot să-l păstrez.

— Da, chiar poţi! zise Drake.

Phee aşeză castronul pe podea, şi o mâţă jigărită apăru de sub masă şi începu să lipăie laptele.

— Asta cine mai e? întrebă el.

— Pansy. După forma ochiului.

Când pisica ridică privirea, Drake văzu că unul din

ochi avea un semn negru care – cu foarte multă imaginaţie – ar fi putut semăna cu o panseluţă.

— De ce ne trebuie o pisică? o întrebă.

— Nu ne trebuie. Dar ea are nevoie de noi. A apărut la uşă acum două seri. I-am dat puţin lapte. Aseară am primit-o în casă şi am descoperit că este incredibil de dulce şi că este o companie minunată.

Refuza să se simtă vinovat pentru că Phee rămânea singură noaptea.

Tânăra luă un vas plin cu resturi de carne şi se îndreptă spre uşă.

— Unde duci aia? o întrebă.

— E pentru Rose.

— Rose?

Ieşi după ea pe terasă.

Puse vasul pe jos, în faţa unui câine care era numai piele şi os. Îl mângâie pe cap.

— S-a ţinut după mine, de la piaţă până acasă.

— Este băiat.

Phee se uită sub coada câinelui.

— Oh. Te pricepi foarte bine să observi astfel de lucruri.

Drake era mirat că ea nu le observa, pe de altă parte doamnele din înalta societate nu aveau obiceiul de a se uita sub coada animalelor.

— Aşa că nu sunt sigur că îi va plăcea numele Rose.

— Prescurtare de la Rosencrantz, spuse ea, cu un alt zâmbet radios. Aşa o să meargă.

Se duse la Daisy şi o mângâie.

— Nu deschidem o menajerie aici, îi spuse Drake.

— Oh, sigur că nu.

Se întoarse şi se opri în faţa lui.

— Poţi să le dai afară oricând doreşti.

Femeia asta îl manipula din nou. Nu putea să arunce în stradă nişte animale amărâte, şi ea o ştia foarte bine. Când deschise uşa ca să intre înapoi în bucătărie, Jimmy năvăli afară, cu şapca trasă jos pe frunte, ca să nu-i cadă

părul în ochi. Drake se mira că Phee nu pusese mâna pe foarfece, ca să i-l taie.

El, unul, categoric nu voia să-şi aducă aminte că fusese la fel de slab, pe când avea vârsta băiatului. Preţ de câteva clipe, o invidie pe Phee pentru neputinţa ei de a-şi aminti trecutul.

— Ziua bună, conaşule! zise băiatul.

— Să faci curat şi după câine! O să-ţi dăm doi şilingi.

Băiatul rânji.

— S-a făcut. Pe curând, coniţă!

Îşi atinse şapca cu degetele, apoi o porni în fugă spre poarta din spate.

— E prea slab.

— Şi eu mi-am zis la fel.

Bănuia că îi dădea de mâncare băiatului ori de câte ori venea la ei. Drake nu-i putea reproşa asta. Nu-i plăcea să admită că, în ultimele zile, nu găsise mai nimic să-i reproşeze.

— Presupun că şi el s-a luat după ţine de la piaţă.

— Vezi? Iar mormăi arţăgos, când ştiu că, de fapt, nu te deranjează. Dar, da. Ne-am întâlnit la piaţă, azi-dimineaţă. Eu şi Marla ne-am dus devreme.

— Îmi imaginez că şi această expediţie m-a costat o mică avere.

Îi zâmbi, şi lui Drake nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi costat toată averea lui.

— De data asta nu ne-am dus decât la piaţă.

Se duse în bucătărie.

— Lasă-mă câteva minute să pregătesc micul dejun.

Pe toţi dracii! Ar fi vrut să-i lase tot timpul din lume.

*

Se trezi mai devreme decât de obicei şi rămase cu privirea pironită în tavan. Ce făcea? De ce mai era aici, la o săptămână după ce o găsise în Tamisa? De ce amâna să-i spună adevărul? De ce nu voia să o ducă înapoi acasă?

Trebuia să-şi dubleze eforturile pentru a afla ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte, când o găsise în râu. În mod ciudat, Somerdale nu mai trecuse pe la club de două seri. Trebuia să-l caute, să se aşeze cu el la masă şi să stea de vorbă cu el. Să dea de capătul acestui mister.

Şi avea să facă exact asta, după întâlnirea de mâine, cu partenerii. Trebuia să se pregătească. Acesta era motivul pentru care se trezise tresărind. Nu avea nicio legătură cu sentimentul de vinovăţie pe care îl încerca faţă de faptul că Phee se simţea atât de singură serile, încât căuta compania unei pisici. Nu avea nicio legătură cu nedreptatea pe care i-o făcea.

Nu avea ceas în cameră, nici ceas de buzunar, dar ştia că se trezise devreme. O să facă baie, o să se ducă la club şi o să mănânce acolo. O să-şi reia programul obişnuit.

Se dădu jos din pat şi se surprinse ascultând instinctiv în speranţa că avea să surprindă sunetele ei prin casă – scârţâitul scărilor, geamătul unei scânduri din pardoseală, o uşă care se închidea. Casa era mai vie cu ea aici. Totuşi, n-o să-i simtă lipsa după ce pleca, pentru că o să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la club. Totul o să revină în sfârşit la normal. Patul lui n-o să mai păstreze mirosul ei. O să doarmă fără să mai viseze că era şi ea acolo, lângă el. Fără să se mai gândească să o sărute.

După ce-şi puse o pereche de pantaloni şi o cămaşă, se uită în camera de baie ca să se asigure că nu umpluse cada cu apă. Îi interzisese să mai care găleţi cu apă, nu că ordinele lui ar fi avut vreun impact asupra ei. Făcea cum voia. Această parte a caracterului ei părea neschimbată. Ciudat cum nu îl mai enerva acum, ca odinioară.

Coborî scările şi se opri brusc în hol. O masă îngustă, cu blat de marmură neagră şi albă, era aşezată lângă perete. Cu picioare spiralate, din fier forjat, şi un colţ ciobit. Pe ea, o vază neagră, strălucitoare, cu un buchet de trandafiri roşii.

De unde mama naibii apăruse? Începuse acum să-i cumpere şi mobila? Personal, nu şi-ar fi ales niciodată aşa

ceva, totuşi nu putea să nege că masa părea, cumva, la locul ei acolo. Se întrebă unde găsise florile.

Se apropie, luă o petală şi o frecă între degete. Trebuia să angajeze un grădinar. Atunci ar fi avut câte flori voia, şi în casă, şi în afara ei.

Îşi trase capul în spate. Nu avea nevoie de flori aici. Avea să plece curând. Nu era un rezident permanent al casei lui.

Totuşi, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, nu putea nega că se obişnuise să aibă o menajeră. Va trebui să angajeze una. Dar, chiar în timp ce-şi propunea acest lucru, ştia că o să le găsească defecte tuturor candidatelor, pentru simplul motiv că nu erau Phee.

*

În timp ce trăgea peria prin coama lui Daisy, Phee se minuna de mulţumirea pe care o simţea, amuzată că acceptase cu atâta dificultate ideea că ar fi putut fi servitoare. Deşi niciuna din lecţiile de gătit nu părea să-i trezească vreo amintire, începea să se priceapă şi de-abia aştepta să-i servească lui Drake cina în seara aceea. Cumpărase câteva mărunţişuri pentru casă, dar voia să discute cu el, ca să cumpere mai multe. Voia să-i facă reşedinţa mai primitoare – chiar dacă asta ar fi însemnat mai multă muncă de curăţenie pentru ea. Nu o deranja chiar atât de mult – ei bine, în cea mai mare parte. Ferestrele încă trebuiau spălate şi nu-i plăcea să frece şi să lustruiască podelele. Avea să sugereze să mai angajeze o servitoare, odată ce ar fi fost mai mult de muncă. I se părea cinstit.

— Foloseşti cumva peria ta?

Numai puţin speriată de tonul lui brusc, se întoarse spre Drake. Nasturii de la cămaşă îi erau doar pe jumătate închişi, picioarele-i erau goale, părul răvăşit, obrazul neras. Îi plăcea să-l vadă aşa, atunci când cobora să-şi pregătească apa pentru baie, înainte să se aranjeze.

Deşi, dacă era să fie pe deplin sinceră, îi plăcea să-l vadă şi atunci când era aranjat. Derbedeu sau gentilom. Întotdeauna o fascina.

— Tocmai i-am făcut baie, îi spuse. Şi voiam să-i descurc câlţii din coamă. Nu aveam de ales, decât poate să folosesc peria ta şi n-am crezut că ţi-ar plăcea asta.

— E din argint.

Rosti cuvintele pe un ton care sugera că explicau totul.

— Păi, da, ştiu şi eu asta. Ştiu că e scumpă, dar…

— O foloseşti pe un cal? *Un cal?*

— Avea coama încurcată. Mi-a fost milă de ea. Tu i-ai făcut un jgheab pentru apă. Tu îi dai să mănânce. Am vrut să o răsfăţ şi eu puţin.

— De ce nu ai spus ceva? Puteam să-ţi cumpăr ce-ţi trebuia.

— Te culcaseşi deja. Mi-am terminat treaba şi m-am gândit să fac asta. În plus, deja te-a costat o avere. Nu voiam să te mai bat la cap.

Ochii lui Drake se măriră.

— Tu? Să nu mă baţi la cap? E ca şi cum ai spune că soarele n-o să mai răsară.

— Ei bine, mulţumesc frumos de apreciere.

— Nu foloseşti o perie elegantă pentru un cal.

Avea de gând s-o mai ţină mult aşa? Se cam săturase.

— Şi mâinile tale! Cari găleţi de apă după ce ţi-am spus să n-o mai faci.

— S-au vindecat, spuse ea.

Erau aspre şi cu ceva bătături, dar se vindecaseră.

Nu părea să o asculte, atât de înfuriat era.

— Nu te gândeşti, continuă el.

Şi tot aşa, şi tot aşa. Ca şi cum ar fi făcut ceva monstruos, de neconceput.

Phee ridică găleata în care era apa care îi rămăsese după ce îl spălase pe Rose.

Făcând exact ce o acuzase, nu se obosi să se gândească la consecinţele acţiunilor ei în clipa în care îi

aruncă apa în faţă.

Drake se opri brusc din trăncănit şi făcu un pas înapoi, clipind nedumerit din ochi în timp ce apa i se scurgea pe faţă, prin firele de barbă, îi uda cămaşa şi pantalonii.

Phee râse uşor.

— Nu voiam să o arunc pe toată pe tine. Am vrut doar să…

O privi cu ochii mijiţi.

— O să plăteşti pentru asta!

Cu un mârâit jos, se lansă în atac. Phee ţipă, aruncă găleata şi o luă la fugă. Cel puţin asta fu intenţia. Nu făcu decât trei paşi înainte ca el să o ajungă, să o ridice şi să o arunce peste umăr.

— Nu sunt un sac de cartofi!

Încerca să pară indignată, dar nu-i prea reuşea, din cauza râsului. Nu ştia de ce i se părea amuzant. Poate pentru că el era mereu atât de sumbru şi de serios încât îi făcuse plăcere să-l ia prin surprindere şi să-i provoace o reacţie atât de neaşteptată.

— O să fii un sac de cartofi ud leoarcă! zise el, traversând grădina cu pas hotărât.

Apăsând cu mâinile în spatele lui, se ridică doar atât cât să arunce repede o privire peste umărul lui şi să afle destinaţia spre care se îndreptau. Jgheabul de apă? Cu siguranţă nu!

— Nu îndrăzneşti!

— Oh, ba cred că îndrăznesc.

Mâinile lui se aşezară pe fundul ei. Întreaga lume se dădu brusc peste cap – iarba, cerul, Rosencrantz lipăind liniştit – izbindu-se în Drake.

Drake îşi pierdu echilibrul, se răsuci, îi dădu drumul şi ateriză în jgheab, iar Phee căzu pe pământ cu o bufnitură. Se ridică în genunchi.

— Eşti bine?

Ud până la piele, Drake stătea în jgheabul mic, cu picioarele trecute peste margine, cu apa scurgându-i-se din păr şi adunându-i-se în picături pe faţă. Părea atât de

nervos, atât de... adorabil. Nu era un cuvânt cu care s-ar fi gândit să-l asocieze.

— Sunt bine, mormăi el.

— Aşa-ţi trebuie, fiindcă ai vrut să mă arunci acolo.

O privi mijind ochii.

— Ai grijă, drăguţo, nu vrei să provoci tigrul.

Cuvintele, tonul, ameninţarea îi erau cunoscute. Mai spusese cuvintele astea şi altă dată. De ce? În ce împrejurare? Pentru că ceea ce ştia Phee cu certitudine era că voia să-l provoace, voia o reacţie. Spera să-l facă să râdă, dar îşi spuse că s-ar fi mulţumit cu orice în afară de întrebările şi răspunsurile politicoase, care indicau că întotdeauna era atent la ce spunea în prezenţa ei, din ziua în care se sărutaseră în grădină.

Era foarte precaut, păstra mereu distanţa... Iar lui Phee nu-i plăcea deloc asta. Nu conta că părea să vină acasă mai devreme şi să plece mai târziu, era prea atent, prea civilizat.

Drake începu să se ridice. Rose sări pe el şi-şi puse labele uriaşe pe umărul lui şi Drake căzu la loc. Phee îşi acoperi repede gura cu mâna ca să-şi stăpânească hohotele de râs. Degeaba. Când Drake se uită la ea, începu să râdă mai tare.

Rose începu să-şi treacă limba mare peste faţa şi gâtul lui Drake.

Lăsându-se pe călcâie, Phee râse în hohote la imaginea bărbatului chinuit şi a câinelui incredibil de fericit, care dădea cu atâta entuziasm din coadă, încât forma un curent de aer în jur.

— Ajută-mă să ies de aici, mârâi Drake.

Phee înghiţi, ca să se potolească.

— Da, sigur.

După ce se ridică în picioare, îl dădu pe Rose la o parte. Câinele plecă agale, apoi zări o veveriţă şi uită complet de ei, luând-o la goană după micuţul animal.

Drake ridică mâna. Phee o apucă cu amândouă mâinile, în speranţa că îi va oferi un punct de susţinere.

În schimb, se simţi dintr-odată trasă, ţipă, căzu înainte… Ateriză pe burta lui, cu şoldurile şi trunchiul în apă, cu picioarele peste marginea jgheabului, cu mâinile pe umerii lui ca să atenueze impactul. Un râs adânc răsună în jurul ei. În loc să protesteze şi să-şi manifeste indignarea faţă de acest complot, Phee asculta minunându-se râsul plin şi gros al lui Drake, care râdea din tot sufletul, cu capul dat pe spate. Ar fi plătit o avere pentru râsul ăla. Zâmbind larg, începu să râdă şi ea împreună cu el, până când îi dădură lacrimile şi începu să o doară stomacul. Îşi puse capul pe pieptul lui.

Râsul lui se opri, al ei se stinse.

Foarte încet, se ridică. Era atât de aproape. Nasul lui aproape că îl atingea pe al ei. Pofta de râs le trecuse. În ochii lui arzători, văzu acum dorinţă. Îi simţea încordarea întregului trup, aproape tremurând asemenea corzii unui arc foarte întins – ştia să tragă cu arcul, îi şopti o voce dintr-un ungher al minţii ei. Dar nu stătu să analizeze, pentru că nimic din trecutul ei nu era mai important decât acest moment.

Avea să o sărute din nou. Ştia asta cu absolută certitudine. Şi voia să fie sărutată, voia să-i simtă gura din nou peste a ei. Îşi dorea cu disperare, deşi ştia că un nou sărut i-ar fi lăsat să cadă şi mai adânc în ispită şi nu ştia dacă era suficient de puternică încât să spună nu.

— Îmi place râsul tău, şopti ea.

— A trecut mult timp de când nu am mai râs. Uitasem…

Clătină din cap, înghiţi.

— Trebuie să te uscăm.

Şi uite aşa, vraja se destrămă, lăsând-o pe Phee să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase.

Îşi schimbă poziţia, îşi aşeză mâinile pe coapsele ei şi reuşi să o ridice până când fu din nou în picioare. Hainele ude stăteau lipite de ea. Va trebui să se schimbe în hainele aspre pe care le purtase la început, când se trezise fără amintiri, dar asta nu o deranja.

Drake reuşi să se ridice din jgheab. Înainte să se îndepărteze, Phee îi cuprinse în mână maxilarul, obrazul.

— Vreau să-mi amintesc tot ce ştiam despre tine.

— Nu m-ai plăcea prea mult, dacă ţi-ai aminti.

— Mi se pare foarte greu de crezut, pentru că, în momentul ăsta, te plac chiar foarte, foarte mult.

*

Şi el o plăcea foarte, foarte mult.

Privind în oglindă în timp ce-şi lega lavaliera la gât, după baie, Drake ştia că asta era o problemă. Nu ar fi trebuit să-l facă să râdă. Nu ar fi trebuit să ţină atât de mult la un afurisit de cal încât să-l ţesale cu peria ei de argint.

Nu ar fi trebuit să-l facă să-şi dorească să o sărute până-şi pierdea capul.

Nu ar fi trebuit să-l facă să-şi dorească să nu-şi mai recapete niciodată amintirile, ca să poată continua aşa la nesfârşit.

Se prăbuşi într-un scaun şi ridică o cizmă care fusese atât de bine lustruită încât îşi vedea propriul chip reflectându-se în ea. Ea făcuse asta. Făcea cu mult mai multe decât avusese vreodată intenţia să o pună să facă. Nu putea s-o păstreze. Trebuia să-i spună adevărul, să o ducă înapoi, la viaţa ei.

Îndesându-şi piciorul în cizmă, hotărî să-i mărturisească totul şi să o ducă acasă înainte să se ducă la club. Era destul de sigur că Somerdale nu intenţionase să-i facă vreun rău. Era în siguranţă la fratele ei.

În timp ce-şi trăgea cea de a doua cizmă, se întrebă dacă *destul de sigur* era suficient de sigur încât să rişte să o ducă înapoi. Clătină din cap. Încerca să se amăgească singur, să amâne inevitabilul. Cu siguranţă faptul că se certa pe sine însuşi era un semn de nebunie. Ea îl înnebunise.

Aproape că o sărutase în jgheabul de apă. Dacă o mai săruta încă o dată, nu era sigur că ar fi avut puterea de a

se opri, înainte de a merge până la capăt.

Se ridică şi bătu din picioare, ca să se aşeze în cizme aşa cum îi plăcea. Îşi îmbrăcă vesta. Era timpul să pună lucrurile la locul lor. Trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu partenerii, iar ea nu făcea altceva decât să-i dea viaţa peste cap.

— Bine atunci, murmură el. Acum e momentul.

Avea să fie furioasă pe el, lucrurile între ei aveau să revină la normal, şi afurisitele astea de momente de vrajă lângă ea aveau să dispară. O prefera, de departe, pe înfumurata Lady O, cea mereu cu nasul pe sus. Ştia exact care-i era poziţia când venea vorba de ea. Femeia care era acum în casa lui avea mult prea multe straturi, era mult prea interesantă, mult prea ispititoare.

Ieşi din dormitor cu pas hotărât. Avea să se simtă eliberat să se ştie din nou stăpân pe viaţa lui, să nu-şi mai facă griji în legătură cu ea, în legătură cu ce-ar putea să descopere sau să-şi amintească atunci când el nu era lângă ea. Să se teamă că ar fi fost speriată sau furioasă.

Era deja la jumătatea drumului spre bucătărie când aromele îi invadară simţurile. Cina pe care i-o pregătea. Intenţionase să o umilească, să o pună să-l servească şi să-i îndeplinească dorinţele. Şi iată că acum el era cel umilit să o vadă străduindu-se atât de mult să-i facă pe plac. Se aşteptase să se lamenteze tot timpul, să-şi ignore îndatoririle, să stea degeaba, frângându-şi mâinile. Nu se aşteptase să-şi îmbrăţişeze rolul cu entuziasm, să accepte provocarea de a învăţa cum să aibă grijă de casa lui.

Trecându-şi degetele prin păr, hotărî că o să-i spună adevărul după ce mâncau. Ar fi fost lipsit de inimă din partea lui să o lase să se fi muncit atâta degeaba.

Intră în bucătărie la timp ca să o vadă scoţând un vas din cuptor, îşi îndreptă spatele şi îi adresă un zâmbet care îl străpunse din cap până-n vârful picioarelor.

— La fix! spuse ea, aşezând vasul între două lumânări aprinse, pe o masă acoperită cu o pânză.

Două pahare pline cu vin alb îi aşteptau.

— Este plăcintă de pui. Nu-i mare lucru, dar am făcut-o singură. Ce-i drept, după instrucţiunile doamnei Pratt, dar ea nu a făcut nimic. Nici măcar nu a tăiat legumele. Eu am făcut totul.

Părea remarcabil de încântată şi de mulţumită de sine. Voia să îi sporească această bucurie, acest sentiment de satisfacţie.

— Miroase delicios.

Era adevărat. Aburul se ridica din găurile date în crustă.

Phee îşi desfăcu şorţul, îl scoase şi îl atârnă de cuiul din perete.

— Sper că nu te superi că am pus faţa de masă şi lumânările. Nu mi se părea în regulă să mâncăm pe o masă goală. Fireşte, după ce mobilezi sufrageria, problema o să se rezolve.

Până atunci, ea n-o să mai fie acolo. Nu o să mai vadă niciuna din celelalte camere mobilate, nu o să observe schimbările pe care intenţiona să le facă în casă.

— Nu mă supăr deloc, spuse el, trăgându-i scaunul.

Phee se aşeză, cu încă unul din acele zâmbete ştrengăreşti. Drake luă loc în faţa ei.

Phee puse o felie de plăcintă pe o farfurie pentru el şi încă una pentru ea.

În timp ce aştepta să i se răcească mâncarea, spuse:

— Pare să-ţi facă plăcere să ai grijă de lucruri.

— Chiar îmi face. E foarte ciudat, ţinând cont că, atunci când m-am trezit fără amintiri, nu mă puteam vedea făcând nimic din toate astea.

Pur şi simplu strălucea. Iar Drake nu aştepta deloc cu nerăbdare clipa în care acea strălucire avea să se transforme în furie roşie, odată ce-i spunea totul, după cină. Şi nici nu-şi dorea să o ducă acasă. Casa lui avea să pară goală, lipsită de energie, de viaţă. La dracu’, era doar o clădire, şi el se purta de parcă ar fi fost o fiinţă vie, de parcă i-ar fi observat prezenţa, aşa cum i-o observa el.

Era vrăjit de modul în care lumina flăcărilor i se

reflecta în ochi, îi făcea părul să lucească. Îl purta împletit în coadă şi răsucit în jurul capului. Un stil atât de simplu, pe care nu l-ar fi crezut potrivit pentru Lady O, dar care părea perfect pentru Phee. Cele două femei începeau să se contopească într-una singură şi deveneau o femeie de care Drake se simţea tot mai atras.

Ca să se smulgă din vraja ei, spuse:

— Am observat achiziţia din hol.

Phee râse uşor şi Drake îşi dădu seama că-i era absolut imposibil să rupă vraja. Fiecare lucru la ea îl fascina.

— Am descoperit masa într-o prăvălie micuţă. Şi m-am tocmit şi am obţinut un preţ mai mic, pentru că are colţul ciobit.

O cută apăru între sprâncenele ei.

— Ai observat?

Fusese nesincer cu ea de la bun început. De ce să se oprească acum?

— Nu.

Încă unul din acele zâmbete strălucitoare.

— Mă bucur să aud. Nu mi s-a părut nici mie că se vede. Să sperăm că florile o să atragă toată atenţia.

Îşi înfipse furculiţa în plăcintă. Drake făcu la fel, observând însă că Phee nu băgase încă mâncarea în gură.

Aşa că gustă el şi zâmbi larg.

— Foarte bună.

Şi chiar era. Deosebit de gustoasă. Ultimul lucru la care se aşteptase fusese ca Ophelia să înveţe să gătească.

— Mă bucur tare mult că-ţi place. Şi sunt sigură că ţi-ar fi plăcut şi să ne vezi pe mine şi pe Marla cum ne-am chinuit să aducem masa până aici.

— Aţi cărat-o voi?

— Doar puţin. După care eu am rămas s-o păzesc, şi ea s-a dus să-l aducă pe Rob, valetul doamnei Turner.

— Doamna Turner?

Ridică o mână în clipa în care Phee îl străpunse cu privirea.

— Văduva.

— Da. Aş vrea să ne permitem şi noi un valet.

Îşi permitea. Îşi permitea să angajeze o casă întreagă de servitori, în mod evident, era o menajeră care vorbea prea liber şi-şi permitea prea multe cu angajatorul ei. Nu se sfia să-i rănească orgoliul.

Ce mama dracului spunea el acolo? Nu era servitoare!

— Ar trebui să spăl ferestrele, spuse ea, înţepând plăcinta din farfurie cu furculiţa. Dar am tot amânat. Nu ştiu dacă-mi plac scările, nu ştiu dacă m-am urcat vreodată pe una. Presupun că aş putea să împrumut...

— Nu te urci pe nicio scară!

— Păi şi ferestrele?

— O să angajez pe cineva să spele afurisitele alea de ferestre!

— Nu o să încerc să te fac să te răzgândeşti pentru că, sincer, nu vreau să le spăl eu.

Avea senzaţia că era din nou manipulat. Ar fi trebuit să fie furios, în schimb, era mai degrabă amuzat. Pierduse şirul ocaziilor în care îl amuzase.

— De unde ai luat trandafirii?

— I-am furat din grădina doamnei Turner.

Drake ridică o sprânceană.

— Aşadar, eşti hoaţă acum?

— Marla a spus că n-o să observe că nu mai sunt. Nu iese niciodată în grădină şi nimeni nu vine în vizită. Ceea ce mi se pare trist. M-am gândit să-i fac eu o vizită, să o invit să luăm ceaiul printre trandafiri, dar se pare că servitorii nu se vizitează cu cei care angajează servitori.

Compasiunea ei îl uluia. Aceasta era femeia pe care o vedea Grace, cu care sora lui era prietenă? Atunci, de ce toată şarada, faţada rece, distantă? Voia să o exploreze şi nu doar cu mâinile, ci şi cu mintea, să cunoască şi să înţeleagă fiecare aspect al ei.

Minutele treceau. Trebuia să-i spună.

Mâine. O să-şi facă timp pentru asta mâine. Nu avea niciun rost să-i strice o zi de care era atât de mulţumită.

*

Aşezat la biroul din biblioteca lui, Drake îşi dădea seama că nu făcea nimic din ce-ar fi trebuit să facă în acea zi. O lăsase pe Phee în bucătărie, strângând masa, crezând că se duce la club. Acelaşi lucru îl crezuse şi el, până când ajunsese în capătul străzii. Apoi se întorsese brusc, împrumutase valetul doamnei Turner şi îl plătise să-i ducă un mesaj lui Goliat, la club, prin care să-l informeze că Drake avea să fie la el acasă în acea seară. Îşi spuse că motivul era că aici se putea gândi mai bine, era mai linişte, existau mai puţine şanse de a fi întrerupt.

Dar ştia adevărul. Nu voia să o lase singură, doar în compania pisicii, ştiind că avea să fie ultima noapte pe care o petrecea în casa lui, că, după întâlnirea de mâine, avea să-i spună totul.

Şarada asta se întinsese prea mult. Era timpul să-i pună capăt.

Dar, mai întâi, trebuia să se concentreze asupra întâlnirii.

Totuşi, era atâta linişte. Îşi băduse vreodată seama cât de tăcută devenea casa după ce întunericul se lăsa în spatele ferestrelor? Auzea din când în când un trosnet în foc, dar nu făcea decât să-i sporească senzaţia de izolare. Şi o lăsase singură aici, seară după seară, pe ea, ale cărei seri fuseseră pline de baluri, dineuri şi veselie.

Se îndoia că va mai petrece o oră complet singură după ce termina cu el. Nu că ea şi-ar fi amintit toate obligaţiile sociale pe care le avea, dar el ştia că le are şi începea să aibă remuşcări.

Refuză să recunoască senzaţia de bucurie care îl cuprinse în clipa în care uşa se deschise şi ea intră în bibliotecă, cu mâţa gudurându-i-se pe lângă fuste. Mirarea îi lumină trăsăturile.

— Credeam că te-ai dus la club.

— M-am hotărât să lucrez aici în seara asta.

— Oh.

Ezită, privi în jur şi ridică un vraf de hârtii.

— Mă gândeam să desenez o vreme. Te superi dacă stau aici?

— Nu, fireşte că nu.

Nu era ca şi cum ar fi avut de unde alege şi Drake nu putea fi atât de egoist încât să nu împartă camera cu ea.

Phee închise uşa, creând o intimitate la care nu s-ar fi aşteptat într-o încăpere atât de mare. Era de-a dreptul caraghios, ţinând cont că fuseseră împreună în dormitorul lui, în camera de baie.

Era de la râsul din grădină, îşi spuse. Momentul acela schimbase lucrurile între ei, dărâmase ziduri pe care se străduise din răsputeri să le ţină în picioare, deschisese ferestre care ar fi preferat să rămână bine închise.

Veni lângă biroul lui şi se uită la coala de hârtie pe care o avea în faţă şi la penelul pe care îl ţinea în mână, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie martoră la o mare descoperire.

— Ce poţi să faci de aici, ca să nu-ţi solicite prezenţa la club?

— Am o întâlnire cu partenerii mâine. Încerc să-mi organizez ideile.

— Şi care sunt? Ideile tale?

— Nu sunt sigur, pentru că nu le-am organizat încă.

Clipind, făcu un pas în spate.

— Îmi pare rău.

— Nu.

Ridică o mână, blestemându-se în gând pentru cuvintele aspre de mai devreme.

— Am rămas aici pentru că mă aşteptam să fie mai multă linişte decât la club. Am nevoie să mă concentrez.

— Poate că ar trebui să mă duc în altă parte.

— Nu, eu…

„Eu vreau să stai aici”.

— Am făcut deja focul aici şi e mai plăcut lângă vatră, cu fotoliile cele noi. Bucură-te de ele!

— Voi fi tăcută ca un şoricel.

Se aşeză în fotoliul care era întors cu faţa spre birou. Dacă se apleca uşor în faţă, o putea vedea clar, cu picioarele strânse sub ea, cu blocul de desen pe genunchi, cu creionul mişcându-se pe deasupra hârtiei cu o viteză care ar fi trebuit să se potrivească cu cea a penelului din mâna lui.

Apoi se opri, ridică privirea, deschise gura şi o închise brusc. Nu era suficient de aproape ca să o vadă, dar bănuia că roşise, că obrajii i se coloraseră în acea nuanţă de roz care promitea pasiuni fierbinţi. Poate că se simţea doar jenată, pentru că fusese pe punctul de a-l întrerupe cu un comentariu sau cu o întrebare. Se întoarse la desenul ei.

Drake încercă şi el să se întoarcă la însemnările lui, dar era acut de conştient de prezenţa ei, de fiecare dintre mişcările ei, de suspinele ei încete, de râcâitul discret al creionului pe hârtie, care, din când în când, se întrerupea.

Ridica uneori discret privirea, doar ca să o vadă uitându-se la rândul ei în direcţia lui, cu buza de jos prinsă între dinţi. Uneori avea impresia că purta o conversaţie cu sine însăşi, în mintea ei, şi se surprinse dorindu-şi cu ardoare să-i cunoască gândurile.

Mâţa, care ar fi trebuit să-i ţină companie, se cocoţase pe o etajeră. Se pare că nu era totuşi o creatură chiar atât de prietenoasă, deşi el, unul, nu se dăduse niciodată în vânt după pisici. Câinii îi plăceau mai mult, chiar şi cei mari şi neîndemânatici, care te trânteau la pământ.

Nu intenţionase să o arunce pe Phee în jgheab. Doar să o ducă până acolo, să se prefacă că avea această intenţie, să o facă să ţipe, să-i strige să se oprească şi, în ultima clipă, să o pună jos, pe pământ. În schimb, Rose se asigurase că primise ce voia – auzise râsul lui Phee pretutindeni în jurul lui. Nu conta că se udase până la piele şi arătase ca un pămpălău. Ochii ei străluciseră, zâmbetul ei fusese radiant. Credea că se putea îndrăgosti de femeia asta. Doar că, Doamne, ce dezastru ar fi fost atunci!

Trăgându-şi scaunul în spate, se ridică.

— Ai terminat? îl întrebă ea.

Nici măcar nu începuse, dar, dintr-odată, îşi dorea să petreacă acest timp cu ea.

Se duse până la măsuţa din colţ, turnă whisky în două pahare, veni lângă ea şi îi întinse unul, înainte de a se aşeza în fotoliul din faţa ei.

— Ai grijă, o preveni. S-ar putea să te ardă pe gât, dacă nu eşti obişnuită cu el.

Phee ridică paharul la nas, inhală adânc, luă o înghiţitură mică şi zâmbi, cu acel zâmbet pe care ajunsese să-l iubească.

— Mi-e foarte cunoscut. Am mai băut. Crezi că am fost o femeie rea, înainte?

Când venea vorba de ea, nu ştia ce să mai creadă.

— Poate.

Sorbi din whisky şi îşi linse buzele cu un gest care-i uscă pe loc gâtul lui Drake.

— Ţi-ai organizat ideile? îl întrebă.

Erau şi mai împrăştiate acum.

— Îmi distrăgeai atenţia.

— N-am spus nimic.

— Te foiai.

Cu un oftat, îşi dădu ochii peste cap.

— Mă tot gândeam să-ţi spun ceva, dar ştiam că nu ai fi apreciat ideile mele.

— Spune-mi acum.

— Nu ar trebui să te deranjez.

Nimic la ea nu îl deranja. Când se întâmplase asta? Atât de încet, atât de irevocabil.

— Aş vrea să ştiu ce desenezi.

— Bine atunci. Ţi-am desenat salonul din faţă.

— Salonul meu?

Phee dădu din cap cu entuziasm, dar Drake începea să-şi dea seama că făcea totul cu entuziasm.

— Nu ştiu de ce, dar, când intru într-o încăpere goală, îmi imaginez cum ar trebui să arate. Aşa că m-am gândit că, dacă desenez ideile mele, poate că o să te ajute atunci când o să vrei să mobilezi încăperea.

— Cum ar trebui să arate salonul meu?

— La început, mi-am zis că ar trebui să fie strălucitor – în culori de galben sau lavandă –, dar ăsta nu-i stilul tău. Trebuie să fie întunecat, în acelaşi timp elegant. Negru şi auriu, cred. Uite, o să-ţi arăt.

Punându-şi paharul pe măsuţa de lângă fotoliu, se ridică, veni lângă el, se aplecă şi îi puse desenul în faţă.

Salonul pe care îl schiţase semăna remarcabil de mult cu încăperea din reşedinţa lui. Dar avea mobilă, o oglindă mare deasupra şemineului, tablouri pe pereţi. Îi explica ceva, dar Drake nu înregistra decât fragmente – catifea neagră, încrustată în lemn, tapet negru şi auriu pe pereţi – pentru că, în realitate, cea mai mare parte a atenţiei îi era captată de sânul ei care îi atingea umărul. Moale şi maleabil. Nu purta corset. Doar o bucată de material subţire îl păzea de atingerea lui şi pe aceasta o putea înlătura destul de uşor. Dacă ar fi întins mâna şi i-ar fi cuprins sânul, ar fi simţit focul pe care îl stârnea cu atâta uşurinţă în el. Era o ispititoare care nu ştia că posedă puterea de a-l transforma într-un neghiob fără minte.

Când era aproape, nu se mai putea concentra la nimic altceva: parfumul ei, pielea ei de alabastru, părul ei blond. Voia să i-l despletească, să-şi treacă degetele prin cosiţele lungi. Nu avea nevoie de o perie cu mâner de argint. Putea să folosească degetele lui. Iar şi iar. De o sută de ori. De o mie de ori, dacă voia.

Uneori, când lăsa garda jos, în minte îi reveneau imagini din noaptea în care o dezbrăcase, când făcuse toate eforturile să fie un gentleman. Dar derbedeul din el se uitase. Ştia că avea picioare lungi şi şolduri înguste. Ştia că avea abdomenul plat. Cel puţin credea că ştie. Se grăbise să-i scoată hainele, nu-şi îngăduise libertăţi, dar ştia că avea pielea fină şi strălucitoare ca satinul.

— Drake?

Tonul ei era încordat, nerăbdător. Îşi ridică privirea spre faţa ei, atât de aproape de a lui. Era încruntată.

— Ce crezi?

„Cred că ar trebui să te duc din nou în patul meu, doar că de data asta aş sta ore întregi să te dezbrac”.

Îşi drese vocea şi-şi îndreptă atenţia către desen.

— E foarte drăguţ.

Phee pufni şi se retrase, şi plăcerea lui chinuitoare luă sfârşit. Slavă Domnului! Fusese pe punctul de a face ceva ce ar fi regretat amândoi, fără îndoială.

— Spui asta doar ca să fii drăguţ cu mine. Te-am plictisit cu trăncănelile mele.

Se întoarse la fotoliul mare, din pluş, făcut pentru confortul unui bărbat masiv, se aşeză şi îşi trase picioarele sub ea. Aşa ghemuită cum stătea, îi amintea de o pisică, cu ochii ei verzi şi ovali, exotici în felul în care captau flacăra din vatră şi străluceau.

— Nu, chiar îmi place. Se vede foarte clar. Te-ai gândit mult la asta.

Îşi înclină capul, studiindu-l, şi sorbi din whisky. Nu voia să recunoască nici măcar în sinea lui că se vedea făcând asta în fiecare seară, stând lângă ea, vorbindu-şi sau nu. Îi dădea peste cap întreaga lume, toate aşteptările pe care le avusese vreodată de la viaţă.

— Presupun că nu este treaba mea. Fără îndoială că soţia ta va dori să decoreze casa după gustul ei.

— Ţi-am spus că nu am nicio soţie.

— Dar o să ai, într-o zi.

— Nu. Noi doi semănăm din punctul ăsta de vedere. Nu am nicio intenţie de a mă căsători.

— Şi de ce nu?

Era o întrebare atât de simplă, cu un răspuns atât de complicat.

— Sângele care curge prin venele mele trebuie să piară odată cu mine.

— Mi se pare un motiv cam drastic.

Dar era mai mult decât atât şi-şi dădea seama, după felul în care-şi ridicase sprânceana delicată, că o ştia şi ea. Pentru prima oară, nu-i punea întrebări, nu insista, nu-i cerea mai multe informaţii. Aştepta doar, îi lăsa timp, îi lăsa

spaţiu. Era atât de uşor să uite cine era, care era adevărata natură a relaţiei lor. O putea ignora dacă îl necăjea, îl tachina, îşi ridica năsucul ăla cârn şi îl privea de sus. Dar acum îl privea drept, de pe picior de egalitate. Nu cum priveşte o servitoare un stăpân, nu cum priveşte un aristocrat un om al străzii. Aproape aşa cum priveşte un prieten alt prieten sau poate chiar ceva mai mult. Nu ştia exact cum să mai definească ce era între ei. Poate că nu exista o definiţie pentru că nu era ceva real, ci doar o farsă, un vicleşug, o înşelătorie.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre cine era cu adevărat acum, când whisky-ul îi încălzea sângele, îi relaxa gândurile. Dar trecuse atâta timp de când ţinea ascuns adevărul despre sine însuşi, era o greutate despre care nu îndrăznise să discute cu nimeni, care îl apăsa atât de tare încât, uneori, simţea că se sufocă. Pentru că oare cine ar fi înţeles cu adevărat? Poate că ea, care era acum aproape la fel de albă ca o coală neîncepută.

Aplecându-se în faţă, îşi aşează coatele pe coapse şi-şi prinse paharul între ambele mâini, observând cum lichidul devine mai deschis sau mai închis la culoare, în funcţie de unghiul în care îl atingea lumina din şemineu. Şi viaţa se compunea din aceleaşi umbre, care veneau şi plecau. Petrecuse prea mult timp cu umbrele.

Ridică privirea spre etajeră, spre cutia care conţinea moştenirea lui.

— M-ai întrebat despre Robert Sykes.

— Criminalul.

Îşi întoarse privirea spre ea. Voia să aibă încredere în ea, voia să creadă că această femeie care locuia acum în casa lui era adevărata Lady O. Că, de fapt, cealaltă fusese doar un produs al societăţii. Fără să-şi desprindă privirea de a ei, spuse cuvintele pe care nu le rostise niciodată cu voce tare:

— A fost tatăl meu.

*

Phee făcu un efort să nu trădeze nicio reacţie, dar era destul de sigură că se albise la faţă, pentru că îşi simţea dintr-odată pielea rece şi lipicioasă.

— Câţi ani aveai când a… murit?

— Aveam opt ani când a fost spânzurat.

Vorbise fără nicio emoţie, ca şi cum i-ar fi spus ce vârstă avusese ultima oară când tatăl lui plecase la o plimbare.

— Am auzit servitorii vorbind despre omul care avea să fie spânzurat a doua zi. Strângeam ziarele în fiecare zi şi le puneam deoparte. Nu ştiam să citesc, dar ştiam că aveam să învăţ într-o zi şi, dacă era ceva despre tata în vreun ziar, voiam să ştiu. A trecut probabil cam vreun an şi jumătate până am decupat articolul ăla – arătă cu bărbia înspre raftul pe care aşezase cutia după ce o descoperise ea – l-am ascuns. Nu am vrut să uit niciodată de unde vin, cine mi-a fost tatăl.

— Şi mama ta?

Lăsându-se pe spate, luă o înghiţitură lungă de whisky.

— A omorât-o el.

Phee era îngrozită.

— Îmi pare rău!

O privi în ochi.

— Nu a fost vina ta. Eu nu am reuşit să o salvez.

Era atât de enervant de calm în legătură cu toată povestea. Voia să se ridice şi să-l scuture zdravăn, să-i provoace o reacţie. Apoi însă observă mâna de pe pahar, cu încheieturile albite de la cât îl strângea de tare, încât îi putea vedea conturul oaselor. Era surprinsă că paharul nu se sfărâma. Nu era chiar atât de neafectat de poveste.

— Cum ai fi putut tu să o salvezi?

— O lovea, spuse el, apoi clătină din cap. Nu, e mult prea puţin spus. O bătea. O bătea frecvent. O bătea cu pumnii.

Îşi ridică o mână, o întoarse pe-o parte, apoi pe

cealaltă, o examină.

— Am mâinile lui.

— Nu fi ridicol! Astea sunt mâinile tale. Nu au nimic de-a face cu el.

Ridică privirea şi o întâlni pe a ei, şi Phee putu vedea durerea sfâşietoare din sufletul lui.

— Tu te-ai aruncat asupra unui bărbat pentru că bătea un cal. Ar fi trebuit să fac la fel cu tata, atunci când o bătea pe mama. Dar mă ghemuiam într-un colţ, temându-mă că, dacă-şi amintea că eram şi eu acolo, pumnii ăia uriaşi m-ar fi găsit şi pe mine.

— Erai un copil. Mama ta nu se aştepta să-i sari în apărare. Sunt sigură că i s-ar fi frânt inima, ar fi suferit şi mai mult dacă te-ar fi bătut şi pe tine. Nu poţi să te învinovăţeşti pentru comportamentul lui.

Sorbind încă o dată din whisky, Drake îşi îndreptă privirea spre flăcări.

— M-am dus să văd, când l-au spânzurat.

— Dumnezeule! Te-a dus cineva? Dar erai un copil! Omul care te-a dus ar fi trebuit să fie bătut cu biciul.

Un colţ al gurii lui se ridică o idee, şi ochii i se întoarseră spre ea.

— Tu nu crezi în bătaia cu biciul.

— Ba cred, când e vorba de oameni care se poartă extrem de rău. Nu ar fi trebuit să fii martor la execuţia tatălui tău, indiferent ce fel de om a fost. Nu ar fi trebuit să-l vezi murind.

— Nu m-a dus nimeni. M-am dus singur. Am crescut pe străzi, ştiam să mă descurc, nu mă temeam că aş putea să mă pierd. Nu am spus niciodată nimănui.

— Nu este un loc pentru un copil.

Nu era un loc nici pentru un adult. Nu îşi amintea să fi asistat vreodată la o spânzurare, dar îşi putea imagina cât de cumplit trebuia să fie. O durea inima să ştie că el văzuse ceva atât de îngrozitor. Şi faptul că acela spânzurat fusese chiar tatăl lui era cu atât mai rău.

— Cu douăzeci de ani în urmă, oamenii veneau la

execuţii ca să se distreze. Aveam doar opt ani, dar tot mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi fie ruşine. Stăteam în mulţime, privind spre spânzurătoare, îngrozit că acea creatură cu şireangul de gât – ca un animal – avea o legătură cu mine. Mai rău chiar, am plâns, pentru că îl iubeam, îl uram, îl dispreţuiam, ştiam de ce cruzimi era capabil, ştiam că o omorâse pe mama, şi totuşi, spre oroarea mea, îl iubeam.

Nu se putu stăpâni. Distanţa dintre ei era prea mare. Se ridică, veni lângă el, se aşeză în genunchi în faţa lui şi-i luă mâna rămasă liberă. Simţind încordarea din ea, îi mângâie degetele lungi şi bătătorite, întreaga palmă.

— Cred că e posibil să iubim o persoană fără să iubim şi ceea ce face. Era tatăl tău. Exista o legătură între voi.

— O legătură. Da.

După ce dădu pe gât şi restul de whisky, puse paharul deoparte.

Apoi îi cuprinse obrazul în palma lui.

— Sângele lui curge prin mine. Şi ăsta, dulcea mea Phee, este motivul pentru care nu o să mă căsătoresc niciodată, pentru care nu merit să am o soţie, sau copii, sau familia care m-a acceptat în sânul ei. Din cauza moştenirii pe care mi-a lăsat-o. Nu pot să o dau mai departe altora.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i venea să creadă că omul de lângă ea putea să creadă aşa ceva.

— Nu eşti tatăl tău.

Râse grav, întunecat.

— Nu ai văzut felul în care m-am repezit la Morris? Am mâinile tatălui meu şi am şi temperamentul lui. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să-l ţin sub control, dar este mereu acolo, aşteptând să iasă la suprafaţă. Nu am cum să scap.

— Morris a meritat ce a primit de la tine. Mie mi-ar fi luat mult mai mult să-l bat aşa cum merita, aşa că am fost recunoscătoare că ai făcut tu asta în locul meu.

Drake râse – un sunet relaxat, care vibră prin ea. Nu voia să cadă pradă acestor gânduri negre, să se retragă în

locurile acelea umbrite în care trecutul îl bântuia. Ar fi vrut să aibă puterea să-l facă să uite de tatăl lui, să uite tot ce ştia, tot ce văzuse. Poate că existau unele avantaje în a nu-ţi aminti nimic.

— Erai ca o pisică sălbatică, spuse el.

— Accesele temperamentale îşi au scopul lor.

Sărutându-i încheieturile degetelor, repetă:

— Nu eşti tatăl tău.

— Aş vrea să te pot crede.

— Poţi. Trebuie.

Oftă adânc. Cum îi putea explica?

— Ştiu că nu îmi amintesc ce era între noi înainte, şi faci din când în când comentarii criptice din care deduc că nu eram chiar cei mai buni prieteni – nu ştiu de ce şi nici nu îmi pasă. Pentru că acum te cunosc. Ştiu cine eşti. Ştiu cât eşti de bun. M-ai lăsat să păstrez un cal, o pisică şi un câine. Mi-ai adus cina şi m-ai dus la un picnic în grădină. Nu ţipi la mine, deşi sunt o menajeră groaznică. Nu te plângi că-i fac cadouri Marlei din banii tăi. Încerci să mă ajuţi să-mi amintesc şi ai răbdare cu mine atunci când asta nu se întâmplă.

Întinse mâna şi-şi trecu degetele prin părul lui.

— Refuz să cred că există şi cea mai mică urmă din tatăl tău în tine. Tu eşti tu. Şi eu, personal, găsesc că eşti un om remarcabil.

Drake scoase un geamăt, o trase pe genunchii lui şi o sărută, ca şi cum ar fi murit dacă n-ar fi făcut-o. Era un sentiment pe care îl înţelegea pe deplin, pentru că nici ea nu-şi dorea să mai treacă o singură clipă fără să-l sărute.

Se bucurase atât de mult când descoperise că era încă acolo. Credea că niciodată nu va petrece suficient de mult timp cu el. Ajunsese să urască luna, pentru că el pleca atunci când astrul nopţii urca pe cer. Prefera soarele, pentru că soarele îl aducea înapoi.

Se depărtă şi o privi intens, şi Phee citi în ochii lui o dorinţă arzătoare care-i făcu inima să o ia la goană. Îşi înfipse mâinile în părul ei, o ţinu nemişcată.

— Ce se întâmplă între noi este foarte periculos, spuse el, cu o voce joasă, răguşită.

— N-o să-mi faci rău.

Îşi lipi fruntea de a ei şi clătină uşor din cap.

— N-ar trebui să fii aici.

— Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte.

— Sunt la capătul puterii.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Trăgându-se în spate, îi zâmbi trist.

— Înseamnă că vreau să fiu cu tine într-un fel la care un bărbat onorabil n-ar trebui să se gândească. Dar nu o să te distrug. Nu.

I se părea că încerca să se convingă pe sine mai mult decât să o convingă pe ea. Oare era greşit să se simtă atât de flatată că o dorea? O transforma într-o femeie uşoară? Probabil că da, dar nu-i păsa. Voia să îl încurajeze să renunţe la orice precauţie, apoi însă îşi aminti de ce era acolo. Îi promisese că n-o să-i distragă atenţia, dar exact asta făcuse.

— Poţi să-mi spui despre întâlnirea asta pe care o ai cu partenerii?

Păru să se simtă uşurat de întrebarea ei, de faptul că era dispusă să schimbe subiectul, să îl îndepărteze de ispită.

— Clubul pe care îl conduc – Dodger’s Drawing Room. Îţi sună cunoscut numele?

Phee clătină din cap.

— Ar trebui?

— Este destul de cunoscut. Ştiai că lucrez acolo. Am crezut…

Clătină din cap.

— Nu contează. În orice caz, este deţinut de trei parteneri. Unul dintre aceşti parteneri este femeia care m-a primit în familia ei şi m-a crescut ca pe copilul ei.

Phee clipi, apoi râse surprinsă.

— O femeie deţine un salon de jocuri de noroc?

— A fost contabilă, cândva. Cu treizeci de ani în urmă,

Londra era foarte diferită, mult mai întunecată. Şi înainte de asta, şi mai diferită, şi mai întunecată. Cei trei parteneri au supravieţuit străzii, au devenit oameni de succes. Îi datorez viaţa acestei femei. Le datorez tuturor tot ce am acum. Dar cred că scopul întâlnirii de mâine este să hotărască soarta clubului şi mă tem că s-ar putea să decidă că a sosit timpul să-l închidă.

— Şi tu ce-o să faci dacă se-ntâmplă asta?

— Nu sunt sigur. Sper să-i conving să nu-l închidă.

— Şi dacă nu poţi?

— O să-mi deschid propriul meu local. O s-o iau de la capăt.

— Nu-mi pot imagina de ce efort ar fi nevoie ca să iei totul de la început, spuse ea, încruntându-se. Deşi, poate că ştiu, într-un fel.

— Totuşi, eu voi avea un avantaj, dacă va fi s-o iau de la capăt. Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu, tot ce trebuie să fac. Ideea de a o lua de la zero într-un fel mă încântă. De mult timp îmi doresc să am propria mea afacere, dar le sunt loial. De aceea trebuie să-mi organizez gândurile, ca să-i conving că încă se mai pot face bani la Dodger’s, că încă-i mai pot ţine pe linia de plutire.

— Ţi-ai sacrifica propriul vis pentru ei?

— Nu cred că aş mai exista pe lumea asta, ca să visez ceva, dacă n-ar fi fost ei.

Cum putea să creadă că semăna cât de puţin cu tatăl lui, un om care-şi găsise sfârşitul la capătul funiei?

— Ştiu că nu mi te amintesc dinainte, Drake Darling, dar te cunosc acum şi pot spune cu deplină încredere că nu există nimic din tatăl tău în tine. Loialitatea faţă de cei care te-au ajutat de-a lungul timpului, bunătatea ta faţă de mine... Eşti un om care merită să aibă parte numai de bine în viaţă. Sper că aşa să fie.

— Mă faci să-mi fie ruşine, Phee.

Îi cuprinse obrazul.

— Eşti o diversiune pe care nu mi-o pot permite.

— O să te întorci înainte de întâlnire?

— După.

Se aplecă şi îl sărută lung. Când braţele lui se strânseră cu putere în jurul ei, se desprinse brusc şi sări în picioare.

— Asta a fost pentru noroc, îi spuse, zâmbind strengăreşte. Ştiu că vei reuşi să obţii ceea ce-ţi doreşti la întâlnirea de mâine. Am deplină încredere în tine.

„Te iubesc”, aproape că adăugă. Putea oare să-l iubească, când îl cunoştea de atât de puţin timp? Avea nevoie să-şi recapete amintirile ca să-l cunoască pe deplin? Nu credea.

Începu să se îndepărteze, dar, după ce făcu doar trei paşi, el o strigă. Se întoarse.

— Tu, Phee, eşti o femeie incredibilă! Nu cred că mi-am dat seama înainte.

— Atunci, poate că o să-mi dai o zi liberă.

Râse adânc, din suflet.

— Poate că o să fac mai mult decât atât. Poate c-o să te duc la mare.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Zâmbind fericită, ieşi din încăpere. Chiar dacă şi-ar fi recăpătat întreaga memorie, nu credea că şi-ar fi amintit un moment în care să fi fost mai fericită.

Capitolul 20

Întâlnirile lor se ţineau întotdeauna la o masă pătrată, dintr-un colţ al bibliotecii lui Jack. Drake presupunea că era versiunea lor de masă rotundă. Nimeni nu stătea în capul mesei, toţi aveau câte o latură. Toţi erau egali.

Din clipa în care devenise manager la Dodger’s, Drake avusese un loc la masa asta. La şaptesprezece ani, crezuse că o să rămână aici pentru totdeauna.

Jack Dodger stătea în faţa lui. Frannie Mabry, la dreapta. Contele de Claybourne, la stânga. Trecuseră mai

bine de treizeci de ani de când deschiseseră clubul Dodger’s. Nu se schimbaseră multe în toţi aceşti ani. Adăugaseră câteva jocuri. Femeile nu mai munceau culcate pe spate. Dar, în cea mai mare parte, era la fel ca la început, iar asta, îşi dădu Drake seama, era problema de bază.

Cu o seară în urmă, după ce Phee plecase, se întorsese la club, stătuse în balcon şi îşi organizase gândurile printre zgomotele caracteristice care se ridicau de la mesele de joc, la care erau aşezaţi bărbaţi de calitate. Nu-şi putea imagina că Dodger’s ar fi putut înceta să mai existe, nu când afacerea era atât de prosperă. Credea, totuşi, că trebuiau făcute nişte ajustări.

Jack îşi ridică paharul cu whisky, deschizând şedinţa aşa cum o făcea întotdeauna:

— Pentru Dodger’s şi viaţa pe care ne-a oferit-o.

Ciocniră paharele. Dodger’s îi oferise lui Drake o viaţă bună. Nu era partener, dar venitul lui era derivat din profituri şi era, prin urmare, foarte substanţial.

— Am cerut această întâlnire, începu Jack, pentru că vremurile se schimbă, iar eu nu ştiu dacă sunt dispus să mă schimb odată cu ele.

— Asta e o prostie, spuse Drake.

În acest cerc, nu ezita niciodată să-şi exprime o opinie. Toţi îl ascultau. Nu erau întotdeauna de aceeaşi părere, dar îl ascultau.

Jack ridică o sprânceană neagră.

— Oare?

— Dacă vrei ca profiturile să crească în continuare, trebuie să fii dispus să te adaptezi.

— Dodger’s a avut o viaţă frumoasă. În plus, adaptarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

Drake simţi un gol în stomac în momentul în care auzi finalitatea din tonul lui Jack.

— Totuşi, este al meu, spuse Drake. Dodger’s deserveşte doar aristocraţi, dar din ce în ce mai mulţi dintre membrii noştri au probleme financiare. Pentru mulţi dintre

ei, averea familiei nu mai e ce era odată. Industrializarea a schimbat totul. Cei care au averi acum nu au titluri. Sunt vizionari. Construiesc manufacturi şi căi ferate. Sunt arhitecţi, inventatori, constructori. Caută recunoaşterea poziţiei lor pentru că, în ciuda averilor, nu au sângele albastru. Iar asta contează aici. Deschidem porţile clubului Dodger’s pentru ei.

Jack se lăsă pe spate.

— Văd că eşti destul de pasionat.

— Da, sunt. Pentru că înţeleg.

Privi în jurul mesei.

— Ar trebui să înţelegeţi cu toţii. Avem acum o ocazie de a ne extinde resursele, de a face poate o diferenţă, de a dărâma câteva cărămizi din zidul care separă aristocraţia de oamenii de rând.

— Nu-ţi doreşti ceva mai mult decât să conduci o sală de jocuri de noroc? întrebă ducesa.

Ochii ei albaştri erau încărcaţi de sinceritate. Întotdeauna îi plăcuse felul în care îl privea direct în ochi.

— E o poziţie care mi se potriveşte şi care îmi place. Singurul lucru pe care mi l-aş dori mai mult ar fi să am propriul meu club.

— Şi de ce nu-ţi deschizi unul? întrebă contele de Claybourne.

Drake privi din nou în jurul mesei.

— Pentru că vă datorez fiecăruia dintre voi şansa pe care mi-aţi oferit-o pentru o viaţă mai bună. Nu am de gând să-mi manifest aprecierea făcându-vă concurenţă.

Claybourne îi adresă lui Jack o privire ascuţită. Jack ridică doar din umeri.

— Ţi-am spus.

Drake se încruntă. Nu avea un presentiment bun în legătură cu asta. Şi mai puţin îi plăcea senzaţia că se mai petrecea ceva în jurul acelei mese, dincolo de ce ştia el.

— Ce i-ai spus?

Ducesa întinse braţul peste masă, îşi aşeză mâna pe a lui şi o strânse.

— Jack este de părere că îţi sacrifici propriile visuri pentru ceea ce crezi că sunt visurile noastre.

— Nu sacrific nimic.

— Atunci n-o să te deranjeze că punem capăt parteneriatului, zise Jack.

Cuvintele erau ferme.

— Aţi discutat deja? Aţi luat o hotărâre?

— Da.

— Şi închideţi Dodger’s.

Jack dădu din cap.

— Presupun că va înceta să mai existe.

Drake se gândi la toate orele din viaţa lui pe care le dăruise acestui club, la toată munca, la tot efortul. La planurile pe care sperase să le implementeze.

— Îl cumpăr de la voi. Am bani puşi deoparte. Spuneţi preţul.

Jack părea incredibil de încântat.

— Îmi datorezi cinci lire, Claybourne. Ţi-am zis eu c-o să-l vrea.

— De ce să nu-l vreau? întrebă Drake. Dacă nu cumva îl doresc fiii voştri.

— Şi ce să facă ei cu el? Ei nu vin din stradă, zise Jack. Nu sunt dispuşi să depună munca de care e nevoie pentru a ţine un astfel de local în mişcare. În plus, am căzut cu toţii de acord, din clipa în care ai preluat conducerea clubului că, dacă dovedeşti talent în privinţa asta, într-o zi o să ţi-l oferim ţie. Ai talent, băiete, şi nu puţin.

— Atunci, întâlnirea asta…

— Este ca să vedem dacă îl vrei.

— Nu puteai să fii mai direct?

— Ar trebui să mă cunoşti destul de bine până acum încât să ştii că nu ţi-l puteam întinde pur şi simplu pe tavă, fără să te perpelesc niţel. Te-ai descurcat bine până acum, dar trebuia totuşi să mă asigur că ai pasiunea de care e nevoie în branşa asta. M-ai convins.

Drake îşi simţi pieptul umflându-i-se de uşurare, gândurile explodându-i în mii de posibilităţi.

— Care e preţul?

— Partea mea nu te costă nimic, spuse ducesa, zâmbind. Consider-o moştenirea ta.

Era prea mult, mult prea mult. Nu merita. Trebuia să îi explice… Apoi însă auzi tonul insistent al lui Phee: „Nu eşti tatăl tău!” Totuşi, clătină din cap.

— Nu pot să primesc ceva ce aparţine copiilor tăi.

— Şi tu eşti copilul meu.

— Legea nu mă recunoaşte ca atare.

Ducesa îl privi încruntată.

— Chiar crezi că-mi pasă ce recunoaşte legea sau nu? Eu însămi am fost hoaţă şi falsificatoare înainte să devin ducesă.

— Mai e şi încăpăţânat, zise Claybourne. Acceptă darul şi zi mulţumesc, băiete!

Drake se uită la ducesă.

— Mi-ai dat atât de mult.

Ea îi zâmbi blând.

— Tu mi-ai dat mai mult.

— În cazul acesta, primesc darul tău generos cu mai multă recunoştinţă decât pot exprima în cuvinte.

Negocie cu Claybourne şi Jack preţul acţiunilor lor. Cei doi părură surprinşi de viclenia lui, dar, când se pregătise pentru această întâlnire, Drake anticipase că va face o ofertă de a cumpăra clubul.

Se turnă whisky în pahare pentru a finaliza afacerea. Drake se ridică în picioare.

— Sunt de-a dreptul copleşit. Am venit sperând să vă conving să nu închideţi Dodger’s. Numele clubului e legat de al vostru. Eu vreau să îl adaptez vremurilor. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-i schimb numele, ca să fie cu adevărat al meu.

— Tu eşti proprietarul acum, spuse ducesa. Poţi să faci orice vrei.

— Vei fi mândră de mine, îi promise el.

— Dragul meu fiu, sunt mândră de tine din clipa în care ai devenit al meu.

*

Phee ştia că era caraghioasă să stea pe pervazul ferestrei salonului, privind în stradă şi aşteptându-l pe Drake să se întoarcă. Spusese că o să vină acasă după întâlnirea cu partenerii, dar Phee nu avea idee cât ar fi putut să dureze aceasta sau cât de curând după aceea avea să vină Drake. Era foarte posibil să mai rămână să lucreze la club, să se ocupe de treburile de acolo.

Nu era nici soţia, nici amanta, nici prietena lui. Era menajera lui, servitoarea lui, fata care îi spăla hainele, îi lustruia cizmele şi îl spăla pe spate. Chiar dacă această ultimă plăcere nu o avusese decât o singură dată. Mâinile i se vindecaseră suficient cât să îl întrebe dacă putea să-l spele din nou pe spate. Deşi, poate că nu s-ar fi oprit doar la spate. I-ar fi spălat părul, braţele, pieptul. Probabil că s-ar fi oprit totuşi acolo. Ceea ce rămânea era mult prea intim, dar poate…

Avusese curajul să se plimbe într-un parc care, fără să ştie din ce motiv, o înspăimânta. De ce n-ar fi avut curajul să-l exploreze pe el? I se părea că ar fi fost o sarcină cu mult mai plăcută.

Oftă şi-şi lipi fruntea de sticla ferestrei. Avea treburi de care trebuia să se ocupe, deşi, în acea clipă, nu-şi putea aminti nici măcar una. Trebuia să se ducă la lecţiile de gătit, deşi, în acea clipă, nu ştia dacă avea să mai mănânce vreodată, atât de încordat îşi simţea stomacul.

Nu voia ca partenerii să-l refuze pe Drake, să-l certe sau să-i facă să creadă că nu putea să realizeze ceva ce, fără îndoială, putea. Nu voia să-l rănească, să-i ştirbească încrederea în sine. Ar fi vrut să fie acolo şi să-i zgâlţâie pe toţi cei care îl făceau să se simtă mai puţin decât ce era.

Nu că ar fi avut nevoie să îl apere ea. Era perfect capabil să gestioneze singur situaţia. Doar că Phee îşi dorea să fie partenera lui, voia să fie implicată în viaţa lui, în planurile şi visurile lui.

Dumnezeule mare, parcă ar fi fost Marla, cu poveştile ei romantice despre servitoare şi stăpâni ai casei. Încă puţin şi o să şi-l imagineze pe Drake jurându-i dragoste eternă.

„Ce bleagă şi prostuţă eşti!”

Văzu o birjă elegantă oprind în faţa casei, îl văzu sărind din trăsură…

Dădu fuga la uşă, o deschise şi aproape că se izbi în el în clipa în care ţâşni afară. Drake îi prinse umerii cu braţele şi numai reflexele lui rapide îi salvară nasul lui Phee. Ridică privirea spre el, studiindu-l şi încercând să descifreze răspunsurile în ochii lui, dar erau mai închişi ca nişte obloane pe timp de furtună.

— Ei? întrebă ea.

— Îl ai în faţă pe noul proprietar al clubului Dodger’s.

Râzând, o luă în braţe, o strânse cu putere şi o învârti până când ameţi.

Când în sfârşit o lăsă jos, îl întrebă:

— Dar cum?

— E o poveste lungă. Îţi explic mai târziu. Acum o să sărbătorim.

*

Phee şi-ar fi dorit să aibă o rochie de satin sau de mătase pe care s-o îmbrace, dar cel puţin păstrase fusta şi bluza pe care i le adusese în a doua dimineaţă pentru o ocazie specială. Mânecile erau lungi, nasturii îi ajungeau până în gât. Se simţea simplă şi ştearsă. Nu avea nicio bijuterie, niciun pieptăn cu perle pentru păr. Deşi, cu ajutorul mâinilor îndemânatice ale Mariei, cosiţele blonde erau ridicate în vârful capului, într-un stil elegant care i se părea potrivit pentru o sală de bal… sau o tavernă.

Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată într-un loc în care oamenii să facă atât de multă gălăgie, dar cu siguranţă mai fusese. Ea şi Drake erau aşezaţi la o masă din spate, într-un colţ, fiecare cu câte o halbă de bere,

aşteptând să le fie adusă plăcinta englezească.

— Îmi cer scuze că nu e ceva foarte elegant, spuse el.

Îi zâmbi.

— Oricum n-aş avea de unde să ştiu dacă este sau nu. Nu am cu ce să fac comparaţii, dar îmi place nespus veselia din jur. Vii des aici?

— Mai vin la o bere, din când în când.

Voia să întindă mâna şi să-i dea la o parte părul de pe frunte, să-l ia de mână, să-l îmbrăţişeze.

Arăta ca şi cum nu ar fi avut nicio greutate pe suflet. Puternic, frumos, sigur de el şi de locul lui în lume.

Îi povestise tot ce se întâmplase la întâlnire şi cât de mirat fusese când îi dăduseră sau îi vânduseră părţile lor din club. Phee era uimită de modestia lui şi de cât de mişcat fusese de generozitatea lor. Nu părea să considere că i se cuvine nimic.

— O să-i dai alt nume clubului? Cred că ar trebui. Aşa, va fi al tău.

— Mă gândeam să-i spun Dragonii îngemănaţi, zise el.

— Îmi place, dar de ce dragonii îngemănaţi?

— Pentru că vreau să reprezinte vechiul şi noul. În momentul de faţă, trebuie să faci parte din nobilime ca să poţi primi o invitaţie de membru.

Ridică din umeri.

— Ce-i drept, am făcut o excepţie pentru un american, pentru că-mi dau seama ce o să urmeze. Nobilimea nu mai e ce a fost odată. Se formează o nouă clasă socială, dintre cei fără titluri, dar cu averi pe care cei mai mulţi nici nu şi le pot imagina. Dar noi avem un sistem social care îmi este extrem de cunoscut, pentru că am crescut în sânul lui. Familia care m-a adoptat – el este duce, ea e ducesă.

Ochii lui Phee se măriră.

— Ai fost crescut de aristocraţi?

Întotdeauna i se păruse că are un anume lustru, dar în acelaşi timp exista în el ceva ce sugera asprime şi pericol. Era ciudat că se simţea atrasă de ambele laturi ale lui.

— Da. M-au tratat ca pe unul de-al lor, dar, dincolo de pereţii casei, fiii lor sunt lorzi, fiica lor e o lady, iar eu sunt domnul Darling. În ciuda faptului că nimeni nu mă face să mă simt inferior, societatea nu m-a acceptat niciodată ca pe un egal. Nu-i port pică. Nu sunt furios din cauza asta. Dar înţeleg. Toţi aceşti domni bogaţi apăruţi în ultima vreme stau cu nasurile lipite de fereastră aşteptând să li se permită intrarea… şi eu vreau să le deschid.

— Luându-le banii la jocurile de cărţi.

— La jocurile de noroc toţi sunt egali. Soarta nu ţine cont de rang, titlu sau clasă socială.

— Dar femeile?

O privi lung, evident nedumerit.

— Mă interesează doar jocurile de noroc, nu şi prostituţia.

Phee râse sec.

— Nu ştiu dacă să fiu iritată sau deloc surprinsă că aceasta este direcţia în care s-au îndreptat gândurile tale. Mă refeream la femei care să joace la clubul tău. Cu siguranţă şi ele stau cu nasurile lipite de fereastră. De ce să nu le deschizi şi lor?

— Ce idee radicală! O să mă gândesc la asta, în timp ce renovez.

— Renovezi?

Dădu din cap.

— Vreau să îl modernizez puţin. Să-i dau propriul stil. Este visul meu şi vreau să reflecte valorile mele, principiile mele.

Îşi dădea seama că o să facă ceva special.

— Mă bucur că mi-ai spus de planurile tale. Este un vis minunat, să ai propriul tău loc, să schimbi atâtea pentru atât de mulţi. E un vis mult mai mare decât al meu.

— Toate visurile sunt egale. Nu pot fi măsurate sau cântărite, comparate cu ale altora. Sunt prea personale. Valoarea unui vis stă în persoana care are visul.

— Crezi foarte mult în egalitate, nu-i aşa? Între lucruri şi oameni.

— Da, foarte mult. Cel puţin pentru alţii.

O umbră i se aşează pe chip.

Îi luă mâna şi îi mângâie încheieturile cu degetul lui mare. Îşi pusese mănuşile din piele de căprioară, dar şi le scosese ca să mănânce. Se bucura acum să-i simtă pielea atingând-o pe a ei.

— Uneori te invidiez că nu-ţi poţi aminti trecutul.

— Nu trebuie să laşi amintirile legate de tatăl tău să-ţi strice această seară sau să-ţi umbrească în vreun fel realizările. Proprietarii originali ai clubului ţi-au încredinţat ceva ce ei au ridicat din nimic. Au încredere în capacitatea ta. Şi eu la fel.

Strânse cu putere ochii, clătină din cap.

— Phee…

Simţi cum i se strânge inima.

— Nu strica totul.

Deschise ochii, şi Phee îi strânse mâna.

— Nu-mi spune că, după ce o să-mi recapăt memoria, nu o să te mai plac. Pentru că nu cred. Refuz să cred. Ştiu ce simt pentru tine acum, în momentul ăsta şi ştiu adânc în inima mea, până în fundul sufletului meu, că nu o să ţin niciodată la cineva aşa cum ţin la tine. Dar seara asta să fie doar pentru a sărbători împlinirea visului tău. Dansează cu mine!

Era un taraf cu trei scripcari. Oamenii se învârteau în perechi în celălalt colţ al tavernei.

— Nu e vals, spuse el.

— Dar pare să fie foarte amuzant.

O trase în picioare şi o conduse în mijlocul dansatorilor. Deşi nu era muzica potrivită, chiar deloc, începură să valseze. Sau cel puţin încercară. Nu aveau loc să facă piruete sofisticate pe podeaua de dans. Dar Drake zâmbea larg, lăsând să i se vadă gropiţa din obraz. Iubea zâmbetul ăsta. Îi iubea gropiţa din obraz. Iubea felul în care ochii îi străluceau.

El se chinuia să scape de umbrele trecutului în vreme ce ea nu avea niciun fel de trecut. Nu îi mai păsa cine sau

ce fusese înainte. Conta doar ce se întâmpla acum, nu voia nimic altceva decât să fie cu el. Cu bărbatul ăsta care ştia cum e să stai cu nasul lipit de fereastră şi care deschidea uşi pentru alţii. Care îşi raporta fiecare acţiune la un trecut din care ea nu văzuse decât crâmpeie.

Un bărbat remarcabil, cu atâta bunătate în el pe care nu reuşea să o recunoască.

Mulţimea îi împinse unul spre celălalt şi Phee se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

Poate că era din cauza berii, a muzicii, a zâmbetului său, dar voia să-i simtă gura lipită de a ei. Nu-i păsa că era angajatorul ei şi că nu se cuvenea. Nu-i păsa că era servitoarea lui şi că nimic permanent nu putea să existe între ei. Nu-i păsa de trecutul lui, nu-i păsa că ea nu avea trecut.

O strânse la pieptul lui şi îi primi cu lăcomie sărutul. Auzi fluierături şi aclamaţii în jurul lor. Când se retrase, ochii lui erau mai întunecaţi decât îi văzuse vreodată, încărcaţi de dorinţă, fierbinţi.

Avea nevoie de amintiri, şi le dorea cu ardoare. Voia ca această noapte să-i lase o amintire pe care să nu o uite niciodată.

Cu braţul trecut pe după talia ei, ţinând-o aproape, nu spunea nimic în timp ce birja elegantă îi ducea înapoi la casa lui. Nu spuse nimic în timp ce descuie uşa şi o conduse înăuntru. Nu spuse nimic în timp ce pregăti baia. Nu spuse nimic când o ridică în braţele lui şi o duse sus.

Abia când fură în faţa camerei de baie, zise:

— Am visat că-ţi făceam baie.

Privi în ochii lui. Citi sinceritatea din ei. Simţi cum o învăluie o senzaţie de căldură.

Dădu din cap.

— Am visat mult mai mult decât atât, spuse el încet.

Inima îi bătea de parcă şi-ar fi pierdut orice brumă de control, dar Phee nu reuşi să facă altceva decât să dea din nou din cap.

— Dacă există vreun moment în care ajungem mai

departe decât vrei, trebuie să spui nu.

— Nu cred că o să găsesc cuvântul ăsta în această seară.

Doar cuvinte care să îl încurajeze, care să-i dea voie.

Cu un geamăt sălbatic, o sărută. Phee îşi înfipse mâinile în părul lui negru şi des. Se părea că era un bărbat cu multe talente. O ţinu în braţe, o sărută, o duse în camera de baie, lin ca un patinator care înaintează pe gheaţă.

În minte îi apăru o imagine – patina pe un iaz îngheţat în mijlocul iernii şi erau ramuri acoperite de zăpadă deasupra –, dar o împinse undeva într-un colţ al minţii ei, ca să o analizeze mai târziu, mult mai târziu. Nu era un moment în care să se amestece amintirile. Era un moment în care se creau noi amintiri.

Încet, încet, lăsându-i trupul să alunece pe lângă al lui, o lăsă jos, pe podea, şi întrerupse sărutul.

— Îţi lăsăm părul ridicat, ca să nu se ude, zise el.

— Mi-ar plăcea să mi-l speli, odată.

— Mâine.

Începu să-i deschidă nasturii.

— Am făcut mari eforturi să nu observ cum arăţi, când te-am dezbrăcat în noaptea în care te-am scos din râu.

— Şi ai reuşit? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată, în timp ce el îi scotea corsetul.

— Ai nişte picioare senzaţionale. Nu eşti înaltă, dar ai nişte picioare incredibil de lungi – şi mie îmi plac foarte mult picioarele lungi.

— Şi ale tale sunt lungi. Am observat imediat asta la tine.

Râse, un râs adânc, plin.

— Nu sunt chiar atât de lungi.

Simţi cum i se încing obrajii, fiindcă era destul de sigură, judecând după sclipirea ştrengărească din ochii lui, că era răutăcios. Se aplecă şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

— Nu ştiu dacă pot să glumesc în legătură cu asta.

Îi cuprinse faţa în palme şi îi înclină capul spre el.

— Te doresc foarte, foarte mult, Phee. Dar nu o să te

forţez şi nu o să fac nimic care să-ţi provoace cea mai mică neplăcere.

— Ştiu. Nu-i vorba de asta. Nici nu ezit măcar. Şi eu te doresc. Doar că nu vreau să fii dezamăgit.

— N-o să fiu.

Îi scoase hainele încet, provocator. Pantofii, ciorapii, lenjeria de mătase pe care plantă un sărut umed înainte să o dea jos de pe ea, făcându-i pielea să se zbârlească.

Apoi rămase ghemuit în faţa ei, privind în sus.

— E ca şi cum te-aş vedea pentru prima oară.

— Cu excepţia picioarelor.

Zâmbi.

— Cu excepţia picioarelor.

Îşi trecu mâinile mari, calde şi aspre, în sus pe picioarele ei, făcând-o să simtă fiori de plăcere. Se ridică, o luă de mână şi o ajută să intre în cadă.

În clipa în care se cufundă în apă, zâmbi.

— O idee mai mult decât călduţă.

Fără ca ochii lui să-i părăsească o clipă pe ai ei, Drake îşi scoase haina, vesta şi lavaliera. Îşi descheie trei nasturi de la cămaşă şi-şi scoase butonii de la manşete, apoi îşi suflecă mânecile, şi Phee se întrebă de ce această ultimă acţiune i se părea atât de senzuală, mai mult chiar decât dacă şi-ar fi scos cămaşa.

Drake îngenunche lângă cadă, îşi strecură o mână în apă şi îi atinse degetele de la picioare, glezna, continuând să urce pe piciorul ei, pe coapsă, apoi coborând la loc. Iar în sus, puţin mai sus, apoi iar jos.

— Eşti mătase, spuse el, într-o şoaptă răguşită.

— Tu eşti catifea.

— Mai degrabă şmirghel.

Phee clătină din cap.

— Nu.

Mâna lui urcă mai sus, mângâindu-i şoldul, atingându-i talia, alunecându-i peste coaste, mai sus, până când îi cuprinse sânul pe jumătate cufundat în apă. Se aplecă şi trasă un cerc cu limba în jurul sfârcului şi, din nou, mâinile

ei se înfipseră în părul lui, trăgându-l mai aproape. Continuând să-i frământe sânul cu mâna, cuprinse în gură sfârcul mic şi roz.

Era recunoscătoare că acestea nu fuseseră amintiri pe care să le fi pierdut. Cu siguranţă nu mai făcuseră asta, dacă lui i se părea că o vede pentru prima oară. Se sărutaseră, da, dar nu merseseră mai departe. Cu siguranţă, gesturile de acum i s-ar fi părut familiare, cu siguranţă crâmpeie de amintiri i-ar fi revenit în minte.

Dar nu simţea nimic altceva în afară de acele senzaţii minunate, ca şi cum le trăia acum pentru prima oară.

Buzele lui urcară pe gâtul ei, ciugulind din pielea delicată cu un geamăt satisfăcut, iar Phee îşi lăsă capul pe spate, ca să-i permită un acces mai uşor.

Mâna lui alunecă înapoi în jos, mai jos şi mai jos, până când degetele lui o depărtau, făcându-i trupul să fie cuprins de valuri de plăcere. Scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate oftat.

— Nu încă, spuse el cu voce înceată, iar Phee nu ştia dacă vorbise cu ea sau cu el însuşi.

Dar degetele şi buzele lui o părăsiră.

Deschise ochii şi îi văzu trăsăturile încordate în timp ce se întindea după săpun. Se concentră să îl învârtă între degete. Ridicându-i piciorul afară din apă, îi trecu săpunul printre degete, peste călcâi. Mătase peste satin. Săpunul crea o senzaţie încântătoare, dar ea îşi dorea să simtă atingerea mâinilor lui.

O spălă încet, fiecare linie, fiecare rotunjime, fiecare adâncitură, fără să se grăbească, explorând fiecare aspect la trupului ei ca şi cum ar fi fost, într-adevăr, prima oară când o vedea. Văzu cum ochii i se luminează, apoi cum se întunecă, cuprinşi de pasiune. Încă o dată întinse mâna şi-şi prinse degetele în părul lui.

Voia să îl atingă, avea nevoie să-l atingă.

— Vino şi tu, zise ea.

Se uită la ea. Aruncă vreo câţiva stropi de apă spre el.

— Aici. Pot să te spăl şi eu, în timp ce mă speli tu pe

mine.

Se aplecă şi o sărută, cu aceeaşi intensitate, ca şi cum ar fi descoperit ceva nou la ea.

Relaţia lor avea să se schimbe. Ştia asta, pe de altă parte, deja se schimbase.

Nu făcea treburile din casă pentru că asta era obligaţia ei. Le făcea pentru că voia să-i facă lui plăcere. Voia să-l facă fericit. Voia să-l facă să vrea să se întoarcă acasă, la ea. Voia să-l întâmpine cu un zâmbet şi cu un sărut. Voia să o cuprindă în braţele lui. Voia să se întoarcă în miez de noapte, se să strecoare în pat, lângă ea şi să o ia în braţe. Voia să doarmă lângă ea, cu respiraţiile împreunate.

Totul părea firesc. Din clipa în care se trezise în patul lui, anumite lucruri îi păruseră corecte, altele nefireşti. Dar el fusese firesc, întotdeauna.

Sentimentele pe care le avea pentru el erau singurul lucru în care avea încredere. Erau reale, erau absolute. Nu erau umbrite de nicio îndoială.

Trăgându-se în spate, Drake se ridică în picioare şi-şi scoase cămaşa peste cap. Deşi nu era prima oară când îi vedea pieptul, imaginea lui încă o minuna. La fel şi abdomenul plat. Îşi scoase cizmele, apoi pantalonii.

Intră în cadă, cu picioarele pe lângă ea. Phee ridică la rândul ei un picior şi-l aşează pe pieptul lui, în timp ce Drake se cufunda în apa care se ridica, ameninţând să dea pe dinafară. Îi prinse glezna şi-i sărută degetele de la picioare, gamba.

Avea o sclipire păcătoasă în ochi. Oh, cât iubea sclipirea aia!

Găsind săpunul lângă coapsa ei, îl luă şi îl frecă între palme. Se ridică în genunchi şi începu să-l spele.

— Cred că am fost o prostuţă că nu te-am spălat decât pe spate, zise ea, trecându-şi mâinile peste braţele, peste pieptul lui.

— Eu am fost un prost că nu am insistat să faci mai mult.

Îi cuprinse trunchiul cu mâinile, apoi o trase lângă el şi-i sărută pieptul.

— Mă faci să uit ce treabă am aici, îi spuse ea.

— Concentrează-te!

Dar cum să se concentreze, când era cuprinsă de atâtea senzaţii minunate?

Îşi cufundă mâinile în apă şi îi mângâie coapsele. Înlemni.

— Oh, ţi-am atras atenţia acum?

— Întotdeauna ai avut atenţia mea.

Îşi mişcă mâinile, cuprinzându-l cu degetele. Drake scoase un geamăt adânc, din gât, şi Phee simţi vibraţiile trecând prin el.

Ieşi din apă, trăgând-o după el. Coborî din cadă, apoi o ajută să facă la fel. O şterse cu prosopul, cu gesturi tandre, dar repezi, apoi îşi trecu în fugă prosopul peste propriul trup.

După ce termină, o ridică în braţele lui şi o scoase afară din încăpere, o duse lângă pat şi o întinse pe el. Apoi veni numaidecât lângă ea şi începu să o exploreze cu mişcări fierbinţi şi flămânde.

Avea dreptate. Dacă ar mai fi făcut asta cu ea, nu ar fi uitat. Nu ar fi uitat căldura, pasiunea, gemetele. Şi-ar fi amintit senzaţia pielii lui alunecând peste a ei în timp ce cobora, mângâindu-i întreg trupul. Şi-ar fi amintit cum ţipase când îi deschisese drumul spre cele mai adânci plăceri. Şi-ar fi amintit expresia satisfăcută de pe chipul lui în clipa în care se ridicase deasupra ei, o expresie care ar fi trebuit să o înfurie, dar care i se părea încântătoare.

Un bărbat care făcea promisiuni şi le ţinea.

Da, dacă ar mai fi fost vreodată cu el, şi-ar fi amintit.

Şi-ar fi amintit felul în care trupurile lor se încordaseră împreună. Geamătul adânc pe care îl scosese în clipa în care îşi îngropase capul în părul ei.

Da, şi-ar fi amintit.

Atent să nu o strivească sub greutatea lui, îşi lipi fruntea de a ei. Respiraţia începea să i se calmeze, deşi

tremurul de plăcere continua să-i străbată trupul. Se simţi cuprinsă de un fel de letargie şi crezu să n-o să se mai poată mişca niciodată.

Dar ştia şi că nu avea să uite niciodată această noapte.

*

Rostogolindu-se pe o parte, trăgând-o lângă el, Drake ştia de asemenea că nu avea să uite niciodată această noapte. Focul din ea, pasiunea. Dumnezeule mare, era dragonul lui.

Auzi un sforăit încet şi-şi dădu seama că adormise. Întinse mâna pe jos şi reuşi să găsească păturile, să le ridice şi să le înfăşoare în jurul ei.

Niciodată în viaţa lui nu cunoscuse o femeie ca ea. Niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie mai mult decât o dorea pe ea.

Închise ochii şi retrăi momentele de mai devreme, amintindu-şi cum o desfăcuse, ca pe un cadou. Cum o savurase. Senzaţia ei în apă, atingerea ei desăvârşită. Drumul până în pat. Nebunia care urmase.

Gustul ei, mirosul ei… Dorinţa şi nerăbdarea cu care îl primise.

Şi totuşi, pătrunsese în ea fără nicio piedică.

Adevărul îl izbi fără umbră de îndoială. Lady Ophelia Lyttleton nu fusese virgină când venise în braţele lui.

Capitolul 21

Era dimineaţă târziu când Phee se trezi, în vreme ce el nu reuşise să doarmă deloc.

Mai multe scenarii în legătură cu recenta descoperire îi trecuseră prin minte. Unul dintre ele fiind acela că Lady Ophelia era îndrăgostită de cineva. Că Drake o luase atunci

când ea îşi dăruise inima altuia. Poate că fugise ca să fie cu acest bărbat, ca să se căsătorească în secret. Poate că avusese loc un accident tragic. Somerdale spusese că avea mulţi pretendenţi. Oare vreunul îi atrăsese atenţia?

Îi zâmbi. Zâmbetul ăla ştrengăresc pe care îl iubea, care-i făcea inima să i se strângă în piept.

— Bună dimineaţa, spuse ea dulce.

— Neaţa.

Nu avea rost să o întrebe. Nu şi-ar fi amintit dacă iubea pe altcineva. Era acum mai important ca niciodată să-şi recapete memoria.

Se rostogoli într-o parte, lipindu-şi sânii de pieptul lui, întinse o mână, îşi trecu degetele prin părul lui şi îl trase spre ea până când gura ei reuşi să o prindă pe-a lui. Hotărârea lui ameninţa să se topească asemenea unui cub de zahăr într-o cană de ceai fierbinte. Adora îndrăzneala cu care venea spre el, senzaţia pielii ei ca de mătase lipită de trupul lui. Îi iubea oftaturile şi gemetele, felul în care se ghemuia în el.

Dumnezeule, ar fi vrut să o ţină acolo, în patul lui, toată ziua, toată săptămâna, toată viaţa. Era posibil să nu-şi recapete niciodată memoria. Putea să o ducă la ţară, să o lase să-şi facă adăpostul de animale acolo. Să o viziteze cât de des putea…

Dar nu ar fi fost îndeajuns. O voia în fiecare zi, în fiecare noapte. Nu se putea mulţumi cu firimituri, deşi era posibil ca asta să se fi întâmplat deja. Nu ar fi trebuit să ducă niciodată lucrurile atât de departe. Nu ar fi trebuit să cedeze ispitei. Crezuse că ştie totul despre ea, când, în realitate, nu ştia absolut nimic.

Trăgându-se în spate, îl privi în timp ce-i mângâia faţa cu degetele.

— De ce te încrunţi? îl întrebă. Am făcut ceva rău?

— Nu. Dumnezeule, nu!

— Nu mă mai vrei?

Cu un geamăt chinuit, îşi îngropă faţa în curbura umărului ei, trase în piept mirosul ei unic.

— Dacă e posibil, cred că te vreau chiar mai mult.

— Atunci, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva. Îmi dau seama. Şi mă sperii.

Trăgându-se în spate, îi dădu la o parte câteva şuviţe de pe frunte. Voia să facă asta în fiecare dimineaţă, să-i pună şuviţele după ureche, îi atinse clavicula cu vârful degetelor.

— Drake?

— Nu sunt pregătit să renunţ la tine şi ştiu că este greşit din partea mea.

Îi zâmbi.

— Cum să fie greşit, când nici eu nu sunt pregătită să renunţ la tine? Să stăm în pat toată ziua?

Ştiind ce ştia, nu putea s-o mai aibă cu sufletul împăcat, oricât de mare ar fi fost ispita. Trebuia să discute, dar nu încă.

— Hai să mergem la mare! îi spuse.

Ochii ei se măriră, două lacuri verzi în care credea că se putea îneca. Nu ştia de ce i se părea atât de important să mai aibă încă o zi împreună, înainte să-i spună adevărul. Mai ales că ziua următoare avea să gândească, fără îndoială, acelaşi lucru.

— Cu trenul? întrebă ea.

Aveau să călătorească pe cele mai ieftine locuri. Nimeni n-o s-o recunoască. Toţi cei care o cunoşteau ar fi călătorit în partea din faţă a trenului, aşteptând ca servitorii să le aducă răcoritoare în staţii.

Doar că nu voia să o lase să stea în partea din spate a trenului. Nu voia s-o ascundă. Îi luă bărbia în mână şi îi simţi pulsul tremurându-i sub deget.

— Trebuie să vorbim mai întâi.

— Da, bine.

Cu ce să înceapă? Cu descoperirea de noaptea trecută? Cu noaptea în care o găsise în râu? Cu ceva mai de dinainte, cu sărutul pe care aproape că şi-l amintise, sărutul din alcov?

Auzi clopoţelul de la uşă. Phee îi aruncă o privire

întrebătoare.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu.

Se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi privi afară. Trăsura ducelui de Lovingdon era în faţă. La dracu'! Nu putea sosi într-un moment mai nepotrivit.

Ce mama naibii căuta aici? N-ar fi trebuit să se întoarcă decât peste încă o săptămână.

Drake ar fi putut să-şi ignore prietenul…

Clopoţelul se auzi din nou.

Sau i-ar fi putut cere sfatul lui Lovingdon.

— Deschid eu, spuse Phee, dându-se jos din pat, expunându-şi întreaga splendoare a trupului ei gol.

— Nu, mă duc eu, îi spuse.

Intră repede în camera de baie şi-şi înşfăcă pantalonii şi cămaşa de seara trecută, apoi se îmbrăcă repede.

Ieşi din cameră şi coborî în grabă scările. Deschise uşa şi o găsi pe Grace în prag. Se pare că putea fi şi mai rău.

— Lady Ophelia Lyttleton a dispărut, îl anunţă ea, înainte să dea buzna peste prag, făcându-l pe Drake să se retragă un pas în spate.

— Cum?

O privi uluit. Cum ajunsese să descopere asta?

Se întoarse spre el.

— Se credea că s-a dus să-şi îngrijească mătuşa, dar când Somerdale s-a dus la Stillmeadow s-o vadă, Wigmore i-a spus că a fugit. A crezut că s-a întors acasă, şi de aceea nu l-a anunţat pe Somerdale. Dar mie povestea mi se pare foarte ciudată.

Într-adevăr, foarte ciudată. Somerdale spusese adevărul, ceea ce însemna că era nevinovat în povestea asta. Dar unchiul?

— Fiindcă nu s-a întors acasă, Somerdale mi-a scris mie, ca să mă întrebe dacă ştiam unde s-ar fi putut duce. Dar habar nu am. Aşa că eu şi Lovingdon ne-am întors imediat. Am sosit în dimineaţa asta. El s-a dus după

Avendale pentru că, sincer, prietenii pe care şi i-a făcut în ultima vreme ne-ar putea fi de folos de data asta. M-am gândit că ne-ai putea ajuta şi tu.

— Grace…

— Ştiu că nu o placi, dar Somerdale încearcă să facă cât mai puţină vâlvă, ca să-i protejeze reputaţia. Tu cunoşti cele mai întunecate elemente ale Londrei.

Îşi frecă fruntea şi începu să păşească agitată de colo-colo.

— Nu înţeleg de ce ar fi fugit. Nu de bunăvoie. Nu era îndrăgostită de nimeni, nu a fugit cu un bărbat. Singurul lucru pe care pot să mi-l imaginez e că Vexley a răpit-o, aşa cum m-a răpit pe mine, iar Wigmore a fost prea leneş ca să se ducă după ea şi să afle ce s-a întâmplat. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

Drake nu se gândise nicio clipă că Lordul Vexley ar fi putut fi implicat. Vexley încercase să o forţeze pe Grace să se mărite cu el, ca să pună mâna pe zestrea ei. Reuşise oare cu Phee? Consumase actul? Un val de furie îl cuprinse pe Drake la acest gând. Ar fi explicat multe. Cu prima ocazie, Phee ar fi fugit de Vexley. Dar poate că fusese prea târziu.

Grace se opri şi-l apucă de braţ, implorându-l din priviri să lase la o parte orice antipatie ar fi putut avea faţă de Phee.

— O să ne ajuţi, nu? Începem cu moşia lui Vexley.

— Grace.

Nu-i putea lăsa să alerge de nebuni prin ţară, când Phee era aici.

Va trebui să-i explice totul lui Grace şi, dacă nu-l omora mai întâi, poate că-l ajuta să dezvăluie misterul care o înconjura pe Phee.

— Te rog, Drake! E cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume. Dacă a fost Vexley…

— Grace! exclamă Phee de la mijlocul scărilor.

Purta hainele de seara trecută. Se pare că se putea îmbrăca repede. Arăta atât de fericită, de încântată… Drake

simţi că se surpă pământul sub el. Cum de o recunoscuse pe Grace?

— Dumnezeule! Ai venit să ne vezi!

— Ophelia?

În ciuda expresiei uluite a lui Grace, Phee coborî în grabă scările şi o îmbrăţişă.

— Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită. Speram să vii. Mi-a fost atât de dor de tine… Dumnezeule!

Se depărtă cu un pas de Grace, ţinând braţul întins.

— Ştiu cine eşti. Eşti Lady Grace Mabry. Nu, nu. Ai fost. Dar te-ai măritat cu ducele de Lovingdon. Eşti ducesă. Te-am văzut şi am ştiut imediat cine eşti. Nimeni nu mai are un păr aşa de roşu. Iar eu sunt Lady Ophelia Lyttleton.

Râse în hohot.

— Fratele meu este contele de Somerdale.

Răsucindu-se pe călcâie, îi zâmbi lui Drake cu cel mai strălucit, cel mai fericit zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Îi sfâşie inima în două.

— Îmi amintesc. Îmi amintesc totul. Nunta, balul, sezonul meu. Dumnezeule, nu sunt servitoare!

Se întoarse spre Grace şi-i apucă mâinile.

— Nu trebuie să frec podele, să pregătesc mese sau să lustruiesc cizme. Şi am haine. Zeci de rochii şi pantof, şi pălării! Am servitori! Nu trebuie să fac nimic. Îmi amintesc! Îmi amintesc totul. Trebuie să sărbătorim. Băiete, adu-ne şampanie!

Nu ştia cum mai putea să stea în picioare, când inima încetase să-i mai bată în piept. Grace era evident uluită şi nedumerită să-şi descopere prietena acolo, să o asculte vorbind ca o nebună.

Dar Phee… expresia de pe chipul ei era una de absolută devastare în clipa în care se întoarse, încet, din nou spre el.

— Îmi amintesc totul, şopti ea, evident îngrozită. Îmi amintesc de tine. Ştiu cine eşti, ce eşti.

— Phee…

Întinse mâinile, căutând cuvintele potrivite. Dar nu

existau cuvinte care să explice lucrul oribil pe care îl făcuse.

— Mi-ai spus că sunt servitoarea ta. M-ai pus să-ţi curăţ casă, să-ţi spăl…

Se opri. Privi în susul scărilor.

— Dumnezeule, şopti ea. Dumnezeule!

Îşi acoperi gura cu mâna, şi lacrimile îi umplură ochii. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

Cum să-i explice ceva de neexplicat? Cum să o facă să înţeleagă că ajunsese să ţină la ea?

— Phee, îţi jur că nu am avut intenţia ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Întinse o mână, implorând-o din priviri.

— Nu! Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

Se dădu înapoi, se lovi de masă, făcând vaza să se clatine şi să se răstoarne. Cu o bufnitură, se izbi de podea, vărsând pe jos apa şi trandafirii.

— Îmi amintesc totul. Totul! Fiecare atingere, fiecare şoaptă urâtă.

Scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— Cred că mi se face rău.

— Scumpo! zise Grace, făcând un pas spre ea.

Dar Phee ridică o mână să o oprească, fără să-şi dezlipească privirea de Drake.

— Ai ştiut tot timpul cine eram. Nu mi-ai spus. M-ai dus în patul tău.

— Ai vrut să fii acolo, spuse el.

Clătină din cap.

— Cum ai putut să crezi asta, când ştiai tot ce nu-mi aminteam eu? Nu ştiam cine sunt. Nu ştiam cine eşti tu. Puteai să-mi spui totul. Puteai să mă ajuţi să-mi amintesc.

— Phee…

Râse trist, cu un râs care îi frânse inima.

— M-ai transformat în curva ta.

— Nu, nu a fost aşa. Trebuie să mă crezi.

Îşi îngropă faţa în palme.

— Vreau să uit din nou. Vreau să uit totul.

Se întoarse spre Grace.

— Să nu-i spui lui Somerdale. El nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat.

Grace clătină din cap.

— Nu, n-o să-i spunem. Dar unchiul tău i-a spus lui Somerdale că ai fugit. Te caută, aşa că trebuie să-i spunem ceva.

— Trebuie să mă gândesc. Nu poate să afle că am fost atinsă, că sunt… o desfrânată.

— Nu eşti, spuse Drake, făcând un pas în faţă. Phee…

— Nu-mi spune aşa! Să nu-mi mai spui niciodată aşa. Nu după ce ai făcut. Pentru tine, sunt Lady Ophelia Lyttleton. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

Închise ochii, trase adânc aer în piept, o dată şi încă o dată. Spatele i se îndreptă, umerii la fel.

Drake îşi dădu seama că era martor la o transformare. Când Phee deschise ochii, se trezi privind într-un ocean de gheaţă verde. Îşi ridică nasul, îşi înălţă bărbia şi uite-aşa, Lady Ophelia Lyttleton stătea în faţa lui.

— Ai încercat să-mi dai o lecţie. Ca în seara aceea, la bal, când m-ai sărutat. Ai vrut să mă pui cu botul pe labe.

— Poate, la început. Dar lucrurile s-au schimbat. Tu te-ai schimbat. Ai fost altfel.

Ophelia clătină încet din cap.

— Iar tu ai fost la fel ca întotdeauna.

„Nu, şi eu m-am schimbat. Tu m-ai schimbat”. Dar nu spuse nimic, pentru că ştia că era prea rănită ca să asculte, ca să-l creadă.

— Am avut încredere în tine, spuse ea. Am avut încredere deplină. Ai profitat, m-ai trădat. Iar eu nu mi-am dorit decât lucruri minunate pentru tine.

— Voiam să împart toate aceste lucruri minunate cu tine.

— Iartă-mă, te rog, dacă nu te cred. Ceea ce ai făcut tu este… de neiertat.

Ridicându-şi capul cu un gest de superioritate, spuse:

— Grace, poţi să mă iei, te rog, de aici?

Apoi o privi pe Lady Ophelia Lyttleton părăsind casa lui, părăsind viaţa lui.

Şi fu nevoie de un imens efort de voinţă să nu-şi dea capul pe spate şi să nu urle.

În copilărie, pe străzi, fusese bătut cu bestialitate, făcuse foamea, fusese la un pas să moară de vreo două ori, dar niciodată în viaţa lui nu simţise o durere mai mare decât acum, pentru că o rănise pe Phee – adânc şi irevocabil. Răzbunarea era o sabie cu două tăişuri şi, în clipa aceea, îi despica inima în fâşii şi nu putea decât să regrete din tot sufletul că o tăia şi pe a ei.

*

Lady Ophelia Lyttleton nu privi pe fereastra trăsurii, nu se uită spre casa care dispărea din vedere. Stătea pur şi simplu cu privirea fixată pe canapeaua cu tapiserie de piele din trăsura lui Lovingdon, în timp ce totul în ea urla, revoltată de trădarea lui Drake. O luase în patul lui ştiind cine era. O atinsese, o sărutase, îşi unise trupul cu al ei… îşi dorise ce-i oferea, îl dorise pe el. Era aşa cum îi spusese cândva cineva că este: o desfrânată. Care ispitea bărbaţii spre desfrâu. Deşi Drake nu-i făcuse niciun rău fizic, era totuşi devastată emoţional, pentru că nu s-ar fi dus niciodată în patul lui dacă şi-ar fi amintit cine era. Cu siguranţă ştiuse şi el asta, dar îi ascunsese adevărul ca să o seducă. Nu avea nicio îndoială.

— Unde vrei să mergem? o întrebă Grace cu blândeţe.

Nu ştia. Nu se putea gândi. Începea să o doară capul. Avea nevoie disperată de o baie, voia să spele atingerea lui, să-şi frece pielea până când mângâierile lui dispăreau.

— Aş putea sta la tine până mâine? Trebuie să mă gândesc ce-o să-i spun lui Somerdale. Am fost singură în casa unui burlac, a unui depravat, zile întregi, nopţi întregi… Nu mă mărit cu el, Grace!

Grace se aplecă şi luă mâna aspră şi rănită a Opheliei în mâna ei înmănuşată. Ophelia se simţea goală fără

accesoriile unei lady. Întotdeauna îi oferiseră o oarecare protecţie. Cu ele, putea pretinde că este cine nu era.

— Nimeni nu se aşteaptă să faci asta, spuse Grace. O să-i trimit vorbă lui Somerdale că s-ar putea să ştiu unde să te găsesc şi că o să te aduc acasă mâine. Ca să nu mai fie chiar atât de îngrijorat.

Phee dădu din cap. Îl iubea pe Somerdale, dar ştia că nu era genul de om de acţiune. Avea să accepte uşurat scrisoarea lui Grace, să lase totul în seama ei. După care o să se întoarcă la club.

Grace continuă:

— Cred că am pus cap la cap ce s-a întâmplat între tine şi Drake, dar nu reuşesc să înţeleg cum ai ajuns să fii acolo.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu încă.

Niciodată.

Fusese fericită, naiba să-l ia! O vreme, fusese cu adevărat fericită. Dar totul fusese doar o iluzie. Nimic nu fusese real şi acum trebuia să accepte realitatea.

Îi primise atingerea, o încurajase. Îi venea să se facă ghem şi să plângă de ruşine pentru tot ce – îngăduise să se întâmple, pentru tot ce făcuse. În schimb, îşi ţinea spatele ţeapăn. Făcea eforturi să nu trădeze ce era în adâncul sufletului ei. Ajunsese să se priceapă foarte bine să-şi ascundă durerea. Iar acest talent avea să-i fie de folos acum. Avea să o protejeze, în aşa fel încât nimeni să nu ştie ce suferise.

Cel mai important era ca Drake Darling să nu-şi dea niciodată seama cât de mult o afectase. Nu-i va permite să aibă putere asupra ei. Nu-l va lăsa să o distrugă complet. O să găsească puterea să-şi revină, să meargă mai departe.

O mai făcuse şi altă dată. O s-o facă din nou.

Capitolul 22

— Unde ai dus-o?

Drake stătea în salonul din reşedinţa ducelui de Lovingdon.

Prietenul său cel mai bun nu era pe nicăieri, dar noua lui soţie nu era câtuşi de puţin încântată. Nu că o învinovăţea. Nici el nu era deosebit de încântat de sine. Imaginea chipului lui Phee, devastat în clipa în care înţelesese ce-i făcuse, avea să-i rămână în amintire până în ultima zi din viaţă. Îl crezuse un om de valoare. Îi dovedise că se înşelase.

— Este aici. Cel puţin în seara asta. Doarme. Dr. Graves a venit s-o examineze.

— Şi e bine?

— Depinde ce înţelegi prin *bine.* Sincer, tare-mi vine să te pocnesc. Ce-a fost în mintea ta, ce încercai să realizezi?

Drake se duse nervos lângă şemineu, îşi apăsă braţele pe poliţa de marmură de deasupra şi rămase privind vatra, dorindu-şi să fie şi foc, ca să-şi poată imagina cum s-ar fi perpelit în el.

— Nu ai înţelege.

— De ce nu încerci totuşi să-mi explici? Eu te cunosc, Drake. Te iubesc ca pe un frate. Dumnezeu să mă ajute, te iubesc *mai mult* decât îmi iubesc fraţii de acelaşi sânge cu mine. Încerc să îţi acord o şansă aici, dar îmi este extrem de greu, când cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume a plâns până când a adormit.

Drake făcu o grimasă, dispreţuindu-se pentru că era cauza lacrimilor ei.

— A fost o prostie.

— Cred că asta e de la sine înţeles. Întrebarea e de ce ai făcut-o?

Drake oftă din rărunchi, se gândi să izbească cu pumnul în bucata de marmură, dar la cât era de furios probabil că ar fi stricat şemineul.

— Ştiu că nu ţi-ai dat seama, dar mă umilea cu fiecare ocazie.

— Fireşte că mi-am dat seama.

Uluit, o privi lung.

— Şi totuşi ai rămas prietenă cu ea, după ce tocmai mi-ai spus cât de mult mă iubeşti?

Grace se aşeză pe braţul fotoliului cu tapiserie de brocart.

— Fireşte că am rămas. Pentru că am crezut că înţeleg ce era în spatele comportamentului ei.

— Voia să mă insulte?

— Era atrasă de tine.

Drake se simţi ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac, ca şi cum întreaga casă s-ar fi prăvălit peste el.

— Ce? Eşti nebună? Nu a avut niciodată vreun cuvânt bun pentru mine.

Grace zâmbi.

— Nu-mi amintesc să fi avut nici tu prea multe cuvinte bune pentru ea. Voi doi vă împungeaţi şi vă evitaţi ca şi cum v-aţi fi temut să nu izbucnească flăcări dacă vă apropiaţi prea mult unul de celălalt.

Dumnezeule, şi ce mai flăcări fuseseră! Se mistuiseră reciproc cuprinşi de pasiune şi de dorinţă. Din nefericire, era posibil ca ea să fi fost distrusă cu această ocazie.

— Mă scoate din sărite în ultimul hal.

— Asta şi vrea. Cred că e speriată – poate chiar îngrozită – de ce simte faţă de tine.

— Doar pentru că mă consideră inferior.

— Poate. Sau poate că a încercat să te convingă şi pe tine de acest lucru, ca să nu fie nevoită să facă faţă singură propriilor sentimente. Şi este la fel de posibil să-şi fi dorit să te ţină la distanţă pentru că nu se considera ea demnă de tine.

Drake râse în faţa acestei ipoteze, un râs aspru, care răsună ca un lătrat în încăpere.

— Nu am cunoscut pe nimeni care să se posteze pe un piedestal mai înalt.

— Când cineva este atât de sus, Drake, nu poate fi atins. Întotdeauna m-am întrebat de ce pune o distanţă atât

de mare între ea şi bărbaţi. Nu doar cu tine face asta. Cred că, dacă s-ar afla despre micul tău vicleşug, mai mulţi bărbaţi te-ar aplauda.

Iar Drake l-ar fi bătut pe fiecare în parte până l-ar fi lăsat lat.

— N-o să spun nimănui. Ce s-a întâmplat este strict între mine şi Phee, mârâi el.

Ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, Grace îşi înclină capul într-o parte.

— Îmi place cum îi rosteşti numele, ca şi cum ar fi specială pentru tine.

Era specială. Nu că ar fi putut s-o recunoască fără să pară un ticălos de proporţii.

Dacă ar fi ştiut ce minunată era, ar fi preţuit-o încă din prima clipă.

Grace se ridică, se duse la o măsuţă mică acoperită cu sticle de cristal şi turnă nişte rom – tăria ei preferată – în două pahare. Grace nu crescuse în condiţii obişnuite.

Înjura, trişa la cărţi, fuma trabuc şi bea. Ar fi putut supravieţui într-o lume a bărbaţilor, la nevoie. Ducesa avusese grijă de asta.

Acum Grace îi aduse un pahar şi îl ciocni cu al lui, înainte să ia o înghiţitură. Drake nu era atât de delicat. Goli tot conţinutul dintr-odată. Simţea dorinţa iraţională de a demonstra că nu era un gentleman, că era un barbar necizelat şi necivilizat.

Dar Grace nu se uita la el. Privea lichidul de culoarea chihlimbarului, lovind cu unghia în paharul de cristal.

— Oricât de apropiate suntem eu şi Phee, ştiu că nu mi-a împărtăşit niciodată totul. Sinceră să fiu, există şi lucruri pe care nici eu nu i le-am spus ei, aşa că nu i-o iau în nume de rău. Dar când era mai mică, înainte să ne facem debutul, îşi petrecea o mare parte din vară la mătuşa ei. Întotdeauna mă invita să vin cu ea acolo, insista chiar. Mi se dădea propria mea cameră, eram tratată ca o prinţesă. La urma urmei, eram fiica unui duce. Dar absolut întotdeauna, Phee venea în camera mea spre miezul nopţii,

se băga în pat şi se lipea de mine. Era rece şi tremura, oricât de cald ar fi fost afară. Nu mă lăsa să o întreb nimic, să fac niciun comentariu în legătură cu prezenţa ei acolo. Eram mică, naivă, dar m-am întrebat adesea de ce anume se temea noaptea. Nu ştiu nici până în ziua de azi. Nu am insistat. Cu toţii avem secretele noastre.

Drake avea nevoie de mai mult rom, de un pahar plin de data asta. Pentru că era convins că ceva sumbru se petrecea la Stillmeadow, ceva ce dusese la căderea lui Phee în Tamisa.

— Ţi-a explicat cum a ajuns în râu?

Grace clătină încet din cap.

— Partea asta nu şi-o aminteşte. Dr. Graves nu crede că e ceva neobişnuit. Fără îndoială că a fost o experienţă traumatizantă şi spune că uneori mintea noastră încearcă să ne protejeze de amintirile neplăcute. A tratat bărbaţi întorşi de pe front, supravieţuitori ai dezastrelor din construcţia căilor ferate. Îşi amintesc ce s-a întâmplat înainte şi după, dar nu şi în timpul accidentului.

— Vexley nu a fost implicat, spuse Drake cu convingere.

Ţinând cont că el o găsise, ştia că nu avusese timp să ajungă la Stillmeadow, nu avusese când să fie răpită.

— Nu. Lovingdon s-a dus după el, dar a descoperit că Vexley a reuşit să-şi finanţeze drumul până în America. Aşa că ce s-a întâmplat în noaptea aia rămâne un mister. Deşi, momentan, principala grijă a lui Phee este să găsească o explicaţie pentru Somerdale. Insistă să nu afle unde anume şi-a petrecut ultimele nopţi. Crede că ar fi un dezastru.

— Că Somerdale ar obliga-o să se mărite cu mine?

— Există această posibilitate. În momentele alea tensionate aţi spus amândoi suficient de multe încât să nu mai fie nevoie să-mi imaginez ce s-a petrecut între voi.

— Trebuie să vorbesc cu ea, Grace.

Grace dădu din cap.

— Mi-am imaginat că acesta este motivul pentru care ai venit, dar nu sunt sigură că e pregătită să te vadă. Poate

că ar trebui s-o laşi câteva zile.

— N-o să mă dispreţuiască mai puţin peste câteva zile. Sunt destul de sigur că niciun an, nici zece ani, niciun secol nu ar fi de ajuns, din punctul ei de vedere. Dar trebuie să o văd în seara asta, înainte să vorbească cu Somerdale. Şi trebuie să fim singuri. Nu o să mă apropii de ea, n-o s-o ating. Dacă aş putea, aş avea grijă să nu fie nevoită nici să respire acelaşi aer cu mine. Nu am avut niciodată intenţia să o distrug şi ştiu că nu mai pot îndrepta lucrurile acum. Dar pot să mă revanşez.

Grace întinse o mână şi-i atinse obrazul.

— Trebuie să ştii, Drake Darling, că în ciuda tuturor celor întâmplate, eu încă te iubesc ca pe un frate. Am încredere în tine. Nu putem decât să sperăm că încrederea mea este îndeajuns pentru Phee.

Îşi coborî mâna.

— Să vedem dacă ai norocul să o convingi să-ţi mai dea o şansă.

*

Phee privi din spatele draperiei în salonul din faţă. De ce nu plecase încă?

Văzuse când sosise birja – sincer, se uitase după ea, deşi n-ar fi recunoscut asta în faţa nimănui – dar ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, Drake avea să vină aici. Urma să încerce să discute cu ea. Ştia asta despre el. Ar fi fost mult mai uşor totul dacă n-ar fi ştiut! Dacă n-ar fi ştiut senzaţia mâinilor lui alunecând pe gâtul ei, pe sânii ei, pe stomacul ei. Dacă nu ar fi ştiut atingerea gurii lui coborând pe aceeaşi cărare. Dacă nu ar fi ştiut cum era…

Trânti o uşă invizibilă în faţa acestor gânduri. Refuza să-şi amintească ce se întâmplase în patul lui. Dar era atât de greu să nu se gândească la fiecare moment petrecut lângă el, la fiecare minut şi la fiecare detaliu din timpul lor împreună. Din nefericire, vedea totul într-o cu totul altă lumină acum. Nu mai era ceva frumos, care să-i bucure

sufletul. Amintirile erau pătate de înşelătoria lui, de jocul parşiv pe care îl făcuse.

Ştia totul despre jocuri şi despre cât de urâte puteau fi consecinţele lor.

Totuşi, nu-şi putuse lua privirea de la el când coborâse din birjă şi urcase treptele din faţa casei. Era frumos îmbrăcat, ca un gentleman. Haină, vestă, lavalieră, pălărie, mănuşi. Atât de chipeş în stilul lui aspru. Avusese impulsul de a coborî în goană scările, de a se arunca în braţele lui puternice, ca el să o strângă în acele braţe. Totul păruse minunat cât fusese cu el – până când îşi recăpătase memoria.

Şi în tot acest timp, el ştiuse cine era. Ce era. Ştiuse şi ce nu era.

În tot acest timp, o minţise. O lăsase să creadă că era altcineva.

Îl putea ierta că o pusese la treabă. O părticică infimă din ea chiar recunoştea că, poate, o meritase… pentru o oră. Dar nu zile în şir. Şi nicio parte din ea nu accepta că meritase să fie sedusă de el. Dacă ar fi avut amintirile, nu ar fi ajuns niciodată în patul lui. Nu conta că fusese o experienţă fantastică. Fusese lipsită de sinceritate.

Auzi uşa deschizându-se şi se întoarse în clipa în care Grace intră în încăpere.

— Nu a plecat încă, o anunţă Phee, ca şi cum Grace nu ar fi ştiut că Drake se afla încă în casa ei.

— Vrea să vorbească cu tine.

— Nu. În niciun caz. Trebuia să-i spui că dorm.

— I-am spus. Dar mă tem că nu mă crede. În plus, nu sunt convinsă că ar fi chiar atât de rău să-l vezi.

— Este un afurisit cu limbă ascuţită. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu el.

Se întoarse la geam şi începu să privească din nou strada. Dacă rămânea aici suficient de mult, poate că o să se plictisească şi o să plece. Trebuia să plece. Când era aici, nu se putea gândi decât la ceea ce se întâmplase între ei. Nu-şi putea găsi liniştea.

Patul scârţâi în clipa în care Grace se aşeză pe el.

— De ce ţi-e frică, Phee?

„Că nu sunt suficient de puternică să rezist şi să nu mă arunc în braţele lui”.

— A profitat de situaţia mea. A făcut lucruri… lucruri de neiertat. Lucruri care nu voiam să se întâmple… niciodată. Dacă aş fi ştiut cine sunt, dacă aş fi avut amintirile, nu aş fi permis să se întâmple asta.

— Vrei să spui că te-a forţat?

Scutură din cap. Dar o făcuse să-l dorească, afurisitul! Privi cu şi mai mare concentrare strada, dorindu-şi să-l vadă apărând, ieşind pe uşă.

— Mi-a promis că n-o să te atingă, nici n-o să se apropie de tine. Vrea doar să-ţi vorbească. Cred că-i eşti datoare să asculţi măcar ce are de spus.

— Eu? Îi sunt datoare lui? I-am frecat podelele, i-am lustruit cizmele. *Am muncit!*

Putea să spună toate astea cu voce tare, dar nu şi ce era cel mai rău. Umilirea, ruşinea. Degradarea de care dăduse dovadă când îl dorise.

— Ştiu că regretă, spuse Grace.

— Aşa şi trebuie.

— Şi mai cred şi că ţine la tine.

Phee pufni.

— Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi făcut ce-a făcut.

Grace se ridică de pe pat şi veni lângă ea.

— Phee, ştiu că suntem educate să nu avem relaţii intime cu un bărbat înainte să ne căsătorim, dar, dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că şi eu am avut o noapte foarte specială cu Lovingdon, înainte să mă gândesc măcar că aş putea să mă mărit cu el. Dorinţa nu este ceva oribil.

Greutatea a tot ce se întâmplase era epuizantă. Făcea un efort uriaş să nu cadă din picioare. Se întoarse spre Grace.

— Dar ştiai cine eşti. Ştiai cine era el.

— Da, asta aşa a fost. Totuşi, eu vă iubesc pe

amândoi, spuse ea solemn. Şi cred că amândoi suferiţi. Poate că o mică discuţie o să ajute.

— O să fie şi mai rău.

— Este încăpăţânat şi orgolios, Phee. Nu o să plece fără să te vadă. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Pot să fiu şi eu la fel de încăpăţânată şi de orgolioasă.

— Dar ce ai de câştigat?

*

Drake stătea lângă şemineu, privindu-şi cizmele pe care ea le lustruise de curând. Minutele se scurgeau unul după altul. Singurul motiv pentru care nu-şi pierduse speranţa era acela că Grace nu se întorsese încă să-l informeze că Phee consimţea să-l vadă numai atunci când va putrezi în iad. Nu credea că o să accepte faptul că se afla acolo acum.

Auzi zgomot uşor de paşi şi ridică privirea. Aproape că i se opri respiraţia de uşurare. Stătea în uşă, îmbrăcată într-o rochie de satin de culoare verde-deschis, cu dungi de catifea verde închis. Accente din aceeaşi catifea îi încercuiau gulerul, manşetele, talia şi se strângeau în volane la poalele fustei. Era o rochie care fusese făcută special pentru ea, Drake nu avea nicio îndoială. Nu conta cum ajunsese să o aibă aici. Părul îi era ridicat şi prins în coc. Nu exista nicio şuviţă rebelă pe care să o sufle la o parte din ochi cu o încântătoare mişcare a buzelor.

Avea o atitudine de regină. Mândră. Accentuată de o expresie rănită, trădată, care spunea clar că şi-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Totuşi, la fel ca în acea noapte în care îşi exprimase teama de a merge prin parc, îşi făcuse totuşi curaj să vină să se întâlnească cu el. Se întrebă de câte ori urma să-l mai facă de ruşine. Fără îndoială, ori de câte ori aveau să se întâlnească.

Îşi îndreptă spatele, se depărtă de şemineu şi se înclină uşor.

— Lady Ophelia.

— Grace a spus că doreşti să vorbeşti cu mine. Te rog să spui repede!

Drake înclină capul spre canapea.

— Vrei să stai jos?

— Prefer să rămân în picioare.

— Vrei măcar să intri în cameră, ca să nu fie nevoie să ţip şi ca discuţia dintre noi să rămână privată?

Phee ezită şi privi în jur. În casa lui, iritarea ei i se părea amuzantă. Aici nu făcea decât să-i aducă aminte că avea toate motivele să fie supărată pe el.

Într-un final, intră în salon şi se opri în faţa canapelei pe care o menţionase el. Îşi împreună mâinile în faţă şi îl privi direct în ochi.

Chiar crezuse, cu doar puţin timp în urmă, că o s-o umilească amintindu-i că l-a spălat pe spate? Că putea să o îngenuncheze atât de uşor? Cum de nu recunoscuse adâncimea mândriei ei, forţa coloanei vertebrale? Cum de nu-şi dăduse seama că până şi în cea mai mare mizerie, Ophelia şi-ar fi ţinut capul sus, ca o regină? Şi cum de nu ştiuse că ar fi acceptat bucuros să fie cel mai fidel servitor al ei?

— Nu caut scuze pentru ceea ce am făcut. Este de neiertat.

Expresia de pe chipul ei era de nepătruns. Nu spuse nimic. Ar fi vrut să-i spună măcar că aşa era, că era o bestie. Voia să ţipe la el, să urle, să vină şi să-l lovească cu pumnii în piept. Ar fi pariat tot ce avea – *totul,* inclusiv clubul recent achiziţionat – că şi ea ştia exact că asta îşi dorea, aşa că rămânea impasibilă, ca să îl pedepsească. Un atac de furie ar fi durut mai puţin – dar nu merita să sufere mai puţin.

— Îţi aminteşti cum ai ajuns în Tamisa? o întrebă.

În sfârşit, o tresărire de emoţie. Frică. Adâncă şi întunecată.

— Nu.

— Somerdale spune că ai plecat cu unchiul tău…

— Ai discutat despre asta cu fratele meu?

Furie acum. Ochii i se îngustară, pumnii i se strânseră pe lângă ea. Respiraţia îi era iute şi întretăiată.

— Nu! spuse el, ridicând o mână. Mă crezi sau nu, la început n-am vrut să te las să crezi că eşti servitoare decât o singură zi.

— Dar te amuzai aşa de copios, încât te-ai gândit să prelungeşti distracţia?

— Nu a fost aşa cum crezusem că o să fie.

Îşi strânse mâinile în jurul poliţei de marmură de deasupra şemineului, ca să nu se repeadă la ea şi să o ia în braţe, să o aline cu mângâierile lui, cu şoapte blânde şi săruturi dulci.

— Ar fi mult mai uşor dacă ai lua loc şi mi-ai permite să-ţi explic, fără să mă întrerupi.

— Şi crezi că-mi pasă ce ar fi mai uşor pentru tine?

Îşi ridică mâinile, cu palmele spre el.

— Am mâinile rănite acum. Nu sunt mâinile unei lady. Şi nu mai sunt neprihănită. Nu voi fi virgină pentru soţul meu.

— Nu ai fost virgină nici pentru mine, zise el sumbru.

— Nenorocitule! şuieră ea printre dinţi.

Apoi străbătu din câteva salturi distanţa dintre ei şi se repezi la el, izbindu-l cu pumnii în piept, în braţe, în faţă. Se purta ca o nebună, lovind în toate direcţiile, în orice nimerea.

Nu încercă să o oprească, nu la început. Merita fiecare vânătaie, fiecare zgârietură. Apoi însă se temu să nu-şi facă rău singură. O cuprinse în braţe, o trase la pieptul lui, o ţinu strâns.

— Phee, şopti în părul ei. Phee, e-n regulă!

Mâinile ei se înmuiară, şi Phee îşi lăsă întreaga greutate pe el, izbucnind în hohote violente de plâns, udându-i cămaşa cu lacrimile ei. Se părea că era soarta lui să-i provoace mereu suferinţă. Ar fi plecat dacă ar fi putut, ar fi lăsat-o în pace, dar nu încă. Nu încă.

— Spune-mi, o îndemnă el blând. Spune-mi ce s-a

întâmplat!

Ştergându-şi ochii, se trase de la pieptul lui. Fără să îl privească în ochi, se întoarse lângă canapea.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Şi-ar fi dorit să nu ştie. Spera că nu ştia. El, care nu se ruga niciodată, se ruga acum să se înşele. Dar era singura explicaţie care avea sens, singurul lucru care s-ar fi potrivit cu momentul în care o găsise în Tamisa – deşi era de neconceput.

— În prima noapte după ce te-am găsit, fratele tău era la club, la masa de joc, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Nu am putut să înţeleg de ce nu te căuta. Decât dacă nu ştia că ţi se întâmplase ceva. Sau dacă fusese chiar el cel care te aruncase în râu şi, prin urmare, te credea moartă.

Ophelia îşi dădu ochii peste cap.

— Somerdale n-ar putea omorî nicio muscă.

— Aşadar, a fost unchiul. Te duceai la Stillmeadow, cu unchiul tău, ca să ai grijă de mătuşa ta. Doar că n-ai mai ajuns acolo. Şi totuşi unchiul tău susţine că ai fugit. De ce-ar minţi?

— M-am săturat de această conversaţie.

Se întoarse, pregătindu-se să plece.

Drake întinse o mână şi o prinse de braţ. Phee se scutură şi-l străpunse cu privirea.

— Ai promis că nu mă atingi dacă accept să mă întâlnesc cu tine, dar pari incapabil să-ţi ţii promisiunea. Presupun că nu ar trebui să mă surprindă, ţinând cont de caracterul tău.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să n-o facă, trebuia să renunţe la menajamente ca să afle adevărul.

— Unchiul tău te-a luat cu forţa în seara aia.

Ophelia scoase un oftat prelung, ca şi cum ar fi fost cel mai enervant bărbat de pe faţa pământului şi începea să-şi piardă răbdarea cu el.

— Dă toată povestea asta uitării. Ai făcut destul rău, nu crezi?

Oh, nu făcuse încă nimic, dacă bănuielile lui erau întemeiate.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu te-a abuzat în noaptea aia.

Trăgând aer printre dinţii încleştaţi, Ophelia închise ochii şi strânse pumnii. Drake crezu că avea de gând să îl pocnească iar. Dar, când deschise ochii din nou, citi în ei o hotărâre de oţel.

— Nu. M-a. Abuzat. În. Noaptea. Aia.

O privi intens, dar nu văzu decât adevărul. Adevărul total, absolut în ochii ei. Fiecare cuvânt pe care îl rostise cu atâta convingere fusese sincer. Simţi un val de uşurare, totuşi ceva nu-i dădea pace.

— Dar nu ai avut nicio barieră de care să trebuiască să trec.

Roşeaţa i se ridică pe gât, pe faţă. Ştia că fuseseră cuvinte şocante, prea directe, dar voia o explicaţie. Trebuia să ştie că nu-i făcuse un rău şi mai mare decât crezuse iniţial. Reacţia ei din hol fusese mai mult decât furie. Nu putea înţelege pe deplin ce văzuse.

— Poate că m-am născut fără, zise ea. Sau poate că s-a rupt cumva. Nu ştiu, dar sunt sigură că nu orice virgină rămâne pe deplin neatinsă. În plus, ţinând cont de disperarea cu care mă doreai noaptea trecută, chiar crezi că ai fi observat?

Avea dreptate aici. Fusese pierdut în pasiune, în focul dintre ei. Poate că se înşela, dar ceva nu era în regulă. Făcea prea mari eforturi să-l abată de la subiect.

Deşi ştia că ar fi trebuit să renunţe, să renunţe la ea, nu se simţea în stare să o facă.

— Cum ai ajuns în râu?

— Nu-mi amintesc.

— Nu te cred.

— M-am săturat de interogatoriul ăsta şi de tine.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Dacă nu-mi spui cum ai ajuns în Tamisa, o să-i mărturisesc fratelui tău ce-am făcut.

Oprindu-se atât de brusc încât se clătină pe picioare, Phee se întoarse cu faţa spre el, aruncându-i priviri otrăvite.

— Să nu îndrăzneşti!

— Şi sunt destul de sigur că el va insista să ne căsătorim.

Cu pumnii strânşi şi paşii apăsaţi, se întoarse lângă el şi se opri la doar câţiva centimetri distanţă, aruncând flăcări din ochii de smarald.

— Eşti un monstru.

— Ţinând cont de comportamentul meu din ultima vreme, nu te pot contrazice.

— De ce contează cum am ajuns în râu?

— Pentru că, în ciuda întregii situaţii, şi deşi nu mă aştept să mă crezi, m-am îndrăgostit nebuneşte de femeia care locuia în casa mea. Dacă cineva i-a făcut vreun rău, o să-mi dea socoteală.

— Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi făcut ce-ai făcut.

— Nu te iubeam când a început toată povestea. Zău aşa, nici măcar nu te plăceam.

Buzele ei tremurară, şi Drake văzu o foarte uşoară înclinare a capului, ca şi cum ar fi luat o hotărâre în legătură cu ceva. Odată cu postura, cu atitudinea ei, apărea o femeie pe care nu o putuse niciodată suporta.

— Vrei adevărul? Da, mă duceam la ţară cu unchiul meu. Dar, în trăsură, mi-a descris în detaliu starea mătuşii. Eram în mijlocul sezonului şi eu trebuia să îndur duhoarea camerei unei bătrâne bolnave, să o spăl, să o hrănesc, să îi citesc, să o ţin de mână. Gata cu dansurile, cu plimbările prin parc în care să fiu admirată de domni eleganţi, gata cu flirturile! Doar sarcina inimaginabil de plictisitoare de a îngriji o bătrână bolnavă. Nu voiam asta. Voiam baluri, dineuri elegante, teatru. Voiam să mă distrez. Voiam să fiu admirată şi căutată. Aşa că, atunci când trăsura a încetinit la intrarea pe un pod, am sărit. Unchiul şi-a trimis valeţii după mine. Şi ce picioare lungi aveau! De ce îşi doreşte toată lumea valeţi înalţi? În orice caz, ştiam că o să mă

prindă aşa că am sărit peste balustradă. Nu înaintasem prea mult pe pod, distanţa până la apă nu era chiar atât de mare cât să nu supravieţuiesc. Nu credeam că o să sară după mine. Mai bine să mă ud puţin decât să ratez sezonul. Aveam să mă gândesc mai târziu ce să-i spun lui Somerdale.

Tonul ei era superior, rece, calculat. Îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Nu eşti atât de egoistă.

— Poate că femeia care a locuit cu tine nu era, dar cea de dinainte? Cea pe care nici măcar nu o plăceai? Recunoaşte, ea chiar era atât de egoistă. Şi este. Acum că mi-am recăpătat memoria, înţeleg ce mi se cuvine.

— De ce nu l-a anunţat unchiul tău numaidecât pe fratele tău?

— Presupun că şi-a imaginat că o să mă duc acasă, aşa că nu era nevoie. Fără îndoială se aştepta să-i explic lui Somerdale că m-am răzgândit şi că nu vreau să mă mai duc la Stillmeadow.

— Nu i s-a părut important să se asigure că nu păţiseşi nimic? Ce fel de om este?

— Un om căruia nu-i pasă decât de propriul interes. Am terminat?

Poate că, dacă ar fi fost într-adevăr două femei diferite, cu inimi şi suflete diferite, ar fi fost convins. Dar o cunoştea şi o înţelegea pe femeia pe care o salvase. Când căzuse în apă, masca i se dezintegrase. Şi acum făcea eforturi disperate să o creeze la loc. De ce? Din acelaşi motiv pentru care el ridicase o barieră în jurul lui: ca să ascundă ceva urât din trecut, ceva ce nu voia să afle nimeni niciodată. Dar îi spusese ei, îşi deschisese sufletul în faţa ei. Avusese încredere în ea.

O trădase. Nu putea să-i mai ceară acum să-i împărtăşească secretul ei. Dar ştia că era ceva urât şi întunecat… Ceva de la care avea coşmaruri. Ceva ce o atingea, cu care se lupta… Ceva de care Grace spusese că se temea noaptea, când erau la Stillmeadow… Nu ceva…

Cineva!

— Unchiul tău nu te-a abuzat în noaptea aia, spuse el.

Phee ridică bărbia.

— Tocmai ţi-am spus asta.

— Te-a violat când erai copil.

Capitolul 23

Phee voia să rămână în picioare, cu spatele drept, cu fruntea sus, stăpână pe sine. Voia să nege întreaga idee, cu o atitudine sfidătoare, dar nu putea. Nu în faţa lui, care o privea cu ochi negri încărcaţi de înţelegere şi compasiune. Şi certitudine. O cunoştea prea bine. Când avusese garda jos, îl lăsase să intre în sufletul ei. Când nu avusese amintiri cu care să ridice zidurile.

Se trezi cufundându-se în canapea, simţindu-şi picioarele prea slabe ca să o susţină.

Nu ar fi trebuit să coboare în salon, nu ar fi trebuit să accepte să discute cu el. Ar fi trebuit să ştie că o să insiste şi n-o să se lase până când nu afla adevărul. Până când nu descoperea secretul ei monstruos de ruşinos.

Ce-i făcuse Drake nu era nimic în comparaţie cu acesta. Dar o durea mai mult, pentru că se lăsase păcălită, intrase în jocul lui. Îi cunoscuse dragostea. Fusese o experienţă pe care nu crezuse că o s-o trăiască vreodată, pe care ştia că nu o merită. Era ceva rău în ea. Unchiul ei i-o repetase de nenumărate ori.

De fiecare dată când venea la ea.

Drake îngenunche lângă canapea. Nu se putea uita la el. Refuza să se uite.

— Te rog, îl imploră, nu poţi să uiţi totul?

— Câţi ani aveai?

Trebuia să se aştepte să-i ignore rugămintea. Ar fi trebuit să-i ignore la rândul ei întrebarea, dar era ca un câine flămând care roade un os. Nu avea să plece până nu

primea răspunsurile după care venise. Iar ea dusese atâta amar de vreme în suflet povara adevărului. Poate că, dacă o împărtăşea cu el, ar fi fost mai puţin grea.

— Doisprezece, prima oară când a venit în patul meu, în mijlocul nopţii. M-a atins.

Simţi o senzaţie de greaţă. Strânse din dinţi. Gustul amar al bilei i se ridică în gură.

— M-a obligat să-l ating.

Îndrăzni să ridice privirea spre el şi văzu repulsia din adâncul negru al ochilor lui.

— Nu i-ai spus tatălui tău?

Suspină, tremurând.

— Nu. Mi-a fost prea ruşine. Şi Wigmore – mi-a spus că eram o desfrânată, că era vina mea că-mi făcea acele lucruri. Mi-a spus că, dacă ziceam ceva, tata m-ar fi trimis într-un loc în care fetele desfrânate erau închise în temniţă. Aş fi fost singură în întuneric.

Uitată, lăsată pradă şobolanilor.

— Dar mătuşa ta? Dacă eraţi apropiate...

— M-ar fi urât, dacă ar fi ştiut că sunt o desfrânată. Nu-i puteam spune.

— Nu crezi că ştia?

— Aveau dormitoare separate. Şi întotdeauna venea în mijlocul nopţii, după ce servitorii mergeau la culcare. Pendula bătea ora două, şi uşa se deschidea. Cele două bătăi urmate de linişte mă trezeau întotdeauna, leoarcă de sudoare.

Dintr-odată se simţi îngheţată şi îşi frecă braţele cu mâinile.

„Dă, Doamne, să fie de ajuns”, se rugă în gând, „să termine odată cu întrebările!”

— Câţi ani aveai când a dus lucrurile mai departe?

Simţea cum o ustură ochii, dar refuza să dea frâu liber lacrimilor. Dacă porneau, n-ar mai fi reuşit să le oprească şi nu voia să se umilească şi mai mult, plângând. Înghiţi cu greu.

— Aveam şaptesprezece ani când... când a dus

lucrurile până la capăt. Dacă nu mi-aş fi pierdut memoria… ce s-a întâmplat între noi nu s-ar fi întâmplat. Nu te-aş fi forţat să împarţi patul cu o femeie atât de murdară.

Îşi cuprinse partea de sus a braţelor cu mâinile. Ar fi vrut să sfâşie pielea de pe ea, să uite din nou senzaţia hidoasă a degetelor mari şi groase ale lui Wigmore împungându-i corpul, în timp ce respiraţia lui fierbinte îi umezea urechea.

— Crezi că tot ce ţi-a făcut a fost din cauza ta? o întrebă încet Drake.

— Cum ar putea fi altfel?

Întinse mâna, oprindu-se la doar un centimetru de obrazul ei. Apoi degetele i se strânseră şi îşi lovi coapsa cu pumnul.

Ophelia nu ştia dacă îi onora rugămintea sau dacă simţea acum repulsie la gândul de a o atinge, la amintirea nopţii intime dintre ei, după ce un alt bărbat fusese acolo mai înainte. O adevărată lady nu trebuia să fie atinsă vreodată de altcineva în afară de soţul ei. Dar ceva în ea era bolnav, anormal, pervers.

— Comportamentul lui nu are nicio scuză, spuse Drake cu convingere. Nu ai nicio vină pentru ce a făcut el. Dar, ştiind de ce e în stare, de ce te-ai mai dus cu el?

— Pentru că sunt proastă. Pentru că am crezut că terminase cu mine. Pentru că mătuşa chiar este bolnavă. Dar, în trăsură, mi-a spus cât de dor îi fusese de mine. Cât de mult se bucura că puteam fi împreună din nou. Şi atunci am ştiut că nu se terminase. Oricât de mult o iubesc pe mătuşa, nu am putut să îndur gândul că o să mă atingă iar. Aşa că am fugit.

Trase adânc aer în piept, îşi recăpătă controlul, îşi îndreptă spatele şi îl privi în ochi.

— Eşti fericit acum?

— Sunt departe de a fi fericit, dar asta o să se schimbe când Wigmore o să moară de mâna mea.

Sări în picioare şi aproape că ajunsese la uşă, când Phee înţelese în sfârşit cuvintele lui. Se repezi după el,

aproape împiedicându-se în tivul rochiei.

— Nu!

Îl apucă de braţ şi, spre surprinderea ei, găsi forţa de a-l răsuci cu faţa spre ea, deşi era mult mai mare, mult mai puternic decât ea. Simţea furia clocotind în el.

— Nu poţi să-l omori.

— Aici te contrazic.

Îşi ridică mâinile mari.

— Cu degetele astea strânse în jurul gâtului secăturii, mă tem chiar să nu termin prea repede.

— Nu poţi să faci asta.

— Ai avut dreptate tot timpul, Phee. Nu sunt nici pe departe suficient de civilizat pentru aristocraţie. Cunoşti trecutul meu. Ştii că prin venele mele curge sângele unui criminal. Sunt fiul tatălui meu. Am temperamentul lui şi sunt momente în care simt că o să explodez.

— Dar nu e aşa! Te-ai stăpânit până acum. Şi nu-l poţi lăsa acum să te controleze. O să te spânzure.

— Poate că e exact ceea ce merit, după tot ce ţi-am făcut. Totuşi, sper să mor cu ceva mai multă demnitate decât tatăl meu.

— N-o să mori deloc. Nu-ţi permit. Nu înţelegi ce am încercat să-ţi explic? Nu te merit.

O trase în braţele lui, o ţinu la piept.

— Meriţi totul.

*

— Şi dacă Wigmore n-o să coopereze? întrebă Phee.

— N-o să aibă încotro.

Nu avea nicio îndoială. Călătoreau cu trăsura lui Lovingdon. Phee o considera o dovadă a încrederii ducelui în prietenul său şi a dragostei pe care Grace i-o purta fratelui ei. Niciunul dintre ei nu ceruse vreo explicaţie, nu întrebaseră de ce trebuiau să se ducă la Stillmeadow în toiul nopţii. Se duceau să o ia pe mătuşa ei de acolo, ca Phee să o poată îngriji în linişte, departe de umbra lui

Wigmore.

Nu se obosiseră să aprindă felinarul din interiorul trăsurii. Cumva li se părea firesc ca drumul ăsta să fie făcut în întuneric.

— Dacă nu mi-aş fi recăpătat memoria, aveai de gând să-mi spui vreodată cine sunt? îl întrebă.

— Nu mă aştept să mă crezi, dar am vrut să-ţi spun în seara în care am sărbătorit. Însă m-am luat cu altceva şi am uitat.

Simţi zâmbetul din vocea lui.

— Apoi am vrut să-ţi spun înainte să plecăm la mare, dar a venit Grace şi ţi-ai amintit totul. Ciudat!

I se păru că simte o dezamăgire în vocea lui fiindcă Grace fusese cea care îi adusese amintirile la viaţă şi nu el.

— Poate pentru că ea a fost întotdeauna refugiul meu. Când eram cu ea, aproape că eram eu însămi. Când venea la Stillmeadow, ştiam că o să scap de atenţiile lui Wigmore pe perioada vizitei ei. Când am văzut-o în hol, parcă s-a rupt un baraj şi un şuvoi de amintiri a năvălit nestăvilit.

— Inclusiv despre mine.

— Inclusiv despre tine. Nu avea cum să se termine bine între noi. Cu siguranţă ştiai asta.

Drake oftă.

— Din nefericire, faptul că ştiam cum o să se termine lucrurile nu m-a împiedicat să te doresc. Iar asta mă face cea mai mare secătură, înţeleg de ce nu poţi să mă ierţi. Dar trebuie să-mi spui dacă o să descoperi că eşti însărcinată.

Phee simţi un nod dureros în stomac. Nici nu se gândise la această posibilitate. Să aibă copilul lui… Se uită pe fereastră. Visul ei era să fie liberă, să aibă grijă de animale… însă un alt vis începea să prindă contur într-un ungher al minţii ei. Un bebeluş cu părul negru şi ochii negri, cuibărit în braţele ei, privind-o. Era un vis la care n-o să se gândească. Cum ar fi putut să mai aibă vreodată deplină încredere în el?

— Ce mai face Daisy? îl întrebă.

— Primeşte cele mai bune îngrijiri într-unul din cele mai bune grajduri şi te aşteaptă.

Era caraghios să-i fie dor de un cal. Dar îi era.

— Probabil că o s-o duc la moşia lui Somerdale, ca să aibă loc să alerge. Până când o să ajung la vârsta de treizeci de ani şi o să am acces la fondul meu de zestre, nu dispun de o prea mare putere financiară.

— Nu vrei să te căsătoreşti?

— Chiar şi înainte să-mi recapăt memoria, ştiam că nu vreau asta. Ţi-am spus care este visul meu. Şi este atât de puternic, încât nu l-am uitat. Am tras doar de timp, m-am prefăcut că îmi caut un soţ, pentru că asta face o lady în poziţia mea.

Avea de gând să respingă toate cererile în căsătorie, toate ofertele, până când atingea o vârstă la care niciun bărbat n-ar mai fi vrut-o şi atunci ar fi putut duce o viaţă în care să nu fie la comanda unui soţ.

— E ciudat. Marla, care, fiind servitoare, probabil că n-o să se mărite niciodată, îşi doreşte cu disperare un soţ. În timp ce eu, fiica unui conte, ar trebui să mă mărit, dar îmi doresc cu disperare să rămân liberă. Se pare că întotdeauna ne dorim ce nu putem avea.

— Da, aşa se pare.

Vocea îi era încărcată de regret şi de tristeţe.

— Îţi împrumut eu banii pe care îi ai în fondul de zestre. Nu va trebui să aştepţi până la treizeci de ani ca să ai viaţa pe care ţi-o doreşti.

Phee simţi cum i se strânge inima.

— Ai nevoie de banii ăştia ca să renovezi clubul.

— Clubul poate fi renovat în orice moment.

Ophelia clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să-ţi fiu datoare.

— Nu ai avea niciun fel de obligaţie, nicio dobândă. Când vei împlini treizeci de ani şi vei avea acces la banii tăi, o să-mi dai înapoi exact suma pe care ţi-o împrumut. Niciun ban în plus. Mă îndoiesc că o să primeşti o ofertă mai bună din altă parte.

Se gândi cât de minunat ar fi fost să nu fie nevoită să mai treacă printr-un alt sezon, să uite de flirturi şi de interesul prefăcut faţă de bărbaţii din jurul ei. Gata cu balurile, cu dineurile, cu râsul forţat şi cu ipocrizia.

— Presupun că-mi faci această ofertă pentru că te simţi vinovat.

— Poţi să crezi şi asta, dacă te face să accepţi mai uşor.

Din păcate, nu credea. Nu credea că era mânat de un sentiment de vinovăţie, ci de ceva mult mai profund. Ceva în care se temea să creadă – şi în cazul lui, şi al ei.

*

Nu trimiseseră vorbă că o să vină. Drake ştia că o vizită neanunţată în toiul nopţii le-ar fi oferit un avantaj. Nu că ar fi avut nevoie de unul. Furia care fierbea în el în timp ce aştepta în hol ca majordomul să-şi anunţe stăpânul – care era în bibliotecă – de sosirea lor îi dădea toată energia şi forţa de care avea nevoie. Aproape că sărea de pe un picior pe altul, atât de nerăbdător era să îl pocnească pe nenorocit.

În vreme ce Phee era atât de calmă, de mândră, cu bărbia ridicată. Singurul indiciu că nu-i era uşor să facă asta era paloarea de pe chipul ei, ca şi cum tot sângele i s-ar fi scurs din corp în clipa în care trecuseră pragul. Îl uluia curajul şi tăria de care dăduse dovadă în copilărie, când se întorsese iar şi iar în acest loc blestemat, ştiind ce o aştepta.

— De ce mai veneai? o întrebă.

Se uită la el.

— Tata insista. Şi o fiică trebuie să-şi asculte tatăl. Am scăpat de această obligaţie după ce a murit. Fratele meu mi-a sugerat să vin în vizită, dar sugestiile lui nu erau cerinţele tatălui meu, aşa că le puteam ignora. În plus, chiar o iubesc pe mătuşa. Este sora mamei şi, după ce am pierdut-o pe mama, am devenit foarte apropiate. Ea nu a

avut copii. Eram ca o fiică pentru ea. Nu-i puteam purta pică pentru ce făcea soţul ei.

Drake putea. Îi considera vinovaţi pe mătuşă, pe servitori, pe toţi cei din casă care nu observaseră ororile la care fusese supusă o tânără fată. Oamenii credeau că săracii sunt ticăloşii societăţii, pentru că atât de mulţi erau arestaţi. Dar răul nu era determinat de lipsa banilor.

— Ophelia! Eşti în viaţă! Slavă Cerului!

Drake îşi îndreptă atenţia către hol, unde apăruse un bărbat corpolent. Tonusul muscular, la fel ca părul, îl părăsise de mult. Ochii îi erau ca două stafide mici, îndesate în aluat. Era evident că Wigmore crezuse că Phee murise şi nu bănuise că povestea pe care i-o servise lui Somerdale avea să fie vreodată pusă la îndoială. Şi poate că mătuşa era prea bolnavă, cu febră şi delir, ca să ştie dacă Phee fusese sau nu cu adevărat acolo. Servitorii nu vorbeau. Se apropie cu braţele întinse… Pumnul lui Drake ţâşni şi îl izbi direct în nas. Simţi oasele şi cartilajele cedând sub impactul loviturii, sângele ţâşni. Phee scoase un strigăt. Wigmore ateriză cu o bufnitură, cu ochii umezi, ţinându-şi o mână la nas. Drake făcu un pas şi se opri deasupra lui.

— Ridică-te şi te lovesc din nou.

„Te rog, ridică-te!”

— Cine mama dracului eşti tu? scheună Wigmore, în timp ce sângele începea să i se adune în colţurile gurii.

— Sunt omul care o să te facă să regreţi ziua în care te-ai născut.

— Drake! spuse încet Phee, punându-i uşor o mână pe braţ.

Ciudat cât de uşor putea calma fiara din el. Se uită la unchiul ei.

Lui Drake i se părea că seamănă cu o ţestoasă răsturnată.

— Am venit după mătuşa. O luăm cu noi la Londra.

— Nu e nevoie… să faci asta.

Tuşi, scuipă. Dădu să se rostogolească, dar Drake făcu un pas în faţă, şi Wigmore se opri. Ridică privirea spre

Phee.

— Nu mai e chiar atât de bolnavă.

— Totuşi, vreau să am grijă de ea până când se însănătoşeşte pe deplin.

— Este soţia mea. Nu permit.

— Nu ai o armată suficient de mare ca să o împiedici pe Lady Ophelia să facă aşa cum doreşte, zise Drake, clocotind de furie.

— Am mai mult de douăzeci de servitori aici.

— Cum am spus, nu destui cât să mă oprească pe mine. Acum, Lady Ophelia o să-şi informeze mătuşa că o să plecăm curând şi că ea o să ne însoţească.

Se lăsă pe vine, lângă Wigmore, şi continuă:

— Între timp, noi doi o să stăm puţintel de vorbă. Mi s-a părut că tocmai m-ai invitat în bibliotecă, la un pahar de brandy.

— Drake! spuse ea din nou, pe acel ton blând care avea atâta putere asupra lui.

Îşi făcea griji pentru el, se temea să nu facă un gest nesăbuit şi să ajungă să împărtăşească soarta tatălui său. După tot ce-i făcuse, după felul în care o înşelase, după toate minciunile, încă îşi mai făcea griji pentru el – iar asta îl durea mai mult decât orice. Întotdeauna o crezuse o femeie rea şi pizmaşă. Şi îşi dădea acum seama că era de fapt cea mai generoasă făptură pe care o cunoscuse vreodată – acum, când era atât de târziu.

O privi peste umăr.

— Atâta vreme cât cooperează, o să stăm doar de vorbă. Îţi dau cuvântul meu.

— Nu mă duc nicăieri cu tine! bolborosi Wigmore.

Drake ridică din umeri.

— Putem să vorbim şi aici, dacă aşa vrei. Sunt sigur că servitorii sunt discreţi. Dar de vorbit tot o să vorbim.

Întorcându-şi atenţia înapoi spre Phee, se forţă să îi adreseze un zâmbet liniştitor.

— Hai, tu du-te!

Ophelia ezită. Drake aproape că râse, pentru că ştia

că nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Mai ales când îi spunea el. În cele din urmă însă, dădu din cap.

— Te rog să ai grijă!

— N-ar putea să mă rănească nici dacă ar încerca.

De data asta, ea fu cea care zâmbi.

— Ce arogant eşti!

— Sunt arogant doar dacă nu e adevărat.

Îşi dădea seama că ar mai fi vrut să spună ceva. În schimb, se răsuci pe călcâie şi începu să urce scările.

Drake îl privi pe Wigmore cu ochii mijiţi.

— Aici sau în bibliotecă?

Bărbatul nu era chiar un dobitoc. Îl conduse în bibliotecă. Nu îi oferi brandy. Rămase în picioare, lângă birou, privindu-l chiorâş, deşi efectul era diminuat de batista pe care şi-o apăsa pe nas, ca să domolească şuvoiul de sânge.

— Nu-ţi permit să intri în casa mea şi să începi să dai ordine!

Cu nasul rupt, vocea îi era mai degrabă un scâncet.

— Soţia mea nu pleacă nicăieri cu tine. Altfel anunţ Scotland Yard-ul şi pun să te aresteze pentru răpire. O să te spânzure.

— Nu există nimic cu care să mă poţi ameninţa ca să mă faci să mă răzgândesc.

— Mai vedem noi.

— Ştiu ce eşti, spuse Drake sec. Ştiu ce i-ai făcut Opheliei.

Bărbatul se albi la faţă, apoi îşi îndreptă umerii.

— Nu ştiu ce ţi-a spus neobrăzata aia, dar a minţit. Nu m-a plăcut niciodată…

— Întotdeauna a avut gusturi bune. Dar nu minte.

— Oh, văd că a reuşit să-ţi sucească minţile.

Nu doar atât, reuşise să-i fure inima.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenţie, îi ordonă Drake.

Wigmore deschise gura.

— Dacă vorbeşti înainte să termin ce am de spus, voi fi obligat să-mi încalc cuvântul dat Opheliei şi să te pocnesc

din nou. O să te lovesc în acelaşi loc în care te-am lovit prima oară şi o să doară de două ori mai tare, ţi-o garantez.

Gura lui Wigmore se închise, dar se schimonosi într-o expresie beligerantă. Drake făcu un efort să se stăpânească şi să nu-l pocnească oricum.

— Am de gând să te distrug. Încet, de-a lungul timpului. N-o să observi la început. Venitul tău anual va începe să se diminueze. Creditorii îţi vor întoarce spatele. Servitorii tăi vor primi oferte cu posturi mai bune în altă parte. Vei descoperi că nu mai eşti primit în societate. Nu te voi distruge folosind ce ştiu că i-ai făcut Opheliei, pentru că nu vreau să se vorbească despre ea. Dar pot să lansez alte zvonuri şi să mă asigur că nimeni din anturajul tău nu vrea să mai aibă de-a face cu tine. Până când vei rămâne complet singur. Îţi voi lua totul. Poziţia, standardele de viaţă, averea… mândria. Viaţa ta nu va mai valora nimic, la fel cum nici tu nu valorezi nimic. Ai înţeles?

— Nu eşti decât o progenitură arogantă! Nu mă poţi atinge.

— Mă subestimezi, milord. Am fost crescut de ducele şi ducesa de Greystone. Printre cei pe care îi consider unchii mei se numără contele de Claybourne, Jack Dodger, Sir James Swindler de la Scotland Yard şi Sir William Graves, medicul casei regale. Cel mai bun prieten al meu este ducele de Lovingdon. În caz că am nevoie de ajutor, pot oricând să apelez la ducele de Avendale. Sunt proprietarul clubului Dodger’s şi am la dispoziţie mai multe resurse decât îţi poţi imagina. Dar, mai mult decât orice, cunosc latura întunecată a Londrei, îmi cunosc propria latură întunecată. Sunt fiul unui ucigaş cu sânge rece. M-am ridicat din străfundurile iadului şi nu am nicio greaţă să mă întorc acolo şi să te târăsc după mine. Să nu ai nicio îndoială, când o să termin, vei blestema ziua în care te-ai născut.

Drake observă satisfăcut cum Wigmore păleşte în faţa lui. Nu intenţionase să înşire numele prietenilor săi, dar erau oameni puternici şi influenţi, şi Drake nu ezita să

folosească orice resursă avea la dispoziţie ca să-l îngroape pe omul din faţa lui.

— Ar fi o nesăbuire să mă subestimezi, zise Drake. Să nu îndrăzneşti să faci nimic care să-i afecteze reputaţia Opheliei. Singurul motiv pentru care mai respiri încă este că ea m-a rugat să nu te omor.

— Te-ar spânzura dacă m-ai omorî.

— Şi le-aş întinde personal funia. Atât de mult îmi doresc să te scot din viaţa ei. Vei rămâne în camera asta până când o să plecăm. Nu vreau să fie nevoită să te mai vadă vreodată. M-am făcut înţeles?

Wigmore întoarse capul, îşi coborî umerii şi dădu din cap.

— Bine.

Răsucindu-se pe călcâie, Drake ieşi din încăpere. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să o găsească pe Phee şi să plece de acolo, împreună cu contesa.

Simţea urgent nevoia să facă o baie.

*

Dacă aşa arăta mătuşa ei după ce se mai înzdrăvenise, Phee n-ar fi vrut să o vadă când fusese cu adevărat bolnavă. Era inimaginabil de slabă, doar piele cenuşie peste oasele ieşite în afară. Părea să fi rămas atât de puţin din ea.

— Mătuşă?

Mătuşa ei deschise ochii, şi Phee privi în adâncul lor verde-deschis.

— Phee?

Îi zâmbi slab.

— Ai venit. Wigmore a spus că nu mai vii.

Chiar crezuse că nimeni n-o să întrebe?

— Te iau la Londra.

Trase de şnurul clopoţelului. Când servitoarea sosi în sfârşit, îi spuse:

— Fă un bagaj mic cu lucrurile doamnei. Plecăm

curând.

Se întoarse înapoi spre mătuşa ei.

— Te simţi destul de in putere să stai în şezut, ca să te putem îmbrăca?

— Întotdeauna ai fost atât de drăguţă!

Phee privi peste umăr în clipa în care auzi sunetul unor paşi grei. Un val de uşurare o cuprinse în clipa în care îl văzu pe Drake. Veni lângă ea şi abia se stăpâni să nu se sprijine de el.

— Mătuşă, el este Drake Darling. O să mă ajute să te duc acasă.

— Dar sunt acasă, scumpo.

— Acasă la mine.

Ridică privirea spre Drake şi fu surprinsă de intensitatea cu care acesta o studia pe mătuşa ei.

— Te rog să ieşi, trebuie să o îmbrac.

— Să nu pierdem timpul. M-am săturat de locul ăsta şi presupun că şi tu la fel. O s-o car eu în braţe, înfăşurată în pături. Poate să rămână în cămaşa de noapte. O să fim în Londra înainte să se crape de ziuă.

Phee dădu din cap. Şi ea era bucuroasă să plece cât mai repede.

— Lucrurile ei?

— Lasă-le! O să-i cumpărăm din Londra tot ce-i trebuie.

Phee privi delicateţea cu care Drake o înfăşură pe mătuşa ei în pături şi o ridica în braţe. Simţi o strângere de inimă amintindu-şi cum o cărase şi pe ea în patul lui. Acum, când erau atâtea lucruri pe care-şi dorea să le uite, îşi amintea totul cu perfectă claritate. Pasiunea lui, ardoarea lui... tandreţea lui. Un bărbat atât de complex, născut în întuneric, dar care reuşise să se ridice deasupra negurii. Un bărbat pe care cândva îl dispreţuise, îl considerase inferior. Îl trimisese să-i aducă şampania, când ar fi trebuit să o bea împreună cu el.

Coborî scările în urma lor şi ieşi în noapte. Valetul deschise uşa trăsurii. Drake o întinse pe mătuşa ei pe o

banchetă.

— O să-i ţin capul în poala mea, spuse Phee, deşi ar fi preferat să stea lângă Drake.

Degetele lui le cuprinseră pe ale ei în clipa în care o ajută să urce. Era pe jumătate în trăsură când un bubuit străpunse noaptea.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Aşteaptă aici.

Sigur, vezi să nu!

— Ne întoarcem imediat, îi spuse ea mătuşii, apoi o luă repede în urma lui Drake.

De ce trebuia să aibă picioarele chiar atât de lungi?

Casa era învăluită în nemişcare, cuprinsă de un sentiment de uluire, prevestitor de rău.

Erau în hol, aproape că ajunseseră la biblioteca lui Wigmore, când majordomul ieşi din încăpere, alb la faţă ca un linţoliu.

— Stăpânul e mort. S-a împuşcat cu unul din pistoalele de duel.

Phee se opri, lipindu-se cu spatele de perete şi simţind cum întunericul începe să o cuprindă.

— Phee? Phee? Scumpo?

Îi auzea vocea de undeva de departe, îi simţea mirosul masculin, degetele calde atingându-i obrazul. Apoi privi în ochii lui atât de negri.

— De ce a făcut asta? îl întrebă.

— Pentru că e un laş.

— Ce i-ai spus?

— Că ştiu ce este, ce a făcut, şi că am de gând să-i iau tot ce preţuieşte în viaţă.

Şi ar fi făcut-o. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Întinse mâna şi atinse cu degetele bărbia atât de familiară.

— Nu eşti responsabil pentru moartea lui.

— Poate că nu în mod direct. Dar mă bucur că e mort.

Phee aşteptă în timp ce Drake dădea instrucţiuni servitorilor în legătură cu ce trebuia făcut acum şi le lăsa adresa la care putea fi găsită contesa.

Se bucura că nu aveau să-şi amâne prea mult plecarea.

Când se întoarseră la trăsură şi-i spuseră mătuşii ce se întâmplase, aceasta răspunse:

— Nu mi-a plăcut niciodată.

Apoi adormi înainte ca Phee să apuce să-i aşeze capul pe genunchii ei. Şi trebui astfel să se aşeze lângă Drake. Nu protestă când o cuprinse cu braţul lui şi o trase lângă el. Simţea o nevoie teribilă să plângă. Nu ştia de ce. Poate pentru că totul se terminase.

Aproape.

Încă mai trebuia să discute cu Somerdale.

Capitolul 24

— Şi-a luat viaţa?

Somerdale stătea în salonul din faţă, în hainele de noapte, halat şi papuci, cu părul blond răvăşit în toate direcţiile.

Phee fusese destul de surprinsă să-l găsească acasă, se aşteptase să fie prin unul din cluburile lui. Ar fi fost mai simplu dacă şi-ar fi urmat rutina obişnuită. În felul ăsta, poate ar fi reuşit să evite necesitatea de a explica prezenţa lui Drake.

Fratele ei miji privirea şi se uită chiorâş la Drake.

— Şi tu de ce te aflai acolo?

— După cum am încercat să-ţi explic, începu Phee, starea mătuşii nu se îmbunătăţea, şi Wigmore nu mă lăsa să o aduc la Londra. M-am gândit că poate Drake o să reuşească să-l facă să se răzgândească.

— Unchiul a spus că ai fugit.

— Îmi imaginez că a înflorit toată povestea, de dragul dramatismului. Nu ştiu. Ce-i drept, am plecat pentru câteva zile, dar nu se poate spune că am fugit. M-am dus să stau în sat pentru că devenise de-a dreptul imposibil şi mă

scotea din sărite. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nevoie decât de un bărbat puternic, aşa că l-am chemat pe Drake.

— De ce nu pe mine?

Somerdale părea jignit. Phee era prea obosită ca să se gândească la orgoliul lui.

— Când i-ai făcut tu vreodată faţă unchiului?

Somerdale se strâmbă. Aici avea dreptate, şi o ştia.

— Dar de ce ai crezut că lui Darling o să-i pese de dorinţele tale? De ce ar fi venit după tine în mijlocul nopţii?

— Pentru că este prietena lui Grace, spuse Drake. Nu mai încerca să analizezi totul, Somerdale! O să te ia durerea de cap.

— Mi se pare ciudat că doar acum o săptămână mă întrebai de ea şi acum, când are nevoie de tine, iată-te! Mă tem că mai e şi altceva la mijloc. Ai profitat de sora mea?

— Nu a profitat, zise Phee. Acum vrei, te rog, să trimiţi după Dr. Graves să o poată examina pe mătuşa? Sau trebuie să-l trimit tot pe Drake? E foarte bolnavă.

Somerdale îşi trecu mâinile peste faţă.

— Nu, nu este nevoie să-l implicăm şi mai mult pe Darling. Mă ocup eu.

Imediat ce fratele ei ieşi din încăpere ca să caute un valet, Phee se întoarse spre Drake.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul din această seară. Dar nu este nevoie să mai rămâi.

Privirea lui îi alunecă încet peste faţă, ca şi cum ar fi încercat să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură.

— O să-ţi mai pună şi alte întrebări.

— Mă descurc eu cu Somerdale. Fac asta de când m-am născut.

Drake dădu din cap.

— O să-mi lipseşti în casă.

Aproape că recunoscu că şi ei avea să-i lipsească să fie acolo, dar amintirea trădării lui era încă proaspătă, şi nu-i era clar ce sentimente nutrea exact pentru el.

Când venea vorba de Drake, se simţea în mii de feluri

diferite: recunoscătoare pentru că o ajutase, furioasă pentru că o trădase, plină de pasiune şi de dorinţă, rănită. Nu ştia dacă va putea vreodată să le separe.

— Nu am... începu el, apoi însă se opri şi clătină din cap. Voiam să spun că nu am vrut să te rănesc, dar fireşte că asta e o minciună. Întotdeauna ai fost de părere că îţi sunt inferior, iar eu am demonstrat că aveai dreptate. Îmi pare rău, Phee. Mai mult decât pot spune.

Ieşi din încăpere, din viaţa ei. Înalt, puternic, mândru.

Iar ea, care nu plânsese niciodată, nici măcar în cele mai cumplite clipe din viaţa ei, se prăbuşi pe un scaun şi izbucni în suspine, simţindu-se pustie şi nedumerită.

*

— Arsenic, spuse doctorul Graves.

Phee, Somerdale şi Graves stăteau pe hol, lângă camera în care dormea mătuşa Berta.

— Cu siguranţă sunt semne de otrăvire înceată, cu arsenic.

— O să-şi revină? întrebă Phee.

— Este foarte posibil. Depinde ce doză a primit şi pe parcursul a cât timp. Cât de mult i-a afectat organele. Va trebui să o ţinem sub supraveghere.

— Wigmore a spus că începuse să-şi revină.

Graves ridică din umeri.

— Poate că începuse să aibă remuşcări şi s-a oprit.

Phee se întrebă dacă existase pe lume un om mai josnic ca Wigmore.

— De ce şi-ar fi omorât Wigmore soţia? întrebă Somerdale. Îi luase deja zestrea, banii. Ce avea de câştigat?

— O soţie mai tânără, şansa de a avea un moştenitor? speculă Graves. Nu înţeleg cum funcţionează mintea omului, doar trupul.

— Dar era atât de bătrân! zise Somerdale. Crezi că mai era în stare?

— Chiar contează? întrebă Phee.

Somerdale roşi la faţă, ca şi cum ar fi uitat că sora lui era acolo şi asista la conversaţia necuviincioasă.

— Scuzele mele! Fireşte că nu contează. Doar că toată povestea asta mi se pare tare ciudată. Tu şi Darling plecaţi de nebuni în toiul nopţii. Otravă. Sinucidere. Comploturi. Dumnezeule mare, mâine-poimâine descopăr vreo nebună la mansardă.

Phee râse uşor şi îi atinse braţul.

— Nu prea cred că o să se întâmple asta.

Se întoarse spre Graves.

— Vă mulţumim că aţi venit în toiul nopţii.

— Îmi pare rău că a fost nevoie de serviciile mele, dar mă bucur că e vorba de ceva din care probabil că doamna o să-şi revină. Mă întorc să o văd mâine.

În timp ce Somerdale îl conducea pe Graves, Phee se duse să se mai uite o dată la mătuşa ei. Dormea atât de liniştit. Apoi pleoapele îi tresăriră şi deschise ochii.

— A încercat să mă omoare, nu-i aşa? întrebă ea.

— Aşa credem, răspunse Phee.

— M-am măritat cu el pentru că aşa a vrut tata. Tu să te măriţi din dragoste, Phee, cum a făcut mama ta.

— Dragostea nu e aşa de uşor de găsit.

— Este greu să o recunoşti. Să găseşti un bărbat demn de tine, asta e şi mai greu.

Dar cel mai greu era să fii destul de bună pentru acel bărbat, îşi spuse Phee. Drake îi ştia secretele acum şi, deşi credea că o să-i lipsească, Phee bănuia că, odată cu trecerea timpului, avea să fie bucuros că nu mai era în viaţa lui.

Era murdară. După Wigmore, nu-şi mai dorise niciodată atingerea unui bărbat. Dar Drake o atinsese. Din partea lui, primise bucuroasă ceea ce nu putuse niciodată să tolereze de la alţi bărbaţi. Acum nu ştia dacă mai putea continua.

*

În săptămâna care trecuse de la întoarcerea lui Phee, Somerdale, dragul de el, încercase să afle exact ce se întâmplase din momentul în care ieşise din biblioteca lui, cu intenţia de a se duce la Stillmeadow cu unchiul lor, şi clipa în care se întorsese acasă. Dar întrebările lui rămăseseră în mare parte fără răspuns, şi Phee bănuia că fratele ei nu îşi dorea cu adevărat să afle adevărul. Aşa că îi dădea răspunsuri în doi peri, mormăia, ofta, iar Somerdale rămânea mulţumit că-şi făcuse datoria de frate şi analizase situaţia.

Între timp, Phee se plimba aiurea prin casă, întrebându-se cu ce să îşi umple timpul atunci când nu are de lustruit cizme, mobilă sau balustrade. Nu se simţea în stare să meargă în vizită, nu încă, iar mătuşa bolnavă îi oferea scuza perfectă pentru a evita evenimentele vesele ale sezonului. Nici nu primea vizite, ceea ce era de la sine înţeles pentru cineva care tocmai îşi pierduse unchiul – nu că ar fi oferit această scuză. Societatea, cum se întâmpla întotdeauna, presupunea automat acest lucru, iar Phee era recunoscătoare. Îi era greu să reconstruiască zidurile de care avea nevoie pentru a se mişca în cercurile politicoase.

Mătuşa ei îşi revenea. În acea după-amiază luau ceaiul în grădină.

— Pari foarte sprintenă, îi spuse Phee, aşezându-se pe un scaun la masa acoperită cu pânză de olandă, de lângă o tufă de trandafiri.

— Vai de mine! Sunt ani buni de când n-am mai fost sprintenă. Dar încep să mă simt mai bine.

— Mă bucur.

Pregăti o ceaşcă de ceai şi i-o întinse mătuşii.

— Mulţumesc, scumpo. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu băiatul ăla chipeş care ne-a ajutat să scăpăm de la Stillmeadow?

Phee simţi cum i se strânge stomacul.

— Drake Darling? E foarte ocupat.

— Prea ocupat ca să vină să o vadă pe fata de care e îndrăgostit?

— Nu e îndrăgostit de mine.

— Oh, eu am crezut că este. Dar nu m-am priceput niciodată la chestii de-astea.

— La ce anume, mătuşă?

— Să-mi dau seama cine pe cine place. Am crezut că Wigmore mă plăcea pe mine. Şi cred că m-a plăcut, la început. Dar ce ştiam eu? Aveam doar şaptesprezece ani.

Phee simţi o strângere de inimă. Da, ticălosul probabil că o plăcuse foarte mult la şaptesprezece ani.

— Nu am avut niciodată prea multe în comun şi, după ce am pierdut trei sarcini, am devenit mai degrabă un ornament decât o soţie.

O bătu pe mână pe Phee.

— Să nu ajungi un ornament, scumpo! E o viaţă îngrozitor de singuratică şi de plictisitoare.

Phee îi strânse degetele mătuşii şi îi zâmbi.

— Trebuie să vedem cum facem să te ducem la nişte petreceri.

— Oh, nu am eu timp de aşa ceva! Ţi-a spus Somerdale că am primit o scrisoare de la avocatul lui Wigmore?

— Nu, nu mi-a spus.

Amestecă zahărul în ceai.

— Sper că sunt veşti bune.

Mătuşa se aplecă spre ea.

— Wigmore mi-a lăsat o sumă considerabilă. Fireşte, vărul lui, Bartlett, se va muta la Stillmeadow, împreună cu soţia lui, având în vedere că lui îi revine titlul. E un băiat de treabă. Îmi place foarte mult. O să fie un conte bun. S-au oferit să-mi strângă ei lucrurile, ca să nu fiu nevoită să mă întorc acolo. Foarte drăguţ din partea lor.

Chiar era drăguţ. Îl întâlnise odată pe Bartlett. Părea un băiat de treabă, cu siguranţă un om mai bun decât acela căruia îi luă locul.

— Va trebui să-ţi găsim o casă în Londra.

Ochii mătuşii se măriră.

— Oh, nu! Nu rămân aici, scumpo. Vreau să călătoresc

după ce îmi recapăt puterile. Somerdale m-a asigurat că pot să văd o mare parte din lume cu banii pe care i-am primit.

Phee nu se putu abţine. Zâmbi larg.

— Mătuşă, eu, una, nu aş accepta sfaturi financiare de la Somerdale. Are intenţii bune, dar, din câte am înţeles, nu şi-a administrat prea bine propria moştenire.

— Atunci, poate băiatul ăla frumos? Nu m-ar deranja să îl mai văd o dată înainte să plec.

Phee râse uşor. Ah, ce senzaţie minunată! Ultima oară când răsese… fusese cu Drake. Înainte să-şi amintească totul, înainte să înţeleagă trădarea lui.

— Este un om de rând.

— Ah, spuse mătuşa, dând cu înţelepciune din cap. Înţeleg.

Cuvintele ei, aşa puţine câte fuseseră, conţineau o notă de dezamăgire.

— Ce anume înţelegi?

— Tatăl tău era de părere că un om se naşte cu o anumită poziţie în lume şi că n-ar trebui să privească niciodată mai jos. Şi tare mă tem că şi tu crezi acelaşi lucru.

Phee şi-ar fi dorit să fi băut deja ceaiul, ca să-şi facă de lucru turnându-şi o altă ceaşcă. Nu-i plăcea felul direct în care o privea mătuşa ei, aşteptând un răspuns.

— Poate că am crezut, cândva. Acum… acum nu mai ştiu.

Se gândi la cât de mult muncea Drake, la câte făcea. Îşi câştigase succesul, câştigase respectul celor care îi dăduseră în grijă afacerea lor.

— Cu ce se ocupă acest Drake Darling? Nu era îmbrăcat ca un om de rând, aşa că presupun că are o afacere solidă.

— Administrează – nu, este proprietarul unui club pentru gentlemani.

— Aşa? Care vasăzică e om de afaceri. Poate că ar trebui să-i scriu şi să-i cer sfaturi în legătură cu administrarea moştenirii mele.

Phee clătină din cap.

— Nu. Cum ţi-am spus mai devreme, este extrem de ocupat.

— Păcat!

Mătuşa privi înspre grădină.

— Am chef de o plimbare. Vii cu mine?

— Mi-ar face mare plăcere.

Şi îşi dorea să fie lângă ea, să îi ofere ajutor mătuşii în cazul în care ar fi descoperit că nu era atât de puternică pe cât credea. Ajutând-o să se ridice de pe scaun, Phee îi oferi braţul.

Mergeau cu paşi mici şi înceţi, dar erau paşi. Phee se bucura să vadă că mătuşa părea întremată.

— Tatăl tău a iubit-o foarte mult pe sora mea, spuse mătuşa Berta. Şi mă bucur pentru asta. Dar a fost un om aspru, care se opunea schimbării şi ţinea prea mult la principiile vechi. Totuşi, zic eu, dacă principiile vechi ar fi fost atât de bune, nimeni nu ar mai fi venit cu altele noi.

Se sprijini de Phee.

— Invită-l pe băiatul ăla frumos la cină!

— E complicat, mătuşă.

— Tot ce are valoare e complicat, draga mea.

*

Nu era ora potrivită pentru o vizită de dimineaţă, pe de altă parte nu vizita pe cineva dintr-o familie aristocrată. Deşi se îmbrăcase ca şi cum acesta ar fi fost cazul. Stătea pe veranda unei case din oraş, aşteptând să i se deschidă uşa. Privirea însă îi era lipită de casa de alături. Se întrebă dacă Drake dormea sau dacă era măcar acolo.

Poate că se *dusese* la club. Cel mai bine era să pună capăt complet asocierii dintre ei. Fără să mai tragă de timp. Fără scuze, întrebări sau regrete.

Uşa se deschise în cele din urmă.

— Vă pot ajuta? întrebă Marla.

Phee ştia că hainele schimbă mult aspectul unei

persoane, că oamenii te privesc altfel atunci când eşti bine îmbrăcat. Totuşi, credea că putea fi recunoscută.

— Marla.

Ochii Mariei se măriră, gura i se deschise larg, şi fata uită să o mai închidă.

— Doamne! Phee? Nu te-am recunoscut.

Pentru că nu se uitase cu atenţie. Pentru că văzuse doar o rochie scumpă, o pălărie şi o pereche de mănuşi. Părul blond, fără nicio şuviţă scăpată de la locul ei. Părul lui Lady Ophelia Lyttleton nu cădea pe ochi, nu trebuia suflat ca să fie dat la o parte de pe faţă.

— Ţi-ai amintit cine eşti? întrebă Marla.

— Da. Lady Ophelia Lyttleton.

— Aristocrată. Ştiam eu. Erai prea sofisticată.

— Marla, am vrut să-ţi mulţumesc.

— N-am făcut nimic.

— M-ai învăţat cum să am grijă de casa domnului Darling. M-ai învăţat cum să aleg sparanghelul. Ai fost prietena mea.

— Nu mulţumeşti cuiva pentru că ţi-e prieten. Doar le eşti prieten la rândul tău. Ştiu că nu se mai poate acum…

— Eu speram să se poată. Ştiu că doamna Turner este în vârstă şi nu vreau să-i dau rutina peste cap, dar, când o să ai nevoie de un loc de muncă, sper să iei legătura cu mine. Întotdeauna va exista un loc pentru tine în casa mea.

Îi întinse cartea ei de vizită.

Marla o luă şi făcu o reverenţă.

— Nu ştiu ce să spun.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, de orice…

Apoi, deşi îşi propusese să nu o facă, privi spre casa de alături.

— Nu e acolo, spuse Marla. N-a mai venit de vreo două zile. Dar, dacă vrei să arunci o privire, aşa de dragul timpurilor trecute…

Băgă mâna în buzunarul şorţului şi scoase o cheie.

— Ai cheia?

Marla dădu din cap.

— M-a rugat să fiu cu ochii în patru. Doar că nu ştiu după ce voia să mă uit, dacă nu cumva după tine.

Phee privi din nou înspre casă. Fusese foarte furioasă în dimineaţa în care plecase. Crezuse oare că o să se întoarcă să-şi ia lucrurile? Care lucruri? fu următorul ei gând. Hainele erau ale altcuiva, cărţile erau de pe rafturile lui... O perie, un pieptăn şi o oglindă de argint? Nu erau cu adevărat ale ei, fuseseră doar recuzită pentru farsa lui.

Totuşi, parcă simţea cum casa o cheamă. Voia să o mai vadă o dată: podelele pe care le frecase, poliţele pe care le ştersese de praf, balustradele pe care le lustruise.

Smulse cheia dintre degetele Mariei.

— Lipsesc doar un minut.

Marla dădu din cap, zâmbind cu subînţeles.

— Stai cât vrei! Eu nu plec nicăieri.

Coborâse două trepte, când Marla strigă în urma ei:

— Apropo, e de la uşa din spate!

Phee privi peste umăr şi-i zâmbi.

— Mulţumesc.

Străbătu în grabă cărarea îngustă dintre cele două case, până când ajunse la tufa de lauri de la poarta din spate. O deschise şi fu dezamăgită să n-o vadă pe Daisy. Deşi ştia că era bine îngrijită la un grajd foarte bun, nu i se părea firesc să nu o vadă acolo. Apoi inima i se înmuie în clipa în care îl văzu pe Rose pe verandă.

Câinele uriaş îşi înălţă capul, se ridică în picioare şi o porni agale spre ea. O înconjură de trei ori înainte să se ridice pe picioarele din spate, să-şi pună labele din faţă pe pieptul ei şi să scoată un lătrat entuziasmat.

Phee râse în timp ce mângâia câinele.

— Uită-te la tine! Eşti încă aici. Şi te-ai mai îngrăşat. Ia uite ce frumos eşti cu puţină carne pe oasele alea. Zău aşa, dacă n-aş şti mai bine, aş zice că te-a şi periat.

Rose lătră din nou, înainte să se lase la loc în patru labe şi să vină după ea, în timp ce Phee urca pe terasă. Nu se putu abţine să nu se aplece şi să-l mângâie încă o dată pe Rose. Se întrebă ce părere ar fi avut Somerdale să ţină

un câine în casă, presupunând că Drake ar fi renunţat la el.

Lăsându-l pe Rose să tragă un pui de somn pe terasă, intră în casă, pe jumătate aşteptându-se să o găsească pe Pansy întinsă pe masa de lemn pe care luase cina cu Drake, dar nu găsi decât o bucătărie extrem de ordonată. Presupunea că mânca la club acum. Nu o mira că nu păstrase pisica. Se întrebă dacă ar fi găsit-o, dacă ar fi căutat-o prin cartier. Probabil că nu.

Se plimbă pe holurile cunoscute. Nimic nu se schimbase, doar că acum un strat subţire de praf părea să se fi aşezat peste tot, cu excepţia biroului. Mai lucra acolo din când în când? Şi se gândea la ea atunci?

La intrare era masa hidoasă pe care o cumpărase. Pe ea se afla vaza pe care o răsturnase în ultima ei dimineaţă aici, lipită la loc, bucată cu bucată, deşi lipiturile erau vizibile. Îşi trecu degetul peste una din liniile zimţate. Ciudat cum această imperfecţiune nu îi răpea din frumuseţe. Nici absenţa florilor. Mai că era tentată să fure vreo câţiva trandafiri din grădina doamnei Turner ca să înveselească intrarea. Poate că o s-o facă, pentru ca Drake să ştie că fusese acolo.

De unde îi venise gândul ăsta? De ce-i păsa dacă-şi dădea sau nu seama că trecuse pe acolo? Nu voia să interpreteze vizita ei altfel decât ca pe o simplă incursiune nostalgică. Şi de ce mama naibii era nostalgică în legătură cu locul ăsta?

Nici măcar nu fusese vreodată cu adevărat menajeră aici.

În clipa în care privi în salon, se opri brusc.

— Oh, vai! şopti, lipindu-şi degetele de buze.

Uluită, păşi în încăpere.

Tapet negru şi auriu, exact aşa cum îl desenase şi i-l descrisese. Pe pereţi. Draperii negre la ferestre. Şi mobila… din mahon şi catifea neagră. Fiecare piesă – canapeaua, scaunele, mesele – totul era exact ca în desenul ei, totul era aranjat aşa cum fusese aranjat de ea pe hârtie. Şi salonul era atât de elegant pe cât şi-l imaginase.

Ghemuită pe canapea, lângă şemineu, era Pansy. Se uita doar la ea, clipind leneşă din ochi.

— Niciun pic de entuziasm din partea ta că mă revezi? o întrebă Phee, aşezându-se pe canapea şi trecându-şi degetele prin blăniţa moale.

Pansy începu să toarcă tare.

— Aşa-i mai bine.

Simţind că o trage ceva de fustă şi auzind un mieunat subţirel, privi în jos şi văzu un pisoiaş mic şi alb care i se răsucea printre glezne. Râzând, îl ridică în braţe.

— Şi tu cine eşti? Drake Darling a insistat să nu-i transform casa în menajerie, aşa că spune, cum ai ajuns tu aici?

Mângâie pisoiul între urechi şi acesta începu să toarcă.

— Îţi place, nu-i aşa? Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult.

Lăsă jos pisoiul, se ridică şi ieşi din încăpere. Mai era un loc pe care voia – trebuia – să îl vadă.

Urcă scările încet, treaptă cu treaptă. Inima începu să-i bată mai repede şi trase de câteva ori aer în piept ca să se calmeze – învăţase mai demult să facă asta, ca nimeni să nu-şi dea seama când era agitată. Era motivul pentru care Somerdale nu îşi dăduse seama cât de îngrozită fusese să plece cu Wigmore în acea noapte, motivul pentru care tatăl ei nu ştiuse niciodată cât de mult îi displăcea să meargă la Stillmeadow. Wigmore o convinsese că *latura ei păcătoasă* trebuia ascunsă de toată lumea. Devenise expertă în a crea o faţadă în spatele căreia să ascundă urâţenia lucrurilor din viaţa ei.

Era ruşinea ei, umilinţa cu care trebuia să trăiască. Ajunsese să creadă că era, într-un fel, vina ei. Era murdară, păcătoasă, merita… Scutură din cap. Nimeni nu merita să îndure ce îndurase ea. Înţelegea asta acum. Datorită lui Drake. Ciudat cum o ajutase în aceeaşi măsură în care o rănise.

Când intră în dormitor se simţi ca şi cum ar fi intrat

într-un cocon – în siguranţă. Camera era ordonată, nu erau haine împrăştiate pe jos. Păstra mirosul lui – întunecat, masculin, puternic. Se apropie de pat. Aşternuturile nu erau răvăşite. Nimic nu trăda că ar fi dormit acolo. Nimic nu amintea că dormise şi ea, ghemuită, în acel pat, cuibărită lângă el.

Ar mai fi fost acolo dacă i-ar fi spus cine era? Dacă ar fi rostit cuvintele: „Eşti Lady Ophelia Lyttleton”, şi-ar fi amintit ceva? Ar fi contat? Ar fi fost altfel? Sau i s-ar fi părut de-a dreptul ridicol?

Auzi podeaua scârţâind şi întoarse capul, doar ca să-l vadă pe Drake stând în uşă, îmbrăcat impecabil, cu eşarfa legată la gât, cu vesta închisă la nasturi, cu haina căzându-i perfect pe umerii largi. Cu părul negru încadrându-i faţa, străpungând-o cu ochii lui întunecaţi.

— Marla mi-a spus că nu eşti aici, zise ea sec, făcând eforturi să nu-l lase să observe cât de tare îi bătea inima, cât de întinşi îi erau nervii.

— Nu eram. Dar a trebuit să las nişte bani pentru Jimmy. Azi e ziua în care vine să facă curat după Rose. Şi am…

Clătină din cap.

— Casa părea altfel, mirosea altfel când am intrat. Am ştiut că eşti aici.

Părea să-şi cântărească vorbele ca şi cum se temea că, dacă ar fi spus un cuvânt greşit, ea ar fi luat-o la fugă. Când, în realitate, Phee detesta distanţa care îi separa.

Dar gândul de a fi aproape de el o îngrozea. Voia să-şi treacă mâinile peste umerii lui, peste pieptul lui, prin părul lui.

— Am văzut că ai mai adus o pisică.

— O cheamă Orhideea.

Nu-şi putu stăpâni zâmbetul când văzu că-i păstrase tradiţia de a da animalelor nume de fiori.

— Este parfumul meu preferat.

— Ştiu.

Solemnitatea cuvintelor lui îi sfâşie inima. Fireşte că

ştia. Ştia totul despre ea, îi ştia cele mai întunecate secrete. Dar i se părea drept să fie aşa, pentru că şi ea i le ştia pe ale lui.

— Cum se mai simte mătuşa ta? o întrebă.

— îşi revine foarte bine, ţinând cont că Wigmore a încercat să o otrăvească.

— Nenorocitul! Atât de mult îşi dorea să te întorci la el.

Phee simţi cum i se strânge inima în piept.

— Nu cred că a avut vreo legătură cu mine.

— Ai spus că eraţi apropiate, dar că nu te mai duseseşi să o vezi de la moartea tatălui tău.

Închise ochii, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. Drake avea dreptate. Singurul lucru care ar fi convins-o să se întoarcă la Stillmeadow era sănătatea mătuşii ei. Wigmore ştiuse. Apoi, ca să-şi acopere păcatele, continuase să o otrăvească, intenţionând să o omoare, ca să nu poată dezminţi povestea lui cum că Phee ajunsese la Stillmeadow, dar fugise.

Deschise ochii.

— Mă bucur că e mort. Nu putem niciodată să ştim chiar totul despre un om, nu-i aşa?

— Nu, nu chiar totul.

Dar puteai şti suficient, îşi spuse, îndeajuns cât să te îndrăgosteşti.

Toate sentimentele diferite pe care le simţea pentru Drake încă i se mai învârteau în minte şi în suflet. Nu ştia ce să facă cu ele, aşa că le ignoră, apoi schimbă subiectul şi aduse în discuţie ceva ce îi făcuse plăcere.

— Am văzut că mi-ai ascultat sfatul în legătură cu salonul.

Făcu un pas spre ea.

— De ce eşti aici, Phee?

Aşadar nu avea de gând să o lase să îl conducă spre o discuţie de complezenţă. Ar fi trebuit să ştie. Întotdeauna punea prea multe întrebări, mereu avea nevoie de răspunsuri. Clătină uşor din cap.

— Nu ştiu.

Privirea îi alunecă spre mijlocul patului, unde fusese cea mai fericită.

— Mă tot gândesc la noaptea pe care am petrecut-o împreună.

— Dacă aş fi ştiut ce ţi s-a întâmplat, aş fi fost mai blând.

Ridică privirea spre el. Era la doar câţiva centimetri distanţă acum.

— Dar tot ai fi făcut-o.

— Da.

Ridică mâna şi, încet, ca şi cum i-ar fi dat o şansă să se retragă, să dea înapoi, îi cuprinse obrazul.

— Dar ar fi trebuit să-ţi spun cine eşti. Ar fi trebuit să-ţi spun totul.

— Nu ştiai totul. Iar dacă eu aş fi ştiut totul, nu s-ar mai fi întâmplat nimic între noi. M-am gândit la asta. Destul de mult chiar. A fost o binecuvântare să-mi uit trecutul o vreme.

Îi prinse bărbia cu degetele ei înmănuşate.

— Dacă nu aş fi uitat, nu aş fi aflat niciodată ce se întâmplă cu adevărat între un bărbat şi o femeie… Niciodată nu aş fi…

Îi cuprinse mâna şi începu să-i deschidă nasturii mănuşii. Ritmul inimii i se acceleră.

— Ce faci?

— Dacă tot e să mă atingi, nu vreau să o faci cu mănuşi.

— Nu o să te ating, nu o să…

Îi scoase mănuşa, o aruncă deoparte, şi-i puse palma înapoi pe obrazul lui.

Dorinţa care ardea mocnit în privirea lui o străpunse până în vârful picioarelor, făcându-i degetele să i se chircească. Şi avusese dreptate. Era mult mai bine să simtă atingerea pielii pe piele.

— Cum poţi să mă mai vrei, cu tot ce ştii acum despre mine? îl întrebă.

— Partea urâtă era în el, nu în tine, spuse Drake. Tu eşti frumoasă şi curajoasă. Chiar şi când erai copil, ai mers mai departe, când alţii s-ar fi prăbuşit. Ce s-a întâmplat între noi, în patul meu, nu a avut nicio legătură cu el.

Ochii o usturau, lacrimile ameninţau să se dezlănţuie.

— Încerc să mă conving şi eu de asta, dar e atât de greu. Aş vrea să nu-l mai fi văzut niciodată. Nu pot să mi-l scot din minte. Cred că m-am întors aici pentru că am vrut ca amintirile cu tine să fie mai puternice. Să le acopere pe cele cu el.

Îi luă cealaltă mână şi începu, încet, să-i scoată şi cea de a doua mănuşă.

— Drake…

— Te pot face să-l uiţi.

Îşi fixă privirea într-a ei.

— Dă-mi voie să fac asta pentru tine.

Phee clătină uşor din cap.

— Nu ştiu dacă mai pot, acum că mi-am amintit totul, acum că ştiu tot ce am făcut.

— Tot ce a făcut el. Tu nu ai făcut nimic. Ştiu că nu am dreptul să-ţi cer asta, având în vedere cum am ajuns aici. Dar ai încredere în mine.

— Mi-e frică.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— O să fie ca în noaptea aia în care ne-am plimbat prin parc. Îţi era frică, dar tot ai coborât din birjă… şi ai văzut că nu aveai de ce să te temi. Nu te mai poate răni vreodată, Phee. Nu are nicio putere asupra ta, fie că-ţi aminteşti sau nu. Lasă-mă să-ţi arăt!

Îşi dădu seama că nu venise aici ca să vadă podelele pe care le frecase sau lemnul pe care-l lustruise. Venise aici ca să fie aproape de el, ca amintirile cu el să le şteargă pe cele cu Wigmore, care ameninţau să o copleşească. Dar să-l aibă pe Drake aici, lângă ea, era cu mult mai bine, mult mai puternic decât orice amintire. Ce-i oferea el… nu ştia dacă avea curajul să accepte.

— Şi dacă nu pot… dacă…

Îi mângâie buza de jos cu degetul mare.

— Poţi să spui nu în orice moment şi o să mă opresc.

Îi deschise un nasture de la gulerul rochiei.

— În orice moment în care nu te mai simţi confortabil. Fie că e vorba de un nasture descheiat sau de o panglică dezlegată. Trebuie doar să spui nu sau stai, sau opreşte-te. Tu comanzi, eu mă supun.

Încă un nasture descheiat. Încă unul. Încă unul. Nu spuse nu, nu spuse stai, nu spuse opreşte-te. Îi privea doar degetele abile deschizând cu uşurinţă şirul de nasturi perlaţi. Simţea furnicături în tot corpul. Se temea să nu leşine. „Respiră”, îşi ordonă. „Respiră!”

Se lăsă într-un genunchi şi se bătu cu palma pe coapsă. Punându-şi o mână pe capul lui ca să-şi ţină echilibrul, savurând senzaţia cârlionţilor lui de mătase între degetele ei, îşi ridică un picior pe pulpa lui. Alţi nasturi desfăcuţi şi îi scoase pantoful. Mâinile lui pricepute i se strecurară pe sub fustă, peste gleznă, gambă, genunchi şi coapsă, până când găsiră panglicile care trebuiau desfăcute. Apoi îi rulă în jos ciorapul, atât de incredibil de încet, încât crezu că o să înnebunească.

Trecu apoi la următorul pantof, la următorul ciorap. Fără grabă, mişcându-şi degetele cu un singur scop. Fiecare gest era sigur, precis. Fiecare în parte o făcea să se simtă preţuită, apreciată. O făcea să-l anticipeze pe următorul.

Dintr-o mişcare fluidă, se ridică în picioare, o luă de mână şi o duse lângă pat. Continuând în acelaşi fel, îi scoase rochia, jupoanele şi desuurile. Pe măsură ce o dezbrăca, îşi trecea degetele uşor peste pielea ei, provocându-i fiori de plăcere care-i străbăteau tot corpul. Atingerea lui era aşa cum şi-o amintise: ameţitoare. Cu fiecare atingere a unui deget, corpul ei dorea încă una.

Când rămase complet goală în faţa lui, se gândi că ar fi trebuit să se simtă ruşinată sau stânjenită, dar cum să simtă aşa ceva când admiraţia din ochii lui o încălzea mai puternic decât cel mai învolburat foc?

Fu apoi rândul agrafelor care-i ţineau părul prins.

Căzură pe podea lăsându-i buclele libere peste umeri şi pe spate.

O ridică în braţe şi o întinse pe pat, apoi se depărtă. Rostogolindu-se uşor într-o parte, îl urmări cum îşi scoate cizmele, fără ca privirea lui să o părăsească o clipă pe-a ei. Îşi scotea hainele cu mişcări încete, provocatoare, şi lui Phee aproape că-i venea să-l implore să se grăbească. Dar îi plăcea să-l privească, să-i vadă muşchii încordându-i-se şi relaxându-i-se. Nu era un păun care se dă în spectacol. Mai degrabă era o panteră neîmblânzită care se apropia de ea cu mişcări mlădioase.

Nu îşi scosese încă pantalonii şi cumva asta îl făcea să pară cu atât mai periculos – nu într-un mod care să o sperie, ci într-o manieră care o intriga, care-i făcea inima să-i bată atât de tare, încât se temea să nu-i sară din piept.

Patul se adânci în clipa în care puse un genunchi pe el, apoi se întinse lângă ea. Îşi îngropă faţa în curbura umărului ei.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, îi şopti, cu vocea răguşită. O să fie bine după ce terminăm.

Deja era bine. Avea nevoie de asta, avea nevoie de el. Deşi nu putea spune că îl iertase pe de-a-ntregul, nu putea nega că era atrasă de el aşa cum nu fusese de niciun alt bărbat, aşa cum nu crezuse că *putea* să fie.

Îi prinse lobul urechii între dinţi, şi trupul ei se ghemui într-al lui. Îşi coborî buzele pe gâtul ei, o muşcă uşor de umăr. Phee îşi strecură mâinile în părul lui. Aceasta era o amintire pe care avea să o preţuiască, pe care avea să o aducă la suprafaţă, ca să se bucure de ea, în nopţile lungi şi singuratice de iarnă pe care o să le petreacă în compania câinilor, pisicilor şi iepurilor. Toate aceste *senzaţii* – geamătul din gâtul lui, vibraţiile din pieptul lui – le observa, le nota, le punea deoparte ca să nu le uite niciodată.

Fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare atingere a limbii lui era de neuitat. Se ridică deasupra ei şi-şi apăsă buzele în adâncitura dintre sânii ei. Îl strânse şi mai aproape de ea, savurând intimitatea dintre ei.

— Eşti frumoasă, spuse el.

Nu se simţise niciodată frumoasă, nu cu adevărat. Nu până când nu-şi pierduse memoria. Şi, când şi-o recăpătase, urâţenia din viaţa ei o învăluise din nou. Dar acum, cu el care o privea de parcă ar fi fost o zeiţă…

— Tu mă faci să mă simt frumoasă.

— Să nu ai nicio îndoială, îi şopti el.

Drake râse încet, şi râsul lui era ca un afrodiziac. Îşi trecu degetele peste spatele lui, peste dragon, imaginându-şi că simte muşchii creaturii mitologice în muşchii lui.

Se aplecă mai jos, îi sărută abdomenul. Şi mai jos… Şi mai jos…

— Drake!

Numele lui era o binecuvântare, o rugăminte, o întrebare.

O privi în ochi cu hotărâre şi îndrăzneală, fără nici cea mai mică umbră de îndoială.

— Fiecare parte a corpului tău e frumoasă, spuse el, înainte să-şi coboare capul.

Plăcerea crescu şi crescu până când nu mai rămase pe lume decât el, decât această clipă şi această senzaţie. Fără amintiri, fără alt bărbat, fără urâţenie.

Doar frumuseţe. Doar adorarea lui. Doar bucurie. Doar dorinţă.

Fără ruşine. Doar acceptare.

Trăia senzaţii de o incredibilă plăcere, pe care nu le bănuise, nu ştiuse că există. Era o amintire care le eclipsa pe toate celelalte, dar tot nu era de ajuns.

Îi sărută interiorul coapsei, apoi se ridică deasupra ei, privind-o cu o satisfacţie tăcută. Cum să-i spună că nu era îndeajuns?

— Te vreau, îi şopti.

Îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Ziua asta e pentru tine.

Scutură din cap.

— Am nevoie de tine.

— Phee…

— Ai promis că te supui comenzii mele, aşa că supune-te!

Drake blestemă, apoi scoase un mârâit gros. Gura lui se lipi de a ei, flămândă, fără fineţe sau delicateţe. Îi plăcea dorinţa lui, îi plăcea să ştie că putea stârni în el o asemenea nebunie. Nu exista nicio ruşine în dorinţa adevărată, sinceră.

Înţelegea asta acum, înţelegea complet.

Se întrebă dacă senzaţia era minunată şi pentru el, cum era pentru ea, şi se simţi bucuroasă că-i putea oferi asta, că putea împărţi aceste momente cu el – deschis, fără remuşcări, fără amestecul amintirilor de demult.

Erau doar ei, în patul lui, atingându-se, sărutându-se, oftând, gemând, legănându-se unul lipit de celălalt. Plăcerea crescu până când atinseră culmea împreună. Până când amândoi simţiră că plutesc. Până când nimic altceva nu mai rămase pe lume, în afară de ei doi.

*

Drake crezuse că o să moară. La sfârşit, în ultima secundă, când plăcerea îl sfâşiase cu o forţă incredibilă pe care nu o mai simţise niciodată până atunci.

Intenţionase să-i ofere ei plăcere, nu să primească de la ea, dar presupunea că se întâmplase şi una, şi cealaltă.

Încet, pentru că nu era sigur că va mai putea să se mişte vreodată, se aşeză pe o parte, cu faţa spre ea, cu mâna pe şoldul ei. Nu se amăgea crezând că se schimbase ceva între ei, că avea să mai aibă şi altă zi lângă ea.

Înainte, când făcuseră dragoste, nu ştiuse cine este. Acum ştia. Nu era aici pentru că îl iubea. Era aici pentru că avea nevoie să uite ce se petrecuse cu unchiul ei – şi poate şi ce se petrecuse cu Drake.

Se uita mai mult acum la pieptul lui decât îl privea în ochi.

— Mă simt uşurată, zise ea încet, să mă ştiu scăpată de el. Nu mă aşteptam să aflu vreodată cum e să te duci de

bunăvoie cu un bărbat. Nu eram sigură că voi putea vreodată să ajung atât de aproape de un bărbat.

Râzând uşor, îşi ridică în sfârşit privirea spre el.

— Se pare că mi-am depăşit îndoielile.

— Îţi schimbă şi opinia în legătură cu căsătoria?

— Presupun că nu mă mai opun chiar atât de categoric acum ideii de căsătorie, dar ar trebui să fie o căsătorie din dragoste adevărată, bazată pe încredere.

Îl studie preţ de câteva clipe.

— De ce mi-ai spus că sunt servitoarea ta?

Drake strânse ochii şi oftă.

— Pentru că te strigam mereu *băiete* şi-ţi ceream să-mi aduci diverse lucruri? Pentru că absolut întotdeauna te jigneam, atunci când ne întâlneam?

Deschise ochii.

— A fost josnic din partea mea.

— Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu tine. Am greşit.

Nu se aşteptase să audă vreodată scuze din partea ei, mai ales când el era cel care-i datora scuze.

— Şi mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te duc acasă numaidecât.

— Ar fi trebuit, da. Dar atunci, n-am mai fi avut asta.

Făcu un cerc cu mâna, cuprinzând patul şi pe ei doi.

— Nu pot să regret ce s-a întâmplat, dar îmi doresc să fi fost diferite circumstanţele. Şi apreciez efortul pe care l-ai făcut azi.

Fu nevoie de un uriaş efort de voinţă pentru ca Drake să-şi înăbuşe o înjurătură. Iar ridica zidurile. Nu că o învinovăţea. Ea era Lady Ophelia Lyttleton, el era proprietarul unei săli de jocuri de noroc.

— Poate că în viitor vom fi prieteni, spuse ea.

Se dădu jos din pat.

Nu putea fi furios că-l folosise. El se oferise. Se dădu jos din pat, îşi luă nervos pantalonii şi-i trase pe el. Apoi o ajută să se îmbrace.

— Nu e nici pe departe la fel de amuzant ca atunci

când ţi le-am scos, zise el.

Râse, cu râsul acela dulce pe care îl iubea.

— Nu am crezut niciodată că o să mă simt confortabil cu toate astea. Îţi mulţumesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai mulţumi!

Ophelia dădu din cap şi-şi puse mănuşile.

— Cum merg lucrurile la club?

— O să-l închid vreo două săptămâni, ca să-l modernizez. Apropo, m-am hotărât să-ţi urmez sfatul. Va fi deschis şi pentru femei.

Ochii ei verzi să măriră, până când Drake simţi că se îneacă în ei. Zâmbi larg.

— Minunat! S-ar putea să-ţi solicit o invitaţie de membru.

— Vei fi oricând bine-venită acolo, cu complimentele mele.

— Atunci, cu siguranţă voi trece pe acolo într-o seară.

— De-abia aştept.

Dar detesta atitudinea din ce în ce mai protocolară dintre ei.

— Am vorbit serios cu ce ţi-am spus în seara aia, la Lovingdon. M-am îndrăgostit de tine.

— Nu, ai spus că te-ai îndrăgostit de femeia care locuia în casa ta. Ştim amândoi că nu eram eu.

— Aici cred că te înşeli.

— Eu nu cred.

Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă.

— Phee?

Se opri, se întoarse şi se uită la el, cu o sprânceană blondă ridicată.

— Da?

— Am vorbit serios şi când ţi-am spus să mă anunţi dacă o să constaţi că eşti însărcinată. Sunt lângă tine.

— O să ţin minte. La revedere, Drake.

Apoi, pentru a doua oară, ieşi din viaţa lui. Iar el, ca un neghiob ce era, o lăsă să plece.

*

Phee privea pe fereastra trăsurii, făcând eforturi să nu plângă pentru că Drake o lăsase să plece, nu încercase să o oprească. Se pare că în ultima vreme petrecea mult timp privind pe ferestre şi încercând să-şi înăbuşe lacrimile.

Într-un fel, faptul că îşi pierduse memoria fusese o binecuvântare, îi permisese să experimenteze ceva absolut remarcabil, chiar dacă se întâmplase în urma unei înşelătorii. Dacă era să fie sinceră, putea chiar să recunoască în sinea ei că o meritase puţin. Foarte, foarte puţin.

La dracu'! Chiar o meritase. Pe deplin. Se purtase absolut îngrozitor cu Drake. Dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă el ar fi fost cel care şi-ar fi pierdut memoria, ar fi făcut acelaşi lucru. Doar că ea l-ar fi trimis la grajduri, să strângă bălegarul.

Zâmbi. Întotdeauna o scosese din sărite, îi ascuţise limba. Şi-ar fi dorit să fie femeia care locuise în casa lui, dar lupul nu-şi schimbă năravul.

Pe de altă parte, poate că da.

Capitolul 25

— Pe toţi dracii, nu-mi vine să cred câţi oameni se îngrămădesc la coadă şi aşteaptă să deschizi uşile, spuse Andrew, privind pe fereastra biroului lui Drake de la clubul Dragonii îngemănaţi.

Întreaga Londră nu vorbea decât despre marea inaugurare din această seară, nu doar pentru aristocraţi, ci şi pentru bogaţii fără titluri de nobleţe. La Dragonii îngemănaţi nu se intra decât pe bază de invitaţie, şi fiecare invitaţie era înmânată personal celor care îşi permiteau să devină membri. Aristocraţi. Recent îmbogăţiţi. Baroni ai căilor ferate. Baroni manufacturieri. Cei care îndrăzneau să

tindă către ceva mai bun. Americani. Şi femei.

Femeile erau primite într-un loc ce fusese cândva sanctuarul bărbaţilor. Iar asta provocase mare vâlvă.

Lăsându-se pe spate în fotoliul lui de la birou, Drake nu îndrăznea să privească mulţimea fiindcă ştia că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi uitat după ea. Şi nu voia să trăiască dezamăgirea de a constata că nu venise.

Trecuseră şase săptămâni de când Wigmore fusese îngropat. Grace îl informase că Phee începuse să participe din nou la baluri şi la dineuri, să meargă la concerte şi la teatru. Era curtată. Se aştepta din zi în zi să citească anunţul logodnei ei în *Times.* Nu primise din partea ei decât un bilet în care scria simplu: „Niciun copil”.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat. În schimb simţise cum i se scurge printre degete ultima şansă de a o păstra în viaţa lui. Nu că ar fi fost circumstanţele ideale. Dar ar fi putut fi o şansă să o ia de la capăt. Ar fi putut…

— Nu pot să cred cât de diferit arată totul! spuse Rexton.

Fraţii lui Drake sosiseră mai devreme, hotărâţi să îi fie alături la deschiderea noului club. Nu îl invidiau, nu-i purtau pică pentru că ducesa îi dăduse gratis partea ei din acţiuni. Drake era mişcat de loialitatea lor, de sinceritatea cu care îl susţineau. Se bucurau de succesul lui ca şi cum ar fi fost al lor.

— Am vrut ca doamnele să se simtă bine aici, spuse Drake. Era prea întunecat înainte.

Făcuse chiar el o mare parte din treabă. Bătuse cu ciocanul, vopsise, pusese tapet, rearanjase. Cu cât era mai grea o treabă, cu atât mai probabil era s-o facă. Orice ca să-şi simtă muşchii ţipând de durere, orice treabă care să îl epuizeze, ca atunci când se băga în sfârşit în pat să poată dormi fără să viseze, fără să se gândească la Phee.

Nu că tehnica lui ar fi avut prea mare succes. Era în permanenţă prezentă la marginea conştiinţei lui şi, orice ar fi făcut, nu putea să o alunge de acolo. Nu îl ajutase că, atunci când sosise mobila cea nouă pentru club, îşi

amintise cum primise şi aranjase ea mobila din biblioteca lui. Într-o casă care era acum mult prea goală, în care singurul sunet era ecoul paşilor lui. Îi simţea încă mirosul pe perna lui, pe cearşafuri, iar dorinţa de a o revedea era cu atât mai mare.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să joc cu femei, să le iau banii. Nu se cade, din partea unui gentleman, spuse Rexton.

— Nu ai avut niciodată vreo reţinere să-i iei banii lui Grace.

— Nu a putut niciodată să o bată pe Grace, spuse Andrew. Dar eu am putut.

— Pentru că trişezi, i-o întoarse Rexton.

— Şi ea trişează. Nu te-ai prins niciodată?

— Nu m-aş fi aşteptat la un astfel de comportament din partea surorii mele.

Rexton luă dragonul din sticlă de pe biroul lui Drake şi îl examină.

— Ai grijă cu el! îl atenţionă Drake.

Rexton ridică o sprânceană.

— Nu vreau să se spargă.

— Păcat că e deja spart. Îi lipseşte o parte din coadă.

De fapt, nu lipsea. Se afla chiar acum într-un buzunar mic al vestei lui Drake. O avea mereu la el, ca să-i amintească de Phee.

Cu grijă, Rexton puse statueta înapoi.

— Este foarte frumos. Nu-mi imaginez că Jack Dodger ar fi avut aşa ceva în biroul lui.

— Dar nu mai este biroul lui, spuse Drake, zâmbind.

Nu mai era de mult timp biroul lui Dodger, dar abia în seara asta Drake simţea că e cu adevărat al lui. Poate că avea totuşi să fie în stare să simtă un pic de entuziasm.

— Îmi imaginez că vine şi el în seara asta? întrebă Andrew.

— Şi el, şi Claybourne, împreună cu familiile. Ar trebui să fie aici în orice clipă.

Le făcuse un tur privat cu o zi în urmă. Fuseseră

impresionaţi de modificările aduse. În vreme ce cea mai mare parte a sălii principale deservea ambele sexe, Drake adăugase saloane private, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Un restaurant foarte elegant crea o atmosferă extrem de plăcută, locul ideal în care un domn să invite o doamnă la cină. În altă încăpere se putea dansa. Clubul nu mai era doar o sală de jocuri de noroc.

O bătaie uşoară răsună în uşă.

Drake ridică privirea şi îl văzu pe duce stând în prag. Se ridică numaidecât în picioare.

— Excelenţa Voastră.

Greystone ridică o sticlă.

— Vrea cineva un pahar de scotch pe cinste, înainte să dăm drumul mulţimii?

— Categoric, zise Drake.

Luă patru pahare şi le puse pe colţul biroului.

— Unde e mama? întrebă Andrew, când ducele intră în încăpere.

— Cu Grace şi Lovingdon. Împarte ordine în stânga şi-n dreapta, se asigură că totul e în regulă înainte să înceapă festivităţile. A însemnat mult pentru mama ta că i-ai îngăduit să contribuie la organizarea evenimentelor din seara asta.

Ducele turnă două degete în fiecare pahar. Când Drake întinse mâna după al său, ducele spuse:

— Oh, stai! Încă ceva mai întâi.

Îşi strecură mâna în buzunarul hainei şi scoase o casetă mică, din piele. I-o întinse lui Drake.

— Doar ceva simbolic, ca să-ţi marcheze succesul.

Drake ezită o clipă. Cutiile de piele conţineau obiecte scumpe.

— Nu am avut succes încă.

Greystone îi făcu cu ochiul.

— Dar vei avea.

Drake luă cutia şi-i ridică încet capacul. Înăuntru, pe un pat de catifea, era un ceas de buzunar cu lanţ, din aur masiv. Pe capac, gravat în cele mai fine detalii, era un

dragon. Nu-şi amintea să mai fi primit vreodată un cadou atât de deosebit. Nu avea cuvinte.

— Este remarcabil.

— Noi doi am avut întotdeauna în comun dragonul ăsta. Mi s-a părut potrivit.

Greystone se bătu cu mâna peste buzunarul vestei, unde se afla propriul lui ceas.

— Un tată îşi lasă ceasul primului născut. Aşa că, fireşte, al meu va ajunge la Rexton.

— Nu încă mulţi ani de aici înainte, tată, te rog, spuse Rexton.

Greystone zâmbi satisfăcut.

— Nu încă mulţi ani.

Îşi reveni şi îşi îndreptă atenţia înapoi spre Drake.

— Dar am vrut să ai şi tu un ceas. Nu are un trecut, dar fiecare ceas trebuie să-şi înceapă povestea de undeva, ca să poată fi transmis mai departe. Are şi o inscripţie.

Drake scoase ceasul din cutie, îl puse în palmă, deschise cu grijă capacul şi citi cuvintele scrise cu litere delicate.

Pentru primul meu fiu.
Întotdeauna, cu dragoste şi mândrie.

Drake înghiţi cu greu nodul mare care i se ridicase în gât. Pieptul i se strânse. Ochii îl usturau. Îşi ridică privirea spre bărbatul din faţa lui.

— Nu ştiu ce să spun, Excelenţă.

Ducele dădu încet din cap, şi un colţ al buzelor i se ridică.

— *Mulţumesc tată,* ar fi foarte drăguţ.

Drake clătină din cap, sau cel puţin aşa crezu. Părea incapabil să se mai mişte. Nu mai avea voce. Fiecare muşchi din corp i se blocase.

Stătuse în mulţime şi privise cum tatăl lui era spânzurat. Îşi aminti pumnii tatălui său, furia, urâţenia. Îşi aminti… îşi aminti… îşi aminti mâna ducelui întinsă spre el

prima dată când urcaseră pe o corabie. Fusese îngrozit, dar nu spusese nimic. Totuşi, mâna aia mare şi sigură fusese oricum lângă el, calmându-i temerile.

Şi-l aminti pe duce ghemuit lângă el, arătându-i şi explicându-i despre Stonehenge, despre piramide, despre Colosseumul din Roma, despre Marele Zid chinezesc. Şi-l aminti pe duce urcând un munte cu el, arătându-i lumea din vârf. Şi-l aminti pe duce învăţându-l să călărească, atenţionându-l cu vocea aspră atunci când se purta urât, insistând să îşi înveţe lecţiile, neîngăduindu-i vreodată să nu-şi ducă la bun sfârşit sarcinile, bătându-l pe umăr ca să-l încurajeze, ducându-l în spate când era mic şi obosea.

Văzu acum că omul de pe spânzurătoare îi dăduse doar viaţă. Omul din faţa lui îi *dăruise* o viaţă, şi încă o viaţă absolut remarcabilă. Mai mult chiar, îi oferise întotdeauna bunătate şi dragoste.

Totul în sufletul lui Drake se deschise, se deznodă. Înghiţind cu greu, privi în ochii albaştri ai ducelui.

— Mulţumesc, tată.

Greystone zâmbi. Avea la rândul lui ochii umezi şi clipi de mai multe ori. Nu se cădea ca un duce să fie surprins plângând, manifestându-şi liber emoţiile.

— Cu cea mai mare plăcere. Ţin totuşi să-ţi dau un sfat. Să nu te uiţi niciodată la ceas când aştepţi o doamnă care se pregăteşte să o scoţi în oraş. O să înnebuneşti. Cinci minute pentru o femeie nu sunt niciodată mai puţin de douăzeci. Acum, hai să ţi-l punem, ce zici? Să vedem cum arată.

Luând ceasul din mâna lui Drake, ducele se aplecă mult, venind foarte aproape în încercarea de a prinde un capăt al lanţului de un nasture.

Drake simţi cum i se strânge inima să-l vadă chinuindu-se.

— Pot să fac eu asta.

— Nu sunt orb încă.

— Ţi-aş da ochii mei, dacă aş putea, îi spuse Drake.

Greystone reuşi să prindă lanţul de nasture şi îndesă

ceasul în buzunarul vestei. Se îndreptă şi-l bătu pe Drake pe umăr.

— Nu i-aş lua. Un tată îşi doreşte întotdeauna mai mult pentru fiul lui decât pentru sine. Ai pornit pe drumul tău. Şi acum, e timpul pentru un toast.

Rexton le împărţi tuturor paharele.

Tatăl lui Drake ridică sus paharul şi spuse cu voce puternică:

— Pentru succesul tău, fiul meu! Fie ca această seară să fie doar primul pas dintr-o călătorie remarcabilă.

— Aşa să fie! îl aprobară Rexton şi Andrew.

Ciocniră paharele şi dădură whisky-ul pe gât. Căldura lichidului coborându-i pe gât nu era nimic în comparaţie cu cea pe care Drake o simţea radiind de la bărbaţii din jurul lui. Şi îi avea alături pentru că, odată, fusese forţat să coboare pe un horn ca să fure obiecte de valoare dintr-o casă bogată.

Ce stranie întorsătură a sorţii că bărbatul care îl adusese pe lume îi asigurase, în mod ciudat, o familie.

Drake stătea în balconul umbrit – unul din aspectele de la Dodger’s care rămăsese neschimbat – şi privea cum sala principală de la Dragonii îngemănaţi se umple de curioşi. A doua zi aveau să fie adăugate mai multe mese de joc, dar, pentru această seară, spaţiul fusese lăsat liber pentru dans. O orchestră cânta. Lachei în livrea serveau şampanie. Oamenii beau, râdeau, se minunau. Din toate punctele de vedere, seara putea fi considerată un succes. Şi totuşi ceva lipsea.

Apoi o văzu. Phee. Venise. Sperase, dar nu se aşteptase cu adevărat să îi accepte invitaţia. Era mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare verde-deschis, cu accente de catifea verde-închis. Mănuşi lungi şi albe, care-i treceau peste coate, ascundeau mâinile care îl mângâiaseră cândva. Părul îi era ridicat, prins cu piepteni perlaţi, şi lăsa să i se vadă gâtul subţire, pe care îşi dorea cu disperare să-l sărute. Şi ştia, fără nicio îndoială, că sosise pe un nor de orhidee. Îşi

imagină că parfumul ei se ridicase până la balcon şi îi putea simţi chiar în acea clipă mirosul. Deşi ştia că era imposibil.

Nicio umbră nu părea să-i acopere chipul. Îşi salută cunoscuţii cu un zâmbet. Drake rămase unde era, pentru că nu voia să vadă acel zâmbet dispărând. Nu voia să vadă fantomele trecutului stingând scânteia din ochii ei. Nu voia să-i strice seara cu prezenţa lui.

Deşi îşi spunea că venise ştiind foarte bine că o să-l găsească acolo, nu se putea convinge că avea să se bucure să-l vadă.

— Oamenii încep să creadă că proprietarul clubului e o fantomă, spuse Avendale, sprijinindu-şi braţele pe balustradă şi aplecându-se în faţă.

— Avendale, pentru Dumnezeu…

— Ştiu că eşti aici şi că îi priveşti. Cred că ai privirea chiar mai pătrunzătoare decât Jack Dodger. Simt că mă trece un fior ori de câte ori te uiţi la mine.

— Probabil că altceva îţi dă fiori, pentru că eu nu m-am uitat la tine.

Avendale râmji.

— Atunci, cine ţi-a captat atenţia în această seară? Ah, să fie oare Lady Ophelia Lyttleton, care s-a întors de pe moşia unchiului ei? Urâtă poveste! Wigmore s-a împuşcat în timp ce curăţa un pistol. Deşi n-aş putea spune că mi-a plăcut vreodată prea mult individul ăla.

Hotărâseră ca povestea oficială să fie aceea că avusese loc un accident. Era mai simplu aşa.

— E ceva schimbat la ea, continuă Avendale.

— La cine? întrebă Drake, devenind atent.

— La Lady Ophelia. Am văzut-o în Hyde Park, m-am gândit să opresc, să stăm puţin de vorbă, să-mi exprim condoleanţele. Dar să vezi chestie! În timp ce vorbeam, a observat că nasul servitoarei care o însoţea începuse să se înroşească de la soare şi a insistat să-i dea umbrela ei. Îţi poţi imagina o lady care să dea unei servitoare umbrela?

Da, îşi putea imagina, dacă era vorba de Phee.

— Dintr-odată, a devenit foarte interesantă, zise

Avendale. M-am hotărât să o curtez.

Drake nu apucă să se gândească la ce face. Îl înşfăcă pe Avendale de rever şi îl trânti în zidul din spate. Fără să-i dea drumul, îi spuse printre dinţii încleştaţi:

— N-o să permit să fie atinsă de unul de teapa ta!

— De unul de teapa mea? Dar, pe toţi dracii, sunt duce.

— Eşti o secătură.

— Ce se petrece aici?

Ridicând privirea spre Lovingdon, Drake îşi dădu seama că se dădea în spectacol. Îşi descleştă pumnii, îi dădu drumul lui Avendale şi făcu un pas în spate. Dar să-l ia naiba dacă o să-şi ceară scuze!

Trăgându-se de vestă, Avendale spuse:

— S-ar părea că am atins un nerv. M-am gândit eu că s-ar putea. Nu înţeleg de ce nu recunoşti că o placi pe Lady Ophelia.

— Ai grijă să te ţii departe de ea, altfel îţi anulez calitatea de membru la club.

— Ei, aşa ceva nu se poate, nu? Nu tocmai acum, când lucrurile sunt pe cale să devină mult mai interesante. Doamne la masa de joc? O să ne ruineze, dar cel puţin o să ne distrăm pe cinste. Lovingdon, eu mă duc la un joc de cărţi. Sper să mi te alături.

— Poate după ce dansez cu soţia mea, zise Lovingdon, dar privirea sa nu-l părăsi pe Drake.

Avendale se îndepărtă. Drake trase aer în piept. Phee era perfect capabilă să se apere de avansurile lui.

— Grace e curioasă dacă ai de gând să cobori, zise Lovingdon. Toată lumea întreabă de tine. Toţi vor neapărat să-l cunoască pe noul şi misteriosul patron al clubului Dragonii îngemănaţi.

Drake dădu din cap.

— Cobor într-un minut.

— Nu o s-o curteze.

Când Drake se uită la el, Lovingdon adăugă:

— Avendale. Nu ştiu de ce a încercat să te provoace,

dar nu îl interesează să se însoare.

— Nici pe tine nu te interesa.

Lovingdon râse înfundat.

— Asta aşa e.

Redeveni serios.

— O iubeşti?

— Nu contează ce simt pentru ea. Am rănit-o.

— Şi totuşi, a venit în seara asta. Este momentul tău de triumf, şi ea e aici. Sigur asta trebuie să însemne ceva. Gândeşte-te! Între timp, eu am stat prea mult fără soţia mea, aşa că te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc la ea.

Lovingdon plecă.

Drake se întoarse în balcon şi privi sala. O zări numaidecât pe Phee, ca şi cum ar fi fost cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopţii.

Dintr-odată, îşi dori cu disperare să-i audă vocea, să-i simtă mirosul. Voia să privească în ochii ei verzi şi să vadă că era într-adevăr bine. Că lăsase în urmă moartea unchiului ei. Că nu mai erau umbre, nu mai erau fantome.

Dar ca să ajungă la ea, trebui să treacă prin mulţimea de oameni care îl opreau să-l felicite, să-i pună întrebări, să-l laude. Îi salută pe toţi cât mai repede şi mai politicos cu putinţă, încercând în tot acest timp să nu o piardă din vedere.

Stătea într-un cerc de fete. Le cunoştea. Erau domnişoarele care se învârtiseră pe lângă el la nunta lui Grace. Femei pentru care era o curiozitate şi nimic mai mult. Care nu l-ar fi considerat niciodată un pretendent demn de luat în seamă. Nu era de viţă nobilă. Era proprietarul unui club şi, deşi clubul lui îşi deschidea acum porţile femeilor, nu putea nega faptul că *muncea.* Muncea mult. Muncea din greu.

La fel ca jumătate din bărbaţii prezenţi acum în clubul lui.

Dintr-odată, Phee făcu un pas în spate şi dădu din greşeală peste un lacheu care ducea o tavă cu pahare de şampanie. Tava se răsturnă, paharele se sparseră pe

podea. Auzi strigătul speriat al lui Phee înainte să o vadă ghemuindu-se lângă un lacheu şi ajutându-l să strângă cioburile şi să le pună pe tavă, în timp ce toţi cei din jur priveau uluiţi şi scoteau sunete de uimire.

Ajunse lângă ea din două salturi lungi, la timp ca să o audă spunând:

— Îmi pare foarte rău. Am fost atât de neatentă!

— A fost vina mea, spuse lacheul. Nu mă uitam pe unde merg.

Drake aşteptă până când puse bucăţile de sticlă pe tavă. Apoi îi prinse mâinile, înainte să mai ia şi altele. Phee îşi ridică privirea spre el.

— Eşti o lady de viţă nobilă, îi spuse el. Nu strângi mizeria.

— Am fost neatentă. Nu m-am uitat pe unde merg. A fost vina mea. Pot cel puţin să îl ajut să strângă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji! Mă ocup eu de asta.

Îşi trecu privirea peste chipul lui.

— Eşti proprietarul localului, Drake Darling. Nici tu nu strângi mizeria.

Zâmbi larg.

— Nu, dar plătesc bine oameni care să facă asta pentru mine.

Se ridică, o ajută şi pe ea să se ridice, apoi se întoarse înspre mulţime.

— Problema se va rezolva în cel mai scurt timp. Vă rog să vă întoarceţi la distracţiile dumneavoastră.

Îşi îndreptă atenţia din nou spre ea. Erau mii de lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, mii de lucruri pe care îşi dorea să le facă împreună cu ea. Dar nu avea niciun drept să o deranjeze cu prezenţa lui, după tot ce-i făcuse. Aproape că-i spuse că-i fusese dor de ea – atât de dor!

În schimb, zise:

— Mă bucur foarte mult că ai venit, Lady Ophelia. Dar nu aş vrea să-ţi stric seara. Te las să te distrezi mai departe.

Colţurile gurii ei se ridicară uşor.

— Dansează cu mine!

Nu era o întrebare, era un ordin. Era stilul ei. Ca şi al lui. Nu întrebai, atunci când răspunsul ar fi putut fi *nu.* Deşi nu înţelegea ce motiv pe lume ar fi putut avea ca să nu danseze cu ea.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse, oferindu-i braţul şi conducând-o spre zona de dans.

*

Nu intenţionase să vină. Îşi trecuse degetele peste invitaţia lucioasă pe care i-o trimisese şi se convinsese singură că nu ar fi făcut nicio favoare nici unuia dintre ei dacă se ducea.

Dar nu reuşise să stea deoparte.

Preţ de câteva minute lungi, nu făcură altceva decât să valseze, privind unul în ochii celuilalt. Avea senzaţia că vorbeau fără cuvinte, că îşi spuneau totul din priviri.

— Ce caraghioasă am fost, spuse ea în cele din urmă, că ţi-am refuzat invitaţiile la dans. Dansezi chiar foarte bine, iar eu am fost de-a dreptul nesuferită.

— Aici nu te contrazic.

Râse uşor.

— Acum ai hotărât să fii sincer cu mine?

— Nu o să te mai mint şi nu o să te mai înşel niciodată. Îţi dau cuvântul meu.

— Iar eu n-o să te mai ironizez niciodată. Ai cuvântul meu.

— Mi-a fost dor de tine, Phee.

— Nu văd când ai avut timp să-ţi fie dor. Îmi amintesc cum era Dodger’s înainte. Am venit o dată în vizită, împreună cu Grace. L-ai transformat într-un local foarte elegant, dar sunt sigură că a necesitat multă muncă. Sunt sigură că ai fost extrem de ocupat.

— Nu atât de ocupat încât să nu găsesc momente în care să mă gândesc la tine. O să refac orice parte, dacă nu-ţi place.

— Este clubul tău, Drake, nu al meu. Şi tot oraşul numai despre asta vorbeşte.

Acum că ai coborât de la balcon, îndrăznesc să spun că vei fi asaltat de domnişoare, odată ce se termină dansul.

— Atunci, n-o să ne oprim din dans.

Ceva cald se ridică în pieptul ei, strângându-i-l. Nu voia să se oprească din dans. Nu voia ca toate celelalte fete să-l asalteze.

— Asta ar crea un scandal, după ce am făcut atâtea eforturi să evităm unul.

— Cred că toată lumea o să înţeleagă că nu vreau să te las să pleci din braţele mele, când eşti atât de frumoasă.

Nu se simţea frumoasă, nu în felul care conta cu adevărat.

— Nu eram o persoană prea drăguţă înainte.

— Aveai motivele tale.

— Să încerci să-i faci pe alţii să se simtă mici pentru că te simţi mic tu însuţi nu este o scuză.

— Poate că amândoi am suferit de incapacitatea de a te vedea clar.

— Mă văd destul de clar acum.

— Eu nu sunt sigur de asta. Ultima oară când te-am văzut, mi-ai spus că nu eşti femeia care a locuit în casa mea. Şi totuşi, ştiu că ea era genul de femeie care să se aplece lângă un valet şi să strângă cioburile sparte.

Phee era sigură că roşeşte.

— Nu m-am gândit.

— Poţi să negi cât vrei, dar tu eşti femeia de care m-am îndrăgostit. Eşti puternică, Phee, atunci când trebuie să fii puternică. Eşti curajoasă. Mergi mai departe când ar fi mai uşor să te ghemuieşti în pat şi să-ţi tragi pătura peste cap. Ţi-am spus că eşti servitoare şi, deşi habar nu aveai ce trebuia să faci, ai mers înainte. Când ţi-ai recăpătat memoria, ţi-ai salvat mătuşa, chiar dacă asta însemna să-ţi înfrunţi trecutul. Eşti absolut remarcabilă.

Acesta era motivul pentru care nu voise să vină. Nu voia să-l audă spunându-i că o iubeşte.

Acesta era motivul pentru care venise. Ca să fie din nou lângă el, să îl audă spunându-i că o iubeşte.

Şi îi fusese atât de dor de el!

— Fără amintiri, fără un trecut întinat – fără amintiri despre Wigmore – eram liberă să mă îndrăgostesc de tine. Te iubesc, Drake. La început am fost rănită şi foarte furioasă, dar când mă uit la tabloul vieţii mele, îmi dau seama că, de fapt, cele mai fericite clipe le-am trăit cu tine.

— Mărită-te cu mine!

Nu era o întrebare, era un ordin. Era felul lui. Ca şi al ei. Nu întrebai, atunci când răspunsul ar fi putut fi *nu.* Deşi nu înţelegea ce motiv pe lume ar fi putut avea să nu se mărite cu el.

— Cum poţi să mă mai vrei, cu tot ce ştii despre mine? îl întrebă.

— Cum aş putea să nu te vreau?

Nu mai dansau, ci stăteau doar în mijlocul perechilor care se învârteau. Îi ţinea faţa în mâinile lui minunate, mari, puternice şi aspre, ca şi cum ar fi fost făcută din cea mai delicată sticlă.

— Cum poţi tu să mă iubeşti, cu tot ce ştii despre mine? o întrebă.

Simţi lacrimile umplându-i ochii în timp ce zâmbea.

— Cum aş putea să nu te iubesc?

— Mărită-te cu mine, repetă el.

Îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap.

— Da. Bine. Cu o condiţie.

— Poţi să pui şi o sută de condiţii, o mie! O să le accept pe toate.

Phee râse uşor.

— Nici măcar nu ştii încă despre ce e vorba.

— Ştiu cât de mult te iubesc. Ştiu cu câtă disperare îmi doresc să te am în viaţa mea. O să fac orice-mi ceri.

— Oh, Drake. Nu ştiu dacă merit toate astea.

— Ţi-am mai spus: meriţi totul. Spune care-i condiţia.

— Nu voi mai fi Lady Ophelia după ce ne căsătorim.

— Te vei mărita cu un bărbat de rând, dar titlul de

Lady îl ai de la tatăl tău. Poţi să-l păstrezi.

— Dar nu vreau. Vreau să fiu Phee Darling sau doamna Darling. Atât. Fără milady. Doar doamna.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine, Phee.

— Nu pentru tine. O fac pentru mine şi pentru că vreau ca toată lumea să ştie cât de mândră sunt să fiu soţia ta. Vom fi egali, Drake. Tu şi eu. Aşa ar trebui să fie. Aşa vreau să fie.

— Atunci, aşa o să fie.

O lăsă pe spate şi o sărută ca şi cum ar fi fost a lui, pentru că era. Era toată a lui. Cum îşi închipuise că ar putea să-şi petreacă restul vieţii fără el?

Observă, de undeva din depărtare, că sunetul picioarelor pe ringul de dans încetează, că acordurile valsului se opresc treptat. Când Drake se retrase, era conştientă de perechile de ochi aţintite asupra lor şi de fratele ei croindu-şi loc cu coatele printre perechi.

— Ce înseamnă asta? întrebă el când ajunse în sfârşit lângă ei.

— Mă căsătoresc cu sora ta, îl anunţă Drake.

— Nu e posibil.

— Nu poţi să mă opreşti.

Somerdale oftă şi se întoarse spre Phee.

— Ophelia, nu te poţi mărita cu un bărbat de rând.

— Ba eu cred că pot.

— Dar condiţiile pentru zestrea ta – dacă te măriţi cu el, pierzi totul. Banii tăi ajung la mine.

— Dacă nu cumva sunt dispusă să aştept până la treizeci de ani, spuse ea, privind în ochii lui Drake. Este o sumă considerabilă.

Drake clătină încet din cap.

— Nici dacă ar fi bijuteriile coroanei.

Ţinând cont că, la un moment dat, îşi dorise să evite cu orice preţ căsnicia, lui Phee nu-i venea să creadă cât de fericită se simţea în acel moment.

— Să nu pierzi chiar totul la masa de joc, Somerdale! îi spuse fratelui său, apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre

Drake. Sărută-mă din nou, dragul meu ticălos!

O strânse în braţe şi făcu exact ce-i ceruse.

Epilog

Din *Jurnalul lui Drake Darling*

Sunt soţul unei femei pe care o ador. Tatăl unor copii pe care îi iubesc. Un bărbat bogat peste măsură în tot ceea ce contează cu adevărat.

Dragonii îngemănaţi a fost un succes de proporţii. În cele din urmă, am predat frâiele altcuiva şi m-am mutat împreună cu soţia şi cu copiii la ţară, lângă moşia ducelui de Greystone, ca să-i putem vizita cu uşurinţă pe el şi pe ducesă.

Phee a transformat terenul din jur într-un sanctuar pentru animale, primind sufletele abuzate, care nu pot vorbi pentru sine. Întotdeauna m-am gândit că face asta pentru că a existat un moment în care nici ea nu a putut vorbi.

Când s-a născut primul nostru copil, Marla a venit ca să servească drept bonă. Are acum grijă de toţi copiii noştri. Totodată s-a căsătorit cu vicarul din partea locului şi are propriii ei copii. A devenit una dintre cele mai bune prietene ale lui Phee.

Somerdale aproape că a făcut praf toţi banii pe care i-a moştenit în momentul în care Phee s-a măritat cu mine, apoi însă s-a însurat cu o americancă extrem de bogată care, pe lângă foarte mulţi bani, mai are şi un remarcabil talent pentru afaceri. Din tot ce se pare, o iubeşte chiar foarte mult, la fel şi ea pe el.

Am crezut cândva că sunt legat de trecutul meu sumbru şi că nu există nimic suficient de puternic ca să mă poată elibera. Am subestimat puterea iubirii. Iubirea unei mame pentru un copil pe care nu l-a născut ea. Iubirea unui tată pentru un fiu care nu e al lui. Iubirea fraţilor pentru

cineva care nu are sângele lor. Iubirea unei surori pentru un frate care nu s-a născut în familia ei.

Iubirea unei soţii pentru soţul pe care şi l-a ales. Iubirea unei femei pentru un bărbat care îi apreciază în aceeaşi măsură punctele tari, dar şi pe cele slabe. Iubirea lui Phee, centrul amintirilor mele cele mai de preţ, inima vieţii mele. Adevăratul meu dragon care mi-a ucis demonii, la fel cum i-am ucis şi eu pe ai ei.

Sfârşit